NORA ROBERTS

DIEVŲ VARTAI

NORA
ROBERTS

DIEVŲ VARTAI

Jotema

UDK 820(73)-3
Ro-04

Nora Roberts
DANCE OF THE GODS
A Jove Book, New York, 2006

Copyright © 2006 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Rasa Racevičiūtė, 2007
© UAB „Jotema“, 2008

ISBN 978-9955-13-157-1

Skiriu Logan.
Tu esi mano ateitis

Viską, ką tenka išmokti, išmokstame darydami.
ARISTOTELIS

Mūsų tik keli, bet mes laimingi;
jaučiamės tarytum broliai.
ŠEKSPYRAS

Prologas

Kai saulė jau buvo žemai danguje, skleisdama savo paskutinę šilumą, vaikai susirinko toliau klausytis pasakojimo. Senoliui, žvelgiančiam į jų nekantrius veidus ir išpūstas akis, atrodė, kad net kambary nušvito. Dabar, prieblandai apgaubus žemę, jis ketino tęsti pasakojimą, kurį pradėjo lietingą popietę.

Židinyje spragsėjo ugnis — vienintelis garsas, pertraukiantis tylą jam gurkšnojant vyną ir mintyse ieškant tinkamų žodžių.

— Dabar jau žinote, kaip prasidėjo istorija apie burtininką Hoitą ir raganą iš kito laiko. Žinote, kaip atsirado vampyras ir kaip mokslininkė bei jos pavidalą keičiantis pusbrolis per Dievų Vartus atkeliavo iš Pažadėtosios žemės į Airiją. Žinote, kaip buvo prarastas draugas ir brolis, kaip prie jų prisidėjo kovotoja.

— Jie susirinko tam, — pasakė vienas vaikų, išpūtęs dideles akis, — kad kovotų, kad išgelbėtų visus pasaulius.

— Tiesa, taip ir buvo. Tuos šešis karžygius, kupinus drąsos ir vilties, pasirinko dievai ir per savo pasiuntinę Morganą įpareigojo nugalėti vampyrų armiją, vedamą jų godžios valdovės Lilitos.

— Per mūšį jie nugalėjo vampyrus, — pasakė vienas mažųjų, ir senolis suprato, kad jis įsivaizdavo esąs vienas tų drąsuolių, kalaviju ir basliu naikinančių blogį.

— Ir tai teisybė, ir taip buvo. Tą vakarą, kai susituokė burtininkas ir ragana, tą vakarą, kai jie vienas kitam prisiekė meilę, kuri juos

aplankė sunkiu metu, šešerių ratas davė rimtą atkirtį demonams. Jų narsa nekėlė abejonių. Tačiau tai buvo tik vienas mūšis, pirmąjį mėnesį iš trijų, jiems duotų pasauliams išgelbėti.

— O kiek tų pasaulių yra?

— Nesuskaičiuojama galybė, — atsakė senolis. — Daugiau negu žvaigždžių danguje. Ir visiems šiems pasauliams iškilo grėsmė. Jeigu tie šeši karžygiai bus nugalėti, visi pasauliai pasikeis, kaip kad žmogus gali pavirsti į demoną.

— Bet kas gi nutiko toliau?

Senolis nusišypsojo, o jo metų išvagotą veidą nušvietė liepsnos atšvaitai.

— Tuoj jums papasakosiu. Po naktinio mūšio išaušo rytas — kaip ir turėjo būti. Aušra buvo švelni ir miglota; viskas nurimę it po audros. Lietus nuplovė kraują — ir žmonių, ir demonų, bet žemė buvo išdeginta liepsnojančių kalavijų. O karveliai burkavo sau kaip kiekvieną rytą, upelis nerūpestingai čiurleno. Ryto šviesoje žvilgėjo lapai ir žiedai, dar drėgni nuo lietaus. Kaip tik dėl to, — porino senolis vaikams, — dėl šių paprastų dalykų jie ir kovojo. Mat paprasčiausių dalykų teikiama ramybė žmogui reikalinga nė kiek ne mažiau nei šlovė.

Senasis pasakotojas, gurkštelėjęs vyno, pastatė taurę į šalį.

— Jie ir susirinko tam, kad išsaugotų visus šiuos dalykus. O dabar, kai visi susirinko, prasidėjo jų kelionė.

1 skyrius

Kleras
Rugsėjo pirmoji diena

Larkinas šlubčiodamas vaikštinėjo po tylius it kapas namus. Ore tebesklandė malonus aromatas gėlių, kurių vakar buvo gausiai pririnkta pagoniškų vestuvių ritualui.

Kraujas jau buvo išvalytas, taip pat ir ginklai. Jie išgėrė į Hoito ir Glenos sveikatą po taurę putojančio vyno, paragavo pyrago. Tačiau šypsenos negalėjo paslėpti per vakaro mūšį patirto siaubo, kuris čia buvo lyg nekviestas svečias.

Šiandien, matyt, gaus šiek tiek pailsėti, o paskui vėl teks rengtis mūšiui. Larkinui buvo sunku numaldyti nekantrą, skatinančią treniruotis, planuoti. Nors praėjusią naktį teko šiek tiek pasikauti, galvojo jis, spausdamas ranką prie šlaunies, kuri sopėjo nuo strėlės padarytos žaizdos. Demonų sumažėjo, ir tuo tikrai galima didžiuotis.

Nušlubčiojęs į virtuvę, išsiėmė iš šaldytuvo buteliuką kokakolos. Larkinui šis gėrimas pradėjo patikti, tad dabar rytais gerdavo jį vietoj arbatos.

Jis pavartė buteliuką stebėdamasis šio tobulumu — toks glotnus, skaidrus ir kartu tvirtas. Tačiau svarbiausia buvo jo turinys — tai, ko taip ilgėsis grįžęs į Pažadėtąją žemę.

Larkinui teko pripažinti, kad netikėjo savo pussesere Moira, kai ši kalbėjo apie dievus ir demonus, apie pasaulių karą. Tą liūdną dieną, kai palaidojo jos motiną, kartu keliavo tik tam, kad ja pasirūpintų. Ne tik todėl, kad abu vieno kraujo, bet ir dėl to, kad ji buvo draugė, be to, turėjo tapti Pažadėtosios žemės karaliene.

Pasirodo, kiekvienas žodis, kurį ji pasakė pasitraukusi nuo motinos kapo, buvo tikrų tikriausia teisybė. Jie nukeliavo prie Dievų Vartų, atsistojo akmenų rato viduryje — ir viskas pasikeitė.

Ne tik laikas ir vieta, kurioje jie buvo, mąstė Larkinas atidarydamas buteliuką ir nurydamas pirmą gaivų gurkšnį. Absoliučiai viskas. Vieną akimirką jie dar stovėjo po popietine Pažadėtosios žemės saule, o kitą — jau šviesa, vėjas ir gaudesys.

Tada naktis, o paskui — Airija, vieta, kurią Larkinas visada manė esant tik pasakose.

Jis netikėjo nei pasakomis, nei pabaisomis ir, nepaisydamas savo talento, į burtus žiūrėjo įtariai.

Tačiau dabar teko pripažinti, kad burtai egzistuoja. Kaip egzistuoja ir Airija, ir monstrai. Tie demonai, krauju pasruvusiomis akimis, iššiepę aštrias iltis, puolė juos iš miško glūdumos. Lyg ir primena žmones, bet juk ne žmonės.

Vampyrai.

Jie gyvena tam, kad mistų žmonėmis. O dabar jų valdovė visus subūrė, kad viską sunaikintų.

Ir jis čia tam, kad sustabdytų vampyrus bet kokia kaina. Jis buvo čia, nes dievai įpareigojo gelbėti žmonių pasaulius.

Susimąstęs Larkinas pasikasė sužeistą kojį ir nusprendė, jog vargu ar išgelbėsi žmoniją tuščiu skrandžiu. Todėl atsipjovė gabalą pyrago, kad turėtų ko užkąsti prie rytinės kokakolos, ir nusilaižė nuo piršto glajų. Iki šiol visaip gudraudamas jis išsisukdavo nuo Glenos kulinarijos pamokų. Ką čia slėpti, jam patiko valgyti, bet gaminti maistą — visai kas kita.

Jis buvo kaip reikiant išstypęs, apžėlęs storais, it karčiais banguojančiais gelsvai rudais plaukais. Akys beveik tokios pat spalvos kaip ir plaukai, didelės kaip jo pusseserės ir beveik tokios pat skvar-

bios. Burna didelė ir miela, kai šypsojosi; rankos neramios, vis dėlto būdo jis buvo lengvai sugyvenamo.

Jį pažinojusieji būtų sakę, kad Larkinas negaili nei laiko, nei pinigų, be to, yra puikus kompanionas tiek užeigoje, tiek peštynėse. Buvo apdovanotas griežtais, taisyklingais bruožais, stipria nugara, darbščiomis rankomis. Be to, sugebėjo pasiversti bet kokiu gyvu padaru.

Nemenką gabalą pyrago Larkinas atsikando tiesiog ten, kur stovėjo, bet namas atrodė pernelyg tylus. Jam reikėjo veiksmo, garsų, judėjimo. Kadangi miegoti nebenorėjo, nusprendė pasiimti Kiano eržilą ir pajodinėti.

Kianas juk buvo vampyras, todėl pats to daryti negalėjo.

Iš didelio akmeninio namo jis išėjo pro užpakalines duris. Spaudė šioks toks šaltukas, bet Larkinas buvo apsivilkęs megztiniu ir džinsais, kuriuos Glena nupirko miestelyje. Avėjo savo batus ir, žinoma, turėjo sidabrinį kryžių, kurį Glena ir Hoitas nukaldino savo burtų galia.

Tai šen, tai ten jis matė apdegusią ir ištryptą žemę. Matė savo kanopų pėdsakus, kuriuos įspaudė į permirkusią žemę pasivertęs žirgu ir šuoliais lėkdamas per mūšio lauką.

Staiga Larkinas išvydo moterį, kuri vakar, jodama juo, liepsnojančiu kalaviju sėjo mirtį. Ji susikaupusi gracingai brovėsi per miglas, ir jeigu jis nebūtų žinojęs, kad tie tobulai kontroliuojami judesiai — pasirengimas kitam mūšiui, būtų palaikęs juos šokiu.

Ilgos rankos ir kojos skrodė orą taip užtikrintai, kad migla beveik nejudėjo. Larkinas matė, kaip virpėjo jos raumenys sustingus — atrodo, visą amžinybę — kokia nors poza, nes tas baltas prigludęs drabužis, kokį vilkėdama jokia Pažadėtosios žemės moteris nebūtų žengusi už miegamojo slenksčio, paliko rankas nepridengtas.

Ji iškėlė koją sau už nugaros, sulenkė per kelį ir atmetusi rankas suėmė basą pėdą. Marškinėliai pasikėlė apnuogindami dar daugiau kūno.

Tik apgailėtinas vyras nesimėgautų tokiu vaizdu, nusprendė Larkinas.

Jos plaukai trumpai kirpti, juodi it varno plunksnos, o akys mėlynesnės ir už Fono ežerus. Kažin ar jo pasaulyje ši moteris būtų laikoma gražuole — jai trūko apvalumo, mielų putlių išlinkimų. Vis dėlto jį šios stiprios formos žavėjo; jos kampuotas veidas, išraiškingi antakių linkiai traukė akį ir atrodė nepakartojami.

Moteris mostelėjo koja į šoną, o tada nuleido ir padarė gilų įtūpstą, rankomis remdamasi į žemę.

— Ar kiekvieną rytą pradedi tokiu kiekiu cukraus?

Jos balsas Larkinui buvo kaip perkūnas iš giedro dangaus. Juk tūnojo tylutėliai ir tikrai nemanė, kad ji pastebėjo. Neturėtų būti toks naivus. Vėl atsikando pyrago, apie kurį jau buvo užmiršęs.

— Tai kad skanu.

— Galiu lažintis, — Blera nuleido rankas ir išsitiesė. — Atsikėlei anksčiau nei paprastai.

— Nebenoriu miegoti.

— Žinau, apie ką kalbi. Buvo geras mūšis.

— Geras? — jis apžvelgė apdegusią žemę ir prisiminė visus tuos riksmus, kraują ir mirtį. — Kalbi kaip apie kokį vakarėlį užeigoje.

— Bet juk buvo smagu, — Blera irgi apžvelgė mūšio vietą, tik jos žvilgsnis nebuvo toks nerūpestingas. — Neblogai įkrėtėme tiems vampyrams, o kaip dar geriau gali praleisti vakarą?

— Galėčiau ką nors sugalvoti.

— Ir viskas įvyko taip greitai, — ji atpalaiduodama pakraipė pečius ir žvilgtelėjo namo link. — Čia dar tos pagoniškos vestuvės, o čia jau, žiūrėk, mūšis, ir svarbiausia, kad grįžom iš jo kaip nugalėtojai. O juk galėjo būti atvirkščiai.

— Turbūt visko galėjo būti.

— Tikiuosi, Glena ir Hoitas bent jau medaus mėnesiu galės pasimėgauti, nes vestuvių puota ne itin pavyko.

Dideliais spyruokliuojančiais žingsniais, kurie jį taip žavėjo, Blera žengė prie stalo, ant kurio dienos treniruočių metu jie laikydavo ginklus ir kitus reikmenis. Ji čiupo butelį vandens, kurį buvo čia pasidėjusi, ir godžiai gurkštelėjo.

— Turi karališkąjį ženklą.

— Ką tokį?

Jis priėjo arčiau ir pirštų galiukais palietė moters mentę. Ant jos buvo matyti kryžiaus ženklas, toks pat, koks kabėjo jam ant kaklo, tik ryškiai raudonas.

— Čia tik tatuiruotė.

— Pažadėtojoje žemėje savo kūną ženklinti gali tik valdovas. Kai atsiranda naujas karalius arba karalienė, kai jie iš akmens ištraukia kalaviją, tada ir atsiranda tas ženklas. Čia, — Larkinas paplekšnojo sau per dešinį bicepsą. — Ne kryžius, bet dvi rankos, laikančios širdį. Sako, kad jį ten įspaudžia Dievo pirštas.

— Oho. Nuostabu, — tarė Blera, kai jis susiraukęs pažvelgė į ją.

— Man niekada neteko to matyti.

Ji atmetė galvą:

— Tai tiki tik tuo, ką matai?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Mano teta, Moiros motina, turėjo tokį ženklą. Tačiau karaliene ji tapo dar tada, kai aš nebuvau gimęs, todėl ir nemačiau, kaip tas ženklas atsirado.

— Šitos legendos dalies niekada neteko girdėti, — tarė ji ir apsilaižė pirštą, kuriuo nubraukė nuo jo pyrago šiek tiek glajaus. — Matyt, ne visur ir ne viskas praranda vertę.

— Kaip tu įsigijai savąjį ženklą?

Smagus vaikinas, pamanė Blera. Labai smalsus. Nuostabios akys. Gelbėkitės kas galite. Toks derinys taip ir prašėsi kokios nors painiavos. Tačiau ji nebuvo sukurta painiavai ir tai išsiaiškino ne pačiu lengviausiu būdu.

— Sumokėjau už jį. Daug žmonių turi tatuiruotes. Čia lyg ir koks asmeninis pareiškimas. Glena irgi turi, — ji dar atsigėrė ir stebėdama jį paplekšnojo sau ties juosmeniu. — Čia. Penkiakampę žvaigždę. Mačiau, kai padėjome rengtis vestuvėms.

— Tai jos skirtos moterims?

— Ne tik. O ką, tu irgi norėtum?

— Nemanau, — jis išsiblaškęs pasitrynė šlaunį.

Blera prisiminė, kaip savo rankomis išlupo jam iš kojos tą strėlę, o šis nė garso neišleido. To vaikino ne tik žavios akys ir įdomus charakteris — jis dar pasirodė esąs tikras vyras. Puikiai kovojo ir neverkšleno po mūšio.

— Skauda koją?

— Šiek tiek sustingusi, maudžia. Bet Glena puikiai gydo. O kaip tu?

Blera atmetė koją atgal, kulnu paliesdama sėdmenis, ir šiek tiek ją patampė.

— Viskas gerai. Aš greitai sveikstu — toks mūsų šeimos bruožas. Aišku, ne taip greitai kaip tas vampyras, — pridūrė ji. — Bet demonų medžiotojai sveiksta greičiau už paprastą žmogų.

Pajutusi ryto žvarbą, ji paėmė palaidinę, kurią buvo numetusi ant stalo, ir apsivilko.

— Noriu kavos.

— Man kava nepatinka. Aš mėgstu kokakolą, — tarė jis, nerūpestingai, žaviai nusišypsodamas. — Ar gaminsiesi pusryčius?

— Kiek vėliau. Pirmiau dar turiu šį tą nuveikti.

— Gal pagamintum dviem?

— Galbūt, — atsakė ji ir pagalvojo, kad šis vyrukas dar ir nekvailas. Jo suktybėms sunku atsispirti. — Ko dabar ketini nusitverti?

Larkinas kurį laiką pasvarstė, ką ji tuo nori pasakyti. Kasdien jis stengėsi skirti šiek tiek laiko tai stebuklingai mašinai, vadinamai televizoriumi, ir buvo pramokęs naujų posakių.

— Ketinu prajodinėti žirgą, o paskui jį pašerti ir iššukuoti.

— Šiandien pakankamai šviesu, vis dėlto neturėtum leistis į mišką neapsiginklavęs.

— Jodinėsiu laukuose. Glena jau klausė, ar aš vienas nejodinėju miške. Nenoriu kelti jai rūpesčių. Gal tu irgi norėtum sėsti ant žirgo?

— Ačiū, bet man pakanka ir vakarykščio pasijodinėjimo, — Blera smagiai, bet nestipriai kumštelėjo jam į krūtinę. — Kaubojau, tu tikras greituolis.

— Tau irgi nestinga užsidegimo ir balne tvirtai laikaisi, — Larkinas vėl žvilgtelėjo į ištryptą žemę. — Tu teisi. Kova buvo puiki.

— Ir dar kokia teisi. Bet kita jau nebus tokia lengva.

Jis nustebo:

— O šita tau pasirodė lengva?

— Palyginti su tuo, kas artėja, galiu lažintis — čia buvo tik gėlytės.

— Ką gi, tada tegul dievai padeda mums visiems. Beje, jeigu ketini kepti kiaušinienę su šonine, aš neprieštarauju. Reikia mėgautis gyvenimu, kol pilvai dar vietoje.

Geras požiūris, nusprendė Blera eidama vidun. Svarbiausia, kad kaip tik tai ir turėjo omeny. Jai dar neteko sutikti žmogaus, taip atsainiai žiūrinčio į gyvenimą ir mirtį. Ir jokio nuolankumo. Ją juk mokė nuolankiai atsiduoti lemčiai, o iš Larkino sklido įsitikinimas, kad jis gyvens taip, kaip nori, kol tas gyvenimas baigsis.

Blerą žavėjo jo požiūris.

Ją mokė, kad po lova tikrai yra pabaisa, tik ir laukianti, kol tu užsimirši, o tada galės perplėšti tau gerklę. Ją mokė kiek įmanoma atitolinti tą momentą, kovoti, kapoti, deginti ir sunaikinti tų pabaisų tiek, kiek leidžia žmogaus jėgos. Bet už visų jos jėgų, sumanumo ir nuolatinių treniruočių glūdėjo suvokimas, kad vieną dieną dėl kokių nors priežasčių ji tiesiog pritrūks miklumo, sumanumo ar sėkmės.

Ir pabaisa laimės.

Bet vis tiek šiokia tokia pusiausvyra buvo — demonas ir medžiotojas, vienas kito grobis. Tačiau dabar ant kortos buvo pastatyta kaip niekada daug, mąstė ji ruošdama kavą. Dabar buvo svarbu ne tik pareiga ir tradicija, perduodama iš kartos į kartą kone tūkstantį metų. Dabar artėjo kova už žmonijos išsaugojimą.

Kaip tik todėl ji čia, tarp šių keistų žmonių, iš kurių du — vampyras ir burtininkas — pasirodė esą jos protėviai, ir jie visi drauge ketina stoti į patį svarbiausią mūšį.

Du mėnesiai iki Vėlinių, pagalvojo ji. O tada — kortas ant stalo, paskutinė kova, kaip ir išpranašavo deivė. Jie turi būti gerai pasirengę, nusprendė Blera, pildama pirmą puodelį. Kito kelio paprasčiausiai nebuvo.

Kavą ji nusinešė aukštyn, į savo kambarį. Tas kambarys buvo to-

kio pat dydžio kaip visas butas Čikagoje, kur ji praleido pastaruosius pusantrų metų. Lovos galvūgalyje puikavosi aukšta lenta, kurios abiejuose šonuose buvo išdrožinėti drakonai. Toje lovoje moteris galėjo jaustis kaip užkerėta princesė — jei tik ji turėjo gyvą vaizduotę.

Ir nors šitas namas priklausė vampyrui, kambaryje taip pat buvo platus veidrodis storu raudonmedžio rėmu. Spintoje būtų tilpę triskart daugiau drabužių, negu ji atsivežė, todėl čia laikė kai kuriuos ginklus, o savo kelioninį garderobą sukišo į komodą.

Tamsiai violetinės spalvos sienos buvo nukabinėtos paveikslais, vaizduojančiais mišką saulėlydžio arba priešaušrio metu; jeigu užtrauktum užuolaidas, kambarys atrodytų lyg paskendęs šešėliuose. Tačiau Blerai tai netrukdė. Nemažą savo gyvenimo dalį ji juk praleido šešėliuose.

Na, o dabar ji atitraukė užuolaidas, kad įleistų ryto šviesos, ir prisėdo prie nedidelio puikaus staliuko, ant kurio stovėjo jos nešiojamasis kompiuteris, — norėjo patikrinti elektroninį paštą.

Blera negalėjo numaldyti nedidelio vilties spindulėlio, o paskui — nusivylimo, kai pamatė, kad tėvas taip ir neatsakė į jos laišką. Nieko nauja, priminė sau ir atsišliejo į krėslo atkaltę. Kiek ji žinojo, tėvas keliavo kažkur Pietų Amerikoje. Visa tai Blerai pasakė brolis.

Paskutinį kartą su tėvu ji bendravo prieš pusmetį, ir tai jokia naujiena. Jis manė savo pareigą atlikęs prieš daugybę metų. Galbūt jis teisus. Tėvas ją mokė, treniravo, nors Blerai taip ir nepavyko užsitarnauti jo pagyrimo.

Tiesiog ji buvo ne tas, ko reikėjo. Ji buvo duktė, o ne sūnus. Nusivylimas, kurį tėvas pajuto supratęs, kad ne sūnus, o duktė paveldėjo jo talentą, buvo toks stiprus, jog net nesistengė jo slėpti.

O švelnumo priepuoliai paprasčiausiai buvo ne Šono Merfio charakteriui. Galima sakyti, kai Blerai suėjo aštuoniolika, tėvas jos tiesiog atsikratė.

Tačiau ji vis tiek nusižemino ir išsiuntė tėvui antrą laišką, nors šis nesiteikė atsakyti ir į pirmąjį. Tą pirmąjį laišką Blera parašė prieš išvykdama į Airiją, norėdama papasakoti, kad kažkas vyksta, kažkas artėja ir jai reikia jo patarimo.

Ir štai toks jo atsakymas, pagalvojo ji dabar, tokia tėvo reakcija į dar vieną jos bandymą jau atvykus čia papasakoti, kad tai, kas vyksta, tikrai rimta.

Šonas Merfis turėjo savo gyvenimą, savo kelią ir niekada nesistengė apsimetinėti, kad yra kitaip. Ir tebuvo Bleros bėda, trūkumas, kad jai vis dar reikėjo tėvo pritarimo. Kovoti dėl jo meilės jau seniai liovėsi.

Blera išjungė kompiuterį, apsirengė sportinį nertinį, apsiavė batus. Nusprendė lipti į viršų, į treniruočių salę, išlieti susikaupusį nusivylimą, šiek tiek pakilnoti svarmenis, kad pajustų alkį.

Jai pavyko sužinoti, kad šiame name pačioje dvylikto amžiaus pradžioje gimė Hoitas ir jo brolis Kianas. Aišku, tas namas buvo atnaujintas, šis tas pristatyta, tačiau iš jo pradinės konstrukcijos galėjai spręsti, kad Makenos tikrai buvo turtinga šeima.

Žinoma, Kianas turėjo beveik tūkstantį metų turtams sukaupti ir vėl įsigyti namą. Tačiau iš to, ką jai teko girdėti, Blera suprato, kad jis čia negyveno.

Ji nemokėjo bendrauti su vampyrais — mokėjo tik juos žudyti. Tačiau Kianui teko daryti išimtį. Dėl jai ne visai aiškių priežasčių Kianas buvo jų pusėje ir net šiek tiek finansavo jų karinį aljansą. Be to, pro jos akis neprasprūdo, kaip nuožmiai aną vakarą jis kovėsi. Visai gali būti, kad kaip tik Kiano lojalumas nusvėrė svarstykles jų naudai.

Ji kopė aukštyn rangytais akmeniniais laiptais — į patalpą, kur anksčiau buvo didžioji menė, vėliau pokylių salė, o dabar — jų treniruočių salė. Ji stabtelėjo išvydusi ten Larkino pusseserę Moirą, kuri kilnodama penkių svarų svarmenis treniravo krūtinės raumenis.

Savo rudus plaukus ateivė iš Pažadėtosios žemės buvo susipynusi į storą kasą iki juosmens. Jos smilkiniais riedėjo prakaito lašai, o baltų marškinėlių nugara buvo nuo jo net patamsėjusi. Pilkomis lyg rūkas akimis ji žvelgė tiesiai priešais save, susitelkusi į tai, kas, kaip spėjo Blera, ir atvijo ją į treniruočių salę.

Ji kokių penkių pėdų ir trijų colių ūgio, nusprendė Blera, sveria kokius šimtą dešimt svarų. Vis dėlto kovinga. O kovingumas Bleros vertybių skalėje reiškė labai daug. Tai, ką iš pradžių ji palaikė baikš-

tumu, iš tikrųjų buvo akylumas. Ta mergiotė tiesiog viską sugerdavo į save.

— Maniau, kad dar miegi, — tarė Blera žengdama vidun.

Moira nuleido svarmenis, atgalia ranka nusibraukė nuo kaktos prakaitą.

— Neseniai atsikėliau. Tau reikia šitos patalpos?

— Manau, čia užteks vietos mums abiem, — Blera žengė tolyn ir pasiėmė dešimties svarų svarmenis. — Šį rytą nebekiūtai prie savo knygų?

— Aš... — atsikvėpusi Moira ištiesė rankas, kaip buvo mokyta. Ji norėjo turėti tokias aptakias ir raumeningas rankas kaip Bleros; kita vertus, niekas nebūtų galėjęs pasakyti, kad jos rankos sudribusios. — Prieš eidama į biblioteką nusprendžiau dieną pradėti čia, kol dar nieko nėra.

— Aišku, — susidomėjusi Blera stebėjo, kaip Moira treniruoja tricepsą. — Ir kodėl iš to darai tokią paslaptį?

— Čia ne paslaptis. Ne visai paslaptis, — Moira čiupo vandens buteliuką ir atsuko kamštelį. Paskui vėl jį užsuko. — Aš silpniausia iš visų. Man nereikia, kad tu ar Kianas tą sakytumėte, o jūs niekada nepraleidžiate progos priminti.

Blerai virptelėjo širdis.

— Žinau, tai nervina. Klausyk, atsiprašau dėl to. Puikiai žinau, kaip bjauru, kai esi nuolat nusodinamas, nors stengies iš paskutiniųjų.

— Turbūt mano pastangų neužtenka. Tik nereikia užuojautos, — tarė ji, kol Blera dar nepradėjo guosti. — Sunku pripažinti, kad tau kažko trūksta, o man, bent jau šiuo metu, taip ir yra. Todėl ateinu čia rytais ir kilnoju šituos prakeiktus daiktus, kaip tu man parodei. Nenoriu būti silpnoji grandis, dėl kurios jums visiems tektų nerimauti.

— Tu dar nelabai raumeninga, bet gana vikri. O šaudant lanku tavęs niekas negali aplenkti. Jei nebūtum mokėjusi taip puikiai juo naudotis, aną vakarą reikalai galėjo pasisukti visai kitaip.

— Laisvu laiku dirbti su savo trūkumais ir privalumais — ar

ne taip tada pasakei? Aš tikrai supykau. Kol supratau, kaip tai išmintinga. Daugiau nepykstu. Tu puikiai treniruoji. Kingas buvo... Jis man per daug nuolaidžiavo, turbūt dėl to, kad buvo vyras. Didis žmogus, — pridūrė nuliūdusi Moira. — Manau, jis jautė man švelnumą, nes čia aš buvau mažiausia.

Blerai taip ir neteko sutikti Kingo, Kiano draugo, kurį pagrobė, o paskui nužudė Lilita. Tada pavertė jį vampyru ir atsiuntė atgal.

— Aš tau nenuolaidžiausiu, — pažadėjo Blera.

Baigusi kilnoti svarmenis ir greitai nusipraususi po dušu, Blera pasijuto praalkusi. Nusprendė pasigaminti ko nors, ką tikrai mėgsta — pasiskrudinti prancūziškų skrebučių. Kad gautų šiek tiek baltymų, į keptuvę įmetė šoninės. MP3 grotuve pasileido „Green Day"* — muziką, puikiai tinkančią gaminant maistą. Prieš mušdama į dubenį kiaušinius, įsipylė antrą puodelį kavos.

Beplakant kiaušinius pro duris įžengė Larkinas. Sustojęs įsispoksojo į jos grotuvą.

— Kas čia per daiktas?

— Čia... Kaip čia paaiškinti? Čia vietoj švilpavimo dirbant.

— Aš klausiu ne apie tą mašiną. Jų čia tiek daug, kad visos nebetelpa galvoje. Koks čia garsas?

— A. Čia tokia populiari muzika. Rokas — viena iš sunkesniųjų.

Jis išsišiepė ir klausėsi atmetęs galvą.

— Rokas. Man patinka.

— Kaip gali nepatikti? Šįryt kiaušinienės nekepsiu. Gaminsiu prancūziškus skrebučius.

— Skrebučius? — Larkinas taip nusivylė, kad tuoj pat užmiršo apie muziką. — Tik pakepinta duona?

— Ne tik. Be to, kol aš prie viryklės, gauni tai, ką gaminu. Arba gali pats savimi pasirūpinti.

* „Green Day" — JAV roko grupė.

— Aišku, labai gražu, kad tu gamini.

Larkino balse buvo justi tiek kančios, kad ji vos susilaikė nenusijuokusi.

— Nusiramink, verčiau pasikliauk manim. Kaubojau, mačiau, kaip naikini maistą. Patikėk, patiks nė kiek ne mažiau už roką, ypač kai skrebučius pamirkysi svieste ar sirupe. Pradėsiu kepti po minutės. Gal apverstum šoninę?

— Pirmiau man reikia nusiprausti. Mėžiau arklides ir dirbau kitus darbus — nelabai galiu prie ko nors liestis.

Blera stebėjo jį iššygiuojantį iš virtuvės. Jau ne kartą matė, kaip jis įvairiomis dingstimis išsisuka nuo virtuvės darbų. Teko pripažinti, kad šioje srityje jam nėra lygių.

Susitaikiusi su tuo, pati apvertė šoninę, tada įkaitino antrą keptuvę. Jau ketino mirkyti pirmąjį duonos gabalėlį, kai išgirdo balsus. Jaunavedžiai atsikėlė, suprato Blera ir įmušė daugiau kiaušinių, kad užtektų ir jiems.

Nereikalaujantis pastangų stilius — šito Glena turėjo su kaupu, pamanė Blera. Ji dėvėjo žalią nertinį ir juodus džinsus, o tankūs raudoni plaukai plaikstėsi palaidi. Miestietiškas kaimiškos kasdienės aprangos derinys. O pridėjus tą mielą raudonį, liudijantį, kad moteris gavo rytinių glamonių porciją, vaizdelis visai nieko. Glena nebuvo panaši į moterį, kuri galėtų vaikytis gaują vampyrų rėkaudama karo šūksnius ir mosuodama alebarda — bet kaip tik tai ji vakar darė.

— O, prancūziški skrebučiai! Skaitai mano mintis, — bandydama įsipilti kavos ji netyčia kumštelėjo Blerą. — Reikia pagalbos?

— Ne, susidorosiu. Tau ir taip tenka daugiausia namų ruošos darbų, o su pusryčiais aš susitvarkau lengviau nei su pietumis. O kur Hoitas? Ar man tik pasigirdo?

— Ne, jis ten. Kalbasi su Larkinu apie žirgą. Man atrodo, Hoitas šiek tiek suirzęs, kad Larkinas užbėgo jam už akių. Puiki kava. Kaip miegojai?

— Kaip užmušta, bet tik kokias porą valandų, — Blera pamirkė duoną į plakinį ir įmetė į keptuvę. — O paskui — nežinau. Negalėjau

nusiraminti. Per daug įsiaudrinusi, — ji metė žvilgsnį į Gleną. — Ir, kitaip nei nuotakai, nėra kur išlieti susikaupusios energijos.

— Turiu pripažinti, kad šįryt jaučiuosi atsipalaidavusi. Išskyrus tai, — šiek tiek susiraukusi Glena pamasažavo savo dešinį bicepsą. — Jaučiuosi lyg pusę nakties būčiau svaidžiusi kūjį.

— Alebarda nėra lengva. Bet tu neblogai ja pasišvaistei.

— Pasišvaisčiau — ne tas žodis. Tik ką čia apie tai kalbėti, bent jau kol nepavalgiau, — ji atidarė indaują, kad išimtų lėkščių. — Nori žinoti, ar anksčiau dažnai valgydavau tokius pusryčius — paskrudinta duona, kepta mėsa?

— Nagi?

— Niekada. Absoliučiai niekada, — pridūrė ji nusijuokusi. — Taip drebėjau dėl savo svorio, lyg nuo jo būtų priklausęs pasaulio likimas.

— Tu daug treniruojiesi, — Blera apvertė duoną. — Tam reikia degalų, angliavandenių. Net jeigu ir priaugsi keletą svarų, garantuoju, tik gryno raumens.

— Blera, — Glena žvilgtelėjo durų link, tikrindama, ar dar neateina Hoitas. — Šitoj srity tu turi daugiau patirties už bet kurį iš mūsų. Kalbant tarp mudviejų, kaip mes pasirodėme praėjusį vakarą?

— Ištvėrėte, — sausai atsakė Blera. Ji toliau kepė, jau iškeptą duoną krovė į lėkštę ir mirkė naujas riekeles. — Tai svarbiausia.

— Bet...

— Glena, pasakysiu tau tiesiai, — Blera atsisuko ir atsirėmė į indaują stebėdama skrundančią duoną ir uosdama jos skleidžiamą aromatą. — Tokiame mūšyje man dar neteko dalyvauti.

— Juk tu juos medžioji metų metus.

— Tiesa. Bet man neteko matyti jų tiek daug vienoje vietoje ir veikiančių taip organizuotai.

Glena tyliai atsiduso.

— Vadinasi, nieko gero.

— Nei gerai, nei blogai — tiesiog faktas. Kiek žinau, tiems padarams nebūdinga gyventi, dirbti ir kautis didelėmis grupėmis. Mano teta sako tą patį. Jie žudikai. Jie gali keliauti, medžioti ir net gyventi

gaujomis. Nedidelėmis gaujomis. Ir tokia gauja gali turėti vadą — patiną ar patelę. Bet ne daugiau.

— Ne kaip armija, — sumurmėjo Glena.

— Ne. O tai, ką matėm vakar, tebuvo būrys. Akivaizdu, kad dėl Lilitos jie pasiryžę galvas pakloti. O tai didelis privalumas.

— Aišku, — tarė Glena sėsdamasi prie stalo. — Nieko kito ir negalėjau tikėtis prašydama, kad kalbėtum tiesiai.

— Ei, pralinksmėk. Mes juk išgyvenome. Tai pergalė.

— Labas rytas, — pasveikino Blerą Hoitas įeidamas į virtuvę. Ir iškart pažvelgė į Gleną.

Mūsų toks pat gymis, pamanė Blera, mano ir to nežinia kelintos kartos prodėdės. Ją, burtininką ir jo brolį vampyrą sieja tas pat gymis, protėviai, o dabar dar ir ši misija.

Likimo vingiai nenuspėjami.

— Jūs abu tiesiog spinduliuojat, — pasakė ji, stebėdama, kaip Glena kilstelėjusi galvą pasitiko Hoito bučinį. — Man praverstų saulės akiniai.

— Saugo akis nuo saulės spindulių, be to, yra labai madingi ir seksualūs, — metė Hoitas ją prajuokindamas.

— Prisėsk, — Blera išjungė muziką, tada pastatė ant stalo duonos kupiną lėkštę. — Prikepiau tiek, kad ir armijai užtektų — mes juk ir esame armija.

— Tikra puota. Ačiū tau.

— Juk darau tai, kas priklauso. Ne kaip kai kurie išsisukinėtojai, — krestelėjusi galvą ji pasitiko kaip tik tuo momentu pasirodžiusį Larkiną. — Pačiu laiku.

Jo veido išraiška kaip visiškai nekalto žmogaus.

— Ar jau viskas paruošta? Šiek tiek užtrukau — užsukau pasakyti Moirai, kad tuoj bus patiekti pusryčiai. Koks puikus vaizdas.

— Tai žiūrėk ir valgyk, — tarė Blera ir įmetė jam į lėkštę keturis skrebučius. — O paskui tu su savo pussesere suplausite indus.

2 skyrius

Gal tai tebuvo nerimas po mūšio, bet Blera niekaip negalėjo nusiraminti. Po dar vieno Glenos gydymo seanso visų sužalojimai sparčiai gijo, tad vėl *galėjo* treniruotis. Jie privalo treniruotis, įtikinėjo save Blera. Galbūt pastangos ir prakaitas išsklaidys tą nerimą.

Tačiau kirbėjo ir kitokios mintys.

— Manau, reikia pasivaikščioti.

— Pasivaikščioti? — peržvelgusi namų ruošos darbų sąrašą, Glena pamatė, kad artėja Hoito eilė tvarkyti skalbinius (tegul Dievas jam padeda). — Mums ko nors trūksta?

— Nežinau, — Blera peržvelgė ant šaldytuvo kabančius sąrašus. — Iš sąrašų matyti, kad atsargų mums netrūksta, visi darbai taip pat kontroliuojami — tu čia tvarkaisi kaip tikra ūkio dalies vedėja.

— Oho, ūkio dalies vedėja, — Glena dėbtelėjo į Blerą. — Gal dar duosi man kortelę su nurodytomis pareigomis?

— Pažiūrėsiu, ką čia galima padaryti. Tačiau sakydama, kad mums reikia pasivaikščioti, turėjau galvoje žvalgybą, o ne apsipirkimą. Reikia patikrinti Lilitos pajėgas.

— Puiki mintis, — ne itin džiaugsminga veido išraiška nuo kriauklės atsiliepė Larkinas, taškydamasis muilo putomis. — Dėl įvairovės reikėtų ją šiek tiek nustebinti.

— Pulti Lilitą? — Moira liovėsi dėjusi lėkštes į indaplovę. — Šiandien?

— Nesakau, kad pulti. Tu ramiau su tomis putomis, — patarė Blera Larkinui. — Mūsų kur kas mažiau, nemanau, kad vietinius labai sužavėtų skerdynės vidury šviesios dienos. Tačiau į žvalgybą reikėtų traukti būtent dieną.

— Keliauti į Kerio pietus, — tyliai tarė Hoitas, — ant tų uolų, į tuos urvus, kol šviečia saulė.

— Visiškai teisingai. Jie negalės išeiti lauk. Viskas, ką jie gali padaryti, — šniukštinėti ir žvalgytis. Taip po vakarykščio jų sutriuškinimo mes dar sustiprinsime savo pozicijas.

— Psichologinis karas, — linktelėjo Glena. — Gal ir neblogai.

— Tai irgi svarbu, — sutiko Blera. — Be to, galbūt mums pavyks dar ką nors iššniukštinėti. Apžiūrėsim vietą, sužinosim, kokiais keliais ten galima atvykti ir atsitraukti. Be to, Lilita tikrai sužinos apie mūsų apsilankymą.

— Būtų gerai bent kelis jų išvilioti lauk. Arba leistis į vidų nors tam, kad priverstume juos nerimauti. Ugnis, — tarė Larkinas. — Reikėtų pagalvoti, kaip tuose urvuose galėtume sukelti gaisrą.

— Visai nebloga mintis, — Blera apsvarstė ją dar kartą. — Tai bobai reikėtų įkrėsti į kailį. Turime tam pasiruošti ir apsiginkluoti. Tačiau viską turime atlikti tyliai ir atsargiai. Visai nereikia, kad koks turistas ar vietinis gyventojas iškviestų policiją — paskui aiškinkis, kam mums tas ginklų prifarširuotas furgonas.

— Ugnį palikite man ir Glenai, — tarė atsistodamas Hoitas.

— Kodėl?

Atsakydama Glena ištiesė ranką. Virš jos delno pasirodė liepsnos kamuolys.

— Nieko sau, — nusistebėjo Blera.

— O Kianas? — paklausė Moira, toliau tvarkydama indus. — Jis negalės išeiti iš namų.

— Vadinasi, jis pasilieka, — sausai ištarė Blera. — Larkinai, jeigu jau baigei, eime, paruošim keletą ginklų.

— Bokšte turime keletą daikčiukų, kurie galėtų praversti, — Glena brūkštelėjo pirštais Hoitui per ranką. — Hoitai?

— Negalime taip imti ir išvykti nieko jam nepasakę.

— Tokiu metu nori pažadinti vampyrą? — Blera gūžtelėjo pečiais. — Tada tau pirmenybė.

Kianui net į galvą nešovė, kad kas nors gali sutrikdyti jo poilsį. Atrodė, uždarytos ir užrakintos miegamojo durys bet kam turėjo būti pakankamai aiškus ženklas, jog tokiu metu jam norisi privatumo. Tačiau brolio visa tai, atrodo, negalėjo sustabdyti. Todėl dabar pažadintas jis sėdėjo neryškioje šviesoje ir klausėsi dienos planų.

— Jeigu gerai supratau, tai pažadinai mane tik norėdamas pasakyti, kad išsiruošėte į Kerį pašniukštinėti po urvus?

— Nenorėjome, kad atsibudęs pamatytum, jog mūsų nėra.

— Čia mano nuostabiausia svajonė, — tingiai mostelėjo ranka Kianas. — Atrodo, tai medžiotojai vakarykštės kruvinos kovos nepakanka.

— Strategiškai vykti ten — visai neblogas žingsnis.

— Bet kai lankėmės ten aną kartą, viskas baigėsi ne taip jau gerai.

Kurį laiką Hoitas patylėjo galvodamas apie Kingą ir apie tai, kaip jį prarado.

— Nei tau, nei man ten nepasisekė, — pridūrė Kianas. — Tu vos išnešei sveiką kailį, o aš buvau nuleistas nuo skardžio. Ne pats maloniausias prisiminimas.

— Tada viskas buvo kitaip, ir tu puikiai tai žinai. Dabar diena, ir šįkart ji nežinos, kad mes ateiname. O kadangi dabar diena, tu turi pasilikti.

— Jei manai, kad dėl to liūdėsiu, labai klysti. Ir taip turiu ką veikti. Pastarąsias savaites neturėjau laiko dalykiniams skambučiams ir laiškams. Reikia pasirūpinti savo verslu, o tu, užuot leidęs pailsėti, vidury prakeiktos dienos išverti mane iš lovos. Jeigu nori žinoti, man tikrai malonu, kad iš namų bent kelioms valandoms išsinešdins būrys triukšmingų žmogiūkščių.

Kianas pakilo ir nuėjęs prie stalo kažką pasižymėjo bloknote.

— Kadangi šiaip ar taip išvažiuoji iš namų, užsuk pas mėsininką Enyje. Nupirk kraujo. Kiaulės kraujo, — pridūrė Kianas atsainiai šyptelėjęs ir padavė broliui lapelį su adresu. — Paskambinsiu jam ir įspėsiu, kad užsuksi. Mokėti nereikia, įrašys į mano sąskaitą.

Hoitas pastebėjo, kad per visą tą laiką pasikeitė brolio rašysena. Daug kas pasikeitė...

— Ar jam nerūpi, kam...

— Jeigu ir rūpi, tas vyras pakankamai protingas, kad neklausinėtų. Be to, jis nieko prieš įsimesti į kišenę papildomų eurų. Čia tokie pinigai.

— Žinau, Glena man paaiškino. Grįšim iki saulėlydžio.

— Verčiau neužtrukite, — įspėjo Kianas išeinantį Hoitą.

Lauke į plastikinį kibirą Blera įmetė keletą baslių. Paruošti buvo ir kalavijai, kirviai, dalgiai. Visi užkerėti ugnimi. Jeigu juos sustabdytų, būtų sunku pasiaiškinti, bet ji neketino žvalgytis po vampyrų lizdą neapsiginklavusi iki dantų.

— Kas vairuos? — paklausė ji Glenos.

— Aš žinau kelią.

Blera apžiūrėjo, ar viskas gerai, įsiropštė į automobilio galą ir atsisėdo už Glenos. Kiti sulipo paskui.

— Hoitai, esi buvęs tose olose? Man atrodo, tokios vietos net ir per kelis šimtmečius neką tepasikeičia.

— Daug kartų. Bet dabar jos kitokios.

— Mes buvome jose, — pradėjo aiškinti Glena. — Naudodamiesi burtais. Prieš išvykdami iš Niujorko mes su Hoitu kerėjome. Čia tai bent patirtis!

— Apšviesk mane.

Klausydamasi Blera stengėsi įsidėmėti kelią, kuriuo jie važiavo, orientyrus, eismą.

Ji įsivaizdavo tai, apie ką pasakojo Glena: tunelių labirintą, storų durų saugomas menes, it atliekas į krūvas suverstus kūnus, lyg gyvulius narvuose laikomus žmones. Blerai net atrodė, kad girdi jų aimanas, klyksmus, maldavimus.

— Prabangūs vampyrės apartamentai, — sumurmėjo Blera. — Kiek ten įėjimų?

— Nežinau. Mano laikais tose uolose buvo pilna urvų. Kai kurie nedideli, tokie, kad kažin ar vaikas prašliaužtų, kiti pakankamai dideli įeiti suaugusiam žmogui. O dabar ten tunelių daugiau, jie platesni ir aukštesni.

— Vadinasi, ji ten kaip reikiant pasikapstė. Turėjo daugybę laiko jaukiai gūžtai įsitaisyti.

— Jeigu galėtume juos ten užblokuoti, — pradėjo Larkinas, bet tuoj pat į jį atsisuko siaubo apimta Moira.

— Ten viduje yra žmonių. Jie laikomi narvuose kaip gyvuliai. Aplinkui mėtosi kūnai, o jų niekas net neketina laidoti.

Larkinas nieko neatsakė, tik uždėjo savo ranką ant josios.

— Negalime jų išvaduoti — štai ko jis tau nepasakė, — bet juk kažkas turi tai pasakyti, pagalvojo Blera. — Net jei pora mūsų ir ryžtųsi tokiam žygiui, tai tebūtų savižudybė, niekas daugiau. Žūtume ir mes, ir jie. Deja, gelbėjimas — ne mūsų nosiai. Kad ir kaip būtų gaila.

— O kaip kerai? — nenusileido Moira. — Kokie nors, kuriais būtų galima užtemdyti vampyrams regėjimą ar neleisti pajudėti, bent jau kol išlaisvinsim belaisvius.

— Mes mėginome užtemdyti jai regėjimą, — Glena žvilgtelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį norėdama pagauti Moiros žvilgsnį. — Ir mums nepavyko. Gal geriau pavyktų perkėlimo burtas, — ji pažvelgė į Hoitą. — Ar mums pavyktų perkelti žmones?

— Niekada nesu mėginęs. Gana pavojinga...

— Ten jie mirs. Daugelis jau mirė, — Moira net pašoko iš savo vietos ir sugriebė Hoitą už peties. — Argi gali būti didesnis pavojus už mirtį?

— Galime juos sužaloti. Naudojami burtai gali sužaloti...

— Bet juk galėtume juos išgelbėti. Kaip tau atrodo, ką jie rinktųsi? Ką rinktumeis tu?

— Ji teisi, — pritarė Blera, pagalvojusi, kad jeigu jiems pavyktų, jeigu jie išgelbėtų bent vieną belaisvį, tai irgi būtų šiokia tokia pergalė. Būtų tikrai stiprus smūgis Lilitai. — Ar turim bent menkiausią galimybę?

— Kad ką nors perkeltum iš vienos vietos į kitą, turi tai matyti, — paaiškino Hoitas. — Ir geriau, kai esi arčiau objekto. O ten aplink — vien uolos, tad mes visiškai nieko nematysime.

— Nebūtinai, — paprieštaravo Glena. — Pamąstykime apie tai, pasvarstykime.

Kol jie kalbėjosi, ginčijosi, diskutavo, Blera leido mintims klajoti. Graži diena, galvojo išsiblaškiusi. Šviečia saulė, aplink viskas žaliuoja. Gražūs tolyn besidriekiantys laukai, besiganančios tingios karvės.

Tikrai bus pilna turistų, kurie skubės pasinaudoti puikia diena, išaušusia po vakarykštės audros. Apsipirkinės mieste arba važiuos pavėpsoti į Moherio uolas, pafotografuoti ir pafilmuoti Bureno dolmeną.

Kada nors ir ji galės šitaip leisti laiką.

— Tai ar Pažadėtoji žemė bent kiek panaši į šią?

— Gana panaši, — atsakė jai Larkinas. — Labai primena namus, išskyrus kelius, mašinas, daugumą pastatų. Bet pati žemė — taip, panaši. Labai primena namus.

— Ką tu ten veikei?

— Ką tiksliai nori sužinoti?

— Paprastai vyrams reikia kaip nors užsidirbti pragyvenimui, ar ne?

— A... Mes dirbame žemę, savaime suprantama. Turime žirgų, kuriuos veisiame ir parduodame. Puikių žirgų. Palikau tėvą be darbo jėgos. Ko gero, šiuo metu jis manimi ne itin patenkintas.

— Tikėkimės, kad mums pavyks išgelbėti pasaulį ir jis tave galų gale supras.

To ir reikėjo tikėtis — Larkinas duoną užsidirba rankomis, suvokė Blera. Vyro rankos buvo stiprios ir sugrubusios, šiaip jis atrodė kaip žmogus, didžiąją laiko dalį praleidžiantis lauke — saulės išblukintos plaukų sruogos, auksinis odos atspalvis.

Ei, hormonai, apsiraminkite. Jis tik vienas iš komandos, kuriai ji priklauso, narių. Gal ir neblogai kiek galima daugiau sužinoti apie tą, su kuriuos kauniesi petys į petį, bet tikrai kvaila leistis užvaldomai aistros.

— Tai tu ūkininkas.

— Galima sakyti ir taip.

— Iš kur ūkininkas moka taip valdyti kalaviją?

— Ei, — jis apsisuko, kad geriau ją matytų, bet akimirkai, visai trumputei akimirkai užmiršo, ką norėjo pasakyti — tokios gilios ir mėlynos pasirodė Bleros akys. — Mes rengiame turnyrus. Žaidynes. Man patinka jose dalyvauti. Ir laimėti.

Jai ir taip viskas buvo aišku, nors visa tai labiau priminė Holivudą, o ne Pažadėtąją žemę.

— Man taip pat. Aš irgi mėgstu laimėti.

— Tai sakai, mėgsti žaisti?

Klausimas erzino, buvo kupinas paslėpto žaismingo seksualumo. Ji turėtų būti visiška kvailė, kad to nepastebėtų. Tačiau teks apsimesti kvailele, nusprendė stengdamasi nepasiduoti jauduliui.

— Ne per labiausiai. Bet paprastai aš laimiu.

Jis nerūpestingai užmetė ranką ant Bleros sėdynės atlošo.

— Kai kuriuos žaidimus laimi abi pusės.

— Gal ir taip, bet dažniausiai, kai kaunuosi, nežaidžiu.

— Tačiau žaidimas — lyg atsvara kovai, taip nemanai? Pavyzdžiui, turnyrų metu mes lyg ir ruošdavomės tam, kas gali nutikti. Pažadėtojoje žemėje nemažai vyrų ir net moterų, puikiai valdančių kalaviją arba ietį. Jeigu tas karas tikrai įvyks, kaip ir buvo sakyta, turėsime tinkamą kariuomenę.

— Mums jos tikrai reikės.

— Ką tu veiki? Glena sakė, kad čia moterys pačios turi užsidirbti pragyvenimui. Bent jau dauguma. Ar tau moka už demonų medžioklę?

— Ne, — Larkinas nelietė jos ir neatrodė, kad būtų pasislinkęs arčiau, bet Blera jautėsi taip, lyg jis būtų tai padaręs. — Už šitą dalyką niekas man nemoka. Tiesiog šeima turi šiokių tokių išteklių. Negaliu pasakyti, kad maudomės piniguose, bet juodai dienai užtenka. Turime užeigų — Čikagoje, Niujorke, Bostone.

— Užeigų? Mėgstu pasėdėti geroje užeigoje.

— O kas nemėgsta? Tai va, aš uždarbiauju kaip padavėja. Be to, dirbu asmenine trenere.

Jis susiraukė.

— Trenere? Rengi kovoms?

— Ne visai. Čia daugiau dėl sveikatos ir tuštybės. Padedu žmonėms atgauti formą, numesti svorio, sustiprėti. Man daug pinigų nereikia, taigi visiškai pakanka to, ką užsidirbu. Be to, turiu šiokios tokios laisvės ir, jeigu reikia, visada galiu atsitraukti nuo darbų.

Ji apsižvalgė. Moira užsisvajojusi žiūrėjo pro šoninį langą. Priekyje Glena ir Hoitas toliau svarstė kerėjimo reikalus. Blera palinko prie Larkino ir tyliai tarė:

— Klausyk, kažin ar mūsų raganių porelei pavyks tas perkėlimo reikalas. Jeigu ne, tau teks prižiūrėti savo pusseserę.

— Aš jai ne prižiūrėtojas.

— Aišku, kad prižiūrėtojas. Jeigu mums pasitaikys galimybė sukelti griūtį arba padegti tuos urvus — turėsime ja pasinaudoti.

Jie kuždėjosi beveik susiglaudę veidais.

— O kaip tie žmonės viduje? Siūlai juos sudeginti gyvus ar palaidoti po griuvėsiais? Ji su tuo nesutiks. Aš irgi negaliu.

— Ar bent įsivaizduoji, kaip jie dabar kankinasi?

— Mes čia niekuo dėti.

— Uždaryti narvuose ir kankinami... — Blera žvelgė jam į akis, o jos balsas buvo žemas ir niūrus. — Priversti žiūrėti, kaip kuris nors ištempiamas iš narvo vien tam, kad taptų vampyrų užkandžiu. Įbauginti ir kamuojami minčių, kad kitas galbūt bus jis. O gal net tikisi, kad taip ir bus, nes tada galų gale viskas baigsis.

Iš Larkino veido ir balso dingo žaismingumas.

— Žinau, ką jie daro žmonėms.

— Tau tik atrodo, kad žinai. Nebūtinai jau pirmą kartą išsiurbia visą kraują. Ir net antrą kartą. Tiesiog įmeta juos atgal į narvus. O tas įkandimas degina. Jeigu išgyveni, turi kentėti tą deginimą ir prisiminimus — kaip nežmoniškai skauda, kai iltys sminga į kūną, paliečia kaulą, liejasi kraujas.

— Iš kur visa tai žinai?

Ji parodė jam vienos rankos riešą, ant kurio buvo matyti neryškus randas.

— Buvau aštuoniolikos, viskas nusibodę, niekas neberūpėjo. Bostono kapinėse laukiau, kol vienas jų prisikels. Su tuo vaikinu kartu lankiau mokyklą. Per jo laidotuves išgirdau pakankamai, kad suprasčiau, kas jam atsitiko. Tačiau norėjau sužinoti, ar jam tik įkando, ar ir vampyru pavertė, todėl nuėjau ten ir laukiau.

— Ar čia jo darbas? — Larkinas pirštu brūkštelėjo per randą.

— Jis turėjo užnugarį. Ką tik prisikėlęs vampyras tokio dalyko niekaip nepadarytų, bet grįžo tas, kuris jį tokiu pavertė. Senesnis, gudresnis, stipresnis. Aš padariau klaidų, jis — ne.

— Kodėl ėjai ten viena?

— Aš medžioju viena, — priminė Blera. — Tačiau tąsyk tiesiog norėjau kažką kažkam įrodyti. Praradau budrumą. Vyresnysis man nekando. Tik laikė mane, kol tas kitas prišliaužė artyn.

— Palauk. Ar tam ir reikia pirmtako? Kad pasirūpintų...

— Maistu?

— Taip. Juk taip visa tai vadinasi?

Geras klausimas, nusprendė Blera. Gerai, kad jis mėgina suvokti priešo psichologiją, net jei priešas ir ne visai įprastas.

— Kartais. Bet nebūtinai. Priklauso nuo to, kodėl pirmtakas nusprendė paversti kitą vampyru, užuot tiesiog išsiurbęs kraują. Kartais jie prisiriša vienas prie kito, kartais tiesiog nori turėti medžioklės draugą. O kartais paprasčiausiai nori, kad kažkas jaunesnis atliktų juodą darbą. Žinai, jaunesnysis vampyras jam tarnautų.

— Suprantu. Tai vyresnysis laikė tave, kad jaunasis galėtų pasisotinti, — pasakė Larkinas galvodamas, kaip siaubinga tai turėjo būti — tave laiko ir žaloja, kai tau vos aštuoniolika ir tu visai vienas, o kažkas, ką anksčiau pažinojai, kėsinasi į tavo gyvybę.

— Nuo jo sklido kapo kvapas. Jis buvo pernelyg išalkęs, kad siektų gerklės, todėl įsikibo į riešą. O tai buvo jų klaida. Skausmas padėjo man atsitokėti. Sunku apsakyti.

Blera šiek tiek patylėjo. Larkinas išmušė ją iš pusiausvyros, pirštais liesdamas tą randą, lyg norėtų numalšinti senus skausmus. Ji nė neprisiminė, kada paskutinį kartą ją kas nors lietė norėdamas nuraminti.

— Tai va. Man pavyko pagriebti savo kryžių ir suvariau jį tiesiai tam mane laikiusiam pragaro išperai į akį. Vaje kaip jis klykė. O tas kitas buvo toks ištroškęs, kad jam visai nerūpėjo, kas dedasi aplink. Lengvas laimikis. Iš tikrųjų tai abu jie tokie.

— Bet tu buvai visai jaunutė.

— Ne. Buvau demonų medžiotoja, o elgiausi kaip kvailė, — ji pažvelgė Larkinui į akis norėdama parodyti, kad nei užuojauta, nei supratimas negali pakeisti sveiko proto ir strateginio mąstymo. — Jeigu jis būtų įsikibęs man į gerklę, būčiau žuvusi. Ko gero, būčiau mirusi ir mes čia dabar neplepėtume. Prisimenu, ką jaučiau pamačiusi

jį artinantis — vilkįs tuo gražiu juodu kostiumu, kurį jo motina išrinko laidotuvėms. Žinau, ką tie žmonės urvuose jaučia; bent jau iš dalies. Jeigu negali padėti, mirtis jiems kur kas geresnė išeitis už tai, kas jų laukia.

Larkinas paėmė jai už riešo, visiškai uždengdamas randą. Blerą nustebino jo prisilietimo švelnumas.

— Tu jį mylėjai?

— Taip. Na, žinai, kokia meilė būna tokio amžiaus, — ji buvo beveik užmiršusi, kokia prislėgta tada jautėsi, net skausmas to liūdesio nepajėgė nuslopinti. — Viskas, ką galėjau padaryti, — pribaigti ir jį, ir jo žudiką.

— Tau tai nepigiai atsiėjo, — Larkinas pakėlė jos ranką ir lūpomis brūkštelėjo per randą. — Kur kas daugiau už skausmą ir deginimą.

Blera suvokė, kad buvo beveik užmiršusi, kaip gera, kai tave kažkas supranta.

— Gal ir taip, bet išmokau bent jau kai ką svarbaus. Visų negali išgelbėti.

— Liūdna pamoka. Negi net ir žinodama, kad negali — negalvoji, jog vis tiek turėtum pamėginti?

— Mėgėjiški svarstymai. Čia ne žaidimas ir ne varžybos. Jeigu kas nors tave nugalės — tiesiog mirsi.

— Gaila, čia nėra Kiano, jis turėtų ką pasakyti šiuo klausimu, bet ar tu norėtum gyventi amžinai?

Blera nusijuokė:

— Nė už ką.

Palei atokiai besidriekiantį skardį ir jūros ruožą matėsi žmonių, bet ne tiek daug, kiek tikėjosi Blera. Reginys čia stulbinantis, bet juk buvo ir kitų, ne mažiau sukrečiančių ir lengviau pasiekiamų.

Jie pastatė automobilį ir pasiėmė tuos ginklus, kuriuos lengviausia paslėpti. Blera pagalvojo, kad po jos ilgu odiniu švarku kas nors gali pastebėti kalaviją juodose makštyse. Įdomu, kokia būtų reakcija?

Ji apžvelgė kraštovaizdį, kelią, kitus stovinčius automobilius.

Vidutinio amžiaus pora kopė į vieną pačių aukščiausių uolų ties skardžio viduriu, kur į jį įsilieja kelias — norėjo pasižvalgyti į jūrą, nė nenutuokdami apie košmarą, kuris dėjosi po jų kojomis.

— Taigi, vadinasi, per pylimą ir žemyn. Teks šiek tiek pamirkti, — padarė ji išvadą, žvelgdama į siaurą skalūno juostą apačioje, paskui — į dantytas uolas, į kurias kunkuliuodamos daužėsi bangos. Blera atsigręžė į kitus. — Įveiksite?

Nieko nesakęs Larkinas persirito per pylimą. Blera jau norėjo šūktelėti jam, kad palauktų bent vieną nelemtą minutę, bet vyras jau leidosi žemyn nelygiu šlaitu iš jūros pusės.

Nors jis ir nepasivertė driežu, ji pastebėjo, kad Larkinas kopė visai kaip driežas. Už drąsą ir vikrumą tikrai nusipelnė dešimties balų.

— Gerai, Moira. Tik neskubėk. Jeigu paslysi, pusbrolis turės tave gaudyti.

Kai Moira perlipo, Blera atsigręžė į Gleną.

— Niekada neteko laipioti uolomis, — sumurmėjo Glena. — Niekada nemačiau prasmės. Bet viskam būna pirmas kartas.

— Susidorosi.

Blera stebėjo, kaip sekasi Moirai, ir jai labai palengvėjo pamačius, kad ši ne mažiau vikri už savo pusbrolį.

— Žvelgiant iš čia tas šlaitas neatrodo toks baisus. Tikrai neužsimuši.

Ji nepridūrė, kad kaulus vis dėlto galima susilaužyti. Jai ir nereikėjo. Pylimą Hoitas ir Glena perlipo drauge, tad Blerai teliko sekti iš paskos.

Čia buvo ko įsitverti, žinoma, jeigu nesuki sau galvos dėl manikiūro. Susitelkusi į tai, ką darė, Blera stengėsi nekreipti dėmesio į šaltus purslus.

Likus kelioms pėdoms kažkas suėmė ją už liemens ir nukėlė žemyn.

— Ačiū, — padėkojo ji Larkinui, — bet būčiau ir pati susidorojusi.

— Su kalaviju šiek tiek nepatogu, — šypsodamasis jis žvilgtelėjo į kelią, — bet visai smagu.

— Gerai, judam toliau. Kažkur turėtų būti sargybinių — gal jiems tarnaujančių žmonių, bet turbūt sunku po ranka laikyti žmones, kai aplink tiek daug vampyrų.

— Žmones mačiau tik narvuose, — atsakė jai Glena. — Bent jau tada, kai ten žvalgėmės.

— Šį kartą viskas vyksta tikrai, mums dalyvaujant asmeniškai, tad jeigu jie turi tokių tarnų, kaip tik juos ir atsiųs. Hoitai, vesk mus, tu čia geriausiai viską žinai.

— Čia viskas pasikeitę, ne taip, kaip buvę, — jo balse pasigirdo jaudulys ir liūdesys. — Gamta ir žmonės čia daug ką pakeitė. Tas kelias virš mūsų, pylimas ir bokštas su žibintu.

Pažvelgęs aukštyn Hoitas išvydo pažįstamas uolas ir tą iškyšą, kuri išgelbėjo jam gyvybę, kai kovojo su padaru, į kurį pavirto Kianas. Kažkada jis stovėdavo čia ir iškviesdavo žaibą taip pat lengvai, kaip žmogus prisišaukia savo šunį.

Viskas pasikeitė — to negalima paneigti. Bet vis tiek tai buvo jo vieta. Nepaisydamas veidan tyškančių purslų, Hoitas pradėjo kopti per uolas.

— Čia turėtų būti ola, bet aš nieko nematau, tik...

Jis priglaudė rankas prie žemės ir akmens.

— Jie netikri.

— Gal tu susipainiojai? — suabejojo Blera.

— Palauk, — Glena priėjo prie jo ir taip pat priglaudė rankas. — Užkarda.

— Užkerėta, — sutiko Hoitas. — Kai žiūri ir lieti, atrodo kaip žemė, bet taip nėra. Čia ne žemė ir ne akmuo. Tik iliuzija.

— Ar gali ją sugriauti? — Larkinas lyg bandydamas stuktelėjo per akmenį kumščiu.

— Palauk. — Susiraukusi Blera nusibraukė nuo veido drėgnus plaukus. — Ji turi tam pakankamai galių arba turi kažką, kas pasižymi tokiomis galiomis, o mes juk nežinome, ką ji ten turi. Lilita nekvaila. — Blera pati padaužė į sieną. — Tikrai nekvaila. Niekas negali ten patekti, jeigu ji to nenori. Lygiai taip pat niekas negali iš ten išeiti, jeigu ji nenori.

— Tai ką, mums dabar tiesiog atsitraukti? — nepatenkintas paklausė Larkinas.

— Aš taip nesakiau.

— Toje uoloje yra ir daugiau angų. Bent jau buvo, — pasitaisė Hoitas. — Kerai labai stiprūs.

— Ir niekam: nei žmonėms, kurie čia atvyksta, nei tiems, kurie čia gyvena, neįdomu, kas joms atsitiko, — linktelėjo galva Blera. — Tikrai labai stiprūs. Lilita vertina savo privatumą, o štai mes ją labai nuvilsime.

Įsirėmusi rankomis į šonus, ji pasisukiojo lyg kažin ko ieškodama.

— Klausykite, Hoitai, Glena, ar galite toje didžiulėje uoloje išraižyti jai pranešimą?

— Tą galime.

— Kokį pranešimą? — paklausė Glena.

— Reikėtų ką nors sugalvoti, nes „Eik velniop, kale" skamba pernelyg paprastai.

— „Drebėk", — sumurmėjo Moira, ir Blera pritariamai linktelėjo galva.

— Puiku. Trumpai, aiškiai ir truputį įžūliai. Padarysite tai? Tada imsimės kitų dalykų.

— Kokių kitų dalykų? — susidomėjo Larkinas. Jis nusivylęs spyrė į uolą. — Kur kas geresnis pranešimas būtų, jeigu įveiktume tuos burtus.

— Taip ir būtų, bet dabar galėtume pasinaudoti tuo, kad ji nežino mus esant čia, — Blera išgirdo garsą, primenantį nestiprų sprogimą, ir atsisukusi pamatė giliai uoloje išraižytą žodį *Drebėk*. Žemiau — kitas raižinys, vaizduojantis Lilitą basliu perverta širdimi. — Puikiai pasidarbavote. Tikri menininkai.

— Gal kiek per įmantriai, — Glena nusipurtė nuo rankų dulkes. — Šiek tiek tapau, tad negalėjau atsispirti pagundai įgelti.

— Ko jums reikia, kad galėtumėte išbandyti tuos perkėlimo kerus?

Glena atsiduso:

— Laiko, erdvės, susitelkimo ir tikrai nemažos sėkmės.

— Tik ne iš čia, — papurtė galvą Hoitas. — Tos uolos tebėra mano. Urvai — jos. Kad ir kiek laiko praėjo, uolos vis tiek mano. Kerėsime viršuje, — jis pasisuko į Gleną. — Pirmiausia turime juos pamatyti. Negalime perkelti to, ko nematome. O ji tikrai mus pajus ir padarys viską, kad sustabdytų.

— Gal ne iš karto. Juk šįkart ieškosime ne jos, o žmonių. Lilita gali ir nesuprasti, ką mes darome, ir mums turėtų užtekti laiko. Hoitas teisus, uolos tam — geresnė vieta, — tarė Glena Blerai. — Jeigu pavyks ką nors išvaduoti, tai geriau jau ne šioje vietoje.

— Teisingai, — sutiko Blera pagalvojusi, kad šįkart nieko svarbaus jie gal ir nesužinojo, tik bent jau nereikės grįžti tuščiomis. — Ką su jais darysime, jei pavyks?

— Nugabensime į saugią vietą, — Glena pakėlė rankas. — Bet viskam savas laikas.

— Galiu pabandyti tau padėti, — pasakė Moira. — Mano galios ne itin stiprios, bet galiu pamėginti.

— Viskas padeda, — pasakė Glena.

— Gerai, tada jūs trys eikite aukštyn. Mes su Larkinu liksime čia, dėl visa ko. Jei čia kas ir sugalvotų drumsti mums ramybę, tai gali būti tik žmonės. O su jais mes susidorosime.

— Mes galime užtrukti, — įspėjo ją Glena.

Blera pažvelgė į dangų.

— Diena dar nesibaigia.

Ji palaukė, kol trijulė nutolo, tada kreipėsi į Larkiną:

— Negalime eiti vidun. Net jeigu šitie burtai atvertų olas, negalime į jas eiti. Aš rimtai, — ji kumštelėjo jam į ranką. — Žinau, ką sumanei.

— Iš kur tu gali žinoti?

— Nori pulti vidun, nutverti porą nusiminusių mergiočių ir pabėgti su jomis kaip didvyris.

— Dėl to didvyrio tu neteisi. Man tai visai nerūpi. Tačiau vyrui tikrai sunku atsispirti pamačius dailią mergiotę.

— Turi atsispirti. Nepažįsti tų urvų, nežinai, kur ji laiko kalinius, nežinai, kiek ten vampyrų ir kuo jie apsiginklavę. Klausyk, nesakau,

kad aš nenorėčiau ten įsiveržti, jei tik olos atsivers, šiek tiek jiems įkrėsti ir išgelbėti kelis žmones. Tačiau gyvi iš ten neištrūksime nei mes, nei kas nors kitas.

— Juk turime Glenos ir Hoito užkerėtus ugninius kalavijus.

Blerai darėsi sunku paslėpti susierzinimą. Kiek galima aiškinti esminius dalykus?

— Mes, aišku, nudėsime kelis vampyrus, bet tada kiti prigriebs ir mus, ir mūsų kalavijus.

— Suprantu, ką tu nori pasakyti, bet negaliu tiesiog stovėti ir nieko nedaryti.

— Jeigu burtininkų komandai pavyks įveikti tuos kerus, tai jau bus nemažai. O tu pernelyg geras kovotojas, kad leistume sau prarasti tave bandydami atlikti tai, kas neįmanoma.

— Oho, komplimentas. Retai išsprūsta iš tavo lūpų, — šypsodamasis Larkinas spoksojo į ją, o jo plaukuose žvilgėjo jūros vandens lašeliai. — Gerai, neisiu vidun, duodu žodį, — jis ištiesė ranką. Kai Blera padavė savąją, paspaudė. — Tačiau jeigu urvas atsivers, juk niekas negali sutrukdyti šiek tiek paspirginti šitą uolą. Būtų visai neprastas pareiškimas, kaip tu mėgsti sakyti.

— Gal ir taip. Bet tu, Larkinai, per daug nesipūsk.

— Bijau, kad toks jau esu. Kita vertus, kas man belieka? Aš juk vyras.

Jis pasisuko į sieną ir atsirėmė į vieną iš drėgnų uolų, taškomų jūros putų. Atrodė gana ramus, lyg sėdėtų svetainėje prie židinio.

— Atrodo, turime šiek tiek laisvo laiko. Papasakok, kaip tu supratai, kad turi medžioti demonus?

— Nori išgirsti mano gyvenimo istoriją? Dabar?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Greičiau prastumtume laiką. Be to, prisipažinsiu, man smalsu. Prieš išvykdamas iš Pažadėtosios žemės nė už ką nebūčiau visu tuo patikėjęs. Bet dabar... — Larkinas susimąstęs žvelgė į apkerpėjusią uolą. — Kas man belieka? — pakartojo jis.

Nusprendusi, kad galbūt jis teisus, Blera pasislinko arčiau ir įsitaisė taip, kad galėtų stebėti vieną uolos pusę, o jam liktų kita.

— Man buvo ketveri.

— Maža. Per maža, kad suvoktum tamsos reiškinius. Turiu omeny, kad jie tikri, kad tai ne tik šešėliai, vaiko vaizduotėje virstantys pabaisomis.

— Mūsų šeimoje viskas buvo truputį kitaip. Maniau, kad demonų medžiotoju taps mano brolis. Pavydėdavau jam. Žinai, kaip būna tarp brolių ir seserų. — Ji susigrūdo rankas į švarko kišenes ir nesąmoningai žaidė kamšteliu plastikinio buteliuko su švęstu vandeniu, kurį įsimetė leisdamasi į kelią. — Jis buvo šešerių, tiksliau, šešerių su puse. Mano tėvas daug su juo dirbo — akrobatika, kovos menų pagrindai, ginklai. Tuo laiku namai buvo kupini įtampos. Mano tėvų santuoka po truputį byrėjo.

— Kaip tai?

— Taip jau būna, — galbūt jo pasaulyje gyvenimas buvo rožėmis klotas, o meilė trukdavo amžinai. — Žmonės jaučia nepasitenkinimą, jausmai keičiasi. Mano mamai įkyrėjo toks gyvenimas, visi tie dalykai, dėl kurių tėvas nuo jos atitolo. Motina norėjo normalaus gyvenimo, o ištekėjo už žmogaus, kuris negalėjo to duoti. Viskas, kas jai rūpėjo, tai aiškintis santykius su tėvu, o jis žmoną nuolat ignoravo, nes jam rūpėjo tik mano brolis.

Vadinasi, pagalvojo Larkinas, Blerai dėmesio niekas neskyrė. Vargšė mažylė.

— Aš nuolat sekiojau paskui tėvą, kad mokytų ir mane. Bandžiau daryti tai, ką darydavo mano brolis.

— Kai buvome maži, mano jaunėlis brolis sekiojo paskui mane kaip šešėlis. Turbūt vaikai vienodi visuose pasauliuose.

— Tave tai erzindavo, trukdydavo?

— Kartais varydavo iš proto. Su kitais vaikais būdavo kažkaip lengviau. Ir jeigu jis sukiodavosi netoliese, būdavo nesunku jį įerzinti. O kiti vaikai buvo visai nebloga kompanija.

— Visai kaip su manimi ir broliu. Tai va, vieną dieną jie dirbo treniruočių salėje — kituose namuose tai būtų gyvenamasis kambarys, bet kai nėra normalios šeimos, tai kam jis reikalingas. Ten buvo pilna visokios įrangos: svarmenų, sportinis „arklys“, skersinių, žiedų. Viena siena veidrodinė.

Blera puikiai prisiminė viską: kaip tame veidrodyje atsispindėjo jos tėvas ir brolis, tokie artimi, o ji jautėsi atstumta. Ir vieniša.

— Stebėjau juos tame veidrodyje. Jie net nenumanė, kad buvau ten. Mikas, mano brolis, buvo nusiminęs, nes jam niekaip nepavyko atlikti judesio, kurį rodė tėvas, o tėvas atrodė baisiai nepatenkintas. Salto atgal, — murmėjo ji, — šuolis, kūliavirstis per petį, ir meti baslį į taikinį. Mikui niekaip nepavyko, o tėvas mirtinai užsispyrė priversti jį tai padaryti. Galų gale Mikui viskas įkyrėjo ir jis sviedė tą baslį per visą salę.

Ji atsiminė, kaip lengvai nutvėrė tą baslį. Lyg būtų jai skirtas.

— Jis atriedėjo tiesiai prie manęs. Žinojau, kad man tikrai pavyks. Ir labai norėjau pasirodyti prieš tėvą. Norėjau, kad jis bent pažvelgtų į mane. Tad sušukau: „Žiūrėk, tėte" ir padariau viską taip, kaip jis daugybę kartų rodė Mikui, kad šis pagaliau įsikaltų į galvą.

Blera trumpam užsimerkė, vėl stengdamasi įsivaizduoti ir pajusti, kaip visa tai įvyko. Lyg kelioms sekundėms visas pasaulis būtų sustojęs, tik ji būtų judėjusi.

— Pataikiau tiesiai į taikinį. Aišku, man tik pasisekė, bet aš pataikiau. Buvau tikrai laiminga. Tik pažiūrėkite, man pavyko! Mikui iš nuostabos net akys išvirto. O paskui brolis vos pastebimai šyptelėjo. Tada tos jo šypsenos nesupratau, pamaniau, kad mano sėkmė jį paprasčiausiai apstulbino. Mes neblogai sutarėme. Tėvas nepasakė nieko. Kurį laiką tylėjo — atrodė lyg amžinybė. Jau maniau, kad tuoj mane apšauks.

— Už tai, kad tau kažkas pavyko?

— Už tai, kad painiojuosi jam po kojomis. Iš tikrųjų tėvas niekada nešaukdavo, net balso nepakeldavo. Jis mėgsta laikyti vadžias savo rankose. Maniau, lieps man eiti pas mamą. Žinai, atsikratys manimi. Bet jis neliepė. Tėvas Mikui liepė lipti viršun. Mes likome vieni, tik jis ir aš. Aš ir mano tėvas. Tada jis pagaliau pažvelgė į mane.

— Turbūt buvo patenkintas, labai tavimi didžiavosi?

— Nė velnio, — Blera nelinksmai nusijuokė. — Jis buvo nusivylęs. Kai pagaliau pažvelgė į mane, jo žvilgsnyje daugiau nieko nepamačiau. Tėvas buvo nusivylęs, kad kovotoja turiu tapti aš, o ne Mikas. Jam teko imtis manęs.

— Esu tikras, kad jis... — mėgino paguosti ją Larkinas, bet nutilo, vos ši atsisukusi pažvelgė jam į akis. — Man labai gaila, kad jam pritrūko įžvalgumo ir tau dėl to teko tiek kentėti.

— Savo lemties negali pakeisti, — tai buvo dar viena pamoka, kurią teko išmokti. Taigi jis ėmėsi mane mokyti, o Mikas galėjo sau žaisti beisbolą. Dėl to jis ir šypsojosi — broliui tai buvo palengvėjimas, džiaugsmas. Jam niekada nerūpėjo tai, kam jį ruošė tėvas. Mikas buvo labiau atsigimęs į mamą. Kai ji išėjo, tai yra kai nusprendė skirtis, pasiėmė Miką, o aš likau su tėvu. Galima sakyti, gavau, ko norėjau.

Blera šiek tiek įsitempė, kai jis apkabino ją per pečius. Tačiau kai pamėgino pasitraukti, Larkino tvirta ranka ją sulaikė.

— Nepažįstu nei tavo tėvo, nei brolio. Galiu pasakyti tik tiek, kad geriau jau čia su tavimi būsiu aš negu kuris nors iš jų. Be to, tu skaniai kvepi.

Blera nustebo išgirdusi, kad juokiasi, nuoširdžiai juokiasi, ir atsipalaidavusi atsirėmė į drėgną uolą, jausdama jo ranką ant savo pečių.

3 skyrius

Ant skardžio buvo nubrėžtas ratas. Kartais pasigirsdavo žemiau vingiuojančiu keliu pravažiuojančio automobilio garsas, bet taip ir nepasirodė nė vienas žmogus, niekas nesifotografavo ir nesižvalgė nuo kyšulio.

Turbūt dievai stengėsi padėti kuo galėdami, pamanė Hoitas.

— Koks šiandien giedras dangus, — pasakė viršun žvelgdama Moira. — Nė debesėlio.

— Taip giedra, kad kitoje vandenų pusėje galima pamatyti Golvėjų*.

* Golvėjus — ketvirtas pagal dydį Airijos miestas, įsikūręs šalies vakaruose.

— Golvėjus, — Glena stengėsi sukaupti visas jėgas ir drąsą. — Seniai svajojau ten nuvykti, pasižvalgyti po įlanką. Pasivaikščioti po Šop Strytą*.

— Taip ir padarysime, — Hoitas paėmė ją už rankos. — Po Vėlinių. O dabar laikas ieškoti ir rasti. Ar jau apsisprendei dėl vietos, į kurią siųsime visus, kuriuos pavyks perkelti?

Glena linktelėjo galvą:

— Kas man belieka, — ji paėmė už rankos Moirą. — Susikaupk, — paliepė jai, — ir kartok burtažodžius.

Ji pajuto iš Hoito sklindančios pirmosios bangos galią, kuri tarytum mėgino ją pasiekti. Glena žengė artyn, kartu tempdamasi ir Moirą.

— Šią dieną ir šią valandą šaukiuosi deivės Morganos šventosios galios ir maldauju jos palankumo bei meistriškumo. Maldaujame, o motina, suteikti mums praregėjimą ir vesti mus į šviesą.

— Valdove, — kalbėjo Hoitas, — parodyk mums tuos, kurie čia, šiose tamsybėse, laikomi prieš savo valią. Padėk rasti tai, kas prarasta.

— Atimk regėjimą trokštantiems žudyti žvėrims, — Moira stengėsi susikoncentruoti ir į dienos šviesą iškelti tai, kas įkalinta naktyje. — Kad nenukentėtų nė vienas nekaltasis.

— O deive, o motina, — tęsė visi kartu. — Suvienyk mūsų galias, kad į dienos šviesą iškiltų tai, kas įkalinta naktyje. Mes ieškome ir matome. Tebūnie tavo valia.

Tamsa, šešėliai, nuo mirties bei irimo kvapo priplėkęs oras. Paskui šviesos mirgėjimas, šmėkščiojantys šešėliai, neaiškios figūros. Draskančios širdį raudos ir dejonės tų, kuriems jau išdžiūvusios visos ašaros.

Jie sklandė tunelių labirintu, jautė šaltį, lyg iš tikrųjų būtų jais vaikščioję. O nuo to, ką matė, maišėsi protas.

Narvai, sukišti į urvus po tris gilyn ir po keturis į aukštį, apšviesti blausios žalios šviesos. Ant grindų kraujo klanai, įbaugintų, paklaikusių žmonių veidai. Jie regėjo, kaip vampyras atrakino vieną narvų ir

* Šop Strytas — parduotuvių ir restoranų gatvė Golvėjaus centre.

ištempė iš jo moterį. Nelaimingoji veriamai suklykė, nors jos akys jau atrodė negyvos.

— Lora nuobodžiauja, — pasakė jis, purvinomis grindimis už plaukų tempdamas savo auką. — Ji nori su kuo nors pažaisti.

Viename iš narvų vyriškis pradėjo trankyti virbus ir rėkti:

— Jūs išperos! Žvėrys!

Glenos skruostu nuriedėjo šalta ašara.

— Hoitai.

— Pamėginsime. Gelbėsime tą, kuris šaukia. Jis stiprus, ir tai mums gali padėti. Žiūrėk į jį. Tik į jį.

Glenai reikėjo ne tik vaizdo, bet ir žodžių, todėl ji pradėjo kartoti burtažodžius. Moira kartojo kartu su ja.

Žemė sudrebėjo.

Larkinas dainavo. Kažką apie tamsiaplaukę mergelę iš Daros. Blerai patiko jo klausytis — vyro balsas švarus ir malonus. Buvo aišku, kad jis mėgo dainuoti — turbūt dažnai traukdavo dainą užeigoje arba vaikštinėdamas po laukus. Be to, melodija ramino, kaip ir vienodai šniokščianti jūra ar šilti saulės spinduliai.

Tačiau svarbiausia buvo tai, kad dabar Blera buvo ne viena. Paprastai, jei ji laukdavo, tai visada viena.

— Neturi to dalykėlio? To, kuriame nešiojiesi muziką?

— Deja, ne. Kai tik galėsiu, ketinu nusipirkti tuos akinius nuo saulės su įmontuotu MP3 grotuvu, — ji gestu pavaizdavo lyg dėtųsi juos ir pagalvojo, kad ir Larkinui tokie puikiai tiktų. — Su tuo dalykėliu, kuriame galima nešiotis muziką.

— Muziką galima dėvėti? — jis net nušvito. — Tikras stebuklų pasaulis.

— Apie stebuklus neką teišmanau, bet technologijų čia netrūksta. Gaila, kad nepasiėmiau grotuvo, — pasakė Blera pagalvojusi, jog būtų kur kas paprasčiau klausytis muzikos negu bendrauti. Po galais, ji buvo įpratusi laukti viena, o ne su kompanionu taukšti niekus ir pasakoti savo gyvenimo istorijas.

Ją tai šiek tiek erzino.

— Tiek to. Gaila, kad neturiu savo dūdelės.

— Dūdelės? — Blera nustebusi pažvelgė į jį. Dūdelei jos susikurtame auksaplaukio airių dievo įvaizdyje vietos nebuvo.

Larkinas nusijuokė ir kilstelėjęs rankas prie lūpų pakrutino pirštus.

— Taip, aš groju. Retkarčiais.

— Aišku, — ji žvelgė į šviesiai rudas dieviškas vyro akis. Puikiai atrodytų užsidėjęs akinius nuo saulės, bet paprastais akiniais jo verčiau nebjauroti. — Gal ir nieko.

— O tu groji kokiu nors instrumentu?

— Aš? Ne. Neturėjau tam laiko. Na, nebent vampyrų kaip būgnų tvatinimas, — ji vėl pradėjo gestikuliuoti, ore švaistydamasi kumščiais. Atrodo, be šaradų jie negalėjo apsieiti.

— Užtat tavo kalavijas dainuoja, — Larkinas draugiškai kumštelėjo jai į petį. — Nepamenu, kad būčiau girdėjęs ką nors panašaus. Žinai, man atrodo, čia visai nebloga vieta mūšiui, — jis ritmingai pabarbeno pirštais savo kalavijo rankeną. — Jūra, uolos, salė — puiki vietelė.

— Žinoma, ypač jeigu nereikia atsarginio kelio atsitraukti, be to, nebijai paslysti ant slidžių uolų ir paskęsti.

Larkinas užjaučiamai pažvelgė į ją ir atsiduso:

— Tau visiškai nerūpi dramatiška atmosfera. O vampyrai skęsta? — staiga susidomėjo.

— Nelabai. Jie... Nieko nepajutai? — Blera atšlijo nuo uolos, pajutusi po kojomis virpančią žemę.

— Pajutau. Turbūt kerai pradeda veikti. — Jis išsitraukė kalaviją ir apžvelgė uolą. — Gal tuoj pasirodys už tos sienos esantys urvai.

— Jeigu ir pasirodys, tu į juos neisi. Prižadėjai.

— Savo žodžio laikysiuosi, — atsakė jis suirzęs. Blera pastebėjo, kad dabar prieš ją stovi karys, nė iš tolo neprimenantis dūdele grojančio valstiečio. — Bet jei bent vienas jų pamėgins iškišti galvą lauk... Ar ką nors matai? Aš nepastebiu, kad kas nors būtų pasikeitę.

— Ne, nieko. Turbūt čia mūsų magiškosios trijulės darbas. At-

rodo, jiems užteko laiko šį tą nuveikti, — neatitraukdama rankos nuo baslio, užkišo jį už diržo ir kiek galėdama arčiau priėjo prie skardžio krašto. — Iš čia nieko nematyti. Ar gali pasiversti paukščiu? Kokiu nors sakalu arba dar kuo nors? Kad pasižvalgytum iš viršaus?

— Aišku, galiu. Bet nenoriu palikti čia tavęs vienos.

Blera nebegalėjo suvaldyti susierzinimo — ir vėl tenka aiškintis.

— Aš saulėkaitoje. Vampyrai čia negali išlįsti. Be to, viena dirbu jau seniai. Todėl verčiau sužinokime, kas vyksta viršuje. Nemėgstu nežinoti, kas vyksta.

Galiu apsisukti labai greitai, pamanė jis. Pakylu aukštyn — ir iškart atgal, vos per kelias minutes. Be to, iš viršaus galėsiu stebėti ir ją, ir bet ką, kas galėtų užpulti, ir tuos, kurie ant skardžio.

Todėl jis padavė Blerai savo kalaviją ir pagalvojo apie sakalą — jo išvaizdą, regėjimą, širdį. Juo nuvilnijo šviesa. Pasikeitimo momentu, kai rankos virto sparnais, o lūpos snapu, kai išleido nagus, kurie čia pat užsirietė, jis pajuto staigų, kvapą gniaužiantį skausmą.

O tada — laisvė.

Jis pakilo aukštyn — auksinis sakalas, sukantis ratus ore virš Bleros galvos ir pergalingai klykiantis.

— Nieko sau. — Užvertusi galvą, pakerėta jo galios ir didybės, stebėjo, kaip jis skrieja. Jau buvo mačiusi, kaip Larkinas pasiverčia, pati jojo į mūšį ant jo nugaros, kai buvo pasivertęs žirgu, ir vis tiek jai užėmė žadą. — Labai seksualu.

Žemė ir toliau drebėjo, todėl ji stvėrė Larkino kalaviją, išsitraukė savąjį ir, atgręžusi nugarą riaumojančiai jūrai, įsistebeilijo į akliną uolą.

Sakalas sklandė virš uolų. Jis buvo pakankamai akylas, kad įžiūrėtų atskirus žolių stiebelius ir nelygius žiedlapius laukinių gėlių, kurios pro uolų plyšius skverbėsi saulės link. Paukštis matė ilgą kelio kaspiną, platų jūros dubenį iki pat ten, kur vandenį vėl pasitiko žemė.

Sakalas troško skristi ir medžioti. Tačiau žmogus jo viduje priešinosi tam troškimui.

Apačioje jis matė žmones: savo pusseserę, raganą ir burtininką, susikibusius rankomis ir kojomis įsirėmusius į virpančią žemę. Iš jų

sklido šviesa, nesuvaldoma ir akinama, besirangančia spirale sruvo aukštyn, drebindama žemę ir virpindama orą.

Jį pagavo vėjas ir godžiais pirštais įsitvėrė į sparnus. Sakalas girdėjo jų balsus, susiliejusius į vieną, jautė jų galią, kuri it verdanti srovė skalavo sūkuriuojantį orą.

Staiga jis pajuto vėjo smūgį ir vartydamasis pradėjo kristi žemyn.

Blera išgirdo sakalo klyksmą ir pamatė jį spirale krentantį žemėn. Jos širdis pašoko ir, atrodė, sustojo stebint ore besivartantį Larkiną. Blera negalėjo atgauti kvapo net ir tada, kai sakalas pagaliau išskleidė sparnus ir vėl pakilo aukštyn, o paskui gracingai nusileido prie jos kojų.

Akimirką dar galėjai matyti juos abu — sakalą ir žmogų. Tada prieš ją stojo Larkinas, sunkiai kvėpuojantis ir išblyškęs.

— Kas, po galais, darosi? Kas čia atsitiko? Jau maniau, kad išsitėkši. Tau iš nosies bėga kraujas.

Jos balsas rėžė ausis, todėl Larkinas papurtė galvą lyg norėdamas jas pravalyti.

— Nieko nuostabaus, — jis nusišluostė kraują. — Ten kažkas vyksta. Ir, kiek pajutau, kažin kas rimto. Nuo šviesos vos neapakau, o tas prakeiktas vėjas vos manęs nepražudė. Nelabai supratau, ar jiems kas nors gresia. Būtų geriau, jei užkoptume viršun ir įsitikintume.

— Gerai, — Blera ištiesė jo kalaviją, ir kaip tik tuo metu žemė subangavo. Netekusi pusiausvyros Blera pasviro į priekį. Vyrui pavyko ją pagauti, bet po akimirkos abu trenkėsi į uolą ir vos neatsidūrė vandenyje.

— Labai atsiprašau, — teko rinktis, ar laikytis jo, ar kristi žemyn. — Susižeidei?

— Nieko baisaus, tik niekaip negaliu atgauti kvapo.

Juos abu kiaurai permerkė mūšos purslai.

— Velniop. Reikia iš čia nešdintis.

— Aš neprieštarauju. Laikykis.

Jie apkabino vienas kitą per liemenį mėgindami išsilaikyti ant kojų. Nuo skardžio pasipylė akmenys ir žemės, tad kopti į viršų buvo neįmanoma.

— Galiu pakilti į viršų ir užkelti tave, — pasakė jis. — Tau tereikia laikytis, o aš...

Ir nutilo išvydęs, kaip uola ėmė drebėti ir keistis — ji pradėjo vertis.

— Ką gi, — sumurmėjo jis, — ir kas gi čia vyksta?

— Kerai neišlaikė arba buvo atšaukti. Galime turėti bėdos.

— Labai tikiuosi.

— Aš irgi.

Iš urvo pasirodė keli — aukšti ir stambūs, apsiginklavę kalavijais.

— Bet kaip jie galėjo...

— Čia ne vampyrai, — Blera atšlijo nuo Larkino ir tvirčiau atsistojo. Ji pastebėjo, kad drebanti žemė priešams kėlė lygiai tokius pat nepatogumus kaip ir jiedviem su Larkinu. — Kaukimės, išsiaiškinsim vėliau.

Blera apsuko kalaviją ore ir atmušė pirmąjį smūgį. Smūgio būta negailestingo, be to, po kojomis dar bangavo žemė. Tačiau tuo pasinaudojusi ji pritūpė ir vėl atrėmė smūgį, kartu iš už diržo išsitraukdama baslį. Ir suvarė jį tiesiai priešininkui į koją. Šis subliuvęs suklupo, o tada Blera pribaigė jį kalaviju.

Vienu mažiau, pagalvojo užgniaužusi gailestį. Ji apsisuko ir, žemei stojus piestu, vos nepargriuvo, bet tuo pat metu atmušė kalaviju kito užpuoliko, šokusio jai iš už nugaros, ataką.

Akies kampučiu ji matė, kad Larkinas kaunasi iš karto su dviem.

— Lokio letena! — šūktelėjo ji.

— Gal ir nebloga mintis, — sutiko jis, ir beregint jo ranka sustorėjo ir pailgėjo. Larkinas smūgiavo letena su aštriais juodais, akimirksniu išaugusiais nagais, o kita švaistėsi kalaviju.

Savo poziciją išlaikome, pagalvojo Blera, bet ne daugiau. Nebuvo vietos manevrui; ne ten pastatysi koją — tuoj pat nugarmėsi į jūrą. Išsitėkši į akmenis ir būsi tiesiog nuskalautas vandens. Blogiau už kalaviją. Tačiau kopti į viršų irgi negalėjo, bent jau ne dabar. Reikėjo kovoti — kitos išeities nebuvo.

Blera krito žemyn, apsivertė, o jos kalavijas įsmigo į akmenuotą žemę per colį nuo veido. Tada stipriu spyriu vieną priešininkų nusviedė į jūrą.

Jų per daug, jų tiesiog per daug, pagalvojo vėl pašokusi ant kojų ir svirduliuodama. Bet galėjo būti ir blogiau. Galėjo...

Staiga kažkas pasikeitė — šviesa pradėjo blėsti. O su netikra prieblanda ėmė kristi ir pirmieji lietaus lašai.

— Jergutėliau, ji ketina užleisti tamsą.

Tuoj pat iš urvų pradėjo sėlinti vampyrai. Jūra ir baisi skenduolių dalia ėmė rodytis esanti geresnė alternatyva.

Greitai viską apskaičiavusi, kalaviju paleido liepsnos bangą. Jie gali sulaikyti vampyrus ugnimi, priversti šiek tiek atsitraukti, kai kuriuos sunaikinti. Tačiau visų vis tiek neįveiks.

— Larkinai, mums nepavyks laimėti. Pasiversk sakalu ir skrisk pas mūsiškius. Liepk trauktis. O aš čia juos sulaikysiu kiek galėsiu.

— Nekvailiok. Kaunamės toliau, — jis metė jai savo kalaviją. — Laikykis.

Jis vėl pasivertė, bet šalia savęs Blera išvydo ne sakalą — slibinas išskleidė auksinius sparnus ir uodega tiesiog perskrodė pirmąjį iš urvo išlindusį vampyrą.

Daug negalvodama Blera liuoktelėjo jam ant nugaros ir apsižergė gyvatišką kūną. Smogė kalaviju kairėn perpjaudama savo užpuoliką. Tada pasijuto kylanti per tamsą ir miglą.

Ji nieko negalėjo padaryti, negalėjo viso to sustabdyti. Todėl tik suriko iš susižavėjimo, atmetė galvą ir iškėlė abu kalavijus. Ir jais abiem nuvilnijo liepsna.

Vis labiau košė vėjas, o žemė tolo. Vieną kalaviją Blera įkišo į makštis, kad laisvąja ranka galėtų paliesti slibiną. Jo auksu švytintys žvynai priminė nušlifuotus brangakmenius, šiltus ir glotnius. Žvilgtelėjusi žemyn išvydo žemę, jūrą ir rūko sūkurius, kurie gaubė uolų žiotis.

Tada skardžio viršuje ji pamatė tris figūras, išsidrėbusias ant šiurkščios drėgnos žolės.

— Leiskis ten. Greičiau leiskis žemyn!

Ji žinojo, kad Larkinas girdi ir supranta būdamas bet kuo, taigi galėjo ir neaušinti burnos.

Kai slibinas metėsi žemyn, staiga padidėjus greičiui ji net atsilošė. Jis pradėjo keistis dar nespėjęs nusileisti, ir Blera nušoko.

Iš baimės jai it ledine ranka suspaudė širdį, tačiau tuojau pat pamatė, kad Hoitas mėgina sėstis ir siekia ranka Glenos. Ir jam, ir jai iš nosies bėgo kraujas. Kai Larkinas apvertė Moirą, ant jos lūpų Blera išvydo kraujo.

— Reikia eiti, reikia iš čia nešdintis. Jie gali mus sekti ir, jeigu tam ryšis, bus greitesni už mus, — ji padėjo Glenai atsistoti. — Greičiau.

— Aš apkvaitusi. Atleisk, aš...

— Remkis į mane. Larkinai!

Bet tasai jau darė ką sumanęs. Todėl jai beliko padėti Glenai užsėsti ant žirgo, kuriuo jis pavirto.

— Lipkite. Tu ir Moira. Mes su Hoitu seksime iš paskos. Tu paeini? — paklausė ji Hoito.

— Taip, — atsakė šis. Jo kojos šiek tiek virpėjo, bet eiti galėjo, o kai Larkinas nušuoliavo šalin, dar paspartino žingsnį. — Negi praėjo tiek daug laiko? Jau temsta.

— Čia jos darbas. Lilitos. Ji kur kas galingesnė nei maniau.

— Ne, čia tikrai ne ji, — kad išlaikytų pusiausvyrą, Hoitui teko apkabinti Blerą per pečius. — Kažkas tai daro už ją, kažkas labai galingas.

— Išsiaiškinsim, — ji beveik vilkte nuvilko jį prie furgono. Tuo metu Larkinas jau padėjo moterims lipti vidun. — Glena, raktus. Vairuosiu aš.

Glena šiaip taip išsitraukė juos iš kišenės.

— Man reikia tik kokios minutėlės, gal kelių, kad atsigaučiau. Tai buvo... Tai buvo nepakeliama. Moira?

— Man viskas gerai. Aš tik truputį apkvaitusi. Truputį pykina. Dar neteko patirti nieko panašaus.

Blera vairavo stengdamasi atitrūkti nuo galimų persekiotojų ir žvilgčiodama į galinio vaizdo veidrodėlį, ar jų kas neseka.

— Žemės drebėjimas, netikra sutema, žaibai — nieko sau pasivažinėjimas! — Pastebėjusi, kad vėl pasirodė saulė, Blera šiek tiek sumažino greitį. — Atrodo, šiam kartui ji paliko mus ramybėje. Visi sveiki? Truputį sukrėsti?

— Visi sveiki. — Hoitas apkabinęs prisitraukė Gleną ir lūpomis nubraukė jos veidu riedančias ašaras. — Nereikia, *a ghrá**, neverk.

— Jų buvo daugybė. Ir visi šaukė.

Blera porą kartų giliai įkvėpė.

— Tik nepradėkite graužtis. Jūs pamėginote, padarėte ką galėjote. Niekas ir nesitikėjo, kad jums pavyks ką nors iš ten išvaduoti.

— Bet mums pavyko! — Glena veidu įsikniaubė į Hoito petį. — Mes išvadavome penkis, o paskui jau nieko negalėjome padaryti.

Apstulbusi Blera sustojo šalikelėje ir atsisuko į juos.

— Išvadavote penkis? Tai kur jie?

— Ligoninėje. Pagalvojau...

— Glena pamanė, kad jeigu mums pavyktų juos išvaduoti, turėtume perkelti juos į kokią nors saugią vietą, kur jais būtų pasirūpinta, — prabilo Moira, žvelgdama į savo sunertas rankas.

— Nieko sau. Neprasta mintis. Jiems iškart suteikiama medicininė pagalba, o mums nereikia atsakinėti į keblius klausimus. Sveikinu.

Glena pakėlė galvą ir pažvelgė liūdnomis akimis.

— Jų ten tiek daug. Dar tiek daug liko.

— Tačiau bent penki liko gyvi ir dabar yra saugūs.

— Žinau, kad tu teisi, žinau. — Glena išsitiesė ir nusišluostė nuo veido ašaras. — Tiesiog esu sukrėsta.

— Padarėme tai, dėl ko ir atvykome. Ir net daugiau.

— Kas jie tokie? — Larkinas paklausė Bleros. — Kas jie, tie, su kuriais kovėmės? Sakei, kad jie ne vampyrai.

— Pusiau vampyrai. Vis dar žmonės. Jiems buvo įkąsta, gal net po kelis kartus, bet jų kraujas neišgertas ir nesumaišytas. Jie dar nepaversti vampyrais.

— Tai kodėl jie kaunasi su mumis?

— Juos valdo. Galima sakyti, jie pavergti, todėl daro viską, kas įsakoma. Suskaičiavau jų septynis, visi stambūs vyrukai. Mes nukovė-

* A ghrá (*gėl.*) — mano meile, brangioji.

me keturis. Daugiau ji gal ir neturi, o jeigu turi, tai ne per daugiausia. Juos kontroliuoti nelengva.

— Jūs kovėtės? — paklausė Glena.

Blera vėl išvažiavo į kelią.

— Tas urvas atsivėrė. Pirmiausia ji atsiuntė tuos pusiau vampyrus. O tada pradėjo velniavą su oru.

— Norėjai, kad palikčiau tave ten, — įsiterpė Larkinas. — Manei, kad paliksiu tave jiems.

— Svarbiausia — išlikti gyvam.

— Gal ir taip, bet draugų ar bendražygių aš nepalieku. Kuo tu mane laikai?

— Čia tai bent klausimas.

— Bent jau negalėsi pavadinti bailiu, — atrėžė jis.

— Tikrai ne, tu anaiptol ne bailys, — atsakė Blera ir pradėjo svarstyti, ar pati būtų jį palikusi. Teko pripažinti, kad nebūtų. Tiesiog negalėtų ir, tiesą pasakius, net įsižeistų, jeigu jai tai būtų pasiūlyta. — Tiesiog nesugalvojau ką daryti, kad likusieji nežūtų, jei nepavyktų laimėti. Iš kur galėjau žinoti, kad tavo programoje yra ir slibinas?

Glena net užsikosėjo.

— Slibinas?

— Gaila, kad nematei. Tikrai įspūdingas vaizdelis. Bet vis tiek, Larkinai, kas tau šovė į galvą pasiversti slibinu? Kas nors tikrai matė. Žinoma, visi manys, kad pasirodė, bet vis tiek.

— O kas čia tokio?

— Kas tokio? Tas, kad slibinų nebūna.

Apstulbęs jis pasisuko į ją.

— Nori pasakyti, kad čia pas jus nebūna slibinų?

Blera pažvelgė į jį ir lėtai ištarė:

— Ne.

— Nieko sau. Moira, girdėjai? Pas juos Airijoje nebūna slibinų.

Moira pramerkė pavargusias akis.

— Ji nori pasakyti, kad slibinų nebūna visame šiame pasaulyje.

— To tiesiog negali būti. Ar gali?

— Jų čia tikrai nėra, — patvirtino Blera. — Nei vienaragių, nei pegasų, nei kentaurų.

— Nieko tokio, — Larkinas pasilenkė į priekį ir paplekšnojo jai per ranką. — Užtat jūs turite mašinų, ir jos tokios įdomios. Aš peralkęs, — pasiskundė jis po minutės. — Jūs nealkani? Tie pasivertimai mane tiesiog išsunkė. Gal galime kur nors sustoti ir nusipirkti traškučių?

Tai nelabai priminė pergalingą puotą — sūrūs acto skonio bulvių traškučiai, gazuotas gėrimas tiesiai iš butelio — bet jie bent jau parsigavo namo.

Kai pasiekė namus, Blera raktelius įsimetė į kišenę.

— Eikite vidun. Mes su Larkinu pasirūpinsime ginklais. Jūs vis dar gerokai išblyškę.

Hoitas paėmė indą su krauju, gautą iš mėsininko.

— Nunešiu jį Kianui.

Blera palaukė, kol visi suėjo vidun.

— Turime su jais pasikalbėti, — tarė ji Larkinui. — Būtina nustatyti tam tikrus kriterijus, ribas.

— Taip, reikia. — Pasirėmęs į furgoną jis žvelgė į namą. Galvojo, kaip gera ir kaip keista, kad kartais jie supranta vienas kitą be žodžių. — Ar tu irgi manai tą patį? Kad jie neturėtų leistis į tokius būrimus, gal tik retkarčiais ir tik tada, kai tikrai būtina?

— Kraujas iš nosies, šleikštulys, galvos skausmai, — ji traukė ginklus iš krovinių skyriaus, galvodama apie tai, kad turint komandą reikia ja rūpintis, kito kelio nėra. — Vien pažiūrėjus į Moirą aišku, kad ją kamuoja galvos skausmas. Toks krūvis jiems tikrai ne į naudą.

— Iš pradžių, kai pamačiau juos gulinčius ant žemės, pamaniau...

— Taip, — Blera giliai, trūkčiojamai atsiduso. — Aš pamaniau tą patį.

— Labai prisirišau prie Hoito ir Glenos, ir net prie Kiano. Tai kur kas stipriau už draugystę, gal net giminystę. O Moira... Ji visada

buvo man labai artima. Nežinau, kaip reikėtų gyventi, jeigu jai kas nors nutiktų. Jeigu nesugebėčiau jos apsaugoti.

Patraukusi ginklus į šalį, Blera įšoko pro galines furgono duris.

— Taip neturėtų būti. Negali galvoti, kad jai ar kam nors iš mūsų gali nutikti blogiausia, o tu nesugebėsi apsaugoti. Mes patys atsakome už savo išlikimą, aišku, darysime viską, kad apsaugotume vieni kitus, bet...

— Tu nesupranti, — Larkinas pažvelgė jai į akis. — Ji — dalelė manęs.

— Ne, aš tikrai nesuprantu, nes niekada neturėjau tokio žmogaus. Bet manau, kad pakankamai ją pažįstu, ir Moira tikrai įsižeistų, gal net supyktų, jeigu sužinotų, kad jautiesi už ją atsakingas.

— Ne atsakingas. Tai būtų lyg įsipareigojimas, bet taip nėra. Tai meilė. Juk žinai, kas yra meilė?

— Taip, aš žinau, kas yra meilė, — suirzusi Blera ketino šokti lauk, bet jis pasisuko ir kūnu užstojo jai kelią.

— Negi manai, kad nieko tau nejaučiau, kai stovėjome atsukę nugaras jūrai, o tie demonai puolė mus iš tamsos? Negi tikrai manai, kad nieko nejaučiau ir kad būčiau sprukęs norėdamas išnešti sveiką kailį, nes tu taip liepei?

— Visų pirma aš nė nenumaniau, kad iš skrybėlės ketini išsitraukti slibiną, todėl...

Blera nutilo ir sustingo, kai jis ranka suėmė jos smakrą.

— Negi manai, kad nieko nejaučiau? — pakartojo Larkinas, o jo gilios, mąslios akys spindėjo auksu. — Manai, kad ir dabar nieko nejaučiu?

Kas per velniava, pagalvojo ji ir visa įsitempė.

— Aš tavęs apie jausmus neklausinėju, — pradėjo Blera.

— O aš tau sakau, ir visai nesvarbu, ar tu klausi, ar ne, — jis priėjo dar arčiau, atsistojo taip, kad savo kojomis užtvertų kelią, o akimis įsisiurbė jai į veidą. Vyro žvilgsnis buvo kupinas smalsumo. — Negalėčiau pasakyti, kad žinau ką tau jaučiu, nes dar niekada nesu jautęs nieko panašaus. Bet kažką tikrai jaučiu — kai žiūriu į tave kaip dabar, kai stebiu tave mūšyje arba taip, kaip stebėjau šiandien rytą, rūke darančią tuos magiškus judesius.

Blera turėjo pripažinti, kad jodama į mūšį jam ant nugaros irgi kažką jautė. Ir kai stebėjo jį, besižavintį muzika.

— Nemanau, kad tai gera mintis.

— Nesakau, kad man jau kilo kokia nors mintis. Vis dėlto kažką jaučiu ir tų jausmų tiek daug, kad kol kas negaliu jų suvokti. Todėl...

Kai Larkinas pasilenkė prie jos, Blera atmetė galvą ir pliaukštelėjo jam per riešą.

— Nespurdėk, — nusijuokęs pasakė vyras. — Leisk man pabandyti. Negi dabar bijosi tokio mažmožio kaip bučinys?

Gal ji ir nebijojo, bet atrodė labai nepatikli. Be to, jai tikrai smalsu. Blera sėdėjo kaip sėdėjusi, viena ranka įsitvėrusi furgono, kita — Larkino riešo.

Moteris pajuto jo švelnias lūpas; tas prisilietimas labiau priminė kuždesį, vos juntamą brūkštelėjimą, lengvą ir erzinantį krimstelėjimą. Iki susijaukiant protui ji dar spėjo pagalvoti, kad šitą žaidimą jis žaidžia tikrai meistriškai.

Koks stiprus jausmas, pagalvojo Larkinas. Jis žinojo, kad tas jausmas toks bus, bet vis tiek pasijuto sukrėstas. Kartu bučinys pasirodė toks švelnus, kad Larkinas net nebuvo tikras, ar jie tikrai bučiavosi. Jausmas ją bučiuojant prilygo tam, kurį jauti išgėręs vyno.

Larkinas pajuto, kad jam jos reikia. Labai. Jis sudėjo į ją visą savo troškimą.

Jie bučiavosi jau ne taip atsargiai, ir jis išgirdo, kaip ji sudejavo iš malonumo. Larkinas jautė, kaip jos nuostabus kūnas spaudžiasi prie jo trokšdamas atsiduoti.

Tačiau kai pamėgino ją paguldyti tarp visų tų kalavijų ir kirvių, Blera įsirėmė rankomis jam į krūtinę ir sustabdė:

— Ne.

— Girdžiu, ką sakai, bet jaučiu visai ką kita.

— Gal ir taip, bet aš sakau „ne“.

Pirštu jis perbraukė jai per ranką nuo peties iki riešo, atidžiai žvelgdamas į veidą.

— Kodėl?

— Nežinau. O kadangi nežinau, tai ir sakau „ne“.

Apsisukusi ji pradėjo rinkti ginklus.

— Noriu tavęs kai ko paklausti. — Larkinas nusišypsojo, kai ji žvilgtelėjo per petį. — Ar taip trumpai kerpiesi plaukus norėdama parodyti savo žavų kaklą? Tas jo linkis... Norisi jį lyžtelėti.

— Ne, — vėl atšovė Blera, o pati galvojo apie jo gundantį balsą. Pažadėtosios žemės moterys turbūt sekiojo jį būriais. — Kerpuosi trumpai, nes tada priešininkas neturi už ko nustverti, jeigu jam kyla noras kautis mergiotiškais būdais, — ji vėl nusisuko. — Be to, man tinka.

— Tau tikrai tinka. Tu kaip kokia elfų karalienė. Visada maniau, kad jeigu jie tikrai egzistuoja, tai jų veidus turi ženklinti stiprybė ir drąsa.

Larkinas vėl pasilenkė artyn, bet Blera prispaudė jam prie krūtinės kalaviją. Jis pažvelgė į ginklą, paskui vėl į ją. Atrodė, ji tuoj tuoj susijuoks.

— Čia jau kur kas daugiau negu „ne". Tik norėjau tave dar kartą pabučiuoti. Nieko daugiau neprašau — tik dar vieno bučinio.

— Tu labai dailus, — ištarė ji . — Meluočiau sakydama, kad visai manęs netrauki. Bet kaip tik dėl to, kad tu toks dailus ir viliojantis, mes apsiribosime tuo vienu bučiniu.

— Gerai, jeigu jau taip turi būti, — Larkinas paėmė kirvį ir baslių kibirą. — Bet aš vis tiek galvosiu apie kitą bučinį. Tu taip pat.

— Galbūt, — pilnomis rankomis ginklų ji žengė namo link. — Truputis frustracijos pridės man kovingumo.

Larkinas papurtė galvą žvelgdamas jai pavymui. Pagalvojo, kad dar nebuvo sutikęs tokios žavios moters.

4 skyrius

Blera užlipo tiesiai į viršų, ginklus paliko treniruočių salėje ir užpakaliniais laiptais nusileido į virtuvę. Nusprendė, kad ginklus paliks valyti Larkinui — tegul taip išlieja savo seksualinę energiją.

Virtuvėje ji rado Gleną ir šnypščiantį arbatinuką.

— Verdu arbatos. Turiu tokio mišinuko, kuris pašalins dienos įtampą.

— Girdėjau, kad tam puikiai tinka alkoholis, — atsakė Blera ir, patvirtindama savo žodžius, iš šaldytuvo išsitraukė alaus.

— Aš gal šiek tiek vėliau. Dar nevisiškai nusiraminau. Hoitas nuėjo pasikalbėti su Kianu, viską jam papasakoti.

— Puiku. Glena, mums reikia pasikalbėti.

— Jeigu nori, kad pamokyčiau kerų, gal galėtume tuo užsiimti kiek vėliau? Tiesiog dabar viskas pernelyg šviežia.

— Ne, man jie nereikalingi. Čia tavo viešpatija. — Blera atsisėdo ant stalo ir stebėjo dirbančią Gleną. — Tikrai taip manau. Kerų srityje esu tikra profanė. Mūsų šeimoje yra žmonių, turinčių polinkį į magiją, ir net visai įgudusių. Tačiau niekas neprilygsta tam, ką sugebate jūs.

— Žinai, dabar sugebu kur kas daugiau negu anksčiau. Galbūt tiesiog tapau tam atviresnė, — išsitraukusi iš kišenės keletą segtukų, Glena vikriai susisegė plaukus. — Gal tai dėl ryšio su Hoitu, o gal dėl mūsų visų tarpusavio ryšio. Kad ir kokia būtų priežastis, net neįsivaizdavau turinti tokių galių.

— Tau tinka. Turi žinoti, turi įsisąmoninti ir susitaikyti su tuo, kad tai, ką jūs trise šiandien nuveikėte, buvo nuostabu, labai galinga ir padėjo išgelbėti žmones. Tačiau, nepaisant visko, turi žinoti, įsisąmoninti ir susitaikyti su tuo, kad šito kartoti negalima. Bent jau ne artimiausi metu.

— Man atrodo, mes galėtume pasiekti daugiau, — neatsisukdama atsakė Glena. — Gal reikėtų pamėgint gelbėti juos po vieną ar po du. Mes norėjome per daug — išgelbėti visus iškart, ir kerai per ilgai veikė.

— Glena, kaip jau sakiau, tai tavo viešpatija. Bet aš mačiau jus po to, kai viskas baigėsi. Tiesą sakant, kokią akimirką ir aš, ir Larkinas manėme, kad jūs mirę. Atrodėte tiesiog išsunkti.

— Tu visiškai teisi. Labai teisingai tai pavadinai.

— Kitą kartą jums gali nepavykti grįžti.

— Bet ar ne tam čia esame? — Glena susikaupusi seikėjo arbatžoles. — Kad išdrįstume visa tai padaryti? Juk kuris nors iš mūsų gali negrįžti kiekvienąkart žengęs lauk pro duris arba paėmęs į rankas ginklą. Kiek kartų apsiginklavusi ginklu ir dovana, kurią turi, viskuo rizikavai?

— Turbūt negalėčiau suskaičiuoti. Bet tai ne tas pat. Ir tu tai žinai. Man ir Larkinui jūsų reikia. Reikia, kad būtumėte sveiki ir stiprūs.

— Šiandien pati vos nežuvai.

— Jeigu ne Larkino slibinas...

— Blera! — Glena atsisukusi priėjo prie Bleros ir stipriai suėmė jos ranką.

Blera pajuto tą ryšį, apie kurį ką tik kalbėjo Glena. Kai su kuo nors tave sieja toks artimas ryšys, negali išsisukti nuo tiesos, nusprendė Blera.

— Taip, žinoma, buvo tikrai blogai, net nesijaučiau tikra, kad ištrūksime. Vis dėlto galėjo būti ir blogiau. Visi darėme tai, ką turėjome daryti. Taigi dabar aš išgersiu alaus, o tu užplikysi arbatos. Ir visiems bus gerai.

— Šitoj srity tau sekasi geriau nei man, — sumurmėjo Glena.

— Visai ne. Tiesiog aš įpratusi. Todėl galiu leisti sau išgerti alaus, nes žinau, kad šiandien jai ne tik įkrėtėme. Glena, mes ją ne juokais įžeidėme — jaučiu tai. Ir žinai, ko norėčiau?

— Galiu spėti. Manau, norėtum grįžti ten ir viską pakartoti.

— Tu pašėlusiai teisi. Nieko nebūtų geriau — gryna teisybė. Bet tai būtų kvaila, paprasčiausias pataikavimas savo įgeidžiams, kuris turbūt baigtųsi mūsų pražūtimi. Todėl, Glena, pasimėgauk pergale, nes tikrai to nusipelnei, ir susitaikyk su mintimi, kad galbūt to niekada nepavyks pakartoti.

— Žinau, — pastebėjusi, kad vanduo užvirė, Glena grįžo prie viryklės. — Žinau, tu teisi. Bet vis tiek sunku su tuo susitaikyti. Pastarąsias kelias savaites burtai man sekėsi geriau, negu būčiau galėjusi svajoti. Tai jaudina, bet kartu reikalauja aukų. Žinau, kad mums reikia daugiau laiko, geresnio pasiruošimo, jeigu jau ketiname daryti tai, ką išbandėme šiandien.

Ji užplikė arbatžoles.

— Maniau, netekome Moiros, — tyliai pasakė. — Jaučiau, kaip ji slysta, nyksta. Burtuose ji ne tokia stipri kaip aš, silpnesnė ir už Hoitą. — Kai arbatžolės nusėdo, ji vėl atsisuko į Blerą. — Mes ją paleidome likus akimirkai iki sprogimo. Nežinau, kas jai būtų nutikę, jeigu būtume ją laikę iki galo.

— Ar be jos būtumėte išvadavę tiek pat daug žmonių?

— Ne, ji mums buvo reikalinga.

— Mėgaukis pergale. Neprasta buvo diena. Tik dar vienas klausimas: iš kur žinojai, kur juos siųsti? Aš čia ne apie magijos dalykus, o apie strategiją.

— Turėjau žemėlapį, — nusišypsojo Glena. — Jau buvau apskaičiavusi artimiausią maršrutą iki ligoninės, jeigu kuriam nors iš mūsų būtų to prireikę. Reikėjo tik vadovautis žemėlapiu.

— Žemėlapis! — smagiai nusijuokusi Blera trūktelėjo nemažą gurkšnį. — Glena, tu ne iš kelmo spirta. Turi smarvės. Jei būtum tos vampyrų kalės komandoje, mums būtų riesta. Nieko sau dienelė, — atsiduso. — Teko pajodinėti slibinu.

— Argi jis ne mielas — kaip stebėjosi, kad pas mus nėra slibinų, — palengvėjusia širdimi Glena krizendama dėliojo lėkštutes ir puodelius. — Kaip jis atrodė? Esu mėginusi juos tapyti.

— Turbūt taip, kaip ir įsivaizdavai. Auksinis. Ilga, judria uodega — ja nukirto gal porą tų niekšų. Ilgas ir gyvatiškas — ir kūnas, ir uodega, ir galva. Auksu žvilgančios akys. Jergutėliau, atrodė tikrai nuostabiai. O sparnai — platūs, smailiais galais ir permatomi. Žvynai didumo sulig mano delnu, visų aukso atspalvių — pradedant blyškiu ir baigiant tamsiu. O greitis! Tu net neįsivaizduoji, koks greitis. Lyg jotum kometa. Aš tiesiog...

Blera nutilo, kai pamatė, kad Glena pasirėmusi į bufetą stebi ją šypsodamasi.

— Kas yra?

— Mėginu suprasti, ar taip entuziastingai tu kalbi apie tą slibiną, ar apie vyruką.

— Dabar mes kalbame apie slibiną. O vyrukas irgi nieko sau.

— Žavus, galima sakyti, nuostabus, be to, tikras narsuolis.

Blera nustebusi kilstelėjo antakius:

— Ei, tu neužmiršai, kad visai neseniai ištekėjai? Ir visai už kito vyruko.

— Tai nereiškia, kad dabar esu akla. Beje, turėtum pamatyti Larkino akis, kai žiūri į tave.

— Gal ir taip, galbūt vieną gražią dieną pamąstysiu apie tai. Bet ne dabar, — Blera nušoko nuo stalo. — Dabar lipsiu viršun ir pasimėgausiu karštu dušu.

— Blera, net ir narsuolių širdys būna švelnios.

— Aš neketinu žaloti niekieno širdies.

— Tai sakydama turėjau omeny tave, — atsakė Glena, jau likusi viena.

Eidama pro biblioteką Blera išgirdo balsus ir buvo pakankamai arti, kad juos atpažintų. Išgirdusi, kad Larkinas kalbasi su Moira, ji pasuko aukštyn vedančių laiptų link. Ji nenorėjo nieko daugiau — tik nusiplauti nuo jūros purslų ant odos likusią druską, kraują ir mirtį.

Laiptų viršuje, tamsiame koridoriuje pastebėjusi Kianą, Blera stabtelėjo. Pirštais skubiai perbraukė per baslį už savo diržo ir net nemanė to slėpti. Tai buvo refleksas, natūrali medžiotojos reakcija į vampyrą. Jiems abiem teks su tuo susitaikyti.

— Ar ne per anksti atsikėlei?

— Broliui nusispjaut į mano miego ciklą.

Ji pajuto sunkiai nusakomą aplinkybių seksualumą — vampyras, įdėmiai žvelgiantis iš prieblandos. O gal jis tiesiog labai seksualus.

— Hoitas nelabai paiso ir savo miego ciklo.

— Pastebėjau. Jis man pasirodė ligotas. Kita vertus... — Kianas atsainiai nusišypsojo. — Jis žmogus.

— Ar specialiai mokaisi tokių dalykų? Šilkinis balsas, pavojinga šypsenėlė.

— Tai įgimta. Koks gimiau, toks ir mirsiu. Kaip manai, ar kaip nors susitarsime?

— Nemanau, kad turime kitą išeitį. — Blera pastebėjo, kaip jo žvilgsnis nuslydo jos ranka, iki baslio, kurį ši prilaikė. — Nieko nega-

liu padaryti, — pasakė ji, bet vis tiek atitraukė ranką ir užkišo nykštį už diržo. — Toks jau įprotis.

— Tau patinka tai, ką darai?

— Turbūt taip, tam tikra prasme. Man tai sekasi, o juk paprastai tai, kas sekasi, mėgsti daryti. O aš užsiimu kaip tik tuo. Tokia jau esu.

— Tai jau taip, esame kas esame, — jis žengė artyn. — Atrodai taip, kaip ji būtų atrodžiusi būdama tavo amžiaus. Nors mūsų Nola turbūt buvo jaunesnė, kai atrodė taip, kaip tu dabar. Moterys tais laikais sendavo anksčiau.

— Nemažai vampyrų savo pirmomis aukomis pasirinkdavo šeimos narius.

— Namai — tokia vieta, kur visada būsi priimtas. Ar manai, kad kiti šiame name dar būtų gyvi, jeigu aš to nenorėčiau?

— Ne. — Blera suprato, kad atėjo laikas atviram pokalbiui. — Manau, būtum su jais pažaidęs kelias dienas, gal kokią savaitę. Pasidaręs iš to pramogą. Palaukęs, kol įgysi jų pasitikėjimą, kol jie praras savisaugos jausmą. O tada būtum visus išskerdęs.

— Mąstai kaip vampyrė, — pripažino jis. — Neprastas sugebėjimas. Tai kodėl, tavo nuomone, visų jų dar neišskerdžiau?

Blera žvelgė tiesiai jam į akis, priblokšta keisto pojūčio, lyg žvelgtų į savo akis — tokia pati spalva, forma.

— Esame tokie, kokie esame. Spėju, kad tu tiesiog ne toks, o gal — nebe toks.

— Savo laiku nemažai žudžiau. Bet niekada neliečiau savo šeimos, išskyrus kartą, kai mėginau nužudyti brolį. Negaliu pasakyti, kodėl jų nežudžiau. Tiesiog jų gyvybių man nereikėjo. Tu — šeimos narė, kad ir kaip dėl to jaustumės mes abu. Tu kilusi iš mano sesers. Turi jos akis. O juk kažkada ją mylėjau, net labai.

Ji kažką pajuto — ne gailestį, gailesčio Kianui tikrai nereikėjo. Bet pajuto suprantanti jį. Pasidavusi tam jausmui, išsitraukė baslį iš už diržo, smaigalį nukreipusi į save, ir padavė jam. Žvelgdamas į tą baslį Kianas atrodė suglumęs.

— Turbūt nesitiki, kad pradėsiu tave vadinti dėdule Kianu?

Jis išspaudė šypseną, bet tuo metu atrodė įskaudintas.

— Maldauju, nereikia.

Tada abu patraukė savo keliais. Kianas nulipo žemyn ir pasuko į virtuvę. Ten rado Gleną, triūsiančią prie arbatos padėklo. Ji jam pasirodė šiek tiek išsekusi, aplink akis juodavo šešėliai.

— Ar niekada nepagalvojai, kad ir kas nors kitas galėtų pabūti mama?

Glena krūptelėjo nuo jo balso, o puodelis, kurį laikė, terkštelėjo ant padėklo.

— Aš truputį nervinga, — ji rūpestingai pastatė puodelį atgal ant lėkštelės. — Ką tu sakei?

— Galvoju, kodėl kas nors kitas bent retkarčiais negalėtų pasirūpinti maistu.

— Jie rūpinasi. Tik Larkinas išsisukinėja, bet kiti tikrai rūpinasi. Be to, man tai vis šioks toks užsiėmimas.

— Girdėjau, kad tau teko užsiimti ne visai buitiniais dalykais.

— Tai Hoitas jau papasakojo?

— Atrodo, jam nėra nieko maloniau, kaip prižadinti mane vidury dienos. Kaip tik dėl to man reikia kavos, — pridūrė jis ir žengė prie bufeto, ketindamas užsiplikyti kavos. Pastebėjęs, kad Glena susiraukė pamačiusi, kaip jis šalia arbatinuko paguldė baslį, Kianas gūžtelėjo pečiais. — Čia toks savotiškas taikos pasiūlymas iš Bleros.

— Argi ne puiku?

Jis pasisuko ir ranka suėmė jai smakrą.

— Eik, prigulk, Rude, kol dar neišgriuvai.

— Tam ir verdu arbatą. Ji padeda atgauti jėgas. Mums reikia jos atsigerti. Akumuliatoriai visai išseko, — Glena šyptelėjo, bet šypsena greitai išblėso. — Ji sukėlė audrą, Kianai. Ji turi kažką, kas pakankamai galingas, kad sugebėtų sukelti audrą, užtemdytų saulės šviesą. Taigi mums reikia įkrauti savo akumuliatorius. Hoitui ir man reikia dirbti. Be to, reikia padirbėti ir su Moira. Turime sužinoti, ką ji sugeba, ir padėti jai šlifuoti savo sugebėjimus.

Ji vėl nusisuko ir mažose dailiose lėkštelėse pradėjo dėlioti sausainius — kad tik rankoms būtų darbo.

— Šiandien buvome atskirai — mes trys aukštai ant uolų, o

Blera ir Larkinas žemai. Jie galėjo žūti, ir mes nebūtume jiems padėję, nebūtume galėję užkirsti tam kelio. Nepastebėjome, kas vyksta, nes buvome susitelkę į tuos perkėlimo burtus. O kai viskas įvyko, kai užgriuvo toji galia ir parbloškė mus žemėn, jau buvome visiškai išsekę.

Ir dabar dėl to kankinasi, pagalvojo jis. Tokie jau tie žmonės — būtinai kankinasi dėl to, ką pridarė, ir dėl to, ko nesugebėjo padaryti.

— Bet dabar geriau suvoki, kad viskam yra ribos.

— Mes negalime sau leisti jokių ribų.

— Po galais, Glena, — Kianas paėmė sausainį. — Aišku, kad ribos turi būti. Jūs jas, žinoma, išplėtėte ir turbūt išplėsite dar labiau, kol visas šitas reikalas bus baigtas. Tačiau pamirštate vieną dalyką — kad ji irgi nėra neįveikiama. Lilita turi silpnybių ir nėra nei nepažeidžiama, nei visagalė. Kaip tik tai šiandien įrodėte — nudžiovėte iš panosės penkis jos trofėjus.

Gurkštelėjęs kavos jis atsikando sausainio.

— Žinau, kad turiu galvoti apie tuos penkis, kuriuos išgelbėjome. Blera sakė, turiu mėgautis pergale.

— Ir ji teisi.

— Žinau, aš tai žinau, bet geriau jau nebūčiau mačiusi tų kitų, kurie ten liko. Dabar negaliu išmesti iš galvos jų veidų ir klyksmų. O juk dar Niujorke pati Hoitui sakiau, kad negalime išgelbėti visų. Kaip paprasta buvo tai sakyti, — Glena papurtė galvą. — Tu teisus, man reikia pailsėti. Turiu nunešti padėklą į viršų ir pasirūpinti, kad visi išgertų bent šiek tiek arbatos. Gal gali man pagelbėti?

— Turbūt galiu.

— Galėtum nunešti arbatos į biblioteką — ten rasi Moirą.

— Bijau, kad jeigu jai pasiūlysiu šitos arbatos, ji pagalvos, jog užnuodyta.

— Liaukis.

— Gerai jau, gerai. Bet nekaltink manęs, jeigu ji nuleis tą arbatą į kanalizaciją, — Kianas paėmė padėklą ir burbėdamas išėjo iš virtuvės. — Aš vampyras, prakeiktos nakties gyventojas, kraujasiurbys. O

dabar žiūrėk — kaip koks liokajus nešioju arbatytę kažkokiai praėjusių laikų karalienei. Tikrų tikriausias pažeminimas.

Jam ir pačiam norėjosi šiek tiek laiko praleisti bibliotekoje, prie židinio paskaityti knygą.

Kianas žengė į biblioteką neslėpdamas susierzinimo, o ant liežuvio galo jam jau sukosi kandi pastaba. Tačiau išvydęs Moirą, susirangiusią ant sofos ir miegančią, iš karto užmiršo visus komentarus. Ką, po galais, dabar jam daryti? Palikti ją taip ar pažadinti ir įpilti tos nelemtos arbatos? Negalėdamas apsispręsti jis stovėjo kur buvęs ir stebėjo Moirą.

Gana patraukli, pagalvojo jis, o jeigu šiek tiek pasistengtų, tai galėtų būti tikra gražuolė. Kai ji miegojo, bent jau neatrodė, kad tą veidą praris jos milžiniškos pilkos akys, kaip ir bet ką, į ką tik jos nukrypdavo.

Buvo laikai, kai jis mėgaudamasis galėdavo išniekinti tokią nekaltybę. Nuplėšti ją sluoksnis po sluoksnio, kol iš jos nelikdavo visiškai nieko. Šiomis dienomis jam labiau patiko patyrusių moterų paprastumas, moterų, kurioms reikėjo to paties kaip ir jam — kelių valandų aistros tamsoje.

Tokios būtybės kaip ši reikalavo daug pastangų. Jis jau neprisiminė, kada paskutinį kartą buvo toks susijaudinęs, kad leistųsi į žaidimą su viena iš jų.

Galų gale Kianas nusprendė padėklą palikti ant stalo. Išgers tą arbatą atsibudusi. O jeigu ilgai neatsibus, tai pakaks ir miego jėgoms atgauti. Kad ir kaip būtų, jis savo darbą atliko.

Vampyras prisiartino prie stalo ir tyliai pastatė padėklą. Bet Moira vis tiek sujudėjo. Tyliai sudejavo ir suvirpėjo. Jis atsitraukė nenuleisdamas akių nuo jos veido ir nepastebėjo, kaip įžengė į siaurą saulės spindulių pluoštą.

Staigus svilinantis skausmas nusmelkė jam petį ir jis keikdamasis greitai atšoko į šalį. Įpykęs ant Glenos, ant savęs ir ant miegančios karalienės pasisuko eiti.

Per miegus Moira pradėjo krūpčioti, negarsiai šūkčiodama iš baimės. Virpėdama ji susisuko į kamuoliuką ir neatsibusdama pradėjo greitai kalbėti.

— Ne, ne, ne, — vis kartojo ji ir toliau murmėjo kažin ką nesuprantama gėliškai.

Ji pradėjo blaškytis ir atsivertusi ant nugaros išsilenkė lyg kažkam priešindamasi, taip apnuogindama kaklą.

Jis greitai žengė tarp sofos ir staliuko ir pasilenkęs stipriai ją papurtė.

— Pabusk, — įsakmiai tarė, — pabusk gi, neturiu kantrybės.

Mergina greitai pašoko, bet Kianas buvo greitesnis — išmušė jai iš rankos baslį, kuriuo ši ketino smeigti. Baslys nuriedėjo grindimis apie dešimt pėdų.

— Nedaryk to, — jis griebė Moirai už riešo ir pajuto, koks pašėlęs jos pulsas. — Jeigu dar kada mėginsi taip daryti, perlaušiu jį kaip šakelę, pamatysi.

— Aš... Aš...

— Tu kaip visada labai lakoniška. Ar bent supranti, ką sakau?

Jos milžiniškos, baimės kupinos akys šaudė po kambarį.

— Ji buvo čia. Buvo čia. Ne, ne, ne čia, — Moira atsiklaupė, laisvąja ranka įsitvėrusi jo rankos. — Kur ji? Kur? Aš ją vis dar užuodžiu. Tas kvapas toks saldus ir sunkus.

— Liaukis! — Kianas paleido jos riešą ir suėmė už pečių. Papurtė taip, kad net jos dantys subarškėjo. — Buvai užmigusi ir sapnavai.

— Ne. Aš buvau... Tikrai? Nežinau. Dar netamsu. Dar netamsu, bet aš buvau... — rankomis ji įsirėmė jam į krūtinę, bet užuot atstūmusi, kaip Kianas tikėjosi, dar priglaudė ir galvą. — Atleisk. Labai atsiprašau. Man reikia atsigauti.

Jis pagavo save betiesiąs ranką, kad paglostytų jos plaukus — tą ilgą, storą, tamsaus ąžuolo spalvos kasą. Kianas nuleido ranką.

— Tu užmigai čia, ant sofos, — pasakė dalykišku tonu. — Kažką susapnavai. Bet dabar jau atsibudai.

— Maniau, kad Lilita... — Moira atsitraukė. — Vos nenudūriau tavęs.

— Norėtum.

— Aš tikrai nenorėjau, — ji užsimerkė stengdamasi kaip nors

susitvardyti. Kai atsimerkė, žvilgsnis buvo skaidresnis ir visiškai tiesus. — Dar kartą atsiprašau, bet ką tu čia veiki?

Jis žengė į šalį ir mostelėjo ranka. Jos veidu nuslinko nuostabos šešėlis.

— Išvirei man arbatos ir atnešei sausainių?

— Glena išvirė, — pataisė jis, kažin kodėl baisiai susigėdęs vien nuo tokios minties. — Aš tik pasiuntinukas.

— Labai miela. Visai neketinau miegoti. Kai Larkinas užlipo viršun, maniau, šiek tiek paskaitysiu. Ir tiesiog...

— Tai išgerk arbatos. Nuo jos turėtum pasijusti geriau.

Pamatęs, kad ji tik linktelėjo galva, bet nė nepajudėjo iš vietos, Kianas užvertė akis į viršų. Įpylė puodelį arbatos.

— Citrinos ar grietinėlės, jūsų didenybe?

Moira atmetė galvą norėdama geriau į jį įsižiūrėti.

— Žinau, kad tave erzinu. Kas galėtų tave kaltinti? Tu man atnešei arbatos, o aš bandžiau tave nudėti.

— Tai neeikvok daugiau mano laiko ir neleisk gėrimui visiškai atvėsti. Prašau, — jis įbruko puodelį jai į rankas. — Išgerk visą. Čia Glenos nurodymai.

Moira gurkštelėjo nenuleisdama nuo jo akių.

— Tu labai malonus.

Tada jos lūpos suvirpėjo, o akys prisikaupė ašarų.

Jam suspaudė širdį.

— Geriau jau paliksiu tave su ta arbata. Ir su tavo ašaromis.

— Buvau nepakankamai stipri, — ašaros neriedėjo, tik spindėjo akyse it miglose krintantis lietus. — Nesugebėjau padėti jiems išlaikyti tų kerų, tiesiog nesugebėjau. Todėl jie ir nutrūko, viskas sugriuvo, atodė lyg pro mus lėktų stiklo šukės. Mums daugiau nieko nepavyko išvaduoti, nė vieno iš tų narvų.

Jis galvojo, ar verta sakyti, kad Lilita tuos trūkstamus tiesiog pakeis kitais. Įpykusi įkalins jų gal dvigubai daugiau.

— Dabar jau eikvoji savo laiką kaltindama save ir savęs gailėdamasi. Jeigu būtum galėjusi padaryti ką nors daugiau, taip būtum ir padariusi.

— Sapne ji pasakė, kad mano kraujas jai nerūpi. Esu tokia maža ir silpna, kad dėl manęs neverta vargintis.

Jis sėdėjo ant stalo pasisukęs į Moirą ir kramsnojo jos sausainį.

— Ji meluoja.

— Iš kur žinai?

— Ji juk nakties būtybė. Neretai silpniausieji būna patys gardžiausi. Toks savotiškas užkandis. Jeigu tuo dar užsiimčiau, įkąsčiau tau akimirksniu.

Ji nuleido arbatos puodelį ir susiraukusi pažvelgė į jį.

— Čia toks tavo komplimentas?

— Suprask kaip nori.

— Tada gal ačiū.

— Baik gerti arbatą, — jis atsistojo. — Paprašyk Glenos, kad užblokuotų sapnus. Ji turėtų tai mokėti.

— Kianai, — pašaukė Moira, kai jis pasuko durų link. — Dėkoju tau už viską.

Jis tik linktelėjo ir išėjo. Tūkstantis metų, o jis vis dar nesupranta žmonių, ypač moterų.

Blera išgėrė Glenos padarytos arbatos ir nusprendė valandžiukę išsitiesusi paklausyti muzikos. Paprastai muzika padėdavo nusiraminti, apvalyti mintis ir pasikrauti energijos. Tačiau šį kartą jausmingas Petės Grifin* balsas neleido jai atsipalaiduoti.

Jūra, uolos, mūšis. Tuo momentu, kai dangus aptemo, ji buvo visiškai tikra, kad atėjo galas. Ir ta mažulytė viltis, ir net palengvėjimas, kad pagaliau viskas bus baigta.

Niekada nemanė, kad trokštų mirties. Tikrai jos netroško. Tačiau dalelė jos giliai viduje jaučiasi pavargusi, nepaprastai pavargusi nuo nuolatinės vienatvės ir savo lemties, reikalavusios, kad ji ir toliau liktų viena. Viena su krauju, mirtimi ir nesibaigiančiu žiaurumu.

Dėl to Blera neteko meilės vyro, kurio taip troško, ir jų bendros

* Petė Grifin (Patty Griffin) — JAV dainininkė ir dainų autorė.

ateities, kuria taip tikėjo. Ar tada viskas ir prasidėjo? Ar tada tas troškimas joje įsitvirtino? Tą naktį, kai Džeremis ją paliko?

Kaip tai apgailėtina, pagalvojo Blera ir išsitraukė iš ausų ausines. Ar vėl kankinsis dėl vyro, kuris nebuvo pakankamai vyriškas, kad ją įvertintų? Ar pasiduos mirčiai vien dėl to, kad jis nepriėmė jos tokios, kokia iš tikrųjų yra?

Visiškos nesąmonės. Pasivertusi ant šono ir apsikabinusi pagalvę ji stebėjo už lango blėstančią dieną.

Apie Džeremį pagalvojo tik todėl, kad Larkinas vėl įkaitino jos kraują. Ji nenorėjo vėl suminkštėti dėl vyro ir pasijusti užvaldoma emocijų.

Seksas — tiek jau to, dėl to viskas gerai, kol jis išlieka tik priemonė palengvėjimui ir atsipalaidavimui pasiekti. Blera nenorėjo dar kartą patirti baisaus skausmo, to siaubingo jausmo, kai lieki pamesta, skausmo, kuris širdį paverčia tik virpančia kruvina mase.

Nieko nebeliko, pagalvojo ji užsimerkusi. Niekas nesitęsia amžinai.

Blera snūduriavo liūliuojama tolimos, iš ausinių sklindančios muzikos, kurią užmiršo išjungti.

Ta muzika pripildė jos mintis — jos įaudrinto pulsuojančio kraujo sukurta muzika. Jau beveik aušo, nakties darbai baigti. O ji buvo kupina energijos ir užsidegimo, žinojo, kad galėtų keliauti ir keliauti.

Ji nužvelgė save, keliaujančią per paskutinį kvartalą, likusį iki namų. Sugadino dar vieną palaidinukę. Tas darbas ne į naudą jos garderobui. Palaidinukė buvo suplėšyta ir kruvina, o kairysis petys maudė ir buvo nusėtas kraujosruvų.

Vis dėlto ji trykšte tryško energija!

Priemiesčio gatvė buvo rami ir miela, žmonės saugūs vartėsi lovose. O tekančios saulės nutviekstos sedulos ir tulpmedžiai atrodė nepaprastai įspūdingi, švelniai rausvi. Blera uodė hiacintus ir švelnų, saldų pavasario kvapą.

Aušo jos aštuonioliktojo gimtadienio rytas.

Ji ketino apsitvarkyti, pailsėti ir deramai pasiruošti karščiausiam gimtadienio pasimatymui. Norėjo būti nepakartojama.

Atrakinusi paradines namo, kuriame gyveno su tėvu, duris, nuo sveikojo peties nusimetė krepšį. Reikėjo išvalyti ginklus, bet pirmiausia ji norėjo išgerti kokį kibirą vandens.

Tada Blera pastebėjo netoli durų stovinčius lagaminus, ir palaimingas jaudulys išgaravo.

Jis nusileido laiptais jau vilkėdamas paltą. Pasirodė jai nepaprastai gražus. Aukštas, tamsiaplaukis, veidas it išskaptuotas iš medžio, išraiškingos akys. Plaukai tik vietomis pamarginti sidabru. Joje atsivėrė ištisas meilės ir kančios pasaulis.

— Tai grįžai, — jis nužvelgė jos palaidinę. — Jei ketini leistis jų žalojama, bent pasiimk drabužius persivilkti. Vaikštinėdama šitokia trauki į save dėmesį.

— Manęs niekas nematė. Kur vyksti?

— Į Rumuniją. Tyrimai.

— Į Rumuniją? Gal ir aš galiu kartu? Tikrai norėčiau pamatyti...

— Ne. Palikau čekių knygelę. Turėtų užtekti namui išlaikyti kelis mėnesius.

— Mėnesius? Tai kada ketini grįžti?

— Neketinu, — paėmęs nedidelį krepšį, persimetė per petį. — Dėl tavęs padariau viską, ką galėjau. Tau aštuoniolika, esi jau suaugusi.

— Bet tu negali... Neišvažiuok taip. Ką aš ne taip padariau?

— Nieko. Namą užrašiau tavo vardu. Gali čia gyventi arba jį parduoti. Keliauk kur nori. Čia tavo gyvenimas.

— Kodėl? Kaip gali tiesiog imti ir pasitraukti nuo manęs? Juk tu mano tėvas.

— Išmokiau tave visko, ko galėjau. Daugiau nieko negaliu tau duoti.

— Galėtum pasilikti su manimi. Tiesiog mylėti mane, bent truputį.

Tėvas atvėrė duris, pasiėmė lagaminus. Jo veide Blera nematė apgailestavimo, tik išsiblaškymą. Ji suprato, kad jo čia jau nėra.

— Mano skrydis labai anksti. Jei dar ko nors prireiks, atsiųsiu ką nors paimti.

— Ar aš tau bent šį tą reiškiu?

Tada jis pažvelgė į ją, tiesiai į akis.

— Tu mano palikimas, — pasakė ir išėjo.

Ji, žinoma, apsiverkė stovėdama viena, dvelkiant švelniam pavasario vėjeliui.

Blera atšaukė pasimatymą, o gimtadienį praleido tame name visiškai viena. Po kelių dienų ji vėl sėdėjo viena, tik šį kartą kapinėse — ruošdamasi sunaikinti tą padarą, kuriuo pavirto jos vaikinas.

Visą likusį gyvenimą Blera laužys galvą: ar jis tebebūtų gyvas, jeigu ji nebūtų atšaukusi pasimatymo?

Dabar ji stovėjo savo bute Bostone, žvelgdama į vyrą, kuriam atidavė visą savo meilę, į kurį sudėjo visas savo viltis.

— Džeremi, prašau, prisėskime. Turime apie tai pasikalbėti.

— Pasikalbėti? — jis karštligiškai krovėsi drabužius į kelioninį krepšį, o jo akyse tebebuvo matyti nemalonaus sukrėtimo pėdsakai. — Negaliu apie tai kalbėtis. Nenoriu nieko apie tai žinoti. Niekas neturi apie tai žinoti.

— Aš pasielgiau neteisingai, — ji ištiesė ranką, bet Džeremis ją atstūmė taip šiurkščiai ir besąlygiškai, kad ji pasijuto įskaudinta iki širdies gelmių. — Neturėjau ten tavęs vestis ir viso to rodyti. Bet juk nebūtum manimi patikėjęs, jei būčiau mėginusi viską paaiškinti.

— Kad žudai vampyrus? Kaip galėčiau tuo patikėti?

— Todėl ir turėjau tau parodyti. Negalėjome tuoktis, kol visko tau nepasakiau. Tai būtų buvę nesąžininga.

— Nesąžininga? — Džeremis staigiai pasisuko į ją ir jo veidas pasakė viską. Jame ji išvydo ne tik baimę ir pyktį. Išvydo pasibjaurėjimą. — O tai sąžininga? Kad visą tą laiką man melavai ir mane apgaudinėjai?

— Aš nemelavau. Nutylėjau ir dėl to gailiuosi. Dievas mato, kad gailiuosi. Juk negalėjau visko pasakyti, kai mes pirmą kartą... Net nežinojau, kaip tau visai tai pasakyti — kas aš esu, ką veikiu.

— Kad esi nenormali?

Ji atmetė galvą atgal, lyg būtų gavusi antausį.

— Aš nesu nenormali. Tu dabar suirzęs, bet...

— Suirzęs? Nė neįsivaizduoju, kas ir kokia tu esi. Vaje, su kuo aš visus tuos mėnesius miegojau! Dabar žinau tik viena — nenoriu, kad artintumeis nei prie manęs, nei prie mano šeimos ar draugų.

— Tau reikia laiko. Aš tai suprantu, bet...

— Tu jau išeikvojai visą sau skirtą laiką. Negaliu į tave žiūrėti.

— Gana.

— Daugiau negu gana. Negi manai, kad po viso to dar galėčiau būti su tavimi, prisiliesti prie tavęs?

— Kas tau yra? — paklausė ji. — Aš gelbėju žmones. Džeremi, juk jie žmones žudytų. Medžiotų ir žudytų nekaltus. Aš juos stabdau.

— Jie neegzistuoja, — Džeremis čiupo krepšį nuo lovos, kuria jie dalijosi beveik pusę metų. — Kai iš čia išeisiu, viso to nebebus. Tavęs taip pat.

— Maniau, kad myli mane.

— Atrodo, mes abu klydome.

— Tai tu išeisi, — pasakė ji tyliai, — o aš liksiu čia.

— Teisingai.

Ne pirmas kartas, pagalvojo ji. Tą patį padarė ir kitas vyras, kurį ji mylėjo. Blera lėtai nusimovė nuo piršto žiedą su deimantu.

— Pasiimk.

— Man jo nereikia. Man nereikia nieko, prie ko tu esi prisilietusi, — jis žengė durų link ir paskutinį kartą atsigręžė. — Kaip tu gali su savimi gyventi?

— Daugiau nieko neturiu, — atsakė ji tuščiam kambariui. Tada padėjo žiedą ant tualetinio staliuko, susmuko ant grindų ir pravirko.

Vyrai — nedėkingi padarai. Išsunkia moteris ir numeta šalin. Palieka jas vienas, palūžusias. Geriau jau palikti juos pirmai, ar ne? Atsimokėti jiems tuo pačiu ir palikti kraujuojančius.

Ar dar nepavargai nuolat būti palikta? Nepavargai nuo visų tų kovų, mirties? Galiu tau padėti. Tikrai norėčiau tau padėti.

Kodėl gi mums apie tai nepasikalbėjus? Tik tu ir aš, dvi moterys? Išgertume ir papliaukštume apie vyrus.

Nagi, įsileisk mane vidun.

Blera stovėjo prie lango ir tamsoje už stiklo matė jai besišypsantį veidą. Nė nepajuto, kaip pradėjo kelti langą.

Paskubėk. Atidaryk. Pakviesk mane vidun, Blera. Daugiau nieko neturi daryti.

Ji prasižiojo, o žodžiai sukosi ant liežuvio galo.

Tada kažkas puolė ją iš už nugaros ir parbloškė ant žemės.

5 skyrius

Už lango pasigirdo įniršio kupinas riksmas. Atrodė, kad stiklas nuo jo ne tik suvirpėjo, bet net išsilenkė.

Tada kažkas sujudėjo ir viskas nurimo. Blera pajuto, kad kambarys sukasi.

— O ne, tik ne tai. To dar betrūko, — Larkinas stipriai suėmė Blerą už pečių ir pakėlė padėdamas atsiklaupti. — Ką tu čia, po galais, veikei?

Jo veidas tai išryškėdavo, tai vėl išsklisdavo.

— Niekaip negaliu atsitokėti.

Kai atsipeikėjo, jau gulėjo savo lovoje, o Larkinas plekšnojo jai per skruostus.

— Na štai, jau geriau. Tik nesugalvok niekur eiti, gerai, *muirnin**? Einu pakviesiu Gleną.

— Palauk. Dar minutėlę. Man truputį negera, — ji sunkiai nurijo seiles ir pajutusi negerumą prispaudė ranką prie pilvo. — Jaučiuosi lyg būčiau padauginusi alkoholio. Turbūt sapnavau. Maniau, kad aš... Ar aš sapnavau?

— Stovėjai prie lango ir ketinai jį atidaryti. Ji buvo ten, už lango. Ta prancūzė.

* Muirnin (*gėl.*) — mieloji, brangioji.

— Lora. Jau ketinau pakviesti ją vidun, — išsigandusi ji pažvelgė į Larkiną. — Siaubas, vos nepakviečiau jos vidun. Nesuprantu, kaip tai galėjo atsitikti?

— Atrodei kaip nesava — lyg miegotum, bet buvai atsimerkusi.

— Lunatizmas. Transas. Jie prasiskverbė į mano mintis, kažką man padarė. O kaip kiti?

Blera mėgino šokti iš lovos, bet jis ryžtingai ją sulaikė.

— Visi apačioje, virtuvėje. Glena pagamino valgyti, telaimina ją dievai. Paprašė, kad tave pakviesčiau. Pabeldžiau, bet tu neatsakei, — jis paniuręs pažvelgė į langą. — Vos nenuėjau sau, nes pamaniau, kad miegi, o tai neką blogiau už maistą. Bet man pasigirdo, kad ji kalbasi su tavimi.

— Jeigu būčiau ją įsileidusi... Man neteko girdėti, kad jie galėtų kontroliuoti mintis, kol dar neįkando. Kažkas naujo. Geriau leiskimės žemyn ir papasakokime kitiems.

Jis vos juntamai brūkštelėjo ranka jai per plaukus.

— Tu dar neatsigavai. Galėčiau tave nunešti.

— Net neabejoju, — ta mintis privertė ją nusišypsoti. — Gal geriau kitą kartą. — Ji atsisėdo, palinko artyn ir lūpomis palietė jo lūpas. — Ačiū, kad išgelbėjai.

— Nėra už ką, — paėmęs už rankos Larkinas padėjo jai išlipti iš lovos. Pastebėjęs, kad ji svyruoja, apkabino.

— Palūkėk. Man svaigsta galva. Larkinai, jie kažką su manim išdarinėjo. Knisosi po mano atsiminimus ir jausmus. Po visus asmeninius dalykus. Mane tai ne juokais nervina.

— Būtum dar labiau susinervinusi, jeigu ji būtų priėmusi tavo kvietimą.

— Gera mintis. Na, leiskimės žemyn ir... — Blera vėl susverdėjo ir nusikeikė.

— Vadinasi, reikės daryti kaip siūliau, — vyras paėmė ją ant rankų.

— Man reikia dar minutės, kad atgaučiau pusiausvyrą.

— Bus gerai ir taip, — jis pažvelgė ir nusišypsojo. — Tavo puikios formos. Man patinka, kad dėvi drabužius, kurie jų neslepia. Ir tas puikus kvapas — šiek tiek primena nesunokusius obuolius.

— Ar stengiesi nukreipti mano mintis nuo to fakto, kad vos nepasikviečiau vampyrės vakarieniauti?

— O ar tau padeda?

— Truputį.

— Tada išbandykime dar šį tą, — jis sustojo, palenkė galvą ir įsisiurbė jai į lūpas.

Ji suvirpėjo. Bučinys nebuvo toks žaismingas kaip pirmasis. Šįkart Blera pajuto ir pyktį, ir baimę dėl jos. Jau ir neprisiminė, kada paskutinį kartą kas nors dėl jos baiminosi. Ji atsakė į bučinį nė nemėgindama valdytis, pasinėrusi į jį, suleidusi pirštus į plaukus. Leido Larkinui užpildyti tą skausmingą tuštumą, kuri atsekė ją iš sapno.

— Gana veiksminga, — sumurmėjo, kai jis atsiplėšė nuo jos.

— Tu tik pažiūrėk, tavo skruostai vėl parausvėjo. Tai turbūt ne taip jau blogai.

— Geriau paleisk mane. Jeigu nuneši mane, jie tikrai išsigąs. Užteks ir to, ką jiems papasakosiu.

Jis pastatė Blerą ant žemės, bet ir toliau laikė apkabinęs.

— Jautiesi pakankamai tvirta?

— Taip, man tikrai geriau.

Vis tiek jos rankos Larkinas nepaleido iki pat virtuvės.

— Jeigu jie tai sugeba, kodėl nemėgino to daryti anksčiau? — Hoitas sėdėjo stalo gale valgomajame. Jam už nugaros židinyje spragsėjo ugnis. Jis žvelgė į Kianą, sėdintį kitame stalo gale.

— Man neteko girdėti, kad kas nors būtų tai daręs anksčiau, — gūžtelėjęs pečiais, Kianas paragavo žuvies, kurią paruošė Glena. — Kai vampyrą ir žmogų sieja asmeninis ryšys, tada taip — tada įmanoma žmogų sugundyti ar kitaip įtikint pakviesti vampyrą vidun. Tačiau dažniausiai taip atsitinka tik dėl to, kad žmogus instinktyviai neigia tai, ką mato. O čia jau visai kas kita. Iš to, ką pasakojai tu ir Larkinas, suprantu, kad miegojai.

— Viskam būna pirmas kartas, — Blera valgė be jokio apetito, tik tam, kad atgautų jėgas. — Savo komandoje turime burtininkų. Akivaizdu, kad Lilita jų taip pat turi. Čia tik kerai.

— Aš užmigau bibliotekoje ir... — Moira gurkštelėjo vandens, kad suvilgytų perdžiūvusią burną. — Kažkas darėsi. Ne visai taip kaip Blerai. Bet atrodė, kad ji, Lilita, buvo čia, su manimi. Tiksliau, atrodė, kad aš buvau su ja ir visai ne bibliotekoje. Mes buvome mano miegamajame Pažadėtojoje žemėje.

— Kas vyko? — paklausė Blera. — Ar atsimeni?

— Aš... — rausdama ir nepakeldama akių nuo lėkštės prabilo Moira. — Aš miegojau, ir atrodė, kad ji buvo šalia, tokia pat tikra kaip tu. Ji kažkaip atsidūrė pas mane lovoje. Ji... lietė mane. Mano kūną. Jaučiau jos rankas.

— Tai gana įprasta, — Blera knebinėjo žuvį. — Sapnas, jo aiškumas, neišskiriant ir turinio. Vampyrai — seksualūs padarai, neretai biseksualūs. Atrodo, ji tave tikrino, žaidė su tavimi.

— Man irgi šis tas yra nutikę, kai atvykome čia, — tarė Glena. — Po to ėmiausi šiokių tokių priemonių, kad miegodama būčiau saugi. Buvau tikra kvailė, kad nepagalvojau apsaugoti ir jūsų.

— O štai ir mūsų užsikirtusi plokštelė, — Blera bakstelėjo šakute Glenos pusėn. — Glena vėl nepagalvojo apie viską.

— Gal tau ir labai juokinga, bet tikrai turėjau apie tai pagalvoti.

— Imsimės to dabar. Negalime leisti, kad jie užkerėtų kurį nors iš mūsų ir įsibrautų į namus.

— Jie turi kažin ką labai galingą. Ir tikrai ne vampyrą, — Moira žvilgtelėjo į Kianą lyg klausdama patvirtinimo, ir tas linktelėjo galva. — Skaičiau, kad yra vampyrų, kurie gali sukelti transą, bet tam reikia būti fiziškai arti aukos. Arba reikia jai įkąsti. Po įkandimo tarp jų užsimezga ryšys, saitai, kurie leidžia vampyrui žmogų valdyti.

— Nė vienai mūsų niekas neįkando, — pastebėjo Blera.

— Taip. Be to, tu miegojai, kaip ir aš, kaip ir Glena anksčiau. Miegodama negalėjai pakliūti jiems į akis.

— Vampyrui reikia nemažai smarvės, kad užkerėtų žmogų. Daug energijos, — paaiškino Blera. — Ir patirties.

— Visiškai teisingai, — patvirtino Kianas.

— Vadinasi, jie pavertė vampyru burtininką arba raganą, — pasakė Hoitas.

— Ne, — Moira prikando lūpą. — Nemanau. Bent jau, jeigu tai, ką skaičiau, tiesa. Vampyras gali įgauti galių gerdamas jų turinčio žmogaus kraują. O jeigu tokį žmogų paversi vampyru, jis praras didžiąją dalį savo magiškųjų galių, gal net visas. Tokia nemirtingumo kaina. Demonas, kuriuo jis tampa, praranda savo dovaną, o jeigu ir išlaiko, tai tik apgailėtinus jos likučius.

— Atrodo, kad savo komandoje ji turi kokių nors raganų ar panašiai, — svarstė valgydama Blera. — Kažką, kas perėjo į tamsiųjų jėgų pusę. Arba kažką, ką ji pavergė. Pusiau vampyrą. Ir gana galingą.

— Aš taip nemanau, — prabilo Larkinas, kuris pirmas ištuštino savo lėkštę ir krovėsi antrą porciją. — Klausausi čia jūsų visų...

— O ką, tu dar ką nors girdi, kai tavo žiaunos taip sunkiai dirba? — nusistebėjo Blera.

Jis tik šyptelėjo kraudamasis daugiau žuvies ir ryžių.

— Puikus maistas, — pagyrė jis Gleną. — Juk jeigu nevalgyčiau, tai iš kur tu žinotum, kaip jis man patinka?

— Norėčiau žinoti, kur tau visa kas telpa. Bet tu kažką sakei, — pridūrė Blera gestikuliuodama.

— Visa tai dėjosi miegant, vadinasi, tie kerai sąmoningo žmogaus neveikia. Turbūt reikėtų daugiau galių, kad užkerėtum žmogų, kai jis nemiega ir puikiai viską suvokia.

— Žinoma, — linktelėjo galva Hoitas, — kur kas daugiau.

— Ir svarbu ne tik tai, kad jos miegojo, bent jau šiandien. Po šiandienos įvykių Moira visiškai išsekusi. Blera irgi pervargusi. Nežinau, kaip Glenos atveju, bet...

— Buvau visiškai nusivariusi — pervargusi, prislėgta. Kaip tik dėl to ir nepagalvojau imtis atsargumo priemonių prieš griūdama į lovą.

— Tai va, būtent taip, kaip ir maniau. Jūs ne tik miegojote, bet miegojote nusilpus kūnui, kai sąmonė ypač pažeidžiama. Taigi aš manau, kad ir ką ji ten turėtų, tas veikėjas nėra toks jau galingas, kaip sėdintieji prie šito stalo.

— Pasirodo, tu tikrai klauseisi, — Blera atidžiai jį nužvelgė. —

Nekvaila mintis. Lilita puola tada, kai mūsų gynyba susilpnėja, ir jai vos nepavyko. Ką darysime?

— Mes su Hoitu pasirūpinsime apsauga. Iki šiol naudojai pačią paprasčiausią apsaugą, — Glena pažvelgė į Hoitą. — Turime ją patobulinti.

— Būtų gerai, kad kaip nors galėtume apsaugoti ir namą, — pastebėjo Blera. — Na, kokie nors bendri burtai, kurie neleistų jiems patekti vidun, net jeigu juos ir pakviestume.

— Kvietimo užblokuoti neįmanoma, — Kianas atsilošė su vyno taure rankoje. — Galima jį atšaukti panaudojus tinkamus kerus, bet užblokuoti neįmanoma.

— Gerai, gal ir ne. Bet gal būtų galima sukurti kokią nors saugią zoną aplink namą.

— Mes mėginome, — Hoitas uždėjo ranką ant Glenos rankos. — Mums nepavyko.

— Vadinasi, yra kur padirbėti. Būtų dar vienas lygmuo. Kuo daugiau lygmenų jiems teks įveikti, tuo geriau. Teritorija be vampyrų.

— O man turbūt teks pasiieškoti kokių nors aukštos klasės svečių namų, — pasisiūlė Kianas. Blera susiraukusi ilgokai žvelgė į jį, kol susivokė.

— A, teisingai. Atsiprašau. Visai užmiršau. Nebus jokios teritorijos be vampyrų, kai turime vampyrą namuose.

— Mums nepavyko padaryti nieko, kad jam nepakenktume, — paaiškino Glena. — Turime kelias idėjas. Kol kas labai abstrakčias, — teko pripažinti jai. — Hoitas jau kurį laiką mėgina sukurti apsaugą tau, Kianai, kad galėtum išeiti laukan dieną ir net šviečiant saulei.

— Kiti jau yra bandę tai padaryti. Niekam nepavyko. Tai neįmanoma.

— Kažkada žmonės buvo įsitikinę, kad pasaulis plokščias, — pastebėjo Blera.

— Gal ir taip, — gūžtelėjo pečiais Kianas. — Tik man atrodo, kad jeigu tai įmanoma, būtų buvę pasiekta prieš tūkstančius metų. O eksperimentuoti dabar — faktiškai švaistyti laiką.

— Mano laiką, — tyliai pasakė Hoitas.

— Šiandien mums buvai labai reikalingas, — prabilo Glena po užsitęsusios tylos. — Keryje, ant skardžio. Tai tikrai ne laiko gaišimas. Manau, mums sektųsi geriau, jei gautume šiek tiek tavo kraujo.

— Ką tu sakai? — sausai pasiteiravo Kianas. — O daugiau jums nieko nereikia?

— Pagalvok apie tai. Mūsų prioritetas — apsauga. Mes su Hoitu stengsimės ką nors sugalvoti, — Glena spustelėjo jo ranką. — Manau, pats laikas pradėti.

— Kol neturime apsaugos, niekas nemiega. Atsargai turiu kelis atliekamus kryžius, šiek tiek švęsto vandens, — Blera atsistojo. — Kianai, jeigu nesirengi eiti laukan, norėčiau bent šiek tiek apsaugoti duris ir langus.

— Pirmyn. Tik žinok, kad tokiais niekais pakvietimo atšaukti nepavyks.

— Reikia kelių apsaugos lygmenų, — pakartojo Blera.

— Aš tau padėsiu, — Larkinas atstūmė savo lėkštę. — Langų ir durų čia tikrai nemažai.

— Ką gi, atrodo, pasidalijome į komandas. Hoitas ir Glena imsis magijos. Mudu su Larkinu pamėginsime užblokuoti įėjimus. Kianui ir Moirai lieka tvarkyti virtuvę.

Ji nebūtų galėjusi pasakyti, kad nepasitikėjo Hoitu ir Glena — pasitikėjo jais labiau negu kada nors buvo kuo pasitikėjusi. Negalima sakyti, kad ji nėra atvira magijai. Tiesiog neturėjo kitos išeities.

Tačiau net ir su burtais po pagalve, uždegta žvake ir ant lango kabančiu užkerėtu kryžiumi Blera tą naktį miegojo labai prastai.

Kitą naktį taip pat.

Treniruotės padėjo — pastangos, kurių jos reikalavo, ir tikslas. Ji negailėjo nei savęs, nei kitų. Nė viena diena nė vienam jų neapsieidavo be kraujosruvų ir sopančių raumenų. Kita vertus, kiekvieną dieną jie baigdavo dar labiau sutvirtėję, mitresni.

Ji stebėjo, kaip sužydo Moira — bent jai taip atrodė. Jėgų stygių

Moira kompensavo judrumu ir lankstumu. Ir nepalaužiamu ryžtu. Kai į rankas paimdavo lanką, su ja niekas negalėjo varžytis.

Glena šlifavo jau įgytus įgūdžius — apdairumą ir instinktus. Ji puikiai įvaldė kalaviją ir kirvį.

Hoitas viskam suteikdavo intensyvumo. Ar kautųsi kalaviju, ar lanku, ar plikomis rankomis — jo susitelkimas neprilygstamas. Blerai jis atrodė patikimiausias karys.

O Kianas buvo elegantiškiausias ir nuožmiausias. Apdovanotas jo rūšiai būdinga jėga ir gyvuliška klasta, tik viską darė stilingai. Jeigu ir žudė, pagalvojo Blera, tai su kažkokiu pašėlusiu grakštumu.

Apie Larkiną ji pagalvojo kaip apie universalų žaidėją. Jis apsigimęs peštukas, tiesiog nemokantis pasiduoti. Jam trūko Hoito susitelkimo ir Kiano meistriškumo kaunantis kalaviju, bet jis nenuvargdamas galėjo kautis, kol įveikdavo priešininką arba tiesiog nuvarydavo jį nuo kojų. Be to, Larkinas taikliai šaudė iš lanko. Aišku, buvo ne toks taiklus kaip Moira, bet čia jai niekas neprilygo.

Ir niekada negalėjai žinoti, kada jis imsis kokios nors savo gudrybės, taigi staiga galėjai pasijusti besikaunąs su žmogumi vilko galva, lokio letena arba slibino uodega. Tai buvo patogu ir veiksminga. Taip pat pašėlusiai seksualu.

Žinoma, Larkinas išvesdavo ją iš kantrybės — per daug impulsyvus, pernelyg mėgsta pasirodyti, vaizduoti Erolą Flyną*, pagalvojo ji. Ir tie jo pasirodymai neretai baigiasi ne per geriausiai.

Kita vertus, jeigu jai tektų rinktis žmones, su kuriais reikėtų kovoti dėl pasaulio išgelbėjimo, negalėtų pasirinkti geriau.

Tačiau net ir kariams, kuriems prieš akis karas, kuriuo jie turi sustabdyti kitus karus, reikia valgyti, skalbti ir išnešti lauk šiukšles. Blera sutiko pasirūpinti atsargomis, nes jai mirtinai norėjosi ištrūkti iš namų. Dvi dienas pliaupęs lietus neleido iškišti nosies į lauką ir ji jautėsi sudirgusi. Jeigu dabar kas nors jai būtų pasakęs, kad kaip tik dėl lietaus Airija tokia žalia, tam nelaimėliui būtų kirviu perskėlusi galvą.

* Erolas Flynas (Erolas Leslis Tomsonas Flynas, (1909–1959) — Australijoje gimęs aktorius, kuris Holivude išgarsėjo romantiškais narsuolių vaidmenimis ir audringu gyvenimo būdu.

Be to, nuo tos nakties, kai taip iš arti susidūrė su Lora, priešas nerodė jokių ženklų. Ramybė erzino ir vertė nerimauti. Kažkas brendo. Kitaip ir negalėjo būti.

Ji mieliau būtų vykusi viena, praleidusi bent porą valandų su savo mintimis. Tačiau negalėjo nepripažinti, kad tai būtų nepateisinama rizika. Nusprendė nepasiduoti Larkino įkalbinėjimams pakeliui į Enį leisti jam pavairuoti.

— Nežinau, kodėl man niekaip nepavyksta, — skundėsi jis. — Mačiau, kaip Glena vairuoja tą daiktą. Ji net Hoitą išmokė.

— Hoitas vairuoja kaip aklas senolis iš Floridos.

— Nesuprantu, ką tai reiškia, nebent kažkoks įžeidimas. Bet man geriau sektųsi su tuo daiktu arba su tuo, kurį Kianas laiko arklidėse.

— Garaže. Automobiliai laikomi garažuose, o Kianas leido gana aiškiai suprasti, kad jis nedvejodamas nuleis kraują bet kam, kas drįs paliesti jo jaguarą.

— Tada galėtum pamokyti mane šituo, — jis ištiesė ranką ir pirštų galiukais brūkštelėjo jai per sprandą. — Būsiu puikus mokinys.

— Tavo žavesys čia nepadės, — ji įjungė radiją. — Verčiau klausykis muzikos ir mėgaukis kelione.

Jis linktelėjo galva.

— Šiek tiek primena namus.

— Airiška stotis, tradicinė muzika.

— Argi nenuostabu, kad gali pasileisti muziką vienu piršto mostelėjimu. Arba mašina taip greitai persikelti iš vienos vietos į kitą.

— Tik jau ne Čikagos eismo sąlygomis. Ten, užuot judėjęs, tik sėdi vienoj vietoj ir keikiesi.

— Papasakok apie tą savo Čikagą.

— Visai ten ne mano Čikaga. Tiesiog ten gyvenau porą pastarųjų metų.

— O prieš tai gyvenai Bostone.

— Taip, bet Bostone buvo Džeremis, todėl nevertėjo pernelyg į tai gilintis. — Čikaga. Ką Čikaga? Miestas, ir tiek. Didžiausias Vidurio vakarų Amerikos miestas. Ant milžiniško ežero kranto.

— Ar tu žvejojai tame ežere?

— Žvejojau? Aš? Ne. Gal kiti žmonės ir žvejoja. Bet daugiau buriuoja. Žinai, vandens sportas ir panašiai. Žiemą Čikagoje baisiai šalta, vėjas tiesiog neįtikėtinas. Dėl to ežero ten daugybė sniego, o šaltis stingdo iki kaulų. Bet, žinai, ten daug veiksmo. Visokie restoranai, puikūs prekybos centrai, muziejai, klubai. Vampyrai.

— Didelis miestas? Didesnis už Enį?

— Nepalyginamai didesnis, — ji mėgino sugalvoti, su kuo čia jį palyginti, bet taip nieko ir nesugalvojo.

— Kodėl tokio didelio miesto žmonės, kurių jame tiek daug, nesusibūrė kovai su vampyrais?

— Jie jais netiki. Kai kurie tiki, kiti apsimeta, kad ne. Jeigu kas nors užpuolamas arba žūsta, viskas suverčiama gaujoms arba kokiems nesveikiems tipeliams. Paprastai vampyrai stengiasi per daug neišsišokti, bent jau iki šiol taip elgdavosi. Medžiodavo benamius, pabėgėlius, prašalaičius — tokius, kurių niekas nepasiges.

— Pažadėtojoje žemėje sklandė legendos apie padarus, kurie senų senovėje naktimis medžiodavo žmones. Niekada tuo netikėjau, kol jie nenužudė karalienės, mano tetos. Ir net tada...

— Sunku patikėti tuo, kas laikoma tik fantazija arba neįmanomu dalyku. Tiesiog užsimerki prieš tai. Natūralu.

— Tik ne tau, — jis stebėjo jos profilį. Stiprus, bet labai dailus skruosto linkis ir tie tamsūs plaukai, taip nuostabiai kontrastuojantys su balta oda. — Tu visada žinojai. Ar kada nors norėjai, kad būtų kitaip? Kad būtum viena iš tų, kurie tiesiog užsimerkia? Kurie niekada nieko nesužinos?

— Kokia prasmė norėti to, ko niekada negalėsi turėti?

— Kokia prasmė norėti to, ką gali ir turi?

Gal ir teisinga mintis, pagalvojo Blera. Jis jų turėjo ne vieną, tik reikėjo iki galo išklausyti.

Ji susirado vietą automobilių aukštelėje, sukrapštė kišenėje pinigų bilietui. Larkinas tiesiog stovėjo susikišęs rankas į džinsų, kuriuos per ankstesnes keliones jam nupirko Glena, kišenes ir žvalgėsi aplinkui.

Blerai palengvėjo, kad neapipylė jos šimtais klausimų. Ji žinojo, kad Larkinas jau lankėsi mieste, bet vis tiek kiekviena kelionė čia jam turėjo būti kaip dar vienas apsilankymas Disneilende.

— Tik neatsilik, gerai? Visai nenoriu, kad reikėtų eiti tavęs medžioti.

— Nė už ką tavęs nepalikčiau, — jis paėmė Blerą už rankos ir tik suspaudė stipriau, kai ši pabandė juo nusikratyti. — Turi laikytis manęs, — pasakė žvelgdamas visiškai nekaltomis akimis. — Kitaip galiu pasiklysti.

— Nesąmonė.

— Visai ne, — jis sunėrė jos pirštus su savaisiais ir žengė pirmyn. — Kai čia tiek žmonių ir šita gatvė, ir visi garsai, ir vaizdai — bet kuriuo metu galiu pasimesti. Mano gimtasis miestelis nė iš tolo neprilysta šitam miestui, ir žmonių pas mus ne tiek daug. Turgaus dieną susirenka visai nemaža ir spalvinga minia, tačiau ten aš bent jau savo vežėčiose.

— Tu visada savo vežėčiose, — sumurmėjo Blera, vos spėdama paskui jį.

Larkinas mokėjo klausytis ne tik ausimis, todėl išgirdęs tą jos komentarą tik šyptelėjo.

— Turgaus dieną į miestelį atvažiuoja žmonių iš visų apylinkių. Ten gali gauti puikaus maisto...

— Tai, žinoma, svarbiausia.

— Vyrui reikia gerai pavalgyti. Be to, ten būna drabužių, visokių dirbinių, skamba muzika. Puikūs akmenys iš kalnų ir kriauklės iš jūros. Ir gali derėtis — čia visas smagumas. Kai vėl grįšime namo, turgaus dieną nupirksiu tau dovanų.

Sustojęs jis įsispoksojo į suvenyrus ir papuošalus vitrinoje.

— Čia neturiu ko išmainyti. Be to, Hoitas sakė, kad pinigai, kurių atsinešiau, čia netinka. O tau patinka visokie niekučiai, — Larkinas pirštu parodė į auskarus jos ausyse. — Turgaus dieną nupirksiu tau kokį niekutį.

— Gali būti, kad nelabai turėsime laiko ieškoti visokių niekučių. Einam, — Blera trūktelėjo jį už rankos. — Mes čia atvykome apsipirkti, o ne spoksoti į blizgučius.

— O ko skubėti? Jeigu jau esame čia, galime ir šiek tiek pasismaginti. Man neatrodo, kad smagumų tau būtų per daug.

— Jeigu lapkričio mėnesį dar būsim gyvi, šitoj gatvėj galėsiu vartytis kūliais visiškai nuoga.

Jis tuoj pat išsišiepė.

— Man dar viena svarbi priežastis kovoti. Apie kūlvirsčius nesu galvojęs, bet apie tave nuogą porąsyk mąsčiau. Ei, žiūrėk, pyragaičiai!

Seksas ir maistas, pagalvojo ji. O jeigu dar įmestų bokalą alaus ir patektų į kokias sporto varžybas, tai būtų šimtaprocentis vyras.

— Ne, — ji išvertė akis ir mėgino spyriotis tempiama per gatvę. — Mes čia ne pyragaičių atvykome. Turiu sąrašą. Tikrai ilgą sąrašą.

— Netrukus imsimės ir jo. Tu tik pažiūrėk į šitą! Matai — tas ilgas, su šokoladu?

— Ekleras.

— Ekleras, — pakartojo ir jo lūpose tas pavadinimas suskambėjo tarsi malonus meilės žodis. — Tau reikėtų vieną paragauti, man taip pat, — Larkinas įdėmiai pažvelgė į ją savo gelsvai rudomis akimis. — Būk gerutė, Blera. Aš tau atsilyginsiu.

— Ir kaip tu dar nepavirtai į riebų paršelį, — sumurmėjo ji, bet vis tiek žengė į cukrainę nupirkti poros eklerų.

Lauk išėjo nešdama dar tuziną krepšelių su kremu. Pati negalėjo paaiškinti, kaip Larkinas įkalbėjo ją visa tai nupirkti ir paskui dar užeiti į keletą parduotuvių tiesiog pasižvalgyti. Juk paprastai — ką čia paprastai, visada — sugebėdavo tam atsispirti.

Tada pastebėjo, kaip į jį spokso pardavėjos, kitos pirkėjos ir moterys gatvėje. Kaipgi jam atsispirsi, pagalvojo tada.

Taip be tikslo jis tampė ją daugiau kaip valandą, ir tik tada Blerai pavyko nusivesti jį kartu pirkti visko, kas buvo nurodyta sąraše.

— Puiku, štai ir viskas. Dabar tik tvirtai laikykis ant kojų. Nutempsim viską tiesiai į automobilį ir važiuosime namo. Daugiau jokio žvalgymosi po vitrinas ir jokio flirtavimo su pardavėjomis.

— Baisu net prisiminti, kaip tu mėginai apžavėti tą vargšę moteriškę.

Blera pažvelgė į jį apsimestinai meiliai.

— Pokštininkas, — ištarė ir mostelėjo jam smakru. — Einam ten. Ir jokių nukrypimų.

— Žinai, šitas miestelis pastatytas taip, turiu galvoj, jo keliai išdėstyti taip, kad labai primena maniškį. Ir parduotuvės sugrūstos labai panašiai. Šita vietelė labai primena namus.

Jai dar nieko nespėjus pasakyti Larkinas pravėrė užeigos duris.

— O, pažįstamas kvapas. Ir muzika groja. Užsukime minutėlei.

— Larkinai, mums laikas grįžti.

— Mes ir grįšime. Bet pirma reikia išgerti alaus. Aš mėgstu alų.

Bleros rankos buvo užimtos, tad tempiama vidun ji neturėjo kaip pasipriešinti.

— Kaip malonu, — pasakė jis, — tiek vaikščiojus prisėsti ir išlenkti bokaliuką alaus. Bet čia ne bokalai, — prisiminė.

— Pintos. Čia juos vadina pintomis, — turbūt ji taip lengvai pasidavė todėl, kad jautėsi visiškai išsekusi. Tas žmogėnas tikrai vargino. Bet kartu suteikė žvalumo.

Blera numetė pirkinius ant vienos iš kėdžių prie žemo stalo ir atsisėdo.

— Vieną alaus, — iškėlė ji pirštą. — Ir viskas. Man daugiau nereikia rūpesčių su tavim.

— O kokių rūpesčių aš tau kėliau? — Larkinas pakėlė jos ranką ir pabučiavo pirštus. — Tikrai to nenorėjau.

Ji prisimerkusi pažvelgė į jį.

— Minutėlę. Ar tik tu su manim nežaidi? Ar tik neįsivaizduoji, kad mes čia kokiam pasimatyme?

Jis susiraukė.

— Nežinau, kas tas pasimatymas.

— Kaip tai nežinai? Turiu galvoj... tiek to. Pintą „Gineso“, — pasakė ji priėjusiai padavėjai. — Ir stiklą „Harpo“*.

— Tai kaip sekasi? — paklausė padavėjos Larkinas, ir ši iškart nušvito šypsena.

* „Harp“ — nestiprus šviesus airiškas alus.

— Puikiai, ačiū. O jums?

— Buvo puiki diena. Ar gyvenate šitam miestelyje?

— Taip, Enyje. O jūs čia lankotės?

— Taip. Mano mergina iš Čikagos.

— O, aš ten turiu pusseserę. Sveiki atvykę į Airiją. Tikiuosi, jums čia patiks. Tuoj atnešiu alaus.

Stebėdama jį Blera pirštais barbeno į stalą.

— Tau net nereikia įsijungti, ar ne? Tu visada įsijungęs.

— Nelabai suprantu, apie ką kalbi.

— Kurgi tu suprasi. Ar merginos iš tavo šalies irgi taip reaguoja į tavo tauškalus? Rausta ir virpa?

Jis uždėjo pirštus Blerai ant rankos.

— Tau visai nėra ko pavyduliauti, brangioji. Man nerūpi jokia kita moteris, išskyrus tave.

— Pasilaikyk tai, — ji prisivertė nusijuokti. — Nepatikėčiau, net jeigu ateitų pasaulio pabaiga.

— Nei čia, nei namuose nesutikau nė vienos moters, kuri būtų man taip kritusi į akį. Abejoju, kad po to, kai sutikau tave, mane dar domins kitos moterys. Nepažįstu nė vienos kitos tokios kaip tu.

— Tokios moters kaip aš ir nėra.

Jo nerūpestinga šypsena išblėso.

— Tu įsitikinusi, kad turi kažkokią ydą, trūkumą, kažką, kas trukdo, — nusprendė jis. — Kažką, dėl ko tu ne tokia patraukli kaip kitos moterys. Bet tai netiesa. Kai sakau, kad tu ne tokia kaip kitos, turiu galvoje, kad tu įdomesnė, labiau jaudini. Labiau trauki. Baik.

Netikėtai jo balse pasigirdusi irzlumo gaida privertė ją atsitraukti.

— Ką baigti?

— Vėl ta veido išraiška, kuri sakyte sako, kad viskas yra nesąmonė. Man patinka žavėti moteris, nes tai niekam nekenkia, — jis nutilo, ir Blera pastebėjo, kad šįkart padavėjai, kuri juos aptarnavo, jis nusišypsojo šiek tiek šalčiau. — Dėkoju, — tarė ir pakėlęs bokalą nugėrė didelį gurkšnį.

— Tu įsiutęs, — sumurmėjo ji atpažinusi žybtelėjimą jo akyse. — Ko čia dabar?

— Man nepatinka, kai tu save menkini.

— Menkinu save. Tau gal galvoj negerai?

— Tiesiog patylėk. Sakiau, kad man patinka žavėti moteris, ir aš tai darau. Mėgstu paflirtuoti, galiu ir pasimyluoti, jeigu jau taip nutiks. Bet niekada neskaudinu moterų, tik jau ne savo veiksmais ir ne žodžiais. Niekada nemeluoju. Todėl sakydamas, ką tau jaučiu, sakau gryną tiesą. Manau, esi nuostabi.

Larkinas išgėrė dar gurkšnį ir linktelėjo galvą pamatęs, kaip ji spokso.

— Taip, geriau ir nepasakysi. Nuostabi, — pakartojo jis. — Ir veidas, ir kūnas, ir širdis, ir protas. Nuostabi dėl to, ką veiki kiekvieną dieną, ir dėl to, ką veikei daugelį metų, dar nuo tų laikų, kai buvai visai mažytė. Nesu sutikęs kito tokio žmogaus ir niekada nesutiksiu. Ir sakau tau — jeigu vyras žiūri į tave ir nemato, koks tu stebuklas, tai tikrai ne dėl to, kad kažkas negerai tau. Jam tiesiog negerai su akimis.

6 skyrius

Vėl prasidėjo rutina, treniruotės, strategijų kūrimas. Iš bokšto pasigirsdavo visokie dundesiai, blyksėdavo žaibai, tad Blera žinojo, kad burtų srityje irgi darbuojamasi.

Tačiau svarbiausi dalykai jų dar laukė ateityje.

— Dabar mūsų ėjimas, — greitais smūgiais ji talžė sunkų maišą, pakabintą viename buvusios pokylių salės gale. — Mes sukamės kaip kokios voverės rate. Laikas ko nors imtis. Sudrumsti vandenis.

— Aš — už, — Larkinas stebėjo ją mėgindamas atspėti, kiek nusivylimo ji išlieja daužydama tą didžiulį kabantį maišą. — Ne pro šalį būtų vėl kokią dieną pulti tuos urvus.

— Praeitas etapas, — atšovė ji kumščiuodama tai kaire, tai dešine. — Ten jau buvome.

— Ne visai. Mes ten buvome, bet taip ir nepuolėme, ar ne taip?

Suirzusi dėl to, kad jis buvo teisus, ir net dėl to, kad Larkinas nepaminėjo, jog kaip tik ja vos nebuvo pasinaudota po jų žygio į Kerį, Blera metė į jį žvilgsnį.

— Jeigu eisime vidun — žūsime, bent jau dauguma mūsų.

— Gal ir tiesa, bet, šiaip ar taip, mes žūsime viskam dar nepasibaigus.

Skaudi tiesa, pagalvojo Blera. Teko tai pripažinti.

— Tikrai gali taip atsitikti.

— Kita vertus, turėtų būti galimybė duoti peno jų mintims nelendant vidun ir neerzinant likimo. Dėl įvairovės visai norėčiau šiek tiek paerzinti juos jų pačių teritorijoje, — Larkinas išsirinko baslį ir sviedė į iškamšą.

Ji suprato šio vyro jausmus, pati jautė panašius. Tačiau protas sakė ką kita.

— Kad ir kaip būtų, jų sąlygomis ir jų teritorijoje nesikausime. Mums eiti į tuos urvus — savižudybė.

— Bet galėtų būti ir jiems, jeigu padegtume.

Blera smogė dar vieną smūgį ir atsigręžė į jį.

— Padegtume?

— Ugnimi. Bet reikia eiti tik mums dviem. Kiti, ypač Moira, niekada su tuo nesutiks.

Susidomėjusi ji pradėjo nuo rankų vyniotis raiščius.

— Dar anksčiau norėjau tavęs paklausti, ar pasivertęs slibinu gali spjaudyti ugnimi?

Jis išvertė akis.

— Spjaudyti ugnimi?

— Na taip. Juk slibinai paprastai spjaudosi ugnimi?

— Ne. Kam jiems to reikia? Argi tai įmanoma?

— Tada kyla ir kitas natūralus klausimas: ar įmanoma žmogui pasiversti slibinu? Bet tiek to, dar viena sudužusi iliuzija. Tai kaip ketini padegti tuos urvus?

Larkinas pakėlė kalaviją.

— Vienam mūsų tereikia prasibrauti vidun, net nebūtina giliai eiti. Visai norėčiau. Bet... — jis vėl nuleido kalaviją. — Degančios strėlės būtų kur kas praktiškiau.

— Vidury dienos šaudyti degančiomis strėlėmis į urvus? Tikrai nepatrauksim niekieno dėmesio. Visai nenoriu tavęs užčiaupti, — pridūrė Blera, pastebėjusi, kad jis ketina prieštarauti. — Žemės drebėjimas ir skraidantis slibinas nieko pernelyg nenustebintų. Žmonės mėgsta užsimerkti. Bet yra dar vienas dalykas. Tuose urvuose vis dar esama žmonių.

— Žinau. Ar galime kaip nors juos išgelbėti?

— Mažai tikėtina.

— Jeigu uždarytas narve turėčiau laukti, kol tapsiu vakariene vienam iš tų padarų arba būsiu vienu iš jų paverstas, geriau jau sudegčiau. Tu esi sakiusi lygiai tą patį.

— Nenoriu tvirtinti, kad tu neteisus, bet tam, kad išpuolis bent šį tą reikštų, būtina pulti visomis jėgomis. Beje, tu visiškai teisus sakydamas, kad niekada neprikalbinsim kitų viso to imtis, — priėjusi Blera įsižiūrėjo jam į veidą. — Ir nors dabar apie tai kalbi, atėjus reikiamam momentui to padaryti negalėsi.

Larkinas nuėjo ir ištraukė iš iškamšos baslį. Jis būtų norėjęs taip padaryti, viską buvo apgalvojęs. Tačiau širdis sakė ką kita.

— O tu galėtum?

— Taip, galėčiau. Tada man tektų su tuo gyventi ir aš gyvenčiau. Šitam kare kariauju visą savo gyvenimą, Larkinai. Be aukų neapsieisi, taip pat ir atsitiktinių, niekuo dėtų aukų. Jeigu manyčiau, kad taip galime viską baigti ar bent jau rimtai pakenkti Lilitai, jau būčiau tai padariusi.

— Ir manai, kad aš negalėčiau.

— Žinau, kad negalėtum.

— Nes esu silpnas.

— Ne. Nes turi širdį.

Jis apsisuko ir suvarė baslį iškamšai tiesiog į širdį.

— O tu neturi?

— Mano širdis labiau sudiržusi. Nesi matęs to, ką teko matyti man. Nepaisant visko, ką žinai, vis tiek nežinai tiek, kiek aš. Privalau būti atšiauri. Vien dėl to kas esu.

— Tu esi kovotoja, medžiotoja — tai ir dovana, ir pareiga. O ar dėl to surambėji — čia jau pasirinkimo reikalas. Galiu padaryti tai, ką reikia. Jeigu prireiks aukoti žmones — išgyvensiu ir tai. Kankinsiuosi dėl to, tai slėgs, bet padarysiu viską, ką reikia.

Jeigu našta per didelė, pagalvojo Blera jam išėjus, arba sutvirtėji, arba palūžti.

Kaip tik dėl to ji ir buvo linkusi dirbti viena, priminė pati sau. Kaip tik dėl to ir buvo viena. Tada niekam nieko nereikia aiškinti ar teisintis. Po Džeremio ji nusprendė, kad vienintelis būdas toliau daryti tai, kam ji buvo gimusi, — likti vienai.

Iš bokšto pasigirdo prislopintas dundesys, ir Blera žvilgtelėjo aukštyn. Kai kam pavyksta pasiekti tikrą intymumą ir vieningumą. Tačiau pirmiausia reikia vienam kitą suprasti, priimti net ir tamsiausias kito žmogaus charakterio savybes. Ne tik jas toleruoti, bet tikrai priimti.

Blerai ir jos gyvenimo būdui tai tiesiog netiko. Ji iš naujo apsivyniojo rankas ir vėl pradėjo talžyti maišą.

— Čia koks nors tavo pažįstamas? — iš tarpdurio paklausė Kianas.

Blera nesiteikė net pažvelgti į jį. Dabar maišą talžė ne tik rankomis, bet ir kojomis. Spyris iš šono, atbulinis spyris, dvigubas šuolis. Ji buvo kaip reikiant suprakaitavusi ir vos gaudė kvapą.

— Dešimtos klasės algebros mokytoja.

— Jai reikėtų gerai pasislėpti. Kada nors pravertė? Algebra?

— Nė karto.

Kianas stebėjo, kaip ji stipriai atsispyrė ir iššokusi oran taip vožė kojomis į maišą, kad šis vos nenutrūko nuo grandinės.

— Tu puikios formos. Tik kažin kodėl šitas maišas man primena Larkiną, — šypsodamasis jis stebėjo, kaip ji sustojo, kad atgautų kvapą ir gurkštelėtų vandens. — Sutikau jį lipantį žemyn. Atrodė susierzinęs — nedažnai toks būna, juk šiaip jis malonus vaikinas, ar ne?

— Padedu žmonėms atskleisti jų slaptąsias savybes.

— Gryna teisybė. Bet jis patrauklus vyrukas.

— Visai nieko.

— Ar ne? — Kianas perėjo per salę ir išsirinko kelis peilius. Tada pradėjo mėtyti juos į taikinį kitoje salės pusėje. — Kai su žmonėmis praleidi tiek laiko, kiek esu praleidęs aš, pradedi atpažinti tam tikras jų savybes ir elgesį. Kartais man visai smalsu, kaip ir ką jie renkasi. Tai va, man ir įdomu, kodėl judu vis dar ne kartu. Pavojingi laikai, gal net pasaulio pabaiga ir taip toliau.

Blera išsitiesė ir pajuto, kaip įsitempė stuburas.

— Nors čia ir ne tavo reikalas, bet aš nesusipainioju su pirmu pasitaikiusiu vyruku vien dėl to, kad jis dailus.

— Tau rinktis, aišku, — nuėjęs jis ištraukė iš taikinio peilius. Grįžęs ištiesė juos nerūpestingai ir kone draugiškai. — Bet man atrodo, kad mes čia kalbame ne tik apie tai, kad jis šalia ir prieinamas.

Ji taikydamasi mostelėjo peiliu ore, paskui sviedė jį ir įsmeigė į taikinį. Į patį vidurį.

— Ko čia taip staiga susidomėjai mano asmeniniu gyvenimu?

— Tyrinėju žmonių reakcijas. Mano brolis paliko savąjį pasaulį ir persikėlė į šį. Deivė nurodė, kur eiti, ir jis paklausė.

— Jis taip padarė ne tik paklusdamas deivės nurodymams.

— Ne, — pamąstęs sutiko Kianas. — Jis atvyko susirasti mane. Kad ir kaip būtų, mes dvyniai, o tas ryšys labai stiprus. Be to, brolis iš prigimties pareigingas ir ištikimas.

Dabar Blera nuėjo ištraukti peilių iš taikinio.

— Be to, jis galingas ir narsus.

— Tiesa, jis toks, — Kianas paėmė iš jos peilius ir vėl pradėjo svaidyti. — Visai gali būti, kad man teks pamatyti jo mirtį. Ir tai ne mano pasirinkimas. Net jeigu po viso to išgyvens, brolis pasens, jo kūnas atsisakys tarnauti ir jis mirs.

— Tu tikras optimistas. Jis gali mirti miegodamas, nugyvenęs ilgą ir prasmingą gyvenimą. Galbūt po paskutinio puikaus meilės akto.

Kianas šyptelėjo, bet tik lūpomis — jo mėlynos akys taip ir liko šaltos.

— Koks skirtumas, ar dėl smurto, ar natūraliai? Rezultatas vis tiek toks pat. Mirčių mačiau daugiau už tave, daugiau nei tu jų dar išvysi. Šiaip ar taip, tu vis dėlto esi mačiusi kur kas daugiau už bet kurį žmogų. Ir tuo mes, tu ir aš, skiriamės nuo kitų.

— Mes nelabai turime iš ko rinktis.

— Aišku, kad turime. Vienatvė man neblogai pažįstama ir puikiai žinau, kaip ją nuvyti, bent jau trumpam.

— Tai turėčiau kartis Larkinui ant kaklo vien dėl to, kad jaučiuosi vieniša?

— Na, galėtų būti viena priežasčių, — Kianas vėl ištraukė iš taikinio peilius, tik šįkart padėjo juos į vietą. — Dar viena priežastis — geriau į jį įsižiūrėti ir pamėgint suprasti, ką Larkinas mato žvelgdamas į tave. O kol kas įtampa ir susivaldymas teikia tau nemažą pranašumą. Nori pasigrumti kartelį ar du?

— Neatsisakysiu.

Ji jautėsi geriau. Buvo apdaužyta, bet jautėsi geriau. Niekas švariau neišvalo galvos kaip šaunios grumtynės su vampyru, net jeigu šis ir nenori tavęs nužudyti. Blera nusprendė nusileisti žemyn ir ko nors užkrimsti prieš vakarinę treniruotę.

Tačiau pirmiau reikėjo užsukti į savo kambarį ir stebuklinguoju Glenos kremu įsitrinti sumuštas vietas.

Vos įžengusi į kambarį ji atsidūrė tiesiai ant skardžio virš Tylos slėnio.

— Tik ne tai. Nenoriu viso to išvysti dar kartą.

— Teks, — tarė Morgana. Ji stovėjo šalia, apsivilkusi žydra suknia, plevenančia vėjyje. — Turi pažinti šią vietą, kiekvieną akmenį, tarpeklį, žolės stiebelį. Čia tavo mūšio laukas. Čia vyks kova už žmoniją. Ne Kerio urvuose.

— Tai tiesiog turime laukti?

— Ne tik laukti. Dabar esi ne tik medžiotoja. Dabar ir pati esi medžiojama. Ir tai, ką darai, ką renkiesi, priartina tave prie svarbiausio dalyko.

— Vienintelis mūšis, — Blera persibraukė ranka per kaktą, lyg mėgindama nuvyti staiga apėmusį nuovargį. — Visa kita — tik paprasti susirėmimai, vedantys į svarbiausią mūšį. Viskas tik dėl jo. Ar juo viskas ir baigsis?

Morgana smaragdinėmis akimis pažvelgė į Blerą.

— Tai niekada nesibaigia. Tą paprastą tiesą žinai puikiai, visa savo esybe. Tačiau jeigu jie laimės tą mūšį, pasaulius ištiks chaosas. Kančios, mirtis ir kankinimai įsigalės neįsivaizduojamai ilgam laikui.

— Viską supratau. Ar yra kokių nors gerų naujienų?

— Viskas, ko reikia šiam mūšiui laimėti, slypi jumyse. Visi kartu turite pakankamai galios, kad laimėtumėte šį karą.

— Bet ne tiek, kad jį baigtume, — Blera vėl apžvelgė tą varganą mūšio lauką. — Man tai niekada nesibaigs.

— Tau rinktis, vaike. Visada gali rinktis.

— Norėčiau tiesiog atsitraukti. Būna dienų, kai tikrai to noriu, o paskui... Paskui išaušta kita, kai galvoju: tik pažiūrėkit, ką aš veikiu, ką galiu. Tada jaučiu, jog visa, ką darau, yra teisinga. Kad tai gerai. Bet kartais, kai po medžioklės grįžtu į namus ir nieko juose nerandu, viskas atrodo pernelyg sunku ir tuščia.

— Tau reikėjo, kad tavimi būtų rūpinamasi, bet to negavai, — švelniai tarė Morgana. — Kad ir kaip būtų, tai, kas vyko ir kas dar vyks, sukūrė tave. Tavęs laukia dar ne vienas mūšis, kurį reikia laimėti. Dar daug ką privalai atrasti. Be to, vaike, rinktis visada yra iš ko.

— Atsitraukti negaliu. Man tai ne pasirinkimas. Vadinasi, susibursime čia ir laimėsime. Privalome. Mirti nebijau. Nepasakyčiau, kad to noriu, bet tikrai nebijau.

Ji vėl apžvelgė mūšio lauką, žemės raguvose nusėdusias ūkanas, iš jų kyšančias uolas. Ir šį kartą vien pažvelgus į visa tai ją nukrėtė šiurpas. Šį kartą ji išvydo ten save — gulinčią kruviną. Mirusią.

Blera jau norėjo klausti, ar tai, ką išvydo, yra tiesa, ar tik vaizduotės žaismas, bet žinojo, kad deivė vis tiek neatsakys.

— Jeigu jau man teks išeiti, — nusprendė Blera, — ir jų ne vienas iškeliaus kartu.

— Po savaitės jūs visi šeši keliausite į Dievų Vartus, o per juos — į Pažadėtąją žemę.

Blera nusigręžė nuo skardžio ir pažvelgė į Morganą.

— Viena savaitė.

— Savaitė nuo šios dienos. Čia jau atlikote viską, ką galėjote. Susirinkote draugėn, o dabar visi kartu keliausite į Pažadėtąją žemę.

— Kaip?

— Sužinosi. Po savaitės. Turi pasitikėti tais, kurie su tavimi, ir tuo, ką turi savyje. Jeigu nepasieksite Pažadėtosios žemės ir laiku neatvyksite į šią vietą — šį pasaulį, tavąjį pasaulį ir visus kitus ištiks tamsa.

Saulė dingo. Tamsoje Blera girdėjo riksmus, staugimą, raudas. Ore pasklido kraujo dvokas.

— Tu nesi viena, — tarė jai Morgana. — Net ir čia.

Staiga Blera grįžo atgal ir pasijuto žiūrinti Larkinui į akis. Pajuto, kad jis pirštais įsikirtęs į jos pečius.

— Atsigavai, pagaliau atsigavai.

Blera buvo pernelyg suglumusi, kad pasistengtų išsivaduoti, kai jis prisitraukė ją, apsivijo rankomis ir prisispaudė lūpomis prie plaukų.

— Pagaliau tu atsigavai, — pakartojo jis. — Vėl ta vampyrė?

— Ne. Nieko. Klausyk, leisk man atsikvėpti.

— Tu visa drebi.

— Man taip neatrodo. Man atrodo, drebi tu.

— Gal ir taip. Baisiai dėl tavęs išsigandau, — jis šiek tiek atsitraukė. — Tu stovėjai čia ir spoksojai kaip stabo ištikta. Negirdėjai nieko, ką tau sakiau. Nematei manęs, nors stovėjau tiesiai priešais tave. O tavo akys... — lūpomis Larkinas stipriai prisispaudė jai prie kaktos, lyg tikrintų, ar neturi karščio. — Tokios tamsios, tokios gilios.

— Ten buvo Morgana. Šiek tiek pasivaikščiojom su ja. Man viskas gerai.

— Nori prigulti, pailsėti? Turi atsigauti. Aš pabūsiu su tavimi.

— Juk sakiau, kad man viskas gerai. Maniau, pyksti ant manęs.

— Pykau. Truputį. Moki gadinti nuotaiką, Blera, man dar niekada neteko taip stengtis, kad sužavėčiau moterį.

— Sužavėtum? — ji pajuto, lyg kažkas būtų įstrigę gerklėje. — Man nelabai patinka tie žavėjimo reikalai.

— Jau supratau, bet man patinka. Be to, vyras gali elgtis kaip nori, lygiai kaip ir moteris, kuri krito jam į akį, ar ne? Kad ir kaip būtų, nepaisant viso susierzinimo ir nepasitenkinimo, neketinu palikti tavęs vienos.

Vis tiek kada nors paliks, kuždėjo jai vidinis balsas.

— Man viskas gerai. Tiesiog gavusi žinią iš dievų šalies jaučiuosi šiek tiek priblokšta.

— Kokią žinią?

— Geriau sukvieskime visus ir tada ją praneškime. Bibliotekoje, — nusprendė ji. — Ten tinkamiausia vieta.

Ji žingsniavo iš kampo į kampą laukdama Hoito ir Glenos. Matyt, burtams netrukdė net ir žinios iš dievų. Nekantraudama žaidė su dviem kryžiais ant kaklo. Vieną jų segėjo beveik visą savo gyvenimą. Tas priklausė jų šeimai dar nuo Nolos ir Hoito laikų — Morganos kryžius, vienas tų, kuriuos ji davė vos prasidėjus šiai kovai, dar tada, kai buvo savo laike.

Antrąjį, pasitelkę ugnį ir burtus, nukaldino Hoitas ir Glena. Lyg ir jų komandos simbolį, bet kartu skydą, kurio niekada nenusiimdavo nė vienas, išskyrus, žinoma, Kianą.

Pirmasis gyvybę jai išgelbėjo vieną kartą, kiek ji prisiminė. Taigi dėl burtų verta pakentėti.

Tačiau, kai Moira pasiūlė arbatos, ji papurtė galvą.

Blera jau buvo apgalvojusi viską, ką reikia padaryti, ir beveik niekas jai nepatiko. Vis dėlto tai būtų šioks toks žingsnis pirmyn, o kaip tik to jie ir norėjo. To jiems ir reikėjo.

— Lauke jų yra du, — tyliai pasakė Moira. — Jau kelias dienas nesimatė, bet net ir dabar ten, miško pakraštyje, jie yra.

Blera prisiartino prie lango, sustojo šalia jos ir viską aplink apžvelgė.

— Matau juos. Nelabai aiškiai, bet matau.

— Ar man atsinešti lanką?

— Žinai, tolimas šūvis, be to, tamsu, — Blera gūžtelėjo pečiais. — Bet kodėl gi ne? Net jei ir nepataikysi, jie žinos, kad mes nežiopsome.

Kai Moira išėjo, Blera apsižvalgė. Kianas sėdėjo išsidrėbęs krėsle su vyno taure ir knyga. Larkinas, įsitaisęs ant sofos, gurkšnojo alų ir stebėjo ją.

Ji visai nenorėjo Moiros atneštos arbatos ir jos teikiamo nusiraminimo. Bet nenorėjo ir alkoholio, kuris atbukina pojūčius.

Todėl dar kiek pavaikštinėjusi vėl sustojo prie lango. Pamatė, kaip kairėje buvęs vampyras tiesiog išgaravo. Net nespėjo pastebėti strėlės, o antrasis vampyras išnyko tarp medžių.

Ne, mes nesnaudžiame, pagalvojo Blera.

— Atsiprašau, kad taip užtrukome, bet įpusėję juk negalėjome visko nutraukti. Arbata. Nuostabu, — Glena žengė tiesiai prie stalo, įpylė puodelį arbatos sau ir Hoitui. — Kas nors atsitiko?

— Taip. Tuoj grįš Moira. Ji ką tik nukepė vieną iš lauke tykojusių vampyrų.

— O, — sėsdamasi atsiduso Glena. — Tai jie vėl čia. Buvo visai neblogai ir be jų.

— Pavyko nudėti tik vieną, — vidun įžengė Moira nešina lanku. — Pernelyg tamsu, antrojo visai nemačiau. Nenorėjau be reikalo naudoti strėlių, — lanką ir strėlinę ji pasidėjo prie lango — jeigu kartais pasitaikytų patogi proga.

— Ką gi, pagaliau visi susirinkome. Mane aplankė Morgana. Tiksliau, aš buvau pas ją. Na, kaip pavadinsi, nepagadinsi.

— Matei viziją? — pasiteiravo Hoitas.

— Kad ir kas tai būtų, stovėjau mūšio lauke. Jis buvo tuščias. Tik vėjas ir rūkas. Ir ji. Visi tie paslaptingi dievų reikalai. O svarbiausia štai kas: man buvo pasakyta, kad po savaitės turime išvykti į Pažadėtąją žemę.

— Turime grįžti? — Moira priėjo prie Larkino ir suspaudė jo petį. — Grįžtame į Pažadėtąją žemę.

— Kaip tik tai toji ponia ir pasakė, — patvirtino Blera. — Turime savaitę tam pasiruošti. Išsiaiškinti, ko mums reikia, susipakuoti, baigti stebuklingame bokšte pradėtus darbus. Keliausime per Dievų Vartus, kaip atkeliavote jūs, — pasakė ji linktelėdama į Larkiną su Moira. — Kaip atkeliavo Hoitas. Nelabai žinau, kaip visa tai veikia, bet...

— Mes turime raktus, — pasakė jai Moira. — Vieną raktą Morgana davė man, kitą — Hoitui.

— Tad jūs organizuokite kelionę. Pasiimsime tiek ginklų, kiek galime panešti. Visų tų stebuklingų gėrimų, losjonų — visko, kas Hoitui ir Glenai atrodys naudinga. Didžiausia bėda, kad jei norime kartu pasiimti ir Kianą, mums reikės debesuotos dienos. Arba turėsime išvykti po saulėlydžio. Kadangi vėl turime sargus, jie žinos, kad kažkur keliaujame. Ir, žinoma, mėgins sustabdyti.

— Ir, žinoma, praneš Lilitai, kad išvykome, — pridūrė Glena.

— Ji žinos kur. Kai keliausime į Pažadėtąją žemę, kartu pasiimsime ir ją, — Moira dar stipriau suspaudė Larkino petį. — Pati tą bėdą atnešiu savo žmonėms.

— Nieko negalime padaryti, — pradėjo sakyti Blera.

— Tu taip kalbi, nes užaugai su visu tuo. O aš noriu namo, — pasakė Moira. — Noriu namo labiau negu galiu apsakyti, bet kartu atsinešti šitą marą... O kas, jeigu mūšis neįvyks? Jeigu rastume jos vartus ir kaip nors juos uždarytume? Galėtume pakeisti likimą.

Bleros nuomone, su likimu žaisti nevertėjo.

— Tada mūšis įvyks čia, kur neturėtų. Ir, sakyčiau, mūsų galimybės laimėti sumažėtų.

— Moira, — Larkinas pakilo ir apėjo aplink sofą, kol atsidūrė akis į akį su ja. — Pažadėtąją žemę myliu ne mažiau negu tu, bet taip jau turi būti. Būtent to tavęs buvo paprašyta, būtent to tu paprašei manęs.

— Larkinai.

— Tas maras, apie kurį kalbi, jau ištiko Pažadėtąją žemę. Jis pasiėmė tavo motiną. Ar norėtum, kad dabar viską palikčiau, išduočiau pasitikėjimą? Nori rizikuoti viskuo?

— Ne. Atleisk man. Nebijau dėl savęs, jau nebijau. Bet regiu veidus tų žmonių narvuose ir man atrodo, kad ten matau tuos, kuriuos pažįstu. Ir man baisu.

Moira susitvardė.

— Žinau, kad svarbi ne tik Pažadėtoji žemė. Ir mes ten vyksime. Po savaitės.

— Kai nuvyksime, surinksime kariuomenę, — Hoitas pažvelgė į Moirą. — Paprašysi savo žmonių kilti į kovą ir susivienyti.

— Jie kovos.

— Reikės daug treniruotis, — pastebėjo Blera. — Ir viskas bus kur kas sudėtingiau nei tai, ką mes veikėme čia. Mūsų tik šeši. O kai surinksime tuos šimtus, neužteks paprasčiausiai įbrukti po baslį jiems į rankas. Reikės juos išmokyt žudyti vampyrus.

— Išskyrus vieną, — Kianas pakėlė taurę, lyg ketindamas sakyti tostą.

— Niekas tavęs nepalies, — tarstelėjo Moira, ir jis atsakė jai vangia šypsena.

— Žinai, mažoji karaliene, jei manyčiau kitaip, pabarstyčiau konfeti ir palinkėčiau jums gero kelio.

— Gerai, dar vienas dalykas, — Blera vėl praėjo pro langą, tiesiog norėdama patikrinti, ar kartais prie namo neprisėlino dar koks vampyras. — Kiek jau pažįstame Lilitą, visai gali būti, jog ji irgi ruošiasi keliauti. Ir gali ten patekti anksčiau nei mes. Ar galėtume kaip nors, kokiais nors burtais, paženklinti tą ratą, kad sužinotume, ar juo nebuvo naudotasi?

— Turėtų būti įmanoma, — Glena pažvelgė į Hoitą. — Manau, galime ką nors sugalvoti.

— To visiškai nereikia. Ji negali keliauti per Dievų Vartus, — Larkinas vėl pasiėmė alaus bokalą. — Ar ne tu, Moira, pakeliui į čia sakei, kad į tą ratą negali įžengti joks demonas?

— Taip, — sutiko ji, — tokie nešvarūs padarai kaip vampyrai negali įžengti į ratą ir tikrai negali pasinaudoti juo kelionei į kitus pasaulius.

— Vadinasi, turime dar didesnį rūpestį.

Kianas pritarė Bleros pastabai dar kartą kilstelėdamas taurę.

— Atrodo, galų gale man neliks nieko kita, kaip tik barstyti konfeti.

— Nieko sau spyris į užpakalį. Buvau visai apie tai pamiršęs, — Larkinas susirūpinęs gurkštelėjo alaus. — Vadinasi, turime rasti išeitį. Kiek suprantu, privalome keliauti visi šeši, taigi turi būti būdas, kaip tai padaryti. Tiesiog turime jį išsiaiškinti.

— Arba keliausime visi, — pasakė Hoitas, statydamas arbatos puodelį į šalį, — arba nekeliausime niekas.

— Sutinku, — linktelėjo Larkinas. — Čia nepaliksime nė vieno. Ir šį kartą pasiimsime žirgą, — prisiminė jis ir nusišypsojo Kianui. — Jeigu tu nieko prieš.

— Turime įveikti šią bėdą. Ar kyla kokių nors išganingų minčių? — paklausė Blera Hoito.

— Turi įsikišti deivė. Privalo. Jeigu mes su Glena mėginsime atverti tuos vartus taip, kad pro juos praeitų ir Kianas, galime viską pakeisti, sugriauti jų galias ir amžiams juos uždaryti, kad daugiau niekada niekas pro juos negalėtų niekur patekti ir ištrūkti.

— Kiekvieną kartą, kai pakeiti kokio nors objekto prigimtį, — paaiškino Glena, — rizikuoji sukelti kokius nors atgarsius. Patikėkite, magija ir fizika turi daug bendra. Tas ratas yra šventoje vietoje, šventoje žemėje, todėl negalime ten kišti nagų. Kita vertus, deivės įsakymu Kianas turi keliauti su mumis. Todėl turime rasti kokią nors spragą.

— Jeigu yra koks nors kitas kelias, kiti vartai, pro kuriuos gali keliauti Lilita, galbūt Kianas turėtų keliauti pro juos, — susiraukusi Blera pažvelgė į Kianą. — Aišku, čia tik atsarginis variantas. Nenorėčiau, kad išsiskirtume, ypač kelionės dieną.

— Be to, — priminė jai Kianas, — neturiu nė menkiausio supratimo, kokioj sumautoj skylėj tie vartai galėtų būti.

— Tas tiesa. Bet gal mes galime sužinoti?

— Paieškoti burtais? — Glena paėmė Hoitą už rankos. — Galime pamėginti.

— Ne, turėjau galvoj visai ne burtus. Ne visai, — pakreipusi galvą Blera stebėjo Larkiną. — Juk gali pasiversti bet kokiu gyvu padaru?

Jis pastatė bokalą ir patenkintas nusišypsojo.

— Tai štai ką tu sugalvojai. Ir kuo gi turėčiau pasiversti?

— Ar tikrai nori tai padaryti? — Blera su Larkinu stovėjo bokšte. — Žinau, kad aš sugalvojau, bet...

— Ir labai šauniai sugalvojai. Atrodo, nerimauji dėl manęs, brangioji?

— O ko man nerimauti? Juk viso labo siunčiu tave į pačią vampyrų irštvą, apsaugotą magiškais skydais. Be to, siunčiu neginkluotą, ir tiek.

— Ginklų man nereikės, be to, būdu, kuriuo ketinu keliauti, nebūtų paprasta juos gabentis.

— Jei tik kas nors bus ne taip, iškart iš ten nešdinkis. Nevaizduok didvyrio.

— Aš apsigimęs didvyris.

— Aš rimtai, Larkinai, nereikia jokių efektingų pasirodymų, — Blera jautė, kad širdis jau dreba. — Mums tik reikia informacijos — ar yra kokių nors ženklų, kad Lilita ruošiasi keliauti ir, jeigu pavyks, bent apytikrį jų arsenalą...

— Juk jau bent porą kartų leidaisi su manimi į panašų žygį. Ar aš tau pasirodžiau panašus į kvailį?

— Turim palaukti ryto, tada galėsime nuvežti tave iki uolų. Būsime ten, jeigu tave ištiktų bėda.

— Bet, kaip tu pati sakei, tikėtina, jog dieną urvai vėl bus užblokuoti. O naktį jie tokio dalyko tikėtųsi mažiausiai. Man taip atrodo. Blera, jeigu jau kariauju šį karą, turiu daryti tai, kas priklauso kariui.

— Tiesiog nekrėsk kvailysčių, — apimta rūpesčio ji panėrė abi rankas jam į plaukus ir prisitraukė prie savęs.

Blera stengėsi, kad jos bučinys neišduotų baimės. Visai nenorėjo išsiųsti jo su savo būgštavimais. Stengėsi įkvėpti jam vilties ir aistros, todėl laikėsi prisispaudusi, kol bučinio jėga nuvilnijo visu kūnu.

— Neskubėk, — pasakė Larkinas, kai ji pamėgino atsitraukti.

Jis greitai ją apgręžė ir prispaudė nugara prie sienos. — Aš dar nebaigiau.

Štai ko jis troško — šitos ugnies. Atrodė, kad iš jos kūno veržte veržėsi liepsnos liežuviai ir kaitino kraują. Trokšdamas sudegti toje liepsnoje jis suėmė ją už klubų, o paskui leido savo rankoms keliauti jos kūnu aukštyn žemyn. Kad visiems laikams įsimintų to kūno formas.

— Kianas priviliojo juos į... — Moira sustojo ir išpūtė akis pamačiusi savo pusbrolį ir Blerą vienas kito glėbyje. — Atsiprašau.

— Nieko tokio. Tiesiog stengiuosi išsireikalauti atsisveikinimo bučinį, — jis delnais suėmė Bleros veidą. — Grįšiu iš ryto, — tada atsisuko į Moirą ir išskėtė rankas.

Ši puolė jam į glėbį.

— Būk atsargus. Nenoriu tavęs prarasti, neištverčiau to, Larkinai. Neužmiršk to, neužmiršk, kad visi čia tavęs laukiame sveiko ir gyvo.

— Kai tik prašvis, — jis pabučiavo Moirą į abu skruostus. — Padegink už mane žvakutę.

— Mes tave stebėsime, — Blera prisivertė nusisukti ir atverti langą. — Glenos krištoliniame rutulyje. Kiek tik pajėgsime.

— Kai grįšiu, mielai sukirsiu tų prancūziškų skrebučių, — jis pažvelgė Blerai tiesiai į akis.

Larkino akys pasikeitė pirmiausia. Anksčiau Blera to nepastebėdavo. Pirmiau pasikeitė jo akių vyzdžiai ir rainelės, paskui sušvito kažkokia šviesa.

Į ją žvelgė ir sakalas, ir žmogus. O tada beveik be garso jis leidosi į tamsą.

— Jam viskas bus gerai, — sunkiai atsiduso Blera. — Viskas bus gerai.

Moira paėmė Blerą už rankos ir jos kartu stebėjo, kaip sakalas dingsta iš akių.

7 skyrius

Jis sklendė. Iš aukščio, kuriame skrido, sakalo regėjimas leido matyti aplink namą slankiojančius padarus. Suskaičiavo jų aštuonis — nedidelis susibūrimas, kaip Blera ir sakė, tik sargybiniai. Tačiau vis tiek jis apsuko dar vieną ratą, norėdamas įsitikinti, kad tai tik žvalgyba, o ne puolimas.

Vis didindamas ratą, keliuko pabaigoje, tiesiai už posūkio, jis pastebėjo furgoną. Žinoma, pagalvojo, juk jiems reikia kažkaip atvažiuoti iš urvų ir parsirasti atgal. Bet vis tiek buvo pernelyg įžūlu ir net įžeidžiama, kad pasistatė automobilį taip arti namo.

Vertindamas padėtį jis apsuko dar vieną ratą, o tada nėrė žemyn.

Prisiminė, ką Glena pasakojo apie tokio furgono veikimą — kad jam užvesti reikia rakto. Gaila, nepaliko jo spynelėje.

Bet jis taip pat prisiminė, kad furgono ratai pripūsti oro. Vadinasi, jeigu ratą prakiurdysi, oras išeis ir ratas bus nuleistas — atrodo, taip visa tai vadinasi. Glena sakė, kad tokie dalykai tikrai nervina.

Larkinas pagalvojo, kad būtų visai naudinga, be to, smagu šiek tiek pagadinti vampyrams reikalus.

Jis pasivertė į vienaragį, baltą su auksiniu atspalviu. Ir nuleidęs galvą suvarė savo aštrų ragą į padangą. Išgirdo negarsų, bet labai maloniai skambantį pokštelėjimą, besiveržiančio lauk oro šnypštimą. Kad būtų tikras, pradūrė padangą dar kartą.

Patenkintas Larkinas risnojo aplink furgoną badydamas padangas, kol visos subliūško. Pažiūrėsim, pagalvojo jis, kaip jūs, išgamos, išvarysite iš čia šitą mašiną.

Tada jis vėl pakilo į dangų ir patraukė į pietus.

Mėnulis buvo pakankamai ryškus, kad nušviestų jam kelią, o vėjas pakankamai stiprus, kad pridėtų greičio. Apačioje matė besidriekiančias žemes, kalnus, laukų durstinį.

Kaimuose ir miesteliuose mirgėjo šviesos.

Larkinas galvojo apie linksmas užeigas, jose skambančią mu-

ziką, alaus kvapą ir gražias moteris. Besikalbančių žmonių balsus ir griaudintį juoką. Viskam pasibaigus jis būtų norėjęs kokį vakarą pasėdėti užeigoje su draugais, tais penkiais, kurie jam buvo tokie svarbūs, ir pakelti bokalą klausydamasis tų balsų ir muzikos.

Ilgo skrydžio į monstrų lizdą metu buvo gera apie tai galvoti.

Apačioje jis matė ilgą, vaizdingą Šanono upės vingį.

Graži žemė, pagalvojo, čia žalia kaip ir namuose, jūra irgi netoliese. Pasukęs į pietvakarius, išgirdo jos šniokštimą.

Žinojo, kad slibinas nuskrietų greičiau, bet jie susitarė, jog skris sakalas. Būtų norėjęs praskristi čia dar kartą, jau kaip slibinas, su Blera ant nugaros. Ji būtų pasakojusi, kas matyti apačioje, apie tuos miestus ir griuvėsius, upes ir ežerus. Įdomu, ar ji žinotų, kaip vadinasi krioklys, virš kurio jis praskrido, toks pat aukštas bei galingas kaip ir Pasakiškieji kriokliai jo gimtojoje žemėje.

Larkinas prisiminė, kaip ji apsivijo jį kojomis ir abu pakilo į orą. Kaip ji juokėsi. Kitos tokios jam neteko sutikti — kovotoja ir moteris, tokia stipri ir tokia pažeidžiama. Visada pasirengusi kovoti, bet itin jautrios širdies.

Jam patiko, kaip Blera kalba — greitai ir nestokodama pasitikėjimo savimi. Ir kaip jai šypsantis pirmiausia pakildavo vienas lūpų kamputis, o tik paskui kitas.

Larkinas jos ilgėjosi ir jam tai buvo taip pat natūralu kaip kvėpuoti. Tačiau jautė ir kažkokią painiavą, kažin kokį nesuprantamą nerimą. Būtų įdomu sužinoti, ką visa tai reiškia.

Sakalas praskrido virš krioklio ir jį juosiančio tankaus miško. Sklendė virš ramiai raibuliuojančių ežerų, regėjo juose žvaigždžių atspindžius. Skrido tiesiai į švyturio, stovinčio ant skardžio, šviesą.

Pradėjo leistis žemyn, tyliai lyg šešėlis.

Ant siauro skalūno ruoželio išvydo du siluetus — moters ir berniuko. Nerimas suspaudė jam širdį. Juos tikrai nutvers, klajojančius čia tamsoje, visai šalia urvų. Įkalins, tada išniekins ir nužudys. O jis neturi jokio ginklo, kuriuo galėtų juos apginti.

Jis nusileido uolos šešėlyje ir jau ketino atsiversti į žmogų, kad kaip nors galėtų prašalaičiams padėti. Bet kaip tik tuo metu juokda-

masi moteris pasisuko į berniuką ir vėsi mėnulio šviesa užliejo jos veidą.

Larkinas buvo matęs ją vos kartą, stovinčią ant aukšto skardžio. Bet jos veido neužmirš niekada.

Lilita. Apsišaukėlė nemirusiųjų karalienė.

— Prašau, mamyte, *prašau*, taip noriu pamedžioti.

— Deivi, negi jau užmiršai, ką tau sakiau? Šalia namų niekada nemedžiojame. Viduje ir taip pakanka maisto, o kadangi tu buvai toks geras... — ji pasilenkė ir pirštu palietė vaiko nosį, taip parodydama savo gerą nuotaiką ir prieraišumą, — gali pats išsirinkti auką.

— Bet taip visai neįdomu, jie jau pagauti.

— Žinau, — Lilita atsiduso ir pakedeno žvilgančius auksinius vaiko plaukus. — Tai daugiau darbas, o ne malonumas. Bet jau neilgai laukti. Kai persikelsime į Pažadėtąją žemę, galėsi medžioti kiekvieną naktį.

— Bet kada?

— Jau greitai, mielasis.

— Man čia baisiai atsibodo, — irzliai atšovė berniukas, spardydamas skalūną.

Larkinas matė jo veidą, apvalų ir mielą — tikro nutrūktgalvio.

— Kad bent turėčiau kačiuką... Mamyte, ar galiu laikyti kačiuką? Tikrai nesuėsiu kaip ano.

— Tą patį sakei ir apie šuniuką, — priminė ji smagiai nusikvatodama. — Bet pažiūrėsim. O ką manai apie tai? Išleisiu vieną jų, kad bėgtų urvais. Galėsi vytis ir pasigauti. Argi ne smagumėlis?

Kai vaikas šyptelėjo, mėnulis nušvietė strazdanomis nusėtus putlius skruostelius. Ir grėsmingas iltis.

— O ar galima du?

— Koks tu vis dėlto godus, — Lilita pabučiavo jį, ir Larkinas pasibjaurėjo: pabučiavo visai ne taip, kaip motina bučiuoja sūnų. — Dėl to tu man ir patinki, mano vienintele tikroji meile. Eime vidun, galėsi išsirinkti tuos, kurie tau patinka.

Stovėdamas už uolos Larkinas pasivertė dar kartą: slėpdamasi po ilgais, žemę šluojančiais Lilitos sijonais į urvus šmurkštelėjo žvilganti juoda žiurkė.

Jis užuodė mirtį ir matė, kaip kažkas juda tamsoje. Tie padarai lenkėsi pro šalį einančiai Lilitai.

Čia buvo labai tamsu, tik vienur kitur nuo sienų sklido blausi deglų šviesa. Tačiau žengiant gilyn šviesa įgavo vis stipresnį žalią atspalvį, kuris jam neatrodė natūralus. Larkinas žinojo — tai magija, ir buvo visiškai aišku, jog tai ne švari baltoji magija.

Lilita neskubėdama žengė labirintu, už rankos laikydama šalia bidzenantį vaiką. Vampyrai skubiai kopė sienomis lyg vorai arba kabėjo ant lubų kaip šikšnosparniai.

Jam teliko tikėtis, kad šie neužsimanys paskanauti žiurkės kraujo.

Todėl jis laikėsi Lilitos suknios padurkų ir tamsių kampų.

Pasigirdo nežmoniškos kančios kupinos aimanos.

— Tai ko norėtum, vaikeli? — Lilita ir berniukas mosikavo rankomis, lyg būtų išėję pasivaikščioti į mugę ir motina būtų pažadėjusi jam skanėstą. — Nori jaunos, neriebios mėsytės? O gal ko nors šiek tiek mėsingesnio?

— Nežinau. Pirmiausia turiu pažiūrėti jiems į akis. Tada sužinosiu.

— Protingas berniukas. Labai tavimi didžiuojuosi.

Narvų čia buvo kur kas daugiau, negu Larkinas galėjo įsivaizduoti. Jį apėmė toks siaubas, kad išlaikyti esamai formai prireikė neįtikėtinos valios. Jam norėjosi atsiversti į žmogų, čiupti kalaviją iš kurio nors sargybinio ir visus juos iškapoti.

Nukautų jų nemažai, ir vien dėl to vertėtų mirti. Tačiau taip nepadės išsivaduoti nė vienam žmogui.

Juk Blera jį įspėjo, bet Larkinas ne visai ja tikėjo.

Berniukas paleido motinos ranką ir žingsniavo palei narvus pirmyn atgal, rankas susidėjęs už nugaros. Visai kaip vaikas, besirenkantis skanėstą cukrainėje, pagalvojo Larkinas.

Deivis sustojo ir suspaudęs lūpas stebėjo merginą, susirietusią narvo kampe. Atrodė, kad ji dainuoja, o gal meldėsi, nes žodžių suprasti nebuvo įmanoma. Tačiau Larkinas matė, kad jos akys jau mirusios.

— Šitą būtų visai smagu pamedžioti, — Deivis įkišo galvą pro virbus, bet mergina nekreipė į jį dėmesio. — Ji jau nebijo.

— Kartais jie netenka proto. Jų protas toks pat silpnas kaip ir kūnai, — Lilita mostelėjo į kitą narvą. — Ką manai apie šį?

Ten vyras sūpavo moterį, kuri arba miegojo, arba buvo netekusi sąmonės. Ant jos kaklo buvo kraujo, o veidas išblyškęs, lyg vaškinis.

— Kalė. Ką tu jai padarei, išgama? Užmušiu tave.

— Šitame dar yra šiokios tokios gyvybės, — plačiai šypsodamasi Lilita atmetė atgal savo auksu žvilgančius plaukus. — Ką manai, branguti?

Deivis atmetė galvą, tada papurtė.

— Jis nebėgs. Jis nepaliks tos moteriškės.

— Tu labai supratingas, Deivi, — Lilita pasilenkė ir akivaizdžiai didžiuodamasi pabučiavo jį į abu skruostus. — Jau toks didelis ir išmintingas.

— Noriu šitos, — jis pirštu dūrė į moterį, kuri spaudėsi narvo gale. Jos akys šaudė į visas puses. — Ji bijo, bet vis tiek tikisi, kad galbūt kaip nors pavyks pasprukti, todėl bėgs, bėgs ir bėgs. Ir jo, — mostelėjo Deivis. — Jis išprotėjęs, nori kovoti. Matai, kaip purto tas grotas?

— Puikus pasirinkimas, — ji spragtelėjo pirštais vienam iš sargybinių, kurių abu dėvėjo lengvus šarvus ir kepuraites. — Išleisk šituos du ir visiems pasakyk, kad jų neliestų, nebent mėgins pasprukti iš urvų. Jie priklauso princui.

Deivis kaip pašėlęs šokinėjo ir plojo rankomis.

— Ačiū, mama! Ar nori pažaisti kartu? Pasidalysiu su tavimi.

— Tu labai mielas, bet turiu šį tą nuveikti. Ir kai baigsi valgyti, neužmiršk nusiprausti, — ji vėl pasisuko į vieną iš sargybinių. — Pasakyk garbingajai Lorai, kad lauksiu jos burtininko urve.

— Pirma ją, — parodė Deivis į moterį.

Ši rėkė ir priešinosi, kai sargybinis vilko ją iš narvo, o kitas sargybinis atmušinėjo moters nelaimės bendrus, mėginusius ją įtraukti atgal.

Larkinas veržte veržėsi ko nors imtis. Bet ko.

Deivis pasilenkė uosdamas drebančios moters kvapą ir stengdamasis jį įsidėmėti.

— Dabar tu mano ir žaisiu su tavimi kiek norėsiu. Taip, mama?

— Visiškai teisingai, branguti.

— Paleisk ją, — įsakė Deivis sargybiniui. Kai vaikas vėl pažvelgė į moterį, jo akys buvo pasruvusios krauju. — Bėk! Nagi, bėk! Pažaisime gaudynių! — pradėjo šaukti, kai šioji klupdama bandė eiti.

Jis užšoko ant sienos ir, prigludęs prie jos, per petį nusiviepė Lilitai. Tada nuslinko į tamsą.

— Smagu žiūrėti, kaip jis linksminasi. Kitą paleisk maždaug po penkiolikos minučių. Aš būsiu pas burtininką.

Aš dar sugrįšiu, pagalvojo Larkinas. Kai padarysiu tai, dėl ko čia atėjau, grįšiu atgal ir dėl įvairovės atrakinsiu tuos narvus. Kaliniai bent jau turės galimybę pabėgti. Išgyventi.

O dabar, stengdamasis negirdėti dejonių ir klyksmų, jis nusekė paskui Lilitą.

Kalėjimą nuo gyvenamųjų, sandėliavimo ir darbo patalpų skyrė ilgas tunelis. Po žeme ji buvo įsirengusi lyg ir rūmus. Menė keitė menę: kai kurios prabangiai įrengtos, kitos — už uždarų durų ir saugomos sargybinių.

Tuneliu vyras ir moteris, apsivilkę juodais džinsais ir nertiniais, nešė švarius skalbinius. Tarnai, nusprendė jis, ir, atrodo, žmonės. Prisiartinus Lilitai abu sustojo ir žemai nusilenkė.

Lilita praplaukė pro šalį, lyg jų čia nė nebūtų.

Išgirdęs kovos garsus, Larkinas sustojo norėdamas žvilgtelėti gilyn į tunelį. Ten išvydo treniruočių salę, kuri nelabai skyrėsi nuo jų įrengtos Kiano namuose. Čia tie padarai, vyrai ir moterys, praktikavosi su kalavijais ir vėzdais, durklais ir plikomis rankomis.

Du kaliniai, neginkluoti ir surakinti, buvo naudojami tam, kam jie naudodavo iškamšas.

Jis išvydo vampyrę Lorą, kalaviju besikaunančią su įspūdingo stoto vyru. Jie nedėvėjo jokių apsauginių priemonių, o jų kalavijai mirtinai išgaląsti.

Lora liuoktelėjo virš savo treniruočių partnerio taip mitriai, kad net buvo sunku įžiūrėti. Tam nespėjus apsisukti, brūkštelėjo kalaviju jam per krūtinę. Kai partneris nugriuvo, ji užšoko ant jo.

— Tu visada pražiopsai, — pasilenkusi Lora žaismingai lyžtelėjo jo kraujo. — Jeigu būtum žmogus, *mon cher**, jau būtum miręs.

— Kovojant su kalaviju tau niekas neprilygsta, — jis sunkiai kvėpavo, bet ištiesęs ranką paglamonėjo jai skruostą. — Net nežinau, kodėl dar stengiuosi.

— Jeigu manęs nebūtų pakvietusi Lilita, galėtume pamėginti dar kartą, — Lora perbraukė pirštu jam per skruostą ir nulaižė kraują.

— Gal kiek vėliau... Prieš aušrą.

— Jeigu nebūsiu reikalinga karalienei, ateisiu pas tave, — ji vėl pasilenkė ir pabučiavo su laukine aistra.

Įsikišusi kruviną kalaviją į makštis, Lora patraukė sau, o Larkinas — iš paskos.

Ji net nestabtelėjo, kai moteris, kuri buvo paleista bėgti tuneliu, verkdama parkrito jai po kojų. Lora tiesiog peržengė ją ir žvilgtelėjo į tamsoje žibančias raudonas Deivio akis.

— Žaidi gaudynių, Deivi?

— Norėjau pažaisti, bet ji nuolat griuvinėja. Liepk jai stotis. Tegul dar kiek palaksto. Dar nebaigiau žaisti.

Lora demonstratyviai atsiduso:

— *Ça va***, — ir pasilenkusi už plaukų pakėlė moters galvą. — Jeigu nebėgsi ir nesuteiksi Deiviui malonumo, nupjausiu tau rankų pirštus, po vieną. Tada kojų pirštus.

Po to ji išsitiesė ir žengė, iš paskos tempdama moterį.

— Nagi, pirmyn. *Allez****!

Kai moteris verkdama nubėgo, Lora vėl pažvelgė į Deivį.

— Gera pradžia — pusė darbo, Deivi. Truputį pasuk galvą — ir žaidimas truks ilgiau.

— Būtų smagiau, jeigu ir tu žaistum. Su tavimi visada smagiau.

— Aš irgi to labai norėčiau, bet mane kviečia tavo mama. Gal vėliau pažaisime kokį kitą žaidimą, — Lora pasiuntė jam oro bučinį ir nuėjo tolyn.

* Mon cher (*pranc.*) — mano brangusis.
** Ça va (*pranc.*) — gerai.
*** Allez (*pranc.*) — judinkis.

Pasibaisėjęs iki širdies gelmių Larkinas nusekė paskui.

Ji įėjo į vieną menę. Šmurkštelėjęs iš paskos Larkinas iškart pajuto burtus. Dusliai trinktelėjusios durys užsivėrė.

— Lora, mes tavęs laukiame.

— Baigiau treniruotę su Liucijum, o tada susitikau Deivį. Jis smaginasi.

— Jis baisiai norėjo pažaisti, — Lilita ištiesė ranką. Lora priėjo ir padavė jai savąją. Prigludusios viena prie kitos jos žiūrėjo į vyriškį, stovintį kambario viduryje.

Jis vilkėjo juodais, raudonai apkraštuotais drabužiais. Veidą su tamsiomis akimis, ilga kumpa nosimi ir plonomis, šypsotis nepratusiomis lūpomis supo tankūs žili plaukai.

Už jo liepsnojo ugnis, bet nebuvo matyti nei židinio, nei malkų, nei durpių. Virš ugnies kabojo katilas, iš kurio rangėsi blyškiai žalsvi dūmai — lygiai tokios pat spalvos kaip ir ta pykinanti šviesa, šviečianti visuose urvuose. Du ilgi stalai buvo apkrauti buteliukais ir stikliniais indais. Juose kažkas plaukiojo — kažkas tąsaus, bet gyvo.

— Midirai, — Lilita plačiai mostelėjo ranka vyro link. — Norėjau, kad Lora dalyvautų šiame pokalbyje. Ji padeda man išlikti ramiai. Kaip žinai, man reikėjo šiek tiek laiko, kad nusiraminčiau po tos nesėkmės, kuri mus ištiko prieš kelias dienas.

Priėjusi ji paėmė grafiną ir įsipylė į taurę raudono skysčio. Pauostė ir paklausė:

— Šviežias?

— Taip, mano ponia. Ką tik nuleistas, specialiai jums.

Ji gurkštelėjo ir pasiūlė taurę Lorai.

— Norėjau pasiteirauti, ar jau visiškai atsigavai po visų sužalojimų?

— Jaučiuosi puikiai, mano ponia.

— Labai apgailestauju, kad tada praradau kantrybę, bet tu taip mane nuvylei, Midirai. Negaliu net apsakyti kaip. Būtum buvęs nubaustas dar skaudžiau, jeigu Lora nebūtų manęs nuraminusi. Jie pasičiupo tuos *galvijus* tiesiai man iš panosės. Paliko tą įžeidžiantį pranešimą tiesiai man ant slenksčio. Juk tu privalai saugoti mano namus nuo tokių dalykų, o taip apgailėtinai susimovei.

— Aš sugniuždytas, mano ponia, — vyras priklaupė ir žemai nuleido galvą. — Nebuvau pasirengęs tokiam išpuoliui ir tokiai galiai, kokią jie parodė. Tačiau tai daugiau nepasikartos.

— Tai tikrai nepasikartos, jeigu atiduosiu tave Lorai. Ar žinai, kiek laiko ji gali išlaikyti žmogų gyvą? — Lilita pažvelgė į savo draugę švelniai ir supratingai šypsodamasi.

— Buvo vienas toks Budapešte, — prisiminė Lora. — Laikiau jį pusę metų. Galėjau ir ilgiau, tiesiog nusibodo. Man atrodo, Midiras nenusibostų metų metus. Tik...

Lora perbraukė ranka Lilitai per nugarą aukštyn, po to žemyn.

— Jis mums naudingas, *cherie**. Jis nepaprastai galingas, be to, prisirišęs prie tavęs, *n'est-ce pas***?

— Bet jis man tiek visko prižadėjo. Verčiau nieko nesakyk, — metė Lilita, kai Midiras vėl pakėlė galvą. — Tik dėl tų pažadų jo dar neatsikračiau. Niekada neužmiršk, Midirai, kad esi mano vergas.

Jis lėtai pakėlė galvą.

— Tarnauju tau, valdove, ir tik tau. Susiradau tave, mano ponia, kad atverčiau tau vartus, pro kuriuos galėtum keliauti į kitus pasaulius ir visus juos valdyti.

— Ir kad tu, burtininke, galėtum keliauti pro juos raškydamas galią kaip ramunes, saugomas mano armijos. O dabar tavo galią palaužė kažkokių mirtingųjų galia.

— Jis neturėjo leisti, kad taip atsitiktų, — vėl įsikišo Lora. — Jis leido jiems tave pažeminti, ir tai neatleistina. Bet su juo mes galime daugiau negu be jo. Su juo iki Vėlinių turėsime viską.

— Matai, kaip ji moka mane nuraminti? — Lilita vėl paėmė taurę iš Loros, kurią laikė apsikabinusi per liemenį. — Tu gyvas tik dėl to, ką ji pasakė, ir aš su tuo sutinku. Ir dėl to, kad tau užteko sveiko proto užleisti tamsą, kai mes susipratome, jog į mūsų teritoriją įsibrauta. Na, gana, stokis pagaliau.

Midiras atsistojo.

* Cherie (*pranc.*) — brangioji.

** N'est-ce pas (*pranc.*) — argi ne taip?

— Mano ponia, ar galiu kai ką pasakyti?

— Juk liežuvio tau neišroviau.

— Paaukojau tau savo galią ir savo gyvenimą, ir tai tęsiasi ilgiau kaip du šimtus metų. Sukūriau tau šią vietą, kaip ir norėjai, po žeme ir paslėpiau nuo žmonių akių. Sukūriau vartus, kad tu ir tavo armija galėtų keliauti į kitus pasaulius, kad tu, mano karaliene, galėtum keliauti į Pažadėtąją žemę, ją niokoti ir valdyti.

Lilita atmetė galvą ir žaviai nusišypsojo.

— Taip, bet ką gero dėl manęs padarei pastaruoju metu?

— Mano ponia, net ir mano galia ribota, o pastaruoju metu reikia nemažai pastangų priedangai išlaikyti. Jie galingi, bet juk galų gale aš juos vis tiek įveikiau.

— Tai tiesa. Bet iki tol jie spėjo iškraustyti man kišenes.

— Jie sunkiai įveikiami, mano ponia, — Midiras sunėrė rankas, paslėpdamas jas plačiose drabužio rankovėse. — Bet tu verta viso to. Ir kai juos sunaikinsi, tavo triumfas bus dar didingesnis.

— Saldžialiežuvis.

— Jo padedama vos nepatekau į namą, — pasakė Lora. — Buvau taip arti, kad jaučiau jos skonį. Kerai buvo puikūs, pakankamai stiprūs, kad palaužtų tos medžiotojos valią. Turime pamėginti dar kartą.

— Galėtume, — sutiko Midiras. — Bet iki vartų atvėrimo liko tik dvi savaitės. Tam man prireiks jėgų, valdove. Ir dar vienos aukos.

— Dar vienos? — Lilita užvertė akis. — Kaip nuobodu. Ir, aišku, vėl nekaltos mergelės.

— Jeigu būtų įmanoma, mano ponia. O dabar norėčiau tau įteikti dovaną. Tikiuosi, tau patiks.

— Vėl deimantai? Tikrai pradedu nuobodžiauti, — Lilita nusižiovavo, ranka mandagiai prisidengdama burną.

— Ne, mano ponia, ne deimantai. Manau, tai kur kas vertingiau, — paėmęs už kaulinės rankenos jis ištiesė jai veidrodėlį.

— Tu ką, žaidi su manimi? Šitas niekutis... Matau savo veidą! — staiga aiktelėjo ji, apsukusi veidrodėlį už rankenos. Priblokšta ir negalėdama atplėšti nuo jo akių, ranka lietė savo skruostą.

Vaizdas buvo kaip migla užtrauktas, bet ji galėjo įžiūrėti savo veidą, akis, lūpas. Iš džiaugsmo Lilita apsipylė ašaromis.

— Nuostabu, galiu matyti, kaip atrodau. Aš tokia graži. Ir mano akys mėlynos. Tokios gražios.

— Parodyk ir man, — Lora prisispaudė arčiau ir jos akys išsiplėtė, kai ji išvydo save veidrodėlyje kartu su Lilita. — O! *C'est magnifique! Je suis belle**.

— Tik pažvelk į mus, Lora. Argi mes ne nuostabios?

— Kur kas geriau už bet kokią nuotrauką ar paveikslą. Matyti, kaip mes judam! Žiūrėk, kaip susiglaudžia mūsų skruostai.

— Vėl matau save, — sumurmėjo Lilita. — Labai seniai, kai dar nebuvau gavusi dovanos, galėdavau matyti savo atspindį poliruotame stikle arba tyrame ežero vandenyje. Jo formą, plaukus.

Ji lietė savo plaukus, stebėdama, kaip slysta pirštai.

— Matydavau, kaip nusišypsojus išsilenkia mano lūpos, savo skruostus, kaip pakyla ir nusileidžia mano antakiai. O paskutinį kartą savo veidą mačiau akyse to, kuris mane pavertė vampyre. Praėjo du tūkstančiai metų, ir štai aš vėl galiu žvelgti sau į akis, — ašara nuriedėjo jos skruostu ir tas atspindys ją visiškai pakerėjo. — Aš esu, — ištarė ji tyliai, susijaudinimo kupinu balsu. — Aš esu.

— Ar tu patenkinta, valdove? — Midiras nuleido sunertas rankas. — Tai buvo tavo karščiausias troškimas.

— Dar niekada nesu gavusi tokios dovanos. Tik pažvelk! Kaip dailiai juda mano lūpos, kai kalbu. Noriu didelio veidrodžio, Midirai, kad galėčiau matyti save visą.

— Tai galima padaryti, bet reikia daugiau laiko ir galių. O vartai...

— Žinoma, žinoma, — Lilita iškėlė veidrodėlį aukščiau, kad pamatytų savęs daugiau. — Aš tokia pat godi kaip ir Deivis, ir kai jau turiu rankose lobį, reikalauju dar daugiau. Midirai, labai mane pamaloninai. Pasirūpinsiu, kad gautum ko reikia.

Kai Midiras nusilenkė, ji prisiartino ir palietė jo skruostą.

* C'est magnifique! Je suis belle (*pranc.*) — Nuostabu! Aš tokia graži.

— Nepaprastai pamaloninai, — pakartojo ji. — Niekada neužmiršiu, kad padėjai tiek pastangų norėdamas paglostyti man širdį.

Larkinas iškurnėjo moterims iš paskos. Kadangi dabar jos kalbėjosi tik apie veidrodėlį ir savo grožį, jis nusprendė pasidomėti jų arsenalu ir daugiau sužinoti apie pajėgas.

Jis dūmė tamsiais tuneliais, landžiojo po durimis. Viename kambaryje rado tris vampyrus, dorojančius žmogų. Išgirdęs to žmogaus dejonę, Larkinas užmiršo atsargumą. Vienas vampyrų pastebėjo jį ir šypsodamasis pakėlė kruviną veidą.

— Desertui ne pro šalį būtų gardi žiurkytė.

Jis bandė nutverti Larkiną, bet šis greitai šmurkštelėjo po durimis ir prasmukęs pro sargybinio kojas įlindo į kitą patalpą.

Čia buvo ginklų sandėlis.

Ginklų būtų užtekę tūkstančiui. Net daugiau. Kalavijai ir ietys, lankai ir kirviai, viskas sudėta kariškai tiksliai. Iš to galima spręsti, kad čia buvo tikra armija, ne gyvulių banda.

Ir visa tai keliaus į Pažadėtąją žemę, kad ją sunaikintų.

Ką gi, jis bent suteiks jiems šiokių tokių rūpesčių.

Pasivertęs į žmogų, nuo sienos nukabino deglą ir padegė stalus, skrynias, spintas.

Ir pramoga, ir šiokia tokia žala, pagalvojo Larkinas, po to sviedė deglą šalin ir vėl pasivertė žiurke.

Kaip galėdamas greičiau jis grįžo ten, kur buvo laikomi kaliniai. Pamatė, kad vyriškio, kurį išsirinko berniukas, narve nebėra. Vadinasi, nei jo, nei tos moters jis jau neišgelbės. Bet čia buvo kitų, daugiau kaip dvidešimt, ir jis bent jau galėjo suteikti jiems galimybę.

Dabar čia atsirėmęs į sieną stovėjo tik vienas sargybinis, kuris atrodė visai apsnūdęs, nepaisant visų dejonių ir maldavimų.

Reikia veikti greitai, pagalvojo Larkinas, ir tikėtis sėkmės. Jis tikėjosi, kad nepritrūks nei jos, nei mitrumo. Todėl pasivertė žmogumi, stvėrė kalaviją vampyrui iš pašonės ir iš peties užsimojo.

Kai pažiro dulkės, riksmai narvuose pradėjo tilti.

— Turite bėgti, — jis nukabino nuo kablio sienoje raktus ir pra-

dėjo atrakinėti narvus. Įspraudė kalaviją vienam vyrui į rankas, bet šis tik bukai spoksojo į ginklą.

— Šituo gali juos sužaloti, — greitai paaiškino Larkinas. — O jeigu nukirsi galvą, tai ir nužudysi. Gali žudyti juos ugnimi. Tuneliuose yra deglų. Pasinaudokite jais. Imk, — jis metė raktus kitam vyrui. — Atrakink likusius. Tada bėkite. Gal kai kam iš jūsų pavyks pasprukti. Aš padarysiu viską, ką galiu, kad jums niekas netrukdytų.

Larkinas žinojo, kad rizikuoja išeikvoti visą savo energiją, tačiau kai aplink jį užvirė chaosas, pasivertė dar kartą — šįkart vilku ir pasileido išėjimo link.

Jis pasuko kairėn tikėdamasis sutaupyti laiko ir puolė pirmą sutiktą vampyrą. Šis nespėjo susigaudyti, kas vyksta, o jo gerklė jau buvo perplėšta. Vilkas bėgo toliau, jam iš nasrų varvėjo kraujas.

Larkinas tikėjosi, kad dauguma bus užsiėmę jo sukeltu gaisru, bet pavojaus signalo kol kas nebuvo.

Jis pamatė du vampyrus, kraunančius į krūvą mirusiųjų kūnus. Sumesti kaip atmatos, pagalvojo jis. Toliau bėgdamas jis atsivertė į žmogų ir išsitraukė kalaviją.

Nukirto abu vienu smūgiu.

Tada pasigirdo riksmai, bet ne žmonių, o panikos ir įniršio riksmai. Jis vėl pasivertė į vilką, kad galėtų kuo greičiau bėgti. Daugiau jau nieko negalėjo padaryti.

Pasuko į tunelį ir ten pamatė berniuką.

Pritūpęs jis dorojo vyrą, išsirinktą narve. Žvilgantys vaiko plaukai buvo kruvini, kraujas varvėjo nuo jo pirštų ir lūpų.

Išgirdęs urzgimą, kuris ištrūko Larkinui iš gerklės, berniukas pakėlė galvą.

— Šunelis! — baisiai išsišiepė Deivis. — Kol aš nebaigsiu, nieko negausi. O tą jau pribaigiau, jeigu nori, gali imti.

Vaikas mostelėjo ranka į moterį, gulinčią už kelių pėdų veidu žemyn.

— Su ja nebuvo taip smagu kaip su šiuo, todėl pribaigiau ją greitai.

Iš įniršio Larkinas įsitempė kaip spyruoklė.

— Deivi, štai kur tu, — iš tunelio netikėtai pasigirdo Loros treniruočių partnerio balsas. — Mama kviečia tave į savo menes. Išsilaisvino kai kurie žmonės ir kažkaip sugebėjo sukelti gaisrą.

— Bet aš dar nebaigiau.

— Turėsi baigti vėliau. Ar nužudei juos abu? — jis pasilenkė ir patapšnojo Deiviui per nugarą. — Šaunuolis. Bet jeigu valgysi dar, tikrai apsirgsi. Atsiųsiu ką nors, kad nutemptų juos krūvon, o tu turi eiti su manimi.

Šnekėdamas jis apsižvalgė ir pastebėjo Larkiną.

— Čia vienas iš tavo motinos vilkų? Maniau, ji jų visų atsisakė...

Larkinas matė, kaip pasikeitė to padaro veido išraiška ir įsitempė kūnas. Jis liuoktelėjo, deja, nepavyko nutverti vampyro už gerklės. Vampyro smūgis buvo toks stiprus, kad Larkinas tėškėsi į sieną, bet tuoj pat vėl pašoko ir puolė jį, kol tas nespėjo išsitraukti kalavijo.

Aidėjo siaubingi riksmai, urzgimas ir dantų kaukšėjimas. Jo vilkiškoji prigimtis troško kraujo, o žmogiškoji prigimtis — keršto.

Jis suleido nagus vampyrui į pečius ir krūtinę.

Tada pajuto nenusakomą skausmą — vaikas, užšokęs jam ant nugaros, suleido iltis.

Sustugęs Larkinas metėsi atgal ir nusikratė vaiką nuo nugaros. Tačiau šis staigiai vėl užšoko, o vampyras jau siekė kalavijo.

Su vilku buvo baigta, ir Larkinas meldėsi, kad jam užtektų jėgų kaip nors pasprukti.

Juo nuvilnijo silpna šviesa. Suskaudo dar labiau, apėmė nenumaldomas silpnumas. Vis dėlto jis pajėgė pasiversti pele, maža ir greita, kuri vikriai smuko į šešėlius ir nuskubėjo jūros ošimo link.

Deginantis sprando skausmas smelkėsi iki pat kaulų. Urvuose aidėjo riksmai ir bėgančių kojų trepsėjimas. Larkinas vos vilkosi, nes jėgos visiškai išseko, bet jis vis tiek veržėsi link neryškaus mėnulio atšvaito ir riaumojančios jūros ošimo.

Jis matė žmones — bėgančius, bandančius kopti uola. Kai kurie tempė silpnesnius ir sužalotus draugus. Larkinas žinojo: jeigu mėgins pasiversti dar kartą, jį ir patį reikės nešti.

Daugiau jis nieko negalėjo padaryti. Iš paskutiniųjų prisikapstė prie uolos ir įsispraudė po ja.

Paskutinis vaizdas, kurį dar spėjo pamatyti, buvo žvaigždės, blėstančios prieš aušrą.

8 skyrius

— Jis jau turėjo grįžti, — pro svetainės langą Blera stebėjo po ilgos nakties brėkštančią aušrą. — Bent jau turėtų būti pakeliui. Gal pamėginkite dar kartą? — ji atsisuko į Hoitą ir Gleną. — Tiesiog pamėginkite dar sykį.

— Blera, — Glena priėjo prie jos ir raminamai paglostė ranką. — Pamatysime jį iškart, kai tik tai bus įmanoma.

— Kvaila mintis. Beatodairiškai kvaila. Ir kaip man galėjo šauti į galvą išsiųsti Larkiną ten?

— Ne, — Glena suėmė ją už abiejų rankų. — Jis su tuo sutiko, visi sutikome. Šitoje kovoje mes lygūs. Nė vienas negali prisiimti visos naštos.

— Jis išėjo be jokio ginklo, neturėdamas jokios apsaugos, — ji priglaudė delną prie savo kryžių.

— Kažin ar jis galėtų skraidyti, ropoti arba šliaužioti po vampyrų irštvą su kryžiumi ant kaklo, — suabejojo Kianas. — Tik jau ne su tokiu švyturiu. Nebūtų išgyvenęs nė penkių minučių.

— Ir ką? Eidamas be nieko išgyvens dešimt.

— Jis nemirė, — tyliai prašneko Moira, toliau sėdėdama ant grindų ir žvelgdama į ugnį židinyje. — Aš pajusčiau. Man atrodo, visi pajustume, kad rate kažko trūksta. — Per petį ji pažvelgė į Hoitą. — Argi ne taip?

— Tikriausiai taip. Galbūt Larkinui tiesiog reikėjo poilsio. Kuo nors pasiversti reikia daug energijos ir susitelkimo.

— Taip ir yra. Todėl jis ir valgo kaip darbinis arklys, — atsisu-

kusi į kitus kambaryje, Moira prisivertė nusišypsoti. — Kiek žinau, pasivertęs Larkinas gali išbūti ne ilgiau kaip dvi ar tris valandas.

Dar vienas košmaras, pagalvojo Blera. Buvo sunku galvoti apie jį, šmirinėjantį urvuose žiurkės pavidalu, kaip jie ir buvo sutarę, o paskui staiga pasiverčiantį žmogumi, neturinčiu nė smeigtuko, kad apsigintų.

Mintis, jog Larkinas gyvas, buvo paskutinis dalykas, kurio ji dabar galėjo nusitverti. Turbūt jie tikrai pajustų, jeigu jis būtų nužudytas. Tačiau lygiai taip pat jis galėjo būti įkalintas narve, sužeistas, kankinamas.

— Einu, pagaminsiu ko nors užkąsti, — Glena guosdama patapšnojo Blerai per petį.

— Verčiau aš. Man reikėtų pasipraktikuoti, kaip gaminti maistą, — pasakė Moira stodamasi. — Be to, noriu kuo nors užsiimti, užuot sėdėjusi čia ir rūpinusis.

— Padėsiu tau, — Glena apkabino Moirą per pečius. — Po kelių minučių atnešiu kavos.

— Einu laukan, — Hoitas pakilo iš krėslo. — Galbūt už namo sienų pavyks ką nors užčiuopti, ką nors pajusti.

— Einu su tavimi, — pasisiūlė Blera.

Bet jis tik papurtė galvą ir tarė:

— Man bus geriau vienam.

Tad ką jai daryti? Blera nebuvo pratusi stovėti ir laukti. Ji visur eidavo ir tvarkydavo reikalus rizikuodama savo kailiu. Todėl nebuvo pratusi stovėti ir grąžyti rankas, kai kiti kažką veikė.

— Gal būtum maloni ir užtrauktum kitas užuolaidas? Iš tos pusės skverbiasi šviesa.

Suglumusi Blera atsigręžė. Kianas tingiai kėpsojo krėsle, o vos per pėdą nuo jo kojos driekėsi šviesos pluoštas, prasiskverbęs pro rytinius langus.

Blera pagalvojo, kad daugelis tokių kaip jis kuo skubiau trauktųsi nuo to šviesos pluošto. Tik ne Kianas. Šis turbūt nebūtų sprukęs net ir atsidūręs tiesiai prieš saulės nušviestą langą.

— Žinoma, — ji nuėjo prie užuolaidų ir užtraukė šias paskan-

dindama kambarį tamsoje. Net nemanė degti šviesos. Tamsa kažkodėl teikė paguodos.

— Ką jam padarys? Tik nesumanyk meluoti ir visko sušvelninti. Ką jie padarys, jeigu pagaus?

Juk pati žinai, pagalvojo Kianas.

— Pirmiausia pakankins. Dėl smagumo ir norėdama išgauti informacijos.

— Larkinas jai nieko nepasakys...

— Aišku, pasakys, — nekantriai atšovė Kianas. Jį siutino tai, kad Blera taip prisirišo prie Larkino, jog dabar net rūpinasi dėl jo. — Ji išdarinėja tokius dalykus, kurių negali ištverti joks žmogus. Ir gali laikyti jį gyvą tiek, kiek jai reikės. Larkinas pasakys viską. Tu irgi pasakytum, kaip ir bet kuris iš mūsų. Argi tai svarbu?

— Gal ir ne, — Blera prisiartino prie jo ir negalėdama daugiau stovėti prisėdo ant stalo krašto priešais Kiano krėslą. Jis sakė teisybę, gryną ir niekuo nepagražintą. To jai ir reikėjo. — Turbūt pavers jį vampyru? Neprastas manevras — paversti vampyru vieną iš mūsų.

— Tada mūsų bus jau du.

— Taip. Tu teisus, — Blera pasirėmė galvą rankomis, nes jai pasidarė negera. Taip negera, kad pagalvojo tuoj subloguosianti. — Kianai, jeigu mums teks...

— Mes taip ir padarysime.

— Nežinau, ar tai ištversiu, ar galėsiu su tuo gyventi. Jeigu jis mirtų — taip, galėčiau, nes viskas juk ne veltui. Tačiau jeigu ji atsiųs Larkiną čia paverstą vampyru ir mes turėsime... — pakėlusi galvą ji nusišluostė nuo skruostų ašaras. — Kaip tu su tuo susidorojai? Kai netekai Kingo? Glena sakė, kad jūs su Kingu buvote labai artimi, bet pribaigei jį. Kaip tu sugebėjai?

— Porą dienų visus apgaudinėjau.

— Ar tai padėjo?

— Nepasakyčiau. Gedėjau ir gėriau, tada išliedavau pyktį. Kaip tik dėl to, ką ji padarė Kingui, galiu nuspėti galimą baigtį. — Palenkęs galvą jis stebėjo ją. — Tu jį įsimylėjai.

— Visai ne. Aišku, jis man rūpi. Kaip ir mums visiems. Juk mes tokie susiję.

— Žmonės — keisti padarai, ypač dėl to, kaip jie reaguoja į savo jausmus. Kaip parodo tai, ką jaučia. Tu ypač varžaisi. Ko? Abu esate jauni, sveiki, abu patekote į padėtį, kai aistros ir pavojaus neišvengsi. Kodėl taip vengi prisirišimo?

— Viskas ne taip paprasta.

— Akivaizdu, kad tau — ne.

Išvydusi grįžtantį Hoitą, Blera šokte pašoko nuo stalo.

— Ten ant keliuko stovi furgonas, visos padangos pradurtos. Jame radome ginklų.

Net neužsimetusi švarkelio Blera nulėkė žemyn ir pasileido keliuku. Pastebėjo, kad vairuotojo durelės atidarytos, užvedimo spynelėje kyšo raktas, lyg kažkas būtų bandęs automobilį užvesti, o paskui skubiai sprukęs.

Krovinių skyriuje voliojosi keletas kalavijų, stovėjo šaltkrepšis su keliais kraujo paketėliais.

— Atrodo, čia jų, — tarė ji Hoitui. — Jokių abejonių. Ir jokių abejonių, kad visos keturios padangos negalėjo šiaip prakiurti, — Blera pritūpė ir įkišo pirštą į plačią skylę gumoje. — Čia pasidarbavo Larkinas.

— Atrodo, jie paliko furgoną ir pasitraukė į mišką norėdami pasislėpti nuo saulės.

— Tai jau taip, — jos šypsena nieko gera nežadėjo. — Bent turėsiu ką veikti. Einu pasiimti ginklų.

— Eisiu su tavimi.

Į mišką Blera patraukė apsiginklavusi arbaletu ir basliu, stebėdama šešėlius ir pati žengdama tyliai kaip šešėlis. Takui išsišakojus ji ir Hoitas išsiskyrė, abu žengdami gilyn, apšviesti blausios išsklidusios šviesos.

Vieną vampyrą rado susirangiusį ant samanotos žemės giliame šešėlyje. Blera pastebėjo, kad jam tik kokie aštuoniolika metų. Iš drabužių galima spręsti, jog kažkada turbūt buvęs žygeivis studentas.

— Apgailestauju, — atsiprašė ji vaikino.

Pamatęs Blerą, jis sušnypštė ir nuropojo tolyn slėptis už medžio kamieno.

— Negi manai, kad tavęs nematyti? Nenorėk, kad ateičiau pas tave.

Ji negirdėjo, kaip iš už nugaros prisiartino antrasis. Tik pajuto. Blera šiek tiek pasisuko ir nuleido dešinį petį; kai šis šoko jai ant nugaros, tiesiog permetė per save.

Tai buvo maždaug tokio pat amžiaus mergina, be to, kur kas žvitresnė.

— Jūs turbūt porelė? Kaip žavu. Tik jums tikrai nepasisekė.

Vampyrė puolė, ir Blera nuleido arbaletą. Ji suprato, kad vampyrė nenorėjo tiesiog žudyti — ji troško kautis.

Blera pajuto stiprų spyrį, daugiausia kliuvo į klubo šoną ir nugaros apačią. Smūgio jėgos užteko nusviesti Blerai į priekį. Nusileidusi ant rankų, ji tuoj pat pašoko ir bato kulniuku kirto vampyrei į veidą.

— Lankei kikboksą? — Blera kažką išvydo vampyrės akyse, kai jiedvi negailėdamos vanojo viena kitai šonus. Prisiminusi furgone rastą šaltkrepšį suprato, kad vampyrė ne juokais išalkusi. Ir pasiryžusi bet kam.

Nenužudyti jos iškart reiškė pratęsti jos kankynę. Todėl puldama šį kartą Blera išsitraukė baslį ir suvarė vampyrei į širdį.

— Kalė. Kvaiša kalė, — iš už medžių šūktelėjo studenčiokas ryškiu Naujojo Džersio akcentu. Jo balso tonas Blerą beveik pralinksmino.

— Kuri iš mūsų?

Kai jaunuolis liuoktelėjo į viršų, ji persivertė per galvą. Bet jis pradėjo bėgti.

— Jergutėliau! — Blera stvėrė arbaletą ir įsidėjo strėlę. — Nieko sau bailys.

Ji pasisuko į garsą, kurį išgirdo už nugaros, ir atsipalaidavo išvydusi taku besiartinantį Hoitą.

— Tik vienas, — pasakė jis.

— Čia du. Gali būti ir daugiau, bet jie pasitraukė gilyn. Reikia grįžti ir sužinoti, ar negirdėti ko nors apie Larkiną.

— Man nepavyko nieko pajusti. Mirties taip pat. Blera, jis nekvailas, išradingas — pati matai, ką jis padarė furgono ratams.

— Tai jau taip. Tikras asilas, nors ir gali pasiversti bet kuo.

— Žinau, kaip jautiesi, kai kuo nors rūpiniesi ir nerimauji dėl jo gyvybės, — jiems einant Hoitas akylai stebėjo medžius. — Šioje kovoje galime vienas kitą ginti, bet apsaugoti neįmanoma. Glena paaiškino man šį skirtumą.

— Man dar nėra tekę dėl ko nors nerimauti. Ir dabar nelabai sekasi.

— Deja, galiu pasakyti, kad tam nereikia jokių ypatingų sugebėjimų.

Išėję iš miško pamatė, kaip iš namo išlėkė Moira, lyg ten būtų kilęs gaisras. Išvydus koks džiugus jos veidas, visą Bleros nerimą kaip ranka nuėmė.

— Jis grįžta! — sušuko Moira. — Larkinas grįžta namo.

— Matai, kaip gerai, — Hoitas apkabino Blerą per pečius, nuo kurių ką tik buvo nuslinkusi milžiniška našta. — Šiandien tau nereikės daugiau rūpintis.

Jis iš paskutiniųjų stengėsi neprarasti sakalo pavidalo ir išsilaikyti ore. Kamavo skausmas ir nuovargis, bet kurią akimirką galėję atimti paskutines jėgas. Larkinas žinojo, kad neteko kraujo, bet nebūtų galėjęs pasakyti, kiek daug. Tik jautė nepaliaujamą deginantį įkandimo sopulį.

Kai išaušus jis atgavo žmogaus pavidalą, aplinkui nebuvo nieko — nei žmonių, nei vampyrų. Skalūnas buvo kruvinas, bet ten aiškiai ne tik jo kraujas. Vis dėlto Larkinas raminosi mintimi: kraujo ne tiek, kad pamanytum, jog išskersti visi, kuriuos išlaisvino.

Kai kuriems tikrai pavyko pabėgti. Net ir vieno užtektų...

Jis pajuto, kad jėgos silpsta ir kad sparnai net virpa bandydami atvirsti į rankas. Tad metėsi žemyn stengdamasis dar bent šiek tiek išlikti sakalu.

Štai ir upė, pagalvojo. Jau Šanonas. Namai visai netoli.

Jis prisiminė Bleros veidą, jos kreivą šypsenėlę, keistą akių mėlį, greitą kalbėseną. Privalėjo kaip nors įveikti tas kelias paskutines mylias.

Jautė, kad širdis daužosi pernelyg greitai. Net ir kvėpuoti buvo per sunku, ir regėjimas nebebuvo toks aštrus. Viduje jis jautė dar kažką — kažką, ką tas demonas vaiko kailyje jam perdavė. Jautė tai pulsuojant kraujyje ir jį nuodijant.

Kažkoks tamsus silpnumas klastingai kuždėjo, kad nebeverta stengtis.

Tačiau čia pat išgirdo dar kažką, kur kas stipresnį.

Jau beveik grįžai, dangaus paukšti. Tik nesustok, liko visai nedaug. Mes tavęs laukiame. Pagaminsiu tau čempiono vertus pusryčius — galėsi valgyti kiek lenda. Nagi, Larkinai, grįžk namo.

Blera. Jis klausėsi jos balso ir skrido toliau.

Išvydo mišką, čiurlenantį upeliuką, akmeninį namą, arklides. O už jų — kapinaites, kuriose jis visai nenorėjo atsidurti, kai tikslas buvo taip arti.

Štai! Šalia namo stovi Blera, pakėlusi veidą į dangų, kad jis galėtų matyti jos akis. Čia buvo ir Moira, meilioji Moira, ir visi kiti, išskyrus Kianą. Jis nuoširdžiai padėkojo visiems dievams.

Tada jo jėgos tiesiog išgaravo. Paskutines dešimt pėdų žemės link Larkinas leidosi jau atgavęs žmogaus pavidalą.

— O Dieve, o Dieve! — jo link pasileido Blera ir pripuolė pirmoji. — Palauk, atsargiai. Reikia išsiaiškinti, ar ko nors nesusilaužei.

Blera atsargiai jį čiupinėjo, kaip ir šiek tiek vėliau pribėgusi Glena. Tada užčiuopė žaizdą jam ant sprando ir lėtai nubraukė plaukus šalin.

Ji įsispoksojo Moirai į akis, kupinas ašarų.

— Jam įkando.

— Ajajai. Bet nepavertė jo vampyru, — Moira pakėlė vieną iš jo bejausmių rankų prie lūpų. — Jeigu būtų pavertę, jis negalėtų būti saulėje.

— Ne, jis nepaverstas vampyru ir nesulaužytas. Gerokai apdaužytas. Glena, jo pulsas labai silpnas.

— Neškime vidun.

— Jam reikia maisto, — Moira nuskubėjo į priekį, o Hoitas ir Blera pakėlė Larkiną. — Jam tai tas pat, kas kuriam nors iš mūsų nie-

ko nevalgius keliauti kelias dienas. Reikia maisto ir skysčių. Einu ko nors surasiu.

— Neškite jį į svetainę ant sofos, — nurodė Glena. — Einu atsinešiu visko, ko reikia.

Kai jį paguldė, Blera pritūpė galvūgalyje. Larkinas buvo išblyškęs kaip negyvėlis, ėmė ryškėti mėlynės.

— Viskas gerai, tu jau namuose. Daugiau niekas nesvarbu. Tu namuose.

— Kianas liepė pirmiausia duoti jam šitų, — Moira įbėgo su didele stikline apelsinų sulčių. — Jam reikia skysčių ir cukraus.

— Gerai. Reikia jį atgaivinti. Nagi, skraiduoli.

— Pamėginsim štai ką, — šalia sofos priklaupė Glena. Iš skardinės ji nykščiu pakabino balzamo ir užtepė jo Larkinui ant kaktos. — Tiesiog ant čakrų, — paaiškino kitiems darbuodamasi toliau. — Šiek tiek subalansuosime energinius kanalus. Moira, imk jį už kitos rankos ir perduok šiek tiek savo energijos. Žinai kaip. Blera, pakalbink kaip tada, kai jis skrido. Pasistenk jį prisišaukti. Hoitai?

— Gerai, — Hoitas abiem rankomis suėmė Bleros galvą. — Bandyk jį sugrąžinti.

— Nagi, Larkinai, turi atsibusti. Negi čia dabar drybsosi visą dieną? Be to, ir pusryčiai jau paruošti. Jau laikas atsibusti. Taip tavęs laukiau, — Blera prispaudė jo ranką sau prie skruosto. — Visas akis pražiūrėjau. Visą laiką, kol tavęs nebuvo, Larkinai. Man jau pakanka jaudulio. Jis pajudino pirštus!

Larkino blakstienos suvirpėjo.

— Ir kodėl jūs, moterys, negalite palikti mūsų, vyrų, ramybėje?

— Tai kad daugiau nieko nelieka, — išlemeno Blera.

— Na, pagaliau, — apėjusi aplink sofą Moira pakėlė Larkino galvą ir priglaudė jam prie lūpų stiklinę.

Jis gėrė kaip kupranugaris, paskui šiaip taip jai nusišypsojo.

— O štai ir mano meilutė. Tik pažvelkite, koks vaizdelis — trys gražuolės. Atiduosiu jums visus pasaulio turtus ir paskirsiu visą savo gyvenimą, jeigu tik duosite man ko nors užvalgyti.

Į kambarį įėjo Kianas, nešinas lėkštute su dviem skrudintos duonos gabalėliais.

— Pradėk po truputį, — jis pažvelgė į Blerą. Sutikusi Kiano žvilgsnį, ši užsimerkė. Tada linktelėjo galva.

— Tik neryk nekramtęs, — įspėjo ji.

— Tik duonos? O kur mėsa? Prisiekiu, galėčiau suvalgyti pusę stirnos. Arba to puikaus patiekalo, kurį tu gamini, Glena, su mėsos kukuliukais ir makaronais.

— Visko gausi vakare.

— Dabar tik truputį užkąsk, kad šiek tiek atsigautum, — mokė Blera. — Kad susigrąžintum bent šiek tiek jėgų. Jei pradėsi kimšti viską, ko norėsi — tiesiog išvemsi, — paaiškino ji. — O mes pasirūpinsime tuo įkandimu.

— Čia tas jos berniukas. Mažasis išgama. Tada buvau pasivertęs vilku, tai įkandimas ne toks gilus, koks galėjo būti.

— Glena turi balzamo. Tepė juo mane po įkandimo, — Moira glostė Larkinui plaukus. — Baisiai degina, žinau, bet balzamas tą deginimą malšina.

— Tau nebuvo įkandę, — kategoriškai pareiškė Kianas. — Viso labo tik įbrėžimas, net oda nebuvo pradrėksta.

— Koks skirtumas?

— Šioks toks yra, — tarė stodamasi Blera. — Įkandimas gali sukelti infekciją, be to, yra rimtas pavojus, kad tas, kuris įkando, galės tave kontroliuoti.

— Taip, — Larkinas susiraukė ir užsimerkė. — Jaučiau, kad man kažkas darosi. Bet...

— Mes tuo pasirūpinsime. Žaizdą reikia išplauti švęstu vandeniu.

— Puiku. O paskui prašau to gerojo balzamo, apie kurį kalbėjo Moira, tada pavalgyti — ir būsiu sveikut sveikutėlis. Nors, tiesą sakant, mane kamuoja toks jausmas, lyg visi kaulai buvo sudaužyti kūju.

Tikra tiesa, pagalvojo Blera. Tikra skaudi tiesa.

— Žinai, ką aš tau pasakysiu apie tą deginimą, kurį pajutai, kai jis suleido į tave dantis? Ir tą deginimą, kurį jauti dabar?

— Ką?

— Žinok, kad ir kaip būtų gaila, bus dar blogiau.

Išėjusi Blera ėmė kopti laiptais į viršų. Moira išskubėjo jai iš paskos.

— Turi būti koks nors kitas būdas. Negi dabar dar skaudinsime? Jis toks nusilpęs ir kamuojasi iš skausmo. Tai atsispindi net akyse.

— Manai, kad aš jo nematau? — Blera pasuko į kambarį. — Deja, jokio kito būdo nėra.

— Žinau, ir knygos rašo, kad nėra jokio kito būdo. Daug jų perskaičiau. Bet juk mes turime Gleną ir Hoitą...

Tarp savo daiktų Blera susirado švęsto vandens butelį ir, kai šį atsuko, iš jos veido buvo matyti, kad yra apsisprendusi.

— Nėra jokio kito būdo. Jis užkrėstas. Tai pavojinga ir jam, ir mums, — Blera ištiesė ranką ir pasuko rodydama randą. — Žinau, ką tai reiškia. Negi manai, kad jei būtų kokia kita išeitis, nebūčiau jos išbandžiusi?

Moira trūkčiojamai atsiduso.

— Kaip galiu padėti?

— Gali jį prilaikyti.

Ji paėmė rankšluosčių, tvarsčių. Prisivertė prieiti prie Larkino ir pažvelgti tiesiai jam į akis.

— Tau skaudės.

— Beje, — pridūrė Kianas, — skaudės nežmoniškai.

— Nuostabu, — Larkinas apsilaižė lūpas. — Labai padrąsinote.

— Galbūt man pavyks šiek tiek apmalšinti skausmą, — pradėjo Glena.

— Nemanau, kad tau pavyks. Ir nemanau, kad turėtum bandyti, — papurtė galvą Blera. — Skausmas — viso to dalis. Taip turi būti. Turime jį paguldyti ant grindų, veidu žemyn. Paklok tuos rankšluosčius po juo. Kianai, verčiau laikyk jį už kojų. Nenorėčiau, kad tau tektų to švęsto vandens.

Larkinas susiraukė, kai jie jį pakėlė.

— O kam jam imti mane už kojų?

— Mes tave laikysime, — pasakė Larkinui Blera.

— Man nereikia...

— Taip, reikia.

Jis vėl pažvelgė jai į akis ir, atrodo, viską suprato.

— Tada darykite ką reikia. Aš jumis pasikliaunu.

Kianas laikė Larkino kojas, Hoitas — vieną šoną, Moira su Glena — kitą. Blera atkimšo butelį. Ji nubraukė plaukus ir atidengė atvirą įkandimą.

— Tokiomis aplinkybėmis net ir vyrui negėda rėkti. Laikykis, — įspėjo ji Larkiną ir užpylė švęsto vandens ant žaizdos.

Jis rėkė. Kūnas priešindamasis išsilenkė. Žaizda atrodė lyg virtų, o iš jos sunkėsi bjaurus skystis, kuris putojo Blerai toliau negailestingai plaunant žaizdą vandeniu.

Blera prisiminė tą naktį, kai teko keliauti pas tetą praėjus lygiai savaitei, kai ją paliko tėvas. Ir kaip tetos veidu riedėjo ašaros pilant vandenį ant įkandimo Bleros rankoje. Atrodė, kad kūną ir kaulus skrodžia aštrus peilis.

Kai žaizda išsivalė, o Larkinas pabandė atsikvėpti, Blera rankšluosčiu ją nusausino.

— Dabar būtų ne pro šalį ir šiek tiek balzamo.

Išblyškusi kaip drobė Glena apgraibomis ieškojo balzamo indo. Jos ašaros krito Larkinui ant veido.

— Vargšelis Larkinas, labai apgailestauju. Ar dabar galiu padėti jam užmigti? Bent valandai.

— Žinoma, viskas baigta. Jam reikėtų pamiegoti.

Blera vėl nubėgo viršun. Nudrožė tiesiai į savo kambarį, užtrenkdama duris. Tada krito ant grindų lovos kojūgalyje, susiėmė rankomis už galvos ir pravirko. Susigūžė pajutusi ją apkabinusias rankas, o tos rankos apglėbė dar stipriau.

— Šauniai laikeisi, — tyliai guodė ją Moira lyg vaiką liūliuojanti motina. — Tu tokia stipri ir drąsi. Aš tik mėginu tokia būti, ir tai tikrai nelengva. Nežinau, ar būčiau įstengusi iš meilės jam padaryti tai, ką padarei tu.

— Man negera, man taip negera.

— Žinau, man irgi. Gal tiesiog pabūkime drauge ir viskas praeis?

— Nenoriu taip jaustis. Tai nė kiek nepadeda.

— O man atrodo, padeda. Ir kai rūpiniesi, ir net kai skaudini.

Kianas jam atnešė sulčių, paskrudinos duonos. Kas būtų galėjęs pagalvoti? O jam rūpi. Larkinas negali nerūpėti. O kai jį myli...

— Nenoriu grįžti prie šitos temos, — pasakė Blera, pakėlusi galvą ir nusišluosčiusi ašaras.

— Jeigu jį mylėtum, kartu nugyventumėte laimingą ir neįprastą gyvenimą. Ar parodysi, kaip gaminti tuos prancūziškus skrebučius? Jie Larkiną labai nudžiugins, kai atsibus.

— Taip, žinoma. Tik apsiprausiu veidą ir tuoj pat nusileisiu, — ji atsistojo. — Moira, aš jam netinku. Aš niekam netinku.

Moira sustojo tarpduryje.

— Čia jau jam spręsti, ne tik tau.

Kai jis pabudo, atrodė išblyškęs, bet žvilgsnis buvo aiškus. Pareiškė valgysiąs prie stalo, kaip pats sakė, kad lengvai pasiektų maistą.

Larkinas lėtai, bet sistemingai dorojo prancūziškus skrebučius, kiaušinienę ir keptą šoninę. Valgydamas pasakojo, ką atliko, ką matė ir girdėjo.

— Tu tiek kartų pasivertei, Larkinai. Juk žinai, kad neturėtum...

— Tik jau nesibark dabar, Moira. Juk viskas susitvarkė. Duok dar kokakolos, — žaviai šypsodamasis paprašė jis.

— Tai neturėjo būti gelbėjimo akcija, — kadangi jai buvo arčiau, Blera atidarė šaldytuvo dureles ir ištraukė dar vieną kokakolos buteliuką. — Juk buvome susitarę.

— Tu irgi būtum taip pat pasielgusi. Tik jau nepurtyk galvos ir nežaibuok į mane akimis, — Larkinas čiupo buteliuką. — Privalėjau pabandyti, bet kuris mūsų būtų pasielgęs taip pat. Neįmanoma apsimesti, kad nieko nematai ir negirdi. Neįmanoma tiesiog praeiti pro šalį net nepamėginus padėti. Ir, tiesą sakant, jau seniai norėjau juos truputį paspirginti, — jis pažvelgė į Kianą. — Dar nuo tos nelaimės su Kingu.

— Jis būtų dėkingas už tavo poelgį.

— Tu vos nežuvai, — pastebėjo Blera.

— Kare be aukų neapsieisi, ar ne? Gal ir nereikėjo prasidėti su tuo

berniuku, tiksliau, su tuo padaru, kuris atrodo kaip berniukas. Bet tai, ką jis išdarinėjo... Neneigsiu, tiesiog pamečiau galvą ir tenorėjau jį pribaigti. Tai buvo kvaila ir nedavė jokios naudos, — Larkinas pirštais palietė tvarstį sau ant sprando. — Niekada nepamiršiu, kiek man tai atsiėjo.

Jis gūžtelėjo pečiais ir įsidėjo dar kiaušinienės.

— Tai va, Lilita buvo nepatenkinta savo burtininku, tuo Midiru.

— Man jo vardas girdėtas, — įsiterpė Hoitas. — Jis liūdnai pagarsėjęs, — pridūrė. — Užsiimdavo juodąja magija, kviesdavo demonus, kad vykdytų jo įsakymus.

Larkinas godžiai maukė kokakolą iš buteliuko.

— Dabar Midiras vykdo jų įsakymus.

— Buvo kalbama, kad jis pats susinaikino. Atrodo, taip ir atsitiko.

— Lilita norėjo jį nubausti arba leisti Lorai tai padaryti. Tačiau kai jis įteikė jai stebuklingą veidrodėlį, Lilita visiškai apstulbo ir suminkštėjo. Ir ji, ir ta kita vampyrė buvo tiesiog pakerėtos savo atvaizdų.

— Tuštybės joms netrūksta, — pasakė Kianas. — Turbūt tikrai jaudina, kai gali pamatyti savo atspindį po tokio ilgo laiko.

— Tokios žmogiškos reakcijos aš visiškai nesitikėjau. Atrodo, kad tų dviejų moterų prisirišimas tikras.

— Situacija gana delikati, — tarė Kianas. — Lilita ir Lora yra meilužės. Abi turi kitų, neretai net tuo pačiu metu, bet jos partnerės ir tikrai atsidavusios viena kitai. Aišku, visko būna ir jų santykiuose, bet jie trunka jau keturis šimtus metų.

— Iš kur tu žinai? — paklausė Blera.

— Su Lora turėjau, sakykim, trumpą romaną. Viskas vyko devyniolikto amžiaus pradžioje Prahoje, jeigu atmintis manęs neapgauna. Kaip tik tada ji ir Lilita buvo kaip įprastai susikivirčijusios. Mes su Lora pasimėgavome keliomis naktimis, paskui ji bandė mane nužudyti, todėl išmečiau ją pro langą.

— Nieko sau skyrybos, — sumurmėjo Blera.

— O ko tu nori? Ji Lilitos kūrinys, geriausia draugė. Žinojau tai dar iki tol, kai pamėgino mane persmeigti. O apie berniuką neturiu supratimo. Turbūt naujausias jos kadrų papildymas.

— Šeima, — pataisė Larkinas. — Nors tie jų santykiai kažkokie iškrypėliški, Lilita laiko jį savo sūnumi, o tas ją — savo motina.

— Vadinasi, ji turi net dvi silpnybes, — linktelėjo galva Hoitas. — Berniuką ir tą prancūzę.

— Vadina jį Deiviu, — pridūrė Larkinas.

Hoitas vėl linktelėjo galva. Vardus žinoti naudinga.

— Jeigu pavyktų paimti į nelaisvę ar sunaikinti bent vieną jų, suduotume jai nemenką smūgį.

— Į Pažadėtąją žemę ji išvyksta vėliau už mus, — susimąsčiusi tarė Blera. — Galbūt galėtume palikti spąstų. Tiksliai nežinome, iš kur jie pasirodys kitoje pusėje, bet galbūt mums pavyks ką nors padaryti. Bent jau turime keletą dienų apie tai pagalvoti.

— Taip ir padarysime. Tačiau dabar esame pavargę ir turime pailsėti, — Glena uždėjo rankas Larkinui ant pečių. — Turi susigrąžinti jėgas, gražuoli.

— Jaučiuosi daug geriau. Ačiū tau. Bet iš tikrųjų mielai prigulčiau, — jis atsistojo. — Atrodo, kojos jau gali mane išlaikyti. Eime kartu, Blera. Turiu tau kai ką pasakyti.

— Gerai, — ji kartu lipo laiptais. Norėjo laikyti rankas kišenėse, bet neatrodė, kad lipdamas Larkinas labai tvirtai laikytųsi ant kojų, todėl paėmė jo ranką ir persimetė sau per petį. — Atsiremk į mane.

— Neturiu nieko prieš. Noriu tau padėkoti, kad taip rūpiniesi manimi.

— Nereikia, — ji pajuto, kaip suspaudė širdį. — Nereikia man už tai dėkoti.

— Tu manimi rūpinaisi ir aš turiu tau už tai padėkoti. Girdėjau tavo balsą. Kai skridau namo ir nebuvau tikras, ar man pavyks juos pasiekti, išgirdau tavo balsą. Tada supratau, kad pavyks.

— Maniau, kad ji tave įkalino. Galvojau apie tave, užrakintą narve, ir tai man atrodė baisiau net už tai, jeigu būtum miręs. Nebenoriu jaustis tokia išsigandusi ir bejėgė.

— Nežinau, kaip tave nuo to apsaugoti, — kai jie pasiekė jo kambarį, Larkinas buvo visiškai užduseęs ir jautėsi tikrai dėkingas, kad Blera padeda atsigulti į lovą. — Gal prigultum šalia?

Šiaip taip jį paguldžiusi, Blera įsispoksojo.

— Ką?

— Aš visai ne apie tai, — juokdamasis Larkinas paėmė jos ranką. — Nemanau, kad jau esu tam pasiruošęs, bet kitą kartą su malonumu apie tai pagalvosiu. Ar neprigultum šalia, brangioji, ir kartu nenumigtum?

Po to, kai suteikė jam tiek skausmo, tikrai nesitikėjo, kad vyras dar norės su ja būti. Bet tik pažiūrėkite — Larkinas tiesia į ją rankas.

— Tik numigsim, — ji prigulė šalia ir pasisuko, kad matytų jo veidą. — Ir jokių kvailysčių.

— Jeigu tave apkabinsiu, tai jau bus kvailystės?

— Ne.

— O vienas bučkis?

— Bet tik vienas, — Blera lūpomis palietė jo lūpas. — Užsimerk.

Atsidusęs jis pakluso.

— Gera grįžti namo.

— Tau ką nors skauda?

— Nelabai. Truputį maudžia.

— Tau pasisekė.

Jis vėl atsimerkė.

— O tau neatrodo, kad elgiausi meistriškai ir narsiai?

— Gal ir taip. Be to, galiu pridurti, kad buvai gudrus. Subadyti padangas ragu — tai man patiko.

Blera priglaudė delną jam prie krūtinės, kur plakė širdis, užsimerkė ir užmigo.

9 skyrius

Larkinas pabudo pajutęs, kokie sustingę jo kaulai. Kelias minutes gulėdamas galvojo, ar taip jausis kiekvieną mielą rytą, kai jau bus senas — apsiblaususia galva ir apsunkusiu kūnu. O gal čia jo organiz-

mas pradėjo pamažu prisitaikyti, kad užmirštų, kaip jaučiasi jaunas ir žvitrus? Galėjo prisiekti, jog besiversdamas išgirdo girgždant savo kaulus.

Jos, aišku, nebebuvo. Turbūt net jeigu ji būtų pasilikusi ir jam būtų pavykę įkalbėti, jis vis tiek nebūtų sugebėjęs mylėtis. Blera buvo tikras galvosūkis — stipri kaip plienas ir tikra deivė mūšyje. Tačiau po visu tuo slėpėsi švelni, įskaudinta būtybė.

Larkinas norėjo prasibrauti pro tą kietą kiautą iki pat jos esmės.

Ją buvo labai įdomu stebėti. Plaukai priminė minkštą kepurę ir baltos odos fone atrodė dar tamsesni. Magiškų mėlynų akių žvilgsnis skverbėsi iki pat širdies gelmių. Ir jokio apsimestinio drovumo. Jam patikdavo stebėti, kaip Blera kalba, kad ir ką sakytų — tiesiog stebėti besikeičiančią jos lūpų formą.

Ir jos figūra — liauna, standi ir tikrai daili. Larkinas visai neprieštaravo, kad skalbtų jam šonus, kai jie kovodavo akis į akį, ypač kai ji trenkdavosi į jį savo kūnu. Ilgos kojos ir rankos, stiprūs pečiai, kuriuos treniruočių metu Blera neretai apsinuogindavo. Tos puikios standžios krūtys.

Apie jas Larkinas galvodavo tikrai nemažai.

Ir dabar jis erzino save tomis mintimis, nors jos neturėjo prasmės.

Raukydamasis jis atsikėlė. Viską įvertinus buvo galima sakyti, kad jam labai pasisekė — atsipirko tik skauduliais. Už tai reikėjo padėkoti Glenai, gal net reikėtų ją susirasti ir išsiaiškinti, ar dabar, kai jau pailsėjo, ji negalėtų jam dar padėti.

Larkinas nusiprausė po dušu, mėgaudamasis tokiu karštu vandeniu, kokį tik galėjo ištverti. Jam to trūks, grynų gryniausia teisybė. Svarstė, kad galbūt Moira, kuri puikiai sugebėdavo išnarplioti, kaip veikdavo vienas ar kitas dalykas, galėtų ką nors tokio sumeistrauti Pažadėtojoje žemėje.

Apsirengęs jis žengė iš kambario. Name buvo tylu, akimirką Larkinas pagalvojo, kad visi kiti turbūt dar miega, todėl nusprendė nusileisti virtuvėn. Vėl jautėsi alkanas, ir tai jo visai nestebino.

Abejojo, kad virtuvėje ras Blerą. Vis dėlto numanė, kur ji galėtų būti.

Muziką išgirdo dar nepriėjęs treniruočių salės. Šįkart ji klausėsi kitokios muzikos, ne tos, kurią anądien girdėjo virtuvėje. Moteris kimiu kerinčiu balsu dainavo apie tai, kad grįžusi namo norėtų sulaukti bent kruopelytės šilumos.

Larkino nuomone, ji ne tiek jau daug ir norėjo.

Tada pamatė Blerą, apsirengusią tik prigludusiais baltais marškinėliais ir juodomis kelnėmis labai žemu juosmeniu — Larkinui teko prisipažinti, kad šios jam labai patiko.

Mergina vartėsi po visą salę — kūliai, salto, spyriai. Vienu metu versdamasi ji čiupo kalaviją, gulėjusį ant grindų, ir pradėjo kautis su daugybe nematomų priešininkų.

Larkinas palaukė, kol ji sudavė paskutinį smūgį ir sustingo padariusi gilų įtūpstą, vieną koją ištiesusi į priekį ir iškėlusi rankas.

— Išskerdei beveik visus.

Pirmiausia Blera pasuko galvą ir pažvelgė jam į akis. Tada atsistojo, suglaudė kojas ir nuleido kalaviją.

— Paverčiau juos dulkėmis.

Nuėjusi ji padėjo kalaviją, išjungė muziką ir užsivertė buteliuką vandens. Gerdama įdėmiai apžiūrėjo Larkiną. Jo veidas nusėtas mėlynėmis, smilkiniai nubrozdinti, bet dėl to jis neatrodo nė kiek prasčiau.

Kad ir kaip būtų, bent jau buvo atgavęs sveiką veido spalvą.

— Kaip jautiesi?

— Neblogai, bet būtų buvę kur kas geriau, jeigu pabudęs šalia būčiau radęs tave.

— Nežinojau, kiek ketini miegoti. Kaip įkandimas?

— Beveik užmiršau apie jį, — Larkinas prisiartino, paėmė ją už rankos ir pasuko šią riešu į viršų. — Dabar abu turime tokius pat randus.

— Tavo plaukai drėgni.

— Buvau duše. Sopėjo visus kaulus, be to, pamaniau, kad po tokios nakties turėčiau ne juokais dvokti.

— Sušlapinai tvarstį, — susiraukusi Blera bandė jį apsukti. — Pasirodyk.

— Niežti, — pasakė mėgaudamasis, kaip jos pirštai liečia jo plaukus ir odą.

— Greitai gyja. Matyt, dėl Glenos stebuklingo balzamo. Po mano nuotykio jis irgi būtų pravertęs. Atrodo, pasveiksi.

— Tikrai? — Larkinas apsisuko, suėmė ją už liemens ir pakėlęs pasodino ant stalo.

— Atsargiau, meškine, tavęs dar niekas neišrašė iš ligoninės.

— Nelabai suprantu, apie ką čia kalbi, bet tai visai nesvarbu. Iš pradžių galvojau apie tai, kaip gražiai juda tavo lūpytės, — nykščiu jis perbraukė jai per apatinę lūpą. — Jose tiek energijos.

— Žiūrėk, koks žvitrus. Man atrodo, būtų geriau...

Daugiau jo lūpos jai neleido nieko pasakyti. Šį kartą jis jau nebuvo toks atsargus. Stengėsi ją užvaldyti. Tame bučinyje buvo daugiau alkio ir reikalavimo, negu ji buvo pasiruošusi atlaikyti. Tas bučinys užvaldė ir protą, ir kūną, ir Blera pajuto, kaip ją užplūdo geismas.

Ji užmiršo visą atsargumą. Dabar jau buvo per vėlu ko nors imtis, teliko atremti ataką.

Blera po truputį pasidavė ir pajuto, kaip ją užplūsta aistra. Larkinas irgi tai pajuto — svaiginančios, svilinančios aistros bangas, skandinančias jį visą. Jis glamonėjo Blerą mėgaudamasis tuo, kad pagaliau gali liesti ją visą: liauną liemenį, standžias krūtis, stiprius pečius ir nugarą.

Jis jautė, kaip ji atsiliepdama virpa, girdėjo tylias dejones ir žinojo, kad ji priklauso jam.

Bet staiga Blera rankomis įsirėmė jam į krūtinę.

— Palauk. Palauk, leisk šiek tiek atsikvėpti.

Jos balsas buvo žemas ir duslus, ir Larkinui tiesiog norėjosi laižyti ją kaip plaktą grietinėlę.

— Kodėl?

— Dar nežinau, bet ką nors tuoj sugalvosiu, kai tik mano intelekto koeficientas vėl bus aukštesnis už ropės.

— Nežinau, kaip ten tas tavo koeficientas, bet visa kita tavyje tiesiog tobula.

Blera nusijuokė, bet rankų neatitraukė, neleisdama jo lūpoms pasiekti josios lūpų, kad Larkinas ir vėl jos neužhipnotizuotų.

— Visai ne. Aš nesu tobula. Ir visai nemanau, kad jeigu tam atsiduočiau, nebūtų gerai, tikrai gerai. Manau, galų gale viskas kaip tik tuo ir pasibaigs. Bet viskas taip sudėtinga, Larkinai.

— Viskas yra taip paprasta arba taip sudėtinga, kaip mums tai atrodo.

— Ne. Kartais viskas tiesiog yra taip, o ne kitaip. Tu manęs net nepažįsti.

— Blera Merfi, demonų medžiotoja. Pirmiausia pagalvoji būtent apie tai — ir būtent taip buvai mokyta galvoti apie save. Bet tai nė iš tolo tavęs neapibūdina. Žinoma, tu stipri ir narsi.

Blera jau ketino jį nutraukti, bet Larkinas priglaudė pirštą jai prie lūpų.

— Tu savyje turi kur kas daugiau, ne tik narsą ir pareigos jausmą. Tavo širdyje netrūksta vietos ir švelnumui. Mačiau tai per Glenos ir Hoito tuoktuves. Rūpinaisi gėlėmis ir žvakėmis, nes norėjai, kad jiems toji ceremonija būtų nepakartojama. Žinojai, kad jie myli vienas kitą ir kad tai yra svarbu. Man tai labai patiko.

— Larkinai...

— Suprantu, kad buvai įskaudinta. Visi randai išliko, bet slepi juos taip giliai, kad niekas negalėtų pamatyti. Ir tas skausmas verčia tave manyti, jog esi viena ir privalai tokia likti. Bet taip nėra. Žinai, kad visą savo gyvenimą kovojai su kažkuo siaubingu, ir niekada nuo to nenusisukai. Nepaisant to, vis tiek gali šypsotis, juoktis ir net išspausti ašarą, kai du mylintys žmonės vienas kitam prisiekia amžiną meilę. Nežinau, kokia tavo mėgstamiausia spalva, nei kokią paskutinę knygą skaitei, kai turėjai tam laiko, tačiau vis tiek tave pažįstu.

— Nežinau, ką su tavimi daryti, — tarė Blera, kai jis pagaliau nutilo. — Tikrai nežinau. Nesitikėjau, kad viskas taip bus. Esu įpratusi žinoti, kas bus toliau.

— Ir ką, jokių staigmenų? Visai nesigailiu, jeigu pakeisiu šią tavo nuostatą. Ką gi, neatrodo, kad šiuo momentu man pavyks nuplėšti nuo tavęs drabužius. Gal tada pasivaikščiokim?

— Žinai, šįryt mes su Hoitu šiek tiek pašukavome mišką — nudėjome tris.

— Aš kalbu ne apie medžioklę. Tiesiog pasivaikščiokime. Tems dar negreitai.

— A.

— Tau reikia palaidinės arba švarkelio. Eime, ką nors tau surasime ir pakeliui užsuksime į virtuvę. Pačiupsime kokių bandelių.

Buvo taip keista su vyriškiu vaikštinėti laukuose ir šildytis vėlyvos popiečio saulės spinduliuose. Ir be jokio tikslo — jokių misijų, žvalgybos, medžioklių. Tiesiog vaikščioti apsiginklavus kalavijais, basliais ir krimsti cukrinius sausainius.

— Ar žinojai, kad kai viskas baigsis, Hoitas su Glena ketina pasilikti čia?

Blera atsikando sausainio ir susiraukusi pažvelgė į jį.

— Čia, Airijoj? Iš kur tu žinai?

— Mes su Hoitu kartais pasikalbame, kai tvarkomės arklidėse. Taip, čia, Airijoj. Šioje vietoje. Kianas padovanojo jiems šitą namą ir žemę.

— Kianas atidavė jiems namą? — ji dar atsikando sausainio. — Niekada nebūčiau pagalvojusi. Teko girdėti, kad kai kurie vampyrai atsisako misti žmonėmis. Sklando gandai, tiksliau, legendos, jog kai kurie jų gyvena tarp žmonių ir jų nemedžioja. Juos ir pačius galėtume palaikyti žmonėmis. Bet, tiesą sakant, niekada tuo pernelyg netikėjau.

— Gal ir galėtum palaikyti juos žmonėmis, bet dėl to jie tokiais netampa. Ir vis tiek Kianu pasitikiu labiau negu daugeliu žmonių. Gal tai kaip nors susiję su jo nugyventu amžiumi?

— Cha, ką tada pasakysi apie Lilitą? Ji nugyveno dukart tiek.

— Juk demonai irgi gali rinktis, kokiu keliu eiti. Nežinau, nuo ko tai priklauso. Kai viskas baigsis, grįši į tą savo Čikagą?

— Nežinau, — vien pagalvojusi apie tai, sunerimo. — Turbūt keliausiu kur nors kitur. Gal kuriam laikui apsistosiu Niujorke.

— Ten, kur gyveno Glena? Ji rodė man nuotraukas. Tikras stebuklas. Gal kuriam laikui liktum Pažadėtojoje žemėje? Atostogoms.

— Atostogos Pažadėtojoje žemėje, — ji papurtė galvą. — Jeigu jau kalbame apie stebuklus, tai gal. Kokioms kelioms dienoms. — Juk vis tiek niekas manęs grįžtančios nelaukia, pagalvojo ji.

Jie priėjo kapinaites ir koplyčios griuvėsius. Čia tebežydėjo gėlės, aukštą žolę šiureno vėjas.

— Čia ilsisi mano giminė. Labai keista tai žinoti. Man niekada niekas nesakė, kad turime tokias gilias šaknis.

— Tau dėl to liūdna?

— Nežinau. Šiek tiek. Hoitas atsivedė mane čia, kad parodytų, iš kur esu kilusi. Čia Nolos kapas, — Blera mostelėjo į antkapį, ant kurio gulėjo gėlių, jos čia padėtų prieš kelias dienas. — Nuo jos ir prasidėjo mūsų šeimos istorija. Vienas jos vaikas tapo pirmuoju medžiotoju. Nežinau kuris ir turbūt niekada nesužinosiu. Bet tikrai vienas jų.

— Ar norėtum tai pakeisti, jei galėtum?

— Ne, — ji pažvelgė į Larkiną, kai šis apkabino per pečius. — Ar atsisakytum to, ką sugebi?

— Už jokį Žaliųjų kalnų auksą. Ypač dabar, kai nuo to tiek daug priklauso. Per tavo atostogas Pažadėtojoje žemėje, — kalbėjo jis, jiems žengiant toliau, — nusivesiu tave prie Pasakiškųjų krioklių. Surengsime iškylą.

— Tu vėl apie maistą, — ji paėmė sausainį ir įgrūdo Larkinui į burną.

— Paplaukiosime sietuvoje — jos vanduo tyras kaip žydrasis krištolas ir šiltas. Po to, kai pasimylėsime minkštoje žolėje, apačioje šniokščiant vandeniui.

— Ir apie seksą.

— Maistas ir seksas. O ar yra dar kas nors maloniau?

Teko pripažinti, kad jis teisus. Blera negalėjo paneigti, kad tas paprastas popietinis pasivaikščiojimas buvo lyg netikėta dovana, kur kas vertingesnė negu ji būtų galėjusi įsivaizduoti.

— Mėlyna, — pasakė ji. — Man labiausiai patinka mėlyna spalva.

Jis nusišypsojo, ir susiėmę už rankų abu užkopė į kalvą, paskui nusileido žemyn.

— Žiūrėk. Argi ne puikus vaizdas?

Žolelių darželyje ji išvydo apsikabinusius Gleną ir Hoitą. Aplink juos vešėjo augalai, užlieti saulės spindulių. Vienoje rankoje Glena laikė krepšelį skintų žolių, kita glostė Hoitui skruostą.

— Girdi strazdą? — paklausė Larkinas, ir Blera išgirdo džiaugsmingą strazdo giesmę.

Tai buvo nepaprasto artumo momentas, artumo, kurį sunku nusakyti, kurio negalėjai apčiuopti, bet kuris buvo neginčijamas. Tikras stebuklas, pagalvojo ji, kad visame tame siaube kažkaip atsiranda vietos tokiems žmogiškiems dalykams kaip viena mylinti širdis, prigludusi prie kitos.

Blera suprato, kad iki šiol netikėjo stebuklais.

— Todėl ir laimėsime, — tyliai ištarė Larkinas.

— Ką?

— Kaip tik dėl to jie negali mūsų įveikti. Mes stipresni už juos.

— Nenoriu gadinti gražios akimirkos, bet fiziškai jie kur kas stipresni už vidutinį žmogų.

— Fiziškai. Bet juk ne viskas priklauso tik nuo brutalios jėgos. Ir niekada taip nebuvo. Jie nori naikinti, o mes norime išlikti. Išlikimo instinktas kur kas stipresnis. Be to, mes turime visa tai, — jis linktelėjo galva į Hoitą su Glena. — Meilę ir gėrį, gailiaširdiškumą, viltį. Kam dar du žmonės pasižadėtų vienas kitam tokiu metu, jei neketintų tų pažadų vykdyti? Juk neatsisakysime viso šito. Neleisime, kad tai iš mūsų atimtų. Mus tai sieja, kaip tik todėl mūsų niekas nesustabdys.

Jis pamatė, kaip Glena ir Hoitas patraukė namų link ir išgirdo Glenos juoką, tas juokas nusmelkė Larkiną iki pat širdies gelmių.

— Blera, tu manai, kad jie irgi nesileis sustabdomi, bet juk tai nieko nekeičia. Būdamas urvuose mačiau tuos žmones, uždarytus narvuose. Kai kurie jų buvo nugalėti, pernelyg išvargę, įbauginti, todėl tik laukė mirties. Bet buvo ir tokių, kurie purtė narvų grotas ir keikė tuos išgamas. Ir kai juos išleidau, kai kurių jų veiduose išvydau daugiau negu baimę ir daugiau negu viltį. Mačiau kruvino keršto troškimą.

Kai Larkinas atsisuko, Blera visa tai išvydo jo veide.

— Mačiau, kaip stipresnieji padėjo silpnesniesiems, — toliau kalbėjo jis. — Nes taip jau žmonėms įprasta. Sunkiais laikais mumyse išryškėja visa, kas blogiausia ir geriausia.

— Tu pasikliauji tuo, kas geriausia.

— Mes visi tuo pasikliaujame. Mes šeši.

Žengdama toliau ji mąstė apie tai.

— Mane mokė pasikliauti tik vienu dalyku, — nenusileido Blera, — savimi. Niekuo daugiau. Mūšyje esi vienas, nuo pradžios iki pabaigos — ir taip visada.

— Tai nori pasakyti, kad tu visada viena? Kokia tada prasmė?

— Laimėti. Iš mūšio grįžti gyvai, o priešą palikti mirti. Juoda ir balta. Jokio puikavimosi, jokių klaidų — nieko, kas blaškytų dėmesį.

— Kas galėtų taip gyventi?

— Mano tėvas galėjo. Ir gyveno. Ir gyvena. Po to, kai jis... Po to, kai likau viena, kurį laiką praleidau su savo teta. Ji į gyvenimą žiūrėjo kitaip. Laimėti svarbu, nes jei pralaimi, būni miręs. Bet svarbu ir gyventi. Šeima, draugai. Kartu žiūrėti filmus, eiti į paplūdimį.

— Vaikščioti saulėje.

— Taip. Jai, jos šeimai tai tinka.

— Tu irgi esi iš tos šeimos.

— Pas ją tikrai taip jausdavausi. Bet buvau kitaip mokyta. Galbūt dėl to man taip gyventi nelabai sekėsi. Aš... Kažkada labai mylėjau vieną žmogų. Mes vienas kitam visko prižadėjome, bet taip tų pažadų ir netesėjome. Jis negalėjo būti su manimi. O aš negalėjau nieko pakeisti, nes tai, kas buvau, jį ne tik nustebino ir išgąsdino. Jam tai kėlė pasibjaurėjimą.

— Vadinasi, jis nebuvo tau skirtas vyras. Net sakyčiau, jis apskritai joks vyras.

— Jis buvo paprasčiausias žmogus, Larkinai. Paprastas vaikinas, ir man atrodė, kad noriu ir galiu tai turėti — paprastą gyvenimą.

Jis manė, kad Blera verta geresnio gyvenimo. Ji verta kur kas daugiau.

— Galima sakyti, jog Džeremis — toks buvo jo vardas — man parodė, kad toks gyvenimas ne man. Negaliu sakyti, kad neturiu jokio

kito gyvenimo, išskyrus tą, kurį mano tėvas vadino „misija“. Turiu draugų. Mėgstu apsipirkti, mėgstu picą, žiūrėti televizorių. Bet vis tiek niekada negaliu užmiršti to, kas vyksta nusileidus saulei. To neįmanoma užmiršti. Mes ne tokie kaip kiti žmonės.

Blera pažvelgė aukštyn.

— Saulė leidžiasi. Geriau grįžkime vidun ir pasiruoškime treniruotei, — ji žvilgtelėjo į jį. — Žaidimų laikas baigėsi.

Larkinui visai patiko sėdėti ir leistis slaugomam gražios moters, ypač kai toji moteris taip maloniai kvepėjo, o jos rankos švelnios lyg angelo.

— O kaip dabar? — Glena švelniai masažavo jam petį, keliaudama rankomis tai žemyn, tai vėl aukštyn.

— Labai gerai. Tiesiog nuostabu. Dar kokia valanda ar dvi — ir galėsi viską baigti.

Ji sukrizeno ir pradėjo masažuoti kitą petį.

— Tau nemenkai kliuvo, drauguži, bet gana sparčiai taisaisi. Būtų geriau, jei šįvakar treniruotę praleistum.

— O man atrodo, kad bus geriau, jei aš jos nepraleisiu. Laiko ir taip nedaug.

— Po kelių dienų iškeliaujame, — virš Larkino galvos ji pažvelgė pro langą, toliau masažuodama jam nugarą ir pečius. — Keista, kaip greitai ši vieta tapo namais. Aišku, pasiilgstu Niujorko, bet jis man daugiau nei namai.

— Juk retkarčiais ten grįši.

— Žinoma, kad atgaučiau formą. Gali išvežti merginą iš miesto, bet... — Glena apėjo aplink jį ir pirštais perbraukė per sumuštas šonkaulių vietas. Larkinas net pašoko.

— Aš bijau kutenimo.

— Susiimk ir galvok apie Pažadėtąją žemę. Pasistengsiu greitai.

Tai buvo tikra kankynė, ir jis iš paskutiniųjų valdėsi, kad nepradėtų kikenti kaip mergiotė.

— Pažadėtoji žemė tau patiks. Pilyje turime puikių sodų ir žo-

lelių, — ak, nebegaliu kentėti. O ties pilimi upė beveik tokia pat plati kaip ežeras. Žuvys pačios šoka į rankas... Tikiuosi, jau baigei?

— Viskas. Gali apsivilkti marškinėlius.

Jis pasukinėjo pečius, galvą.

— Jaučiuosi kur kas geriau. Ačiū, Glena.

— Visi užsiėmę dienos darbais, — ji nuėjo prie kriauklės nusiplauti nuo rankų balzamą. — Hoitas su Kianu kalbėjosi.

— Gerai, kad jie vėl prisiminė esą broliai, — Larkinas atsistojo ir apsivilko marškinėlius. — Bet tu, aišku, ne apie broliškus pašnekesius.

— Ne. Daugiau apie organizavimą, strategiją. Hoitui geriau sekasi organizuoti, jis labai pastabus detalėms, bet Kianas geresnis strategas. Tai va, — ji atsisuko šluostydamasi rankšluosčiu, — paprašiau, kad nebesvarstytų viso to per vakarienę, kad galėtume paprasčiausiai pavalgyti, kiek tai įmanoma, kai aplinkui vien ginklai.

— Vakarienė buvo puiki. Pirma mačiau jus su Hoitu besibučiuojančius žolelių darželyje.

— O...

— Ir tai puiku. Kaip ir mūsų su Bleros pasivaikščiojimas arba Moira, kur nors susirangiusi su knyga. Mums to reikia, todėl nemanyk, kad aš įsižeidžiau, jog nebuvau pakviestas į tą pokalbį dėl organizavimo ir strategijos.

— Su tavimi taip paprasta. Matai, dabar svarstome ne tik tai, kaip nugabenti ginklus ir visus kitus reikmenis iki Dievų Vartų, bet ir kaip visa tai perkelti į Pažadėtąją žemę ir bet kurią jos vietą, kurioje turime atsidurti.

— Manau, kad mums atsiras vietos pilyje.

— Pilyje, — Glena tyliai nusijuokė. — O kaip nusigausime iki tos pilies? Gali kilti visokių rūpesčių dėl gabenimo, todėl mums reikės tavo ir Moiros pagalbos, nes tik judu ten susigaudote. Kaip tau sekasi braižyti žemėlapius?

— Šitaip atrodo visa Pažadėtoji žemė, — braižė bibliotekoje Larkinas. — Tokią jos formą įsiminiau iš žemėlapių, kuriuos mačiau

namuose. Kaip nelygi vėduoklė: šitie įdubimai — tai įlankėlės, užutėkiai ir uostai. O štai čia — Dievų Vartai.

— Vakaruose, — sumurmėjo Hoitas, — kaip ir čia.

— Taip, tik daugiau krašto gilumoje. Nors giedrą dieną gali matyti pakrantę ir net jūrą. Ten taip pat yra miškas, tik jis driekiasi šiek tiek šiauriau negu čia. Vartai ant aukštumos, šalia — Dievų Šaltinis. O maždaug čia yra pilis.

Pilį Larkinas pažymėjo nupiešdamas kažką panašaus į bokštą su vėliava.

— Joti reikia gerą valandą, jeigu labai neskubėsi ir neišklysi iš kelio. Yra išsišakojimas čia, o paskui čia. Šiuo keliu ir pasieksi Pažadėtąjį miestą. O šituo keliu pateksi į Slibino irštvą ir Knokarigą. Iš ten kilusi mano motinos giminė, ir ten tikrai atsirastų norinčiųjų kautis.

— O mūšio laukas? — paklausė Hoitas.

— Čia, arčiau Pažadėtosios žemės vidurio. Štai puslankiu šiaurės link driekiasi kalnai, toliau pasisuka rytų link, paskui — žemyn į pietus. Čia yra slėnis. Jis platus, bet žemė jame nelygi, išakyta urvų ir nuklota uolų. Vadiname jį Tylos slėniu, nes ten pasiklydęs žmogus gali klajoti valandų valandas ir jo niekas neišgirs. Kiek žinau, visoje Pažadėtojoje žemėje tai vienintelė vieta, kur, be žolės ir akmenų, nieko nerasi.

— O kokia prasmė surengti apokalipsę pievelėje, — mestelėjo Kianas. — Moira sakė, kad iki ten nužygiuoti reikia penkių dienų.

— Taip, nelengvas žygis.

— Man bus gana sudėtinga, net jei sugebėsiu nusikasti iki Pažadėtosios žemės.

— Pakeliui yra visokių vietelių — slėptuvių, trobelių, urvų, lūšnelių. Pasirūpinsime, kad nepavirstum į deglą.

— Tave, Larkinai, nors prie žaizdos dėk.

— Darau ką galiu. Netoli slėnio yra gyvenviečių, — tęsė jis toliau, piešdamas ir šias. — Galima pasikviesti ir jų vyrus. Bet, manau, reikia pasirūpinti ir įtvirtinimais. Priešui tos vietos irgi gali pasirodyti patogios prisiglausti ir ruoštis mūšiui.

— Turi smegenų berniokas, — vėl įsiterpė Kianas. — Ji puls

juos, — Kianas pabarbeno pirštu į žemėlapį. — Dešimteriopai padidins savo pajėgas, pavers vampyrais tuos, kuriuos manys galint tapti gerais tarnais, o kitus naudos kaip maisto atsargas. Čia ji puls pirmiausia.

— Vadinasi, juos turime ginti pirmiausia, — linktelėjo Hoitas.

— Laiko ir pastangų gaišimas.

— Negalime palikti žmonių nesaugių, — pradėjo Hoitas.

— Reikia juos iš ten išvesti. Palikti ją be maisto ir naujų pajėgų, bent jau šioje vietoje. Sakyčiau, tas gyvenvietes reikėtų supleškinti iki pamatų, bet tai tik burnos aušinimas.

— Manau, tu teisus, — tarė įeidama Blera. — Reikia palikti ją be pastogės ir atsargų. Tik pelenus. Geriausias, greičiausias ir efektyviausias būdas.

— Jūs kalbate apie tų žmonių namus, — papurtė galvą Larkinas, atsisukęs į ją. — Apie jų namus, gyvenimą ir pragyvenimo šaltinį.

— Kurio jie šiaip ar taip neteks, kai ji atliks savo nešvarų darbą. Bet ji to nepadarys, — tarė Blera Kianui, — o jei ir mėgintų, žmonės pradėtų maištauti ir mums tektų kovoti dviem frontais. Todėl žmones — senelius, tuos, kurie negali ar nenori kovoti — reikia perkelti į pilį ar kokią kitą tvirtovę.

— Bet tu su juo sutinki, — nenusileido Larkinas, — kad reikia sudeginti jų namus, ūkius, parduotuves.

— Taip, sutinku.

— Yra ir kitų būdų, — iškėlė ranką Hoitas. — Mums su Glena nepavyko sukurti burto, kuris nubaidytų vampyrus nuo namo, nes mes čia turime Kianą. Tačiau galima mėgint apsaugoti tas sritis, kad vampyrai negalėtų prisiartinti prie tų namų. Gali būti, kad jų burtininkui pavyks tuos kerus įveikti, bet tam prireiks laiko, susikaupimo ir energijos.

— Tai galėtų būti naudinga, — pasakė Blera ir susižvalgė su Kianu, suprasdama, kad jis galvoja apie tą patį, — jie nedegins gyvenviečių, bet tai padarys Lilita. — Tai štai kokia ta Pažadėtoji žemė, — tarė Blera, pasilenkusi virš žemėlapio. — O štai ir toji vieta. Apsupta iš visų pusių, prispausta prie kalnų. Daugybė urvų, galybė

vietų pasislėpti. Ir visiškai negyvenama. Net kalnų ožiui būtų sunku iš ten ištrūkti.

— Mes nebėgsime, — tvirtai tarė Larkinas.

— Aš galvojau apie juos. Neturėdami kitos priedangos dieną jie slapstysis urvuose. Tai mums teikia šiokį tokį privalumą, bet jie įgyja galimybę rengti pasalas. Dar vienas jų privalumas — naktis. Mes galėsime naudoti ugnį, tai nemažas mūsų pranašumas. O iki tol, kol iki ten nusigausime, kelyje galėtume palikti jiems keletą staigmenų. Mes nežinome, iš kurios pusės ji ketina pasirodyti, bet didžiausia tikimybė, kad tai įvyks kažkur šioje vietoje, — Blera uždėjo ranką ant žemėlapio. — Kovos laukas, prieglobstis, pilis. Ji tikrai neketina dieną slapstytis už uolų — ne jos stilius. Manau, ji pasirodys naktį ir greitai pasitrauks į kokią nors priedangą. Labiausiai tikėtina, kad ji ką nors iš anksto pasiųs į tas gyvenvietes, idant būtų pasirūpinta jos atvykimu. Todėl mums reikia išsiaiškinti, kaip iš šių vietų galima greičiausiai patekti į štai šias.

Jie toliau dirbo, ginčijosi, diskutavo. Blera pastebėjo, kad Larkinas atšlijo nuo jos, lyg ir atsitraukė. Žinojo, kad nieko negali su tuo padaryti. Bent jau nebus dar kartą įskaudinta.

Kad ir kaip būtų, jausmai tarp jų tebuvo iliuzija. Kažkas įsivaizduota ir taip pat laikiną kaip tyrumas. Jausti aistrą buvo puiku. Ji bent trumpam užpildė tuštumą. Tačiau Blera puikiai žinojo, kad reikalams susikomplikavus aistra labai greitai išgaruodavo. Žinoma, menka paguoda, bet daugiau šiuo metu jai nebuvo ko nusitverti. Apie tai galvodama Blera patraukė į savo kambarį. Viena.

Moira laukė patogios progos. Per treniruotę ji pastebėjo, kad tarp Bleros ir Larkino kažin kas negerai. Jie beveik nesikalbėjo, o jei ir kalbėjosi, tai tik kaip visiškai svetimi žmonės. Kai vakaras jau ėjo į pabaigą, ji nutvėrė Larkiną už rankos, kol šis dar nespėjo išeiti iš treniruočių salės.

— Eime su manimi. Noriu tau kai ką parodyti.

— Ką?

— Mano kambaryje. Užtruksi tik minutėlę. Po kelių dienų būsime namie, — pasakė Moira, kol jis nespėjo paprieštarauti. — Turbūt tada visa tai atrodys kaip sapnas.

— Košmaras.

— Gal ne viskas? — matydama, kad jis tikrai prastai nusiteikęs, Moira meiliai stuktelėjo jį klubu. — Juk tikrai ne viskas. Laikas dabar bėga taip greitai. Buvo minučių, kai maniau, jog čia įstrigome amžiams. O dabar laikas taip bėga, atrodo, ką tik atvykome.

— Kai grįšiu, pasijusiu geriau. Kai žinosiu, kur esu ir kodėl.

Tai jau tikrai, pagalvojo ji, kažkas tikrai negerai. Moira atvėrė savo kambario duris ir neištarė nė žodžio, kol jie įėjo į vidų ir uždarė duris.

— Kas atsitiko tarp tavęs ir Bleros?

— Nesuprantu, apie ką kalbi. Ką norėjai man parodyti?

— Nieko.

— Bet juk sakei...

— Pamelavau. Dar dieną mačiau, kaip judu vaikščiojot susikibę už rankų, ir tą tavo žvilgsnį, kurio su niekuo nesupainiočiau.

— Ir kas iš to?

— O šįvakar tarp jūsų tiesiog stingo oras kiekvieną kartą, kai kuris nors vienas kitam ką pasakydavote. Jūs susibarėte?

— Ne.

Ji suspaudė lūpas.

— Tai gal jums reikėtų pasibarti.

— Nekvailiok, Moira.

— O kas gi čia kvailo? Juk su ja esi laimingas. Ji tau suteikia kažką, ko anksčiau niekada tavyje nebuvau pastebėjusi. Be to, man atrodo, kad Blerai tu suteiki tą patį.

Larkinas žaidė su dailiais akmenėliais, kurių ji buvo prisirinkusi iš upelio ir sudėjusi ant komodos.

— Bijau, kad klysti. Aš, ko gero, irgi klydau.

— Kodėl taip manai?

— Šiandien ji pasakė, kad aš jos nepažįstu. Nenorėjau su tuo sutikti, bet dabar... Dabar manau, kad ji galbūt buvo teisi.

— Gal ji teisi, o gal ir ne, bet man nekyla jokių abejonių, kad ji pasakė ar padarė kažką, kas tave nuliūdino. Ar ketini viską taip ir palikti? Galėtum viską išlieti, ir kodėl viso to neišliejus būtent jai?

— Aš ne...

— Ir nereikia čia atsikalbinėti, — netekusi kantrybės metė Moira. — Kad ir kas tai, negali būti blogiau už tą, su kuo mums tenka susidurti. Visa kita dabar visai nesvarbu. Esu tikra, kad bet ką galima sutvarkyti. Tad eik ir sutvarkyk.

— Kodėl aš visada turiu viską tvarkyti?

— Bent jau todėl, kad kitaip naktį, užuot miegojęs, tik be reikalo graušiesi. O kad taip neatsitiktų, tol nuo tavęs neatstosiu, kol tau neįkyrės.

— Gerai jau, Moira, tu tikras galvos skausmas.

— Žinau, — ji palietė jo skruostą. — Bet tik todėl, kad tave myliu. O dabar eik.

— Na, aš ir einu.

Susierzinimą, kurį sukėlė Moira, jis nusinešė iki pat Bleros kambario. Pabeldė, bet nelaukė kvietimo užeiti. Atidarė duris ir išvydo ją sėdinčią prie stalo, prie savo nedidelio kompiuterio.

Įėjęs uždarė duris.

— Noriu su tavimi pasikalbėti.

10 skyrius

Blerai tas tonas buvo puikiai pažįstamas — „noriu pasikalbėti" iš tikrųjų reiškė „noriu pasibarti". Ką gi, puiku, geriau ir būti negali. Jos nuotaika labai tiko kokiam bjauriam skandalui.

Tačiau tai nereiškė, kad Larkinui dėl to bus lengviau. Todėl ji sėdėjo kur sėdėjusi.

— Aiškiai nematai, kad aš užsiėmusi.

— Aiškiai nematai, kad man nusispjaut.

— Čia mano kambarys, — ramiai pasakė ji, — ir mano taisyklės.

— Tai išmesk mane lauk.

Ji pasisuko į Larkiną ir atsainiai ištiesė kojas, puikiai žinodama, kad tai jį įsiutins.

— O ką, manai, negalėčiau?

— Manau, dabar tau tai sunkiai pavyktų.

— Matau, kad prašyte prašaisi bėdos. Puiku, — Blera užsimetė koją ant kojos, kad dar labiau jį paerzintų. Tada atsainiai pasiėmė buteliuką vandens. — Sakyk, ko atėjai, tada nešdinkis.

— Atrodo, tai tu, *cara**, prašaisi bėdos.

— Klausyk, ir taip žinau, kad tau kažkas nepatinka. Parodei gana aiškiai. Tad gal rėžk, Larkinai. Neturime laiko, o aš neturiu kantrybės nereikšmingoms nuoskaudoms.

— Tai tau atrodo nereikšminga taip beširdiškai siūlyt sunaikinti žmonių namus, jų viso gyvenimo darbą, viską, ką jie statė ir dėl ko liejo prakaitą?

— Tai pagrįsta ir pasitvirtinusi karo strategija.

— Manęs nestebina, kai apie tai kalba Kianas. Toks jau jis yra, ir čia nieko nepadarysi. Bet tik jau ne tu, Blera. Ir aš čia ne apie strategiją, o apie tai, kaip tatai buvo pasakyta, kaip tu kalbėjai apie tuos, kurie gins savo namus — pavadinai juos maištininkais, lyg būtų tik kažkoks trukdis.

— Taip ir būtų, nes tai sudarytų kliūčių, kurių mes negalime sau leisti.

— Bet tu galėtum leisti sau juos sudeginti.

Blera puikiai girdėjo pyktį ir pasibjaurėjimą jo balse. Viskas, ką ji dabar galėjo padaryti, — pasistengt nekreipti į tai dėmesio.

— Geriau jau netekti kelių plytų ir rąstgalių negu gyvybės.

— Namai — ne tik plytos ir rąstai.

— Nieko apie tai nežinau, namų niekada neturėjau. Tačiau ne tai svarbiausia. Kad ir kaip būtų, tai ginčytinas klausimas. Bet mes to nedarysime. Tad jeigu jau viskas...

— Kaip tai tu neturėjai namų?

— Sakykime, kad niekada nejaučiau prieraišumo jokiam stogui

* Cara (*gėl.*) — draugužė.

virš galvos. Net jeigu ir jausčiau, verčiau netekčiau to stogo negu savo ar kokio man artimo žmogaus gyvybės, — Bleros sprando raumenys įsitempė it styga, net galvą įsiskaudėjo. — Ir išvis juokingas pokalbis — mes juk vis tiek nieko nedeginsime.

— Ne, nes mes ne pabaisos.

Tai išgirdusi ji mirtinai išblyško. Larkinas matė.

— Turi omeny, kad nei tu, nei Hoitas ne pabaisos, bet Kianas ir aš — kitas reikalas. Puiku. Man ne pirmiena būti lyginamai su vampyru.

— Aš visai ne tai norėjau pasakyti.

— Tikėtumeis to iš jo, bet ne iš manęs, — pakartojo Blera. — Ką gi, dabar gali tikėtis ir iš manęs. Verčiau žinai ką? Užmiršk tai. Nesitikėk nieko. Ir dink iš čia.

— Aš dar nebaigiau.

— O aš baigiau, — ji pakilo ir žengė durų link. Kai atsidūrė priešais Larkiną, jis suėmė ją už rankos, bet ji trūktelėjusi išsilaisvino. — Judinkis, jeigu nenori, kad tuoj tau padėčiau.

— Tai šitaip tu tvarkai reikalus? Grasinimais ir pasistumdymais?

— Ne visada.

Ji trenkė jam. Bleros kumštis pakilo jai dar nespėjus suvokti ką daro ir nubloškė Larkiną žemyn. Ji liko stovėti sutrikusi ir susigėdusi. Prarasti savitvardą, fiziškai žaloti kitą — tai tiesiog neleistina.

— Neketinu atsiprašinėti vien dėl to, kad tu to nori. Bet visa tai jau peržengia visas ribas. O tai, ką padariau, rodo, kad ir aš jas peržengiau, todėl šitą pokalbį verčiau baigti. Nagi, kelkis.

Blera ištiesė jam ranką.

Kai suprato, kad padarė klaidą, buvo per vėlu — Larkinas trūktelėjo ją už rankos ir spyriu į kojas išmušė iš pusiausvyros. Kai Blera tėškėsi ant grindų, jis užvirto ant viršaus jai net nespėjus pasipriešinti.

— Tai tokie tavo argumentai? — paklausė jis. — Kumščiu į veidą?

— Aš ginčą jau buvau baigusi. Ir taip padėjau tašką. Larkinai,

verčiau riskis žemyn, ir kuo greičiau, tuo geriau. Man kažko nieżti delnai.

— Velniop.

— Velniop tave, — ji nuvertė jį šalin, tada pašoko ir greitai pritūpė, kad išsisuktų, jeigu jis ką nors mestų. — Neleisiu, kad su manimi šitaip žaistum. Viskas labai gražu, kai vaikštom susikibę už rankučių ir kalbamės apie iškylas, bet kai reikalai komplikuojasi ir man tenka būti tvirtai, tu staiga pradedi bjaurėtis ir paverti mane sumauta pabaisa.

— Aš tavęs taip nevadinau ir visai nesu pasibjaurėjęs. Aš tik esu beprotiškai įsiutęs, — Larkinas puolė ją, jie vėl atsidūrė ant grindų ir pradėjo raičiotis. Nusiritę trenkėsi į stalą ir jį apvertė, o nukritusi stiklinė vaza pažiro į šukes.

— Jeigu bent kelioms sekundėms liautumeis mėginusi mane aptalžyti ir sukruvinti, galėtume visa tai išspręsti.

— Jeigu būčiau norėjusi paleisti tau kraują, jis jau dabar lietųsi upeliais. Man nereikia, kad skelbtum nuosprendžius ir rodytum savo šaltumą, nes aš mat įžeidžiau tavo jausmus. Man nereikia visų tų nesąmonių ir visai nesvarbu, ar tu, ar kas nors kitas...

— Tau tiesiog reikėtų užsičiaupti.

Larkinas užčiaupė jai burną piktu, susierzinimo kupinu bučiniu, nepaisydamas, kad Blera alkūne bedė jam į pilvą. Jam tik teko pakelti galvą, kad atgautų kvapą.

— Neaiškink man, ką turiu daryti, — Blera abiem rankom nutvėrė jį už plaukų ir vėl įsisiurbė į lūpas. Taip pat piktai ir taip pat susierzinusi. Ir su tokia pat aistra.

Tegul viskas eina velniop, pagalvojo ji. Kam svarbu, ar tai teisinga, ar ne? Velniop sveiką protą ir saugumą. Velniop savitvardą. Atėjo laikas pasiimti tai, ko norėjosi, ir pačiai atsiduoti. Juk vis tiek tai nieko nereiškia, galvojo Blera, plėšdama nuo jo marškinius. Tik kūnas ir aistra. Ji troško ir visiškai jam atsiduoti, ir nevaržoma mėgautis.

Blera persirito per jį ir apsižergusi vyrą pradėjo plėšti nuo savęs marškinėlius. Bet Larkinas tuoj pat pakilo ir suspaudė ją savo glėbyje, lūpomis ieškodamas jos krūtų. Ji atmetė galvą atgal ir pasidavė jam.

Dabar jis jautėsi kaip slibinas, skriejantis visu greičiu. Blera lyg ir mėgino tramdyti aistrą, bet nuo jos įkaitusio kūno vyrą apėmė ekstazė. Larkinas ragavo jos dantimis ir liežuviu, su pasimėgavimu jausdamas jos pirštus, įsikertančius jam tai į pečius, tai į nugarą, tai į šonus. Po to mergina vėl atsidūrė po juo, spausdamasi prie jo klubais, ir jų lūpos susiliejo.

Jai nuo klubų Larkinas nutraukė laisvas kelnes, ir po jomis nebuvo nieko daugiau — tik moteris, įkaitusi ir drėgna. Dar karštesnė ir drėgnesnė pasirodė, kai ją palietė. Jos dusli dejonė nusvilino jo lūpas.

Kai ją užliejo orgazmas, Blera tesugebėjo šauktis Dievo. Tačiau godulys čia pat vėl prisistatė, įsisuko į ją lyg viesulas, versdamas kandžiotis, draskytis ir plėšytis. Ji neketino nieko prašyti ir už nieką dėkoti, tik stipriau apkabino jį kojomis. Ir visiškai atsidavė tam nepakartojamam jausmui, kai jis įėjo į ją. Ir ją apėmusiai beprotybei, jo vienas po kito sekantiems antpuoliams, kol galų gale abu išsekę krito.

Ką ji padarė? Ką tik atsidavė beprotiškam, iš koto verčiančiam seksui, visiškai užmiršusi bet kokią savisaugą, pasekmes ir viską pasaulyje. Jokių minčių, tik gyvuliškas, pirmykštis poreikis.

Jis tebebuvo joje, ir atrodė, kad nuo aistros jų kūnai susilydė į vieną. Kaip dabar jai vėl reikės atsiskirti? Kaip išsiplėšti iš tos visumos?

Ji neturėjo leistis iki tokių jausmų. Nieko, jokio žmogaus neturėjo trokšti taip, kad užmirštų save. Atsiduoti taip aklai, su tokia laukine aistra ir dar šitaip tuo mėgautis. Ji neužkirto tam kelio. Nesugebėjo sustoti. O dabar teks už tai sumokėti.

Larkinas kažką murmėjo — ji negalėjo suprasti ką. Paskui, prieš atsitraukdamas, jis nosimi lyg uostinėjantis šunelis pasitrynė jai į kaklą. Toks mielas elgesys po tos laukinės aistros Blerą visiškai nuginklavo.

— Mylėtis su tavimi — fantastika, — jis porą kartų nelygiai įkvėpė. — Tik viskas ne visai taip, kaip aš įsivaizdavau. Tu gerai jautiesi?

Atsargiai, įspėjo ji save. Atsargiai ir ramiai.

— Visiškai.

Blera atsisėdo ir ištiesė ranką siekdama kelnių.

— Palauk minutėlę, — Larkinas paėmė ją už rankos. — Man dar svaigsta galva. Ir per visą tą skubėjimą net nespėjau tavęs kaip reikiant apžiūrėti.

— Darbas atliktas, — ji užsitraukė kelnes. — Tai svarbiausia.

Larkinas kilstelėjo ir nutvėrė jos marškinėlius, kol Blera nespėjo jų pasiekti.

— Tai ką, net neketini į mane pažvelgti?

— Klausyk, aš nelabai gabi visiems šitiems žaidimams, be to, turiu daug darbų.

— Man tai nepriminė žaidimo. Labiau mūšį. Be to, pasirodė, kad laimėjome jį abu.

— Teisingai, tai kaip ir sakiau — viskas gerai, — Blera jautė tuoj nebegalėsianti suvaldyti drebulio. — Duok marškinėlius.

Jis nužvelgė jos veidą.

— Kur tu slapstaisi? Juk tam turi tiek mažai vietų.

— Visai aš nesislapstau, — Blera išplėšė marškinėlius jam iš rankos.

— Dar ir kaip slapstaisi. Jei tik kas nors per daug prisiartina, tu tuoj pat traukiesi į šešėlius.

— Klausyk, ar tau būtina mane erzinti? — ji užsitempė marškinėlius. — Mes pasimylėjome, seksas buvo tikrai puikus. Bet tai jau praėjo, ir mes vėl galime daryti ką privalome.

— Nemanau, kad čia viskas taip skiriasi nuo Pažadėtosios žemės, kad tai, kas tarp mūsų įvyko, būtų galima vadinti tik seksu.

— Klausyk, kaubojau. Jeigu tau norisi romantikos...

Larkinas neskubėdamas atsistojo. Iš jo žvilgsnio Blera suprato, kad vėl jį suerzino. Ir jai tai net patiko. Tuoj jie vėl apsižodžiuos ir jis paliks ją ramybėje.

— Čia nebuvo nieko romantiško. Maniau, pirmasis mūsų suartėjimas bus kitoks, bet viskas pasisuko kitaip. Vis dėlto nenoriu dėl to skųstis. Tu dabar mėgini mane atstumti lygiai taip pat kaip tada,

kai smogei kumščiu. Bet pasakysiu tik tiek, kad tada buvai sąžiningesnė.

— Gavai ko norėjai.

— Tau geriau žinoti. Bet tu žinai, kad čia buvo ne tik seksas.

— O kas, jei ir buvo? Ir kas iš to? Tam nėra jokios ateities.

— Ką, gal žiūrėjai į Glenos krištolinį rutulį? Matei rytojų ir porytojų?

— Puikiai žinau, kad tokie dalykai pasmerkti dar nė neprasidėję. Kianas — ne vienintelis, turintis savo lemtį.

— Tai pagaliau prisikasėme prie esmės.

— Klausyk, — Blera sumosavo rankomis ir nusisuko. — Tiesiog tuo ir baikime. Jeigu tau neužtenka atsitiktinio susiėjimo tamsoje — kreipkis kitur.

Jis suprato, kad vis dėlto ją įskaudino. Ir, žinoma, jis ne pirmas tai padaręs, tik dar nežinojo, ar turi dėl to gailėtis.

— Kai esu su tavimi, nežinau, ko man turi užtekti, — Larkinas pasiėmė kelnes ir užsitraukė. — Žinau tik tiek, kad tu man rūpi. Tu man svarbi.

— Tik jau nereikia, — nuo stalo pastvėrusi vandens, Blera godžiai nurijo kelis gurkšnius. — Aš tau net nepatinku.

— O šita giesmelė iš kur? Nesuprantu, kodėl kalbi nesąmones, kurios nė iš tolo neprimena tiesos.

— Atrodo, jau užmiršai, nuo ko čia viskas prasidėjo ir ko tu čia atėjai.

— Aš neužmiršau, bet vis tiek nesuprantu, ką tai turi bendra su mano jausmais tau.

— Vaje, Larkinai, kaip gali ką nors jausti žmogui, kuris stovi kitoje barikadų pusėje?

Dabar jis suprato, ką Blerai reiškė jo žodžiai. Žinojo, kad kaip tik dėl to lygino jį su tuo Džeremiu, apie kurį buvo kalbėjusi anksčiau — su tuo vyru, kuris nesugebėjo jos mylėti ir priimti tokios, kokia yra.

— Blera, tu tikra kietasprandė, bet man ir pačiam netrūksta užsispyrimo. Aš turiu savo pažiūras, savo mintis, ir — kaip tu ten sakei — savo jautrias vietas. Ir kas iš to?

— Tas, kad čia tu, — tarė ji rodydama į jį pirštu, — čia — aš, — paplekšnojo sau per krūtinę, — o čia mus skirianti linija, — baigė ranka mostelėdama tarp jų.

— Visiškos nesąmonės. Manai, kad negaliu dėl ko nors su tavimi nesutikti ir tuo pat metu tikrai tavimi rūpintis? Manai, kad negaliu tavęs gerbti ir tavimi žavėtis, net jeigu giliai širdyje ir žinau, kad nesi teisi dėl to, dėl ko susiginčijome? Kertu lažybų, tu lygiai taip pat įsitikinusi, kad neteisus esu aš. Tačiau taip nėra, — kalbėjo Larkinas, vos pastebimai šypsodamasis. — Bet čia jau kitas reikalas. Jeigu visi mąstytų vienodai, jeigu nebūtų jokių skirtumų, kaip žmonės tavam pasaulyje susieitų?

— Jie nesusieitų, — atsakė Blera po akimirkos. — Tik jau ne su manimi.

— Argi tai ne kvaila? Kaip gali taip siaurai mąstyti? — metė Larkinas, kai ji įsmeigė į jį akis. — Kaip gali būti tokia kietakaktė?

Ji dar gurkštelėjo vandens.

— Aš ne kvailė.

— Bet visa kita gryna teisybė, — linktelėjo jis, žengdamas jos link. — Blera, juk ne visada svarbiausia yra kelionės tikslas. Kur kas svarbiau pati kelionė, tai, ką jos metu nuveiki ir ką atrandi. Aš radau tave, ir tai labai svarbu.

— Mūsų kelionės tikslas svarbus.

— Taip, svarbus. Bet svarbu ir tai, kas dabar vyksta tarp mūsų. Jaučiu tau tai, ko niekada niekam nejaučiau. Man su tais jausmais ne visada patogu, bet esu linkęs šį tą keisti, kad viskas stotų į savo vietas.

— Tau gerai. Aš tam nelabai gabi.

— Tad tiesiog leisk man tave vesti tuo keliu.

— Kaip tu sugebi viską taip apversti aukštyn kojom?

Larkinas tik nusišypsojo ir pabučiavo ją — į vieną skruostą, į kaktą, paskui į kitą skruostą.

— Man tik pavyko priversti tave atsigręžti į mane. Tai ir yra teisinga kryptis.

*

Jai teko prisiversti dirbti, nes antraip mintys tuoj pat nuklysdavo ta kryptimi, apie kurią kalbėjo Larkinas. Blera pagaudavo save svajojančią, besišypsančią be jokios priežasties arba vėl ir vėl prisimenančią, kaip nuostabu buvo pabusti šalia vyriškio, nuo kurio žvilgsnio ji prisimindavo esanti moteris.

O juk reikėjo tiek daug nuveikti ir visai nebuvo laiko pasiduoti svajonėms.

— Turi mąstyti praktiškai, Glena. Kaip ir mes visi. Taigi, — ji koja bakstelėjo į Glenos skrynią. — Ką svarbaus čia laikai?

— Čia viskas svarbu.

— Glena...

— Blera, — ji sunėrė ant krūtinės rankas. — Ar mes rengiamės kautis su didžiausiu pasaulio blogiu, ar ne?

— Taip, rengiamės. Ir tai reiškia, kad turime būti kuo mažiau apsikrovę ir kuo vikresni.

— Ne, tai reiškia, kad turime būti deramai apsirūpinę. Čia mano ginklai, — Glena mostelėjo ranka, kaip pasirodė Blerai, lyg viena iš tų modelių, kurios televizijos žaidimo metu rodo nuostabius prizus. — Savo ginklus ketini palikti čia?

— Ne, bet juos aš galiu neštis ant nugaros, o tu tos dviejų tonų skrynios net nepakelsi.

— Ji nesveria dviejų tonų. Ne daugiau kaip kokius septyniasdešimt penkis svarus, — Glenos lūpos virptelėjo nuo stingdančio Bleros žvilgsnio. — Gerai, gal kokius aštuoniasdešimt.

— Vien knygos ką reiškia.

— Bet jos labai svarbios. Kas gali pasakyti, ko prireiks? Gabenimu aš pasirūpinsiu.

— Tas akmenų ratas turėtų būti milžiniškas, — sumurmėjo Blera. — Tu nori pasiimti daugiau negu mes visi kartu.

— Tai ką man dabar daryti? Aš primadona.

Blera pavartė akis ir per bokšto langą įsižiūrėjo į lietų.

Liko tiek nedaug laiko, pagalvojo ji. Jau netrukus toji diena, kai

teks kraustytis. Ir nors ji galėjo jausti ir net matyti, kad medžiuose yra Lilitos pasiuntinių, prie namo niekas nesiartino. Nebuvo jokių išpuolių.

Blera kažko tikėjosi. Po to, ką iškrėtė Larkinas, po tokio jo įžūlumo tikėjosi atsakomojo smūgio. Buvo sunku patikėti, kad Lilita pro pirštus pažiūrės į tokį įžeidimą, tokius praradimus, nesistengdama atsikirsti.

— Gal ji pernelyg užsiėmusi pasirengimu kelionei į Pažadėtąją žemę?

— Ką?

— Lilita, — Blera atsisuko į Gleną. — Pastarosiomis dienomis iš jos nieko negirdėti. O Larkino įsibrovimas tikrai turėjo jai įgelti. Kai pagalvoji apie visa tai — vidun prasmunka vienas vyrukas, visai neginkluotas, ir išleidžia kalinius. Tiesiog spjūvis į veidą.

Glenos akys žybtelėjo.

— Būtų visai smagu, jeigu tai nebūtų tik vaizdingas posakis.

— Ne tu viena to nori. Tad aš ir sakau, ji turbūt pernelyg užsiėmusi persikėlimu, todėl ir paliko mus ramybėje.

— Visai gali būti.

— Einu į štabą. Reikia iki smulkmenų aptarti, kokius spąstus čia paliksime.

— O to tikrai reikia?

— Ką turi galvoje?

— Galvojau apie tai, apie viską — ką padarėme mes ir ką padarė jie, — susimąsčiusi prašneko Glena. — Juk jau žinome ir laiką, ir vietą. Kad ir ką dar padarytume, nepakeis nei to laiko, nei vietos.

— Ne, paskutinio pašnekesio metu Morgana leido tai aiškiai suprasti. Tačiau nuo to, ką mes darome ir kaip praleisime mums čia likusį laiką, priklauso tai, kokia atmosfera vyraus per ateinantį laiką toje vietoje. Ji kalbėjo ir apie tai. Klausyk, drauguže, visai nieko blogo, kad šiek tiek nerviniesi.

— Gerai, — Glena papildytus buteliukus vikriai dėliojo atgal į savo gydymo reikmenų lagaminėlį. — Šiandien paskambinau tėvams. Pasakiau, kad turbūt kokias porą savaičių su manimi nebus įmanoma

susisiekti. Papasakojau, kad nuostabiai leidžiu laiką. Aišku, tiesos jiems negalėjau sakyti. Nepasakojau jiems net apie Hoitą, nes viską pernelyg sudėtinga paaiškinti.

Glena uždarė lagaminėlį ir atsisuko.

— Negaliu pasakyti, kad nebijau mirti. Aišku, bijau, dabar gal net labiau negu tada, kai viskas prasidėjo. Dabar turiu daugiau ką prarasti.

— Hoitą ir jūsų ilgą laimingą gyvenimą.

— Būtent. Tačiau esu pasirengusi mirti, jeigu to prireiks. Gal net labiau negu tada, kai viskas prasidėjo. Ir kaip tik dėl tų pačių priežasčių.

— Meilė gali viską pakeisti.

— O, vargeli, — nuoširdžiai sutiko Glena. — Tačiau nepakeisčiau nė vienos akimirkos nuo tada, kai jį sutikau. Ir vis tiek, Blera, labai sunku. Negaliu papasakoti savo šeimai, kad galiu negrįžti ir kodėl. Jie taip ir nesužinos, kas man nutiko. Ir tai labai slegia.

— Vadinasi, mirti negali.

Glena nelinksmai nusijuokė.

— Nebloga mintis.

— Nenorėjau, kad nuskambėtų lengvabūdiškai.

— Ne, iš tiesų tai savaip padeda. Bet... Jeigu man kas nors nutiks, ar perduosi mano šeimai šitą? — ji ištiesė voką. — Žinau, kad daug prašau, — pridūrė pastebėjusi, kad Blera abejoja.

— Ne, bet... Kodėl aš?

— Tu ir Kianas turite daugiausia šansų išlikti. Vis dėlto jo negaliu to prašyti. Aišku, net ir po to jie nesupras, tik bent jau nereikės visą likusį gyvenimą spėlioti, ar aš gyva, ar mirusi. Nenoriu, kad jiems tektų tai patirti.

Blera apžiūrėjo voką ir įmantrią rašyseną, kuria buvo išvedžioti Glenos tėvų vardai ir adresas.

— Bandžiau susisiekti su savo tėvu, du kartus nuo tada, kai viskas prasidėjo. Elektroniniu paštu, nes iš tikrųjų nė nežinau, kur jis yra. Jis man neatsakė.

— Labai apgailestauju. Turbūt jis kokioje nepasiekiamoje vietoje...

— Ne, nemanau. Jis tiesiog neatsako man, kaip jam ir įprasta. Būtų pats laikas su tuo susitaikyti. Ne dėl to, kad jam nerūpėtų. Karas su vampyrais jam negali nerūpėti. Ir jeigu aš žūčiau, tėvas tikrai gailėtų. Bet jis mane mokė nieko nesigailėti, todėl jeigu pats pradėtų gailėtis, tai mestų jam šešėlį.

— Skamba gan atšiauriai.

— Jis toks ir yra, — savo skaidriomis akimis Blera pažvelgė į Gleną. — Be to, jis manęs nemyli.

— O, Blera.

— Laikas pripažinti ir tai. Palikti viską praeičiai. O tu kai ką turi, — ji palietė laišką. — Ir tai svarbu.

— Taip, — sutiko Glena.— Bet jie nėra mano vieninteliai šeimos nariai.

— Matau, kur suki. Tai, kas sieja mus, visus šešis, yra vienas geriausių dalykų, kurie man yra nutikę.

Linktelėjusi galva Blera įsikišo voką į užpakalinę džinsų kišenę.

— Lapkričio pirmą grąžinsiu tau šitą laišką.

— Būtų gerai.

— Susitiksime apačioje.

— Gerai, tuoj. Beje, Blera, džiaugiuosi dėl tavęs ir Larkino. Malonu matyti...

— Ką matyti?

Dabar Glena nuoširdžiai nusikvatojo.

— Tu manai, kad aš akla? Mano rentgenas nepraleis nepastebėtos nė vienos įsimylėjėlių poros. Tiesiog norėjau pasakyti, kad malonu matyti jus kartu. Jūs puikiai vienas kitam tinkate.

— Tiesiog... Visai ne... Aš nesitikiu kažin ko ypatingo, holivudiškos pabaigos su kurtinančiu crescendo ir šviesos muzika.

— Kodėl?

— Tiesiog taip nebūna. Mėgaujuosi šia diena. Kai tokie žmonės kaip aš pradeda planuoti pernelyg tolimą ateitį, jie pradeda nebematyti, kas dedasi jų panosėje, ir atsiduria didelėje duobėje.

— Bet jeigu jie neplanuotų tos ateities, kažin ar pastebėtų tai, ko ieškojo.

— Šiuo metu tiesiog norėčiau nepakliūti į kokią nors duobę, — tarstelėjo Blera ir išėjo.

Neįmanoma paaiškinti, pagalvojo ji, tik jau ne moteriai, kuri vis dar skrajoja ant meilės sparnų, kad yra ir tokių žmonių, kurie meilei nesukurti. Kad ne visiems lemta susikibus rankomis su savo svajonių žmogumi žengti pasitikti jų likimo saulėlydžio.

Saulėlydžio pasitikti ji paprastai eidavo viena ir gerai apsiginklavusi, nes eidavo pasitikti mirties. Nelabai romantiška ir jokios daug žadančios ateities.

Kartą ji jau pabandė, ir nesėkmė tiesiog smogė jai į veidą. Larkinas, aišku, ne Džeremis, tai akivaizdu. Larkinas tvirtesnis ir stipresnis, ir kur kas mielesnis. Bet iš esmės tai nieko nekeičia. Ji turi įvykdyti savo pareigą, savo misiją, o jis turi savo pasaulį. Visa tai vargu ar galėjo užtikrinti ilgalaikį ryšį.

Viena iš Makenų šeimos atšakų mirs kartu su ja. Dėl to ji apsisprendė, kai stengėsi atsigauti po Džeremio.

Blera jau buvo besukanti laiptų link, bet ją sustabdė muzika. Palenkusi galvą įsiklausė. Jai pasirodė, kad pažino Ašerį*.

Jergutėliau, matyt, treniruočių salėje Larkinas kvailioja su jos MP3 grotuvu. Jai norėjosi jį užmušti.

Blera užlėkė laiptais į viršų. Ne dėl to, kad jai nepatiktų, jog Larkinas mėgaujasi muzika. Tiesiog ji sugaišo tikrai daug laiko muzikai atsisiųsti ir grotuvui nustatyti. O jis net nemoka elgtis su tuo daiktu.

— Klausyk, bernužėli, visai nenoriu, kad tu...

Viduje buvo tuščia, terasos durys aklinai uždarytos. Tačiau visą erdvę buvo užliejusi muzika.

— Gerai, gudruoli, — Blera suėmė baslį, kurį visada nešiodavosi užsikišusi už diržo, ir lėtai žengė į šoną, ginklų link. Degė visos šviesos, taigi niekas negalėjo slapstytis šešėliuose. Tačiau ji vis tiek tvirčiau suspaudė pjautuvo rankeną.

Muzika nutilo, spragtelėjo jungiklis.

* Ašeris (*angl.* Usher) — amerikiečių ritmenbliuzo dainininkas.

Iš veidrodžių sienos žengė Lora.

— Sveika, *cherie*.

— Gražus triukas.

— Vienas mano mėgstamiausių, — sukdama ratu ji tyrinėjo kambarį. Lora avėjo ilgaaulius aukštakulnius batus, dėvėjo aptemptas juodas kelnes ir prie jų derantį švarkelį, per kurio gilią iškirptę koketiškai kyšojo lengvų nėrinių kraštelis.

— Tai štai kur tu treniruojiesi, prakaituoji ir rengiesi mirčiai.

— Čia mes treniruojamės, kad gerai jums įkrėstume.

— Tokia tvirta, tokia *formidable**, — ji grakščiai žengė per kambarį kaukšėdama smailiais kulniukais; atrodė, kad sklendžia oru.

Jos čia nėra, pati save įtikinėjo Blera. Negali būti; čia tik iliuzija. Vien tik norėdama įsitikinti sviedė į ją baslį. Ir išvydo, kaip jis kiaurai perskrodė Lorą ir įsmigo į sieną.

— Kaip nemandagu, — nutaisiusi nepatenkintą miną atsisuko Lora. — Kas gi taip pasitinka svečius?

— Tavęs čia niekas nekvietė.

— Tikrai, juk praėjusį kartą, kai jau ketinai mane pakviesti vidun, mus pertraukė. Bet vis tiek atnešiau tau dovaną. Išrinkau kai ką specialiai tau. Dėl šios dovanos nukeliavau iki pat Amerikos. Net iki Bostono.

Lora lėtai, didingai apsisuko, o jos akys spindėjo lyg žvaigždės.

— Negi nenori pamatyti? O gal nori paspėlioti? Tikrai, verčiau paspėliok. Spėk tris kartus.

Stengdamasi pademonstruoti visišką abejingumą, Blera stovėjo atsainiai atkišusi klubą, susikišusi rankas į džinsų kišenes.

— Nežaidžiu su nemirusiaisiais, Fifi.

— Kokia tu nuobodi. Tačiau vieną gražią dieną mes su tavimi tikrai pasilinksminsime, — ji atsklendė arčiau, liežuviu braukdama sau per iššieptas iltis; tada nusišypsojo. — Turiu daugybę su tavimi susijusių planų. Vyrai tave vis nuvilia, ar ne? Vargšelė Blera. Neprisileidi jų meilės, o viduje jos mirtinai trokšti.

* Formidable (*pranc.*) — čia: bauginanti.

— Vienintelis dalykas, kurio mirtinai trokštu, yra šio pokalbio pabaiga, nes nuo jo man darosi bloga.

— Iš tikrųjų tau reikia moters. Tau reikia... — ji brūkštelėjo pirštu per orą, visai prie pat Bleros kaklo. — Taip, *bien sur**, tau reikia galios ir malonumo, kurį galiu suteikti aš.

— Manęs nedomina pigios blondinės, kalbančios kvailu prancūziško akcentu. O jau kaip apsirengusi — pernykštė mada.

Lora sušnypštė ir staigiai palenkė galvą, lyg ketindama kąsti.

— Tu dar gailėsiesi ir šliaužiosi keliais. Priversiu tave klykti.

Blera demonstratyviai išpūtė akis.

— Vaje! Ar tai reiškia, kad daugiau nenori su manimi susitikinėti?

Juokdamasi Lora pasuko į šoną.

— Tu man patinki, tikrai. Turi smarvės. Kaip tik todėl ir atnešiau tau tokią ypatingą dovaną. Tuoj parodysiu. Luktelėk minutėlę.

Ji žengė atgal į veidrodį.

— Velniop tave, — sumurmėjo Blera. Ji čiupo arbaletą ir užtaisė. Su lanku vienoje rankoje ir pjautuvu kitoje atsargiai pajudėjo durų link.

Tačiau jau buvo Glenos viešpatija, ne jos, pats laikas pasikviesti raganą.

Bet per sieną vėl įslinko Lora, o išvydusi tai, ką ji atsitempė, Blera sustingo.

— Ne. Tik ne tai. Ne.

— Jis tikras gražuolis, — Lora lyžtelėjo Džeremiui per skruostą, nors šis bandė išsivaduoti. — Suprantu, kodėl jį įsimylėjai.

— Tavęs čia nėra, — pasakė Blera, o pati su siaubu pastebėjo, kad Džeremio veidas kraujuoja. Dešinė akis užtinusi, jis beveik negali jos pramerkti. — Tai netikra.

— Ne čia, bet tikra. Pasisveikink, Džeremi.

— Blera, Blera, kas čia darosi? Ką tu čia veiki? Kas vyksta?

— Buvo taip paprasta, — Lora ranka suspaudė jo gerklę ir

* Bien sur (*pranc.*) — žinoma.

maždaug per colį pakėlė nuo grindų — vyras net pradėjo dusti. Ji nusikvatojo, kai Blera metėsi prie jų, perbėgo kiaurai per juos ir stipriai trenkėsi į sieną. — Pakabinau jį bare. Keli gėrimai, keletas pasiūlymų. Visi jie vienodi. Man tik reikėjo pasisiūlyt eiti kartu — ir reikalas sutvarkytas.

Lora nuleido jį, kad kojomis liestų žemę, bet kaklo nepaleido.

— Iš pradžių dar norėjau jį išdulkinti, bet paskui pagalvojau, kad pagadinsiu tau dovaną.

— Padėk man, — dusdamas išstenėjo vyras, kovodamas dėl kiekvieno įkvėpimo. — Blera, turi man padėti.

— Padėk man, — pamėgdžiodama nusišaipė Lora ir sviedė jį žemėn.

— Kam su juo gaišti laiką? — žiūrėdama į artyn šliaužiantį Džeremį Blera jautė, kaip darosi negera. — Tau juk reikia manęs, tai ateik ir pasiimk.

— Būtinai, — Lora pašoko į orą ir stryktelėjo ant Džeremio. Apvertusi ant nugaros, apsižergė jį. — Juk šią savaitę tave įskaudino dar vienas vyras, irgi labai patrauklus.

— Jis metė mane. Kodėl man turėtų rūpėti, ką jam padarysi? Gaišti su juo laiką, nors turėtum būti čia su manim.

— O ne, tai visai ne laiko gaišimas. Ir, deja, *cherie*, tu net labai rūpiniesi, — Lora ranka užspaudė Džeremiui burną, nes šis pradėjo rėkti, ir žiūrėdama į Blerą nagu perrėžė jam skruostą, kad išsisunktų šviežio kraujo. Ji nulaižė jį nuo savo piršto. — Hmm. Kraujo baimė visada suteikia puikaus prieskonio. Maldauk. Jei maldausi, paliksiu jį gyvą.

— Nežudyk jo. Prašau, nežudyk. Tau jis nieko nereiškia. Jis visai nesvarbus. Palik jį ten, kur yra, tiesiog palik. Aš tavo paslaugoms. Susitiksiu su tavimi viena, kur tik panorėsi. Tik tu ir aš. Ir dėl visko susitarsime. Tik mudvi. Visai nereikia, kad mums po kojų painiotųsi visokie vyrai. Tik nedaryk to. Prašyk ko nors mainais. Tiesiog paprašyk.

— Blera, — Lora meiliai, su užuojauta nusišypsojo. — Man nieko nereikia prašyti. Aš tiesiog pasiimu. Bet tu taip nuoširdžiai

maldavai, kad aš... O, tik jau nereikia. Juk abi žinome, kad aš jį nužudysiu. Žiūrėk.

Ji suleido į Džeremį dantis ir visu kūnu prigludo prie jo besitampančio kūno, pasibaisėtinai parodijuodama seksą. Blera išgirdo save šaukiant ir niekaip negalėjo liautis.

11 skyrius

Įsiveržęs vidun Larkinas pamatė Blerą, be perstojo badančią basliu grindis. Mergina nesuvaldomai raudojo, o jos veidą buvo paženklinusi beprotybė.

Jis pribėgo prie jos, bet kai pamėgino sugriebti, Blera taip smogė, kad net prakirto lūpą.

— Atstok, eik šalin! Ji jį žudo!

— Čia nieko nėra, — Larkinas nutvėrė ją už riešo ir būtų gavęs dar vieną smūgį, jeigu jos nebūtų sučiupęs Kianas.

Blera spyrė ir pasisukusi bandė pulti. Kianas porą kartų pliaukštelėjo jai per veidą. Gana smarkiai — net nuaidėjo.

— Nustok. Isterija čia nepadės.

Įsiutęs Larkinas pašoko nuo grindų.

— Šalin rankas nuo jos. Ką čia sugalvojai — jai smogti? — Larkinas jau ketino pulti, bet jį tvirtai už rankos nutvėrė Hoitas.

— Palauk bent vieną sumautą minutę.

Nieko nesakydamas Larkinas metėsi atgal ir galva smogė Hoitui į smakrą nepaisydamas Glenos, kuri bėgo norėdama įsiterpti tarp Larkino ir Kiano.

— Atvėsk, — iškėlė rankas Glena. — Visi atvėskite.

Bet girdėjosi tik riksmai, kaltinimai ir nevaldoma Bleros rauda.

— *Ciunas**! — staiga visą tą chaosą pertraukė valdingas Moiros

* Ciunas (*gėl.*) — tylos.

balsas. — Visi nutilkite. Larkinai, jis padarė tai, ką ir turėjo padaryti, todėl liaukis krėtęs kvailystes. Kianai, pasitrauk nuo jos. Glena, atnešk vandens. Turime sužinoti, kas čia atsitiko.

Kai Kianas paleido Blerą, ši tiesiog susmuko ant grindų.

— Ji nužudė jį. O aš negalėjau jos sustabdyti, — sulenkusi kelius, Blera nuleido ant jų galvą ir apsikabino rankomis. — Ak, varge.

— Pažvelk į mane, — Moira pritūpė prie jos, tvirtai suėmė Blerą už rankų ir vėl jas paleido. — Turi pažvelgti į mane, Blera, ir papasakoti, kas atsitiko.

— Jis niekada tuo netikėjo, net ir tada, kai parodžiau. Jam buvo lengviau atstumti mane, negu tuo patikėti. O dabar jis miręs.

— Kas?

— Džeremis. Džeremis miręs. Ji atsitempė jį čia, kad matyčiau, ką jam daro.

— Čia nieko nėra, Blera. Nei čia, nei visame name — tik mes šeši.

— Kažkas čia buvo, — Glena padavė vandens stiklinę. — Aš jaučiu, — ir pažvelgė į Hoitą lyg klausdama patvirtinimo.

— Suterštas oras, — linktelėjo jis galva. — Sunkumas, koks paprastai juntamas po juodosios magijos.

— Ji peržengė sieną, ir aš pamaniau, kad teks kautis. Tik aš ir ji, ta prancūzė kekšė, — kad ir kaip Blera stengėsi susitvardyti, balsas vis tiek virpėjo. — Sviedžiau baslį, bet jis tiesiog perskrodė ją. Jos čia iš tikrųjų nebuvo. Ji...

— Kaip ir man nutiko metro, — prisiminė Glena, — Niujorke. Metro prie manęs pristojo vampyras, bet, be manęs, daugiau niekas jo nematė. Jis kalbėjosi su manim, trynėsi aplinkui, o iš tikrųjų jo ten nebuvo.

— Ji nusikasė iki Bostono, — sukrėsta iki širdies gelmių Blera stengėsi atsistoti. — Aš ten kažkada gyvenau. Ten ir sutikau Džeremį. Jie buvo jo bute. Pati prisipažino. Kianai, ar turi ten kokių nors ryšių?

— Taip.

Blera pasakė jam adresą.

— Džeremis Hiltonas. Reikia, kad kas nors patikrintų. Gal ji tik pūtė man miglą. Bet jeigu... Reikia sužinoti, ar nepavertė jo vampyru.

— Pasirūpinsiu tuo.

Ji pažvelgė į grindlentes, subadytas basliu.

— Atsiprašau dėl grindų.

— Čia jau Hoito ir Glenos rūpestis, — prieš išeidamas iš kambario Kianas paplekšnojo jai per petį.

— Eime žemyn. Tau reikia prigulti, — tarė Glena. — Bent jau prisėsti. Duosiu kai ko, kas padės nusiraminti.

— Nieko nenoriu, — delnais Blera šluostėsi ašaras. — Žinojau, kad ji grįš, bet apie tokį dalyką tikrai nepagalvojau. Glena, tavo šeima...

— Jie apsaugoti. Mes su Hoitu tuo pasirūpinome. Blera, man taip gaila, kad ko nors tokio nepadarėme ir dėl tavęs... Tavo draugui.

— Net nepagalvojau apie jį. Niekada nemaniau, kad jie galėtų... Noriu šiek tiek pabūti viena, tada grįšiu prie darbo.

— Daryk kaip tau geriau, — atsakė Glena.

Blera pažvelgė į Larkiną.

— Atsiprašau. Apgailestauju, kad tau trenkiau.

— Nieko baisaus.

Leisti jai išeiti vienai buvo kur kas skaudžiau už bet kokį smūgį.

Blera nebeverkė. Ašaros Džeremiui vis tiek nepadės, o ir jai iš jų jokios naudos.

Ji susisiekė su teta, norėdama įspėti. Kad apsaugotų šeimą, turėjo ja pasikliauti. Tikrai nemanė, kad Lilita ar Lora persekiotų žmones, kurie tam pasirengę ir apie jas žino. Ir gali apsiginti. Ne veltui jos pasirinko bejėgį. Tam nereikėjo daug laiko ir pastangų, jokios rizikos ir labai efektyvu.

Apsiginklavusi jautėsi visiškai rami; kalaviją įkišo į makštis sau už nugaros, baslį — už diržo. Kai išėjo laukan, Bleros protas ir tikslas buvo visiškai aiškūs. Jų ten nebus daug, pagalvojo. Šiuo metu neapsi-

mokėtų čia laikyti daugiau nei saujelę. O gaila. Visi tikisi, kad ji bus sugniuždyta ir drebėdama raudos susisukusi pataluose. Vis dėlto jie klydo.

Tada Blera pamatė besiartinančius vampyrus — du iš kairės ir du iš dešinės.

— Sveiki, berniukai. Norite pasismaginti?

Kai išsitraukė kalaviją, šis net sužvangėjo. Ji apsisuko ir smagiai mostelėjo laikydama kalaviją abiem rankomis. Ir nukirto galvą vampyrui, besiartinančiam jai iš už nugaros.

— Tad atėjote kaip tik ten, kur reikia.

Kai jie puolė, Blera buvo visiškai pasirengusi. Mergina kapojo, dūrė, blokavo jų išpuolius kalaviju, kuris gaudė kaip pats kerštas. Ji atrėmė smūgį dilbiu. Norėjo pajusti kalavijo pjūvio keliamą gėlą.

Vampyrai buvo ne itin vikrūs. Jauni ir prastai parengti. Aišku, ne bejėgiai, ne kaip Džeremis, bet nedaug tematę.

Apvertusi baslį, persmeigė juo vieną iš vampyrų.

Likęs paskutinis metė šalin kalaviją ir pasileido bėgti.

— Ei, ei, mes dar nebaigėme, — ji pradėjo vytis vampyrą, pagavo jį lasu ir pargriovė. Tada, nutaikiusi baslį tiesiai į širdį, įsižiūrėjo į jo kupinas siaubo akis.

— Noriu, kad šį tą perduotum Lorai. Pažįsti ją? Tą prancūzišką saldainiuką? Puiku, — pasakė, kai šis linktelėjo. — Pasakyk, kad dėl vieno dalyko ji buvo teisi — tai jos ir mano reikalas, tad kai aš ją pribaigsiu... A, tiek to, pasakysiu jai pati.

Ir suvarė į jį baslį. Pakilusi persibraukė ranka šlapius plaukus. Tada susirinko išmėtytus ginklus ir pasuko namo link.

Jai dar nespėjus prieiti prie durų, šios atsidarė ir lauk išsiveržė Larkinas.

— Tu ką, visai pakvaišai?

— Jie vis tiek to nesitikėjo, — Blera metė jam vieną kalaviją ir nusekė paskui į namą. — Be to, jų buvo tik trys. Matyt, tai paskutiniai jos žvalgai prie namo, — virtuvėje ant bufeto ji išdėliojo kitus konfiskuotus kalavijus. — Ir tie patys lengvasvoriai.

— Ėjai lauk viena? Šitaip rizikavai savo gyvybe?

— Lauk viena eidavau didžiąją savo gyvenimo dalį, — priminė Blera jam. — O rizikavimas gyvybe įeina į mano pareigas.

— Tai ne koks nors darbas.

— Būtent darbas, — ji įsipylė didelį puodelį kavos. Pastebėjo, kad rankos nebedreba. Misija baigta. — Einu šiek tiek apdžiūti.

— Neturėjai teisės šitaip elgtis.

— Minimali rizika, — metė ji išeidama. — Puikūs rezultatai.

Persirengusi Blera nuėjo į biblioteką, kur rado visus kitus. Iš jų veidų suprato, kad Larkinas jau papasakojo apie jos pasivaikščiojimą.

— Jie buvo netoli namo, — pradėjo aiškintis ji. — Matyt, stengėsi ką nors iššniukštinėti, kad galėtų pranešti. Dabar šitos bėdos neliko.

— Anokia čia bėda, jeigu jų būtų ir daugiau, — tyliai, bet šaltai prabilo Hoitas. — Bet tikrai būtų nekas, jeigu tave būtų nužudę arba pagrobę.

— Na, taip nenutiko. Turime pasinaudoti visomis galimybėmis. Ir ne tik mes šeši, bet ir tie žmonės, kuriuos ketiname siųsti į mūšį. Turime juos išmokyti ir kaip žudyti, ir kada. Ne tik kalaviju ar basliu, bet ir plikomis rankomis ar bet kuo, kas pasitaikys po ranka. Juk kaip ginklą galima panaudoti daug ką. O jeigu jie nebus parengti, jeigu nebus pasirengę, jie tiesiog stovės ir mirs.

— Kaip Džeremis Hiltonas.

— Taip, — ji linktelėjo Larkinui sugerdama visą jo pyktį. — Kaip Džeremis. Kianai, ar tau pavyko ką nors sužinoti?

— Jis miręs.

Blera iš paskutiniųjų susiėmė, kad nesudejuotų.

— Vampyru nepaverstas?

— Ne, kūnas pernelyg sužalotas.

— Bet vis tiek gali būti...

— Ne, — nutraukė ją Kianas. — Ji suplėšė tą vyrą į gabalus. Čia lyg ir jos parašas. Jis miręs.

Ji pasidavusi atsisėdo. Geriau jau prisėsti, nusprendė, negu išgriūti.

— Blera, tu nieko negalėjai padaryti, — švelniai pasakė Moira. — Viso to niekaip negalėjai sustabdyti.

— Nieko negalėjau padaryti. Toks ir buvo jos tikslas — parodyti ką gali tiesiog mano akivaizdoje, kai aš esu visiškai bejėgė. Prieš porą metų mes su Džeremiu buvome susižadėję. Todėl teko jam papasakoti, o paskui net ir parodyti, kuo užsiimu, kas esu. Jis išėjo, nes nenorėjo tuo patikėti, nenorėjo kaip nors būti su tuo susijęs. O dabar dėl to mirė.

— Jį nužudė Lora, — pataisė ją Larkinas. — Ir mirė jis visai ne dėl to, kad tu esi ta, kas esi, — jis palaukė, kol Blera pakėlė galvą ir pažvelgė jam į akis. — Ji tikrai nori, kad tu kaltintum save. Leisi jai laimėti?

— Neleisiu jai nieko laimėti, — Blera pajuto, kad tuoj vėl apsipils ašaromis, bet prisivertė jas nuryti. — Žodžiu, aš atsiprašau. Visa tai išmušė mane iš vėžių. Tiesiog turiu su tuo apsiprasti ir leisti viskam užsimiršti.

— Susirinkimą atidėsime, — Glena apsižvalgė laukdama kitų pritarimo. — Šiek tiek pabūk viena.

— Ačiū, bet geriau jau padirbėti. Mąstymas padeda, — ji žinojo, kad jeigu pakils į viršų ir liks visiškai viena, vėl palūš. — Viskas gerai. Jeigu ketiname spęsti spąstus kitoje pusėje, turime nuspręsti, kurios vietos geriausiai tam tinka ir kiek jų reikės.

— Turime skubesnių reikalų, — pertraukė ją Hoitas. — Persikėlimas į Pažadėtąją žemę. Jeigu Kianas negalės įžengti pro vartus, negalės ir persikelti.

— Turi būti kokia nors išeitis, — Moira uždėjo ranką Blerai ant peties ir nueidama šalin spustelėjo. — Juk Morgana pasirinko mus visus.

— Gal aš jai jau nereikalingas, — gūžtelėjo pečiais Kianas. — Dievai — permainingos būtybės.

— Tu esi vienas iš šešių, — nenusileido Moira. — Jeigu tu nepersikelsi į Pažadėtąją žemę, ratas bus suardytas.

— Galėčiau grįžti į urvus. Nuskristi, — Larkinas nekantraudamas žingsniavo prieš langus. Negalėjo nusėdėti vietoje. — Pasižvalgyti. Galbūt pavyktų sužinoti, per kur jie keliauja.

— Išsiskirti negalime. Tik ne dabar, kai kelionės diena taip arti.

Turime laikytis drauge, — Glena apžvelgė visų veidus, šiek tiek uždelsė prie Bleros. — Laikysimės išvien.

— Dar vienas dalykas. Pamaniau, kad turiu paminėti, — Moira žvilgtelėjo į Kianą. — Kai mes su Larkinu atėjome prie vartų Pažadėtojoje žemėje, buvo pusiaudienis. Atrodė, viskas įvyko labai greitai, tiesiog akimirksniu buvom pagriebti ir nusviesti. Bet kai atsidūrėme čia, buvo jau vakaras. Nemanau, kad galime sužinoti, kiek tai trunka ir ar laikas sutampa. Ir ar išvykus vakare, kaip ir planavome, ir atvykus į Pažadėtąją žemę vis tiek bus vakaras.

— Gal net vidudienis, — Kianas užvertė akis aukštyn. — Argi nenuostabu?

— Turi būti būdas jam apsaugoti, jeigu kartais ten šviestų saulė.

— Tau lengva kalbėti, Rude, — Kianas atsistojo įsipilti viskio. — Tavo švelni oda gal kiek ir apsiltų stiprioje saulėje, bet juk į pelenus nepavirstum.

— Hoitai, reikia kažkokios apsauginės priemonės, — nusprendė Glena.

— Nemanau, kad čia galėtų padėti kremas nuo saulės, — atrėmė Kianas.

— Sužinosime, — metė jam toji. — Ką nors sugalvosime. Ne tam nuėjome tokį kelią, kad dabar pasiduotume ir paliktume tave.

Blera leido jiems kalbėtis, diskutuoti, ginčytis. Ji girdėjo tik balsų gaudesį. Pati į pokalbį nesikišo, nieko nesakė. Kai Hoitui pagaliau pavyko įkalbėti Kianą duoti šiek tiek kraujo, paliko juos su jų burtais.

Larkinas net nesistengė užmigti. Jau kelintą kartą buvo bežengiąs iš kambario ketindamas eiti pas ją. Bet ką jis galėjo pasiūlyti? Paguodą, kurios Blera nenorėjo priimti? Pyktį, kurio jai nereikėjo?

Ji išgyvena siaubingą praradimą ir nepakeliamą smūgį. Turbūt net kaip bendražygis jis niekuo negalėjo padėti. Negalėjo numalšinti jos gėlos, nes Blera nenorėjo jam tos gėlos rodyti. Negalėjo gydyti jos žaizdų, nes Blera jas slėpė.

Kažkada ji tą vyrą mylėjo, tai visiškai aišku. Ir, pats savęs nekęs-

damas, kažkur giliai širdies kertelėje Larkinas jautė, kad pavydi tam žiauriai nužudytam vyrui.

Taip jis stovėjo prie lango, stebėdamas, kaip paskutinę jo dieną Airijoje kyla saulė.

Kai kažkas pasibeldė, Larkinas pamanė, kad tai Moira.

— *Bi istigh**.

Atsivėrus durims jis neatsigręžė. Ir tada išgirdo Bleros balsą:

— Gėliškai nelabai raukiu, tad jeigu pasiuntei mane velniop, reikalai nekokie, — ji pakėlė atsineštą butelį viskio. — Aš iškračiau Kiano atsargas. Ketinu truputį apkaušti — noriu taip paminėti seną draugą. Palaikysi man kompaniją?

Nelaukdama atsakymo Blera atsisėdo ant grindų lovos kojūgalyje ir atrėmė į jį galvą. Atkimšo butelį ir maždaug per du pirštus pripylė į abu stiklus, kuriuos irgi atsinešė.

— Čia už mirtį, — ji pakėlė stiklą ir susivertė visą gėrimą. — Eikš čia, Larkinai, išgerk. Gal aš tave ir prinervinau, bet išgerti vis tiek galėtum.

Jis prisiartino prie jos ir atsisėdo priešais ant grindų.

— Man gaila, kad tu kenti.

— Viskas praeis, — Blera padavė jam antrąjį stiklą, o sau įsipylė dar viskio. — *Sláinte***, — ji susidaužė su juo, bet šįkart negėrė visko iš karto, tik gurkštelėjo. — Kaip mėgo sakyti mano tėvas, prisirišimas tampa ginklu priešo rankose, kurį jis gali panaudoti prieš tave.

— Ne pats lengviausias ir maloniausias požiūris į gyvenimą.

— O, jis tą sugeba. Jis paliko mane tiesiog per mano aštuonioliktąjį gimtadienį. Baigta, — Blera vėl atrėmė galvą ir išgėrė. — Žinai, jis mane tiek kartų įskaudino, išplėšė man širdį, kad maniau, tiesiog manęs nemyli. Bet vis tiek niekas, niekas nė iš tolo neįskaudino manęs taip, kaip tai, kad jis mane paliko. Štai taip ir įsitaisiau šitą.

Atsukusi riešą ji apžiūrėjo savo randą.

— Leidausi į medžioklę pakankamai nenusiraminusi, stengda-

* Bi istigh (*gėl.*) — užeik.

** Sláinte (*gėl.*) — į sveikatą.

masi pati sau įrodyti, kad man jo nereikia. Bet man jo reikėjo. Tuo blogiau man.

— Jis tavęs nenusipelnė.

Blera liūdnai šyptelėjo.

— Jis su tuo visiškai sutiktų, tik viską paaiškintų šiek tiek kitaip. Manęs jis nenorėjo, ir net jei būtų norėjęs, vis tiek nebūtų mylėjęs. Man prireikė nemažai laiko, kad tai suvokčiau. Galbūt jis didžiuotųsi. Gal jaustųsi patenkintas. Bet niekada manęs nemylėtų.

— O tu jį vis tiek mylėjai.

— Aš jį garbinau, — Blera akimirkai užsimerkė, lyg atsisveikindama su kažkokia savo asmenybės dalimi. Dalimi, kurios nebeliko. — Tiesiog negalėjau išplėšti to iš širdies ir išmesti iš galvos. Todėl ir dirbau, labai stengiausi, kol tapau geresnė kovotoja, negu kada nors buvo jis. Ir vis tiek jaučiau tą poreikį — kažką mylėti, būti mylima. Tada ir sutikau Džeremį.

Ji vėl abiem įpylė viskio.

— Dirbau savo dėdės bare. Mano teta, pusbroliai, pusseserės ir aš keisdavomės pamainomis. Medžioklė, paskui darbas bare, klientų aptarnavimas, koks vienas kitas laisvas vakaras — mano teta tai vadino gyvenimu: visa šeima kartu dirba, dalijasi naštą, bet vis tiek išlaiko bent dalelę įprasto gyvenimo.

— Atrodo, ji praktiška moteris.

— Tokia ir yra. Ir labai gera. Tai va, tą dieną kaip tik dirbau bare, ir staiga įeina Džeremis su pora draugų. Tądien jam neblogai nuskilo ir jie nusprendė išmesti keletą taurelių. Jis biržos makleris, — Blera numojo ranka. — Sunku paaiškinti. Kad ir kaip būtų, Džeremis buvo patrauklus. Tiesą sakant, tikras gražuolis. Tai va, jis pradėjo mane kabinti.

— Ant ko kabinti?

— Ant nieko, — suprunkštė ji. — Čia toks posakis, žargonas. Jis su manimi flirtavo. Aš irgi su juo flirtavau, nes jis mane kažkuo sujaudino. Žinai, apie ką aš kalbu? Kai viduje jauti kažkokį virpuliuką.

— Žinau, — Larkinas delnu perbraukė jai per ranką. — Man tas virpuliukas pažįstamas.

— Jis trynėsi bare iki pat uždarymo, ir galų gale teko jam duoti savo telefono numerį. Trumpai tariant, pradėjome susitikinėti. Jis buvo įdomus ir toks mielas. Labai normalus. Iš tų, kurie po pirmo pasimatymo atsiunčia gėlių.

Akis jai užliejo ašaros, bet Blera tik papurtė galvą ir dar gurkštelėjo viskio.

— Man kaip tik to ir reikėjo — normalumo. Norėjau bent pamėginti. Kai mūsų santykiai pasidarė tikrai rimti, galvojau, kad puiku, kaip tik taip viskas ir turi būti. Kad ir kokį dirbčiau darbą, tai nereiškia, kad negaliu turėti artimo žmogaus, kad negaliu būti kam nors artima. Tačiau Džeremiui nepasakojau, ką veikiu tais vakarais, kuriuos leisdavome atskirai, o kartais ir jam užmigus. Nieko jam nepasakojau.

— Tu jį mylėjai?

— Taip. Net prisipažinau jam. Prisipažinau, kad myliu jį, bet nuslėpiau, kas esu, — Blera giliai atsiduso. — Tiesą sakant, nė pati nežinau, ar tiesiog pabijojau, ar tėvo mokymas padarė savo. Vis dėlto nieko jam nesakiau. Kartu išbuvome aštuonis mėnesius, o jis taip nieko ir nesužinojo. Bet juk jis turėjo pastebėti visus tuos ženklus, tas detales. Ei, Džeremi, o tau neįdomu, iš kur visos tos mano mėlynės? Kodėl mano drabužiai visiškai sudirbti? Kodėl aš visa susikruvinusi? Jis niekada neklausė, o aš neleidau sau net susimąstyti kodėl.

— Pati sakei, kad žmonės mėgsta užsimerkti. Ypač įsimylėję.

— Gryniausia teisybė. Jis paprašė manęs už jo tekėti. Stengėsi ne juokais — vynas, žvakės, muzika, visi teisingi žodžiai. Negalėjau tam atsispirti — tai nuostabiai šviesiai svajonei. Ir vis tiek dar ilgai nieko jam nesakiau, kol mano teta nenuleido manęs ant žemės.

Blera užsispaudė akis rankos nykščiu ir smiliumi.

— Turi jam pasakyti, kalė man į galvą. Jis turi tuo patikėti. Kitaip nebus jokio bendro gyvenimo, koks čia gyvenimas, nuo pradžių grįstas melu, pusiau tiesa, be jokio pasitikėjimo. Dar porą savaičių spardžiausi, bet tai nedavė man ramybės. Žinojau, kad teta teisi. Juk Džeremis mane mylėjo, tad viskas turėjo būti gerai. Viskas susitvar-

kys, nes jis mane myli ir supras, kad ne šiaip sau darau tai, ką privalau daryti, kas teisinga.

Apglėbusi stiklą abiem rankomis, ji užsimerkė.

— Viską jam papasakojau kaip galėdama atsargiau, pradėjau nuo šeimos istorijos. Jis pamanė, kad juokauju, — mergina atsimerkė ir pažvelgė Larkinui į akis. — Kai suprato, kad nejuokauju, pasidarė labai priešiškas. Nusprendė, jog tai koks nors nenormalus mano pokštas sužieduotuvėms nutraukti. Niekaip negalėjau jo įtikinti. Įkalbėjau kartu nueiti į kapines. Kaip tik tą naktį vienas jų turėjo prisikelti. Vaizdelis buvo vertas milijono. Parodžiau Džeremiui, kas tokie jie ir kas esu aš.

Blera truktelėjo nemažą gurkšnį.

— Po to jam norėjosi tik kuo greičiau manęs atsikratyti, kuo greičiau susikrauti daiktus ir sprukti. Pamesti mane. Jam aš atrodžiau nenormali, todėl nebenorėjo manęs matyti.

— Jis buvo silpnas.

— Jis tiesiog vaikinas. O dabar jis miręs.

— Ir tu įsivaizduoji, kad tai tavo kaltė? Tu kalta, kad pasipasakojai jam, kas tokia esi? Parodei jam ne tik tai, kad pasaulyje yra pabaisų, bet ir tai, jog esi pakankamai stipri ir drąsi jas nugalėti. Tai tu kalta, kad Džeremis nesugebėjo suprasti, kokia esi nuostabi?

— Visai aš nenuostabi. Darau tai, ko esu išmokyta, einu šeimos pramintais takais.

— Nesąmonės, o gal dar blogiau — savigaila.

— Tu teisus, aš jo nenužudžiau. Bet jeigu ne aš — Džeremis nebūtų miręs.

— Jis miręs, nes jį nužudė žiauri, besielė demonė. Jis miręs, nes atsisakė tikėti tuo, kas vyko tiesiai jam prieš nosį, ir nepasikliovė tavimi. Tu čia visiškai niekuo dėta.

— Jis paliko mane visai kaip tėvas. Maniau, blogiau ir būti negali. Bet jo mirtis... Nežinau, kaip išsivaduoti iš to skausmo.

Larkinas paėmė jos stiklą ir padėjo į šalį. Prisitraukė Blerą prie savęs ir prispaudė jos galvą sau prie peties.

— Dalį gali išlieti ant šito peties. Truputį paverk, brangioji. Pasijusi geriau, jeigu atiduosi jam bent tokią duoklę.

Jis laikė ją apsikabinęs, glostė plaukus ir ramino, o ji raudojo dėl kito vyro.

Blera pabudo apkamšyta jo lovoje, su visais drabužiais, ir be galo dėkinga, kad palikta viena. Pagirios nebuvo tokios baisios, kokių galima tikėtis po tokio lengvabūdiško piktnaudžiavimo. Vis dėlto nuo išgerto viskio dusliai kalė smilkiniuose.

Ji pastebėjo, jog Larkinas užtraukęs užuolaidas, kad jos nepažadintų saulė, todėl pasitikrino, kiek valandų. Pamačiusi, kad jau vidudienis, net suvaitojo ir nusimetusi antklodę atsisėdo ant lovos krašto.

Pernelyg daug darbo ir nėra kada gydytis nei tų nelemtų pagirių, nei neslopstančios širdgėlos. Jai nespėjus sukaupti jėgų ir atsistoti, vidun įžengė Larkinas. Jis nešė stiklinę kažkokio drumzlino rudo skysčio.

— Norėčiau palinkėti labo ryto, bet neatrodo, kad tau šis rytas labas.

— Nėra jau taip blogai, — atsakė ji. — Yra buvę ir blogiau.

— Kad ir kaip būtų, ne pati tinkamiausia diena kentėti galvos skausmą. Glena sako, šitas gėrimas tau padės.

Blera įtariai pažvelgė į stiklinę.

— Nes jį išgėrusi išvemsiu viską, kas dar likę nuo vakar?

— Apie tai ji nieko nesakė. Nagi, sukaupk visą narsą ir išgerk vaistukus.

— Turbūt reikėtų, — paėmusi stiklinę pauostė jos turinį. — Kvapas ne toks baisus kaip išvaizda, — Blera giliai įkvėpė ir viską vienu mauku išgėrė. Ir nusipurtė visu kūnu. — O jau skonis... Čia turbūt iš kokių nors kirmėlių?

— Palauk kokią minutę ar dvi, kol suveiks.

Ji linktelėjo galva ir įsispoksojo į savo rankas.

— Vakar, švelniai tariant, nelabai kaip pasirodžiau.

— Niekas ir nemano, kad visada turi būti aukštumoj. Bent jau aš tikrai taip nemanau.

— Ačiū, kad išklausei ir leidai išsiverkti.

— Atrodo, kaip tik to tau labiausiai reikėjo, — jis atsisėdo šalia. — Ar atsimeni, ką tau kalbėjau?

— Taip. Tai ne mano kaltė. Protu aš ir pati suvokiu, kad ne mano kaltė. Tačiau ne visos mano kūno dalys, Larkinai, dėl to sutaria su galva.

— Tie vyrai tave įskaudino. Aš to daryti neketinu, — Larkinas vėl atsistojo, o ji įsispoksojo į jį. — Turi tai suprasti. Kai būsi pasirengusi, leiskis žemyn. Turiu daug darbo.

Jam išėjus ir uždarius duris, Blera nesiliovė žiūrėjusi pavymui.

Darbas tikrai padėjo. Prie vartų pačiu paprasčiausiu būdu jie turėjo nusitempti tiek atsargų ir ginklų, kiek tik galėjo panešti. Hoitas su Glena toliau mėgino sukurti kokią nors apsaugą Kianui.

Larkinas pasivertė žirgu, Blera apkrovė jį nešuliais, o Moira apkrovė Kiano žirgą.

— Tu tikra, kad galėsi juo joti? — paklausė jos Blera.

— Galiu joti bet kuo, — Moira žvilgtelėjo bokšto langon link. — Juk neturime kito būdo. Jiems reikia susikaupti ties tuo, ką dabar daro. O mes negalime rizikuoti viską gabendami visą kelią nusileidus saulei.

— Tai jau ne, — Blera šoko Larkinui ant nugaros. — Būk atidi. Gali būti, kad miške mūsų laukia draugai.

Jos leidosi į kelią viena paskui kitą.

— Ar tu tikrai juos užuodi? — šūktelėjo Moira.

— Labiau jaučiu. Ypač gerai jaučiu, kai jie prisiartina, — Blera žvalgėsi tarp medžių ir šešėlių. Nepastebėjo nieko, išskyrus paukščius ir kiškius.

Saulė ir paukščių giesmės. Naktį šis takas atrodys visai kitaip. Ji su Moira jos Larkinu, o Hoitas ir Glena — Kiano žirgu. Kianas prireikus gali lėkti beveik taip pat greitai kaip ir žirgai.

Takas buvo vingiuotas, vietomis vos įžiūrimas. Kai kurie šešėliai atrodė tokie tamsūs, kad ji nejučia siekdavo arbaleto.

Kojomis Blera jautė, kaip virpa Larkino raumenys. Vadinasi, ir jis juos jaučia. Arba tas žirgas, kuriuo jis pasivertė.

— Jie mus stebi. Laikosi atstumo, bet stebi.

— Jie supras, kam mes ruošiamės, — Moira žvilgtelėjo atgal. — Arba viską praneš Lilitai, ir ji tikrai susigaudys.

— Taip. Šiek tiek paspartinkime žingsnį. Nedaug beliko.

Jos išjojo iš miško ir kirto pūdymo lauką. Ant aukštumos išvydo akmenų ratą.

— Jie didžiuliai, — sumurmėjo Blera. Ne tokie dideli kaip Stounhendžo, bet vis tiek įspūdingi.

Ir visiškai kaip Stounhendže, dar nespėjusi įžengti į akmenų metamą šešėlį, Blera juos pajuto. Beveik išgirdo.

— Jauti jėgą? — paklausė Blera nulipdama.

— Ir šiame pasaulyje, ir manajame.

Moira nulipo nuo žirgo ir suglaudė galvas su Larkinu.

— Čia mūsų kelias namo.

— Tikėkimės, — Blera krovė ginklus akmenų rate. — Tu tikra, kad vampyrai čia negali įžengti?

— Joks demonas negali patekti tarp šių akmenų ir žengti ant šventos žemės. Taip yra Pažadėtojoje žemėje ir, kiek man teko skaityti, taip pat ir šiame pasaulyje.

Moira kaip ir Blera pažvelgė miško link. Ir pagalvojo apie Kianą, taip pat apie tai, kas jam nutiks, jeigu jiems teks išvykti be jo.

— Išsiaiškinsim.

Moira žvilgtelėjo į ją.

— Tau taip pat neramu.

— Šioks toks rūpestis. Turime atsigabenti jį čia, pasirūpinti, kad nepavirstų į pelenus — irgi šioks toks rūpestis. Gerai, kad ši vieta saugi ir galime būti tikri, jog grįžę po kelių valandų ginklus rasime vietoje. Tačiau Kianas — tikrai ne privalumas.

Nesąmoningai Blera kasė Larkinui šoną. Kai jis pasuko galvą ir pasižiūrėjo, ji nuleido ranką.

— Hoitas ir Glena stengiasi šį tą sumeistrauti. Turime keliauti visi, jokių kalbų. Vadinasi, reikia ką nors sugalvoti.

Larkinas švystelėjo uodega jai per užpakalį.

— Ei.

— Tikras išdykėlis, — metė Moira. — Kad ir kuo pasiverstų.

— Pokštininkas. Bet turėtų pasisaugoti, kad vieną gražią dieną visam laikui neliktų keturkoju, — ji atsistojo priešais žirgą. — Kas tada?

Jis lyžtelėjo jai veidą.

— Fu.

Moira nusikvatojo ir sukrovė paskutinius ginklus.

— Jis priverčia mane juoktis, kad ir kaip blogai būtų. Beje, Blera, — pasakė ji, stebėdama, kaip ši susiraukusi valosi nuo skruosto seiles. — Kai jis vyras, tu prieš jo liežuvį neturi nieko prieš.

Larkinas išleido kažkokį garsą, kuris labai priminė juoką. Moira šyptelėjo ir vėl užšoko ant žirgo.

— Sunku nepastebėti, kai du žmonės tik ir taikosi vienas kitą pakibinti. Kažkada ir pati buvau jį įsimylėjusi, — ji pakedeno Larkino karčius. — Man tada buvo penkeri. Galima sakyti, viskas jau pasimiršo.

— Tyli kiaulė gilią šaknį knisa, — sumurmėjo Blera. — Žinai, — lipdama ant Larkino kreipėsi į Moirą. — Tu tokia tylenė, knygų žiurkė, tikra drovuolė. Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad taip paprastai pažiūrėsi į tai, jog išdykauju su tavo pusbroliu.

— Išdykauji? — Moira suspaudė lūpas joms jojant pro akmenis. — Ar taip jūs vadinate seksualinius santykius? Visai nieko, tinka, — ji numetė vadeles žirgui ant sprando ir suplojo rankomis. Šį kartą nusijuokė Blera.

— Tu tikras juokų maišelis.

— Aš žinau, kas vyksta tarp vyro ir moters. Teoriškai.

— Teoriškai. Tai ką, tu dar niekada?.. — ji pamatė, kaip Moira mirktelėjo Larkino pusėn. — Tu teisi, didelių arklių ir ausys didelės.

— Gal tai ir ne taip svarbu. Ne, aš dar niekada. Jeigu tapsiu karaliene, turėsiu ištekėti. Bet viskam savas laikas. Noriu sutikti tinkamą vyrą, kuris mane suprastų. Norėčiau tokios meilės, kokia buvo tarp mano tėvų. Norėčiau, kad mano vyras man rūpėtų. Ir tikiuosi, kad jis tikrai mokės išdykauti.

Šį kartą atrodė, kad Larkinas kažką suburbėjo.

— O ką, įsivaizduoji, kad tu vienintelis? — Moira ištraukė koją iš balnakilpės ir nestipriai jam įspyrė. — Tai kaip jis toj srity, tas mūsų Larkinas?

— Tikras žvėris.

Larkinas pasileido risčia.

Blera pagalvojo, kad pasijuokti tikrai gera, net ir ne pačiais lengviausiais laikais.

12 skyrius

Kianas su neslepiama antipatija čiupinėjo šiurkščią juodą medžiagą.

— Apsiaustas.

— Stebuklingas apsiaustas, — kerimai nusišypsojo Glena. — Su gobtuvu.

Juodi apsiaustai ir vampyrai, pagalvojo jis, tyliai atsiduseęs. Kokie stereotipai.

— Ir šitas daiktas saulėkaitoj neleis man pavirsti pelenais?

— Turėtų.

Kianas pažvelgė į ją su ironija.

— Skamba nelabai tvirtai.

— Kai mes jį apšvitinome, tavo kraujas neužvirė, — paaiškino Hoitas.

— Kokios džiugios naujienos. Bet aš sudarytas ne tik iš kraujo.

— Kraujas yra svarbiausia, — nenusileido Hoitas. — Kraujas — visa esmė. Pats taip sakei.

— Bet tada nekalbėjome apie mano kūną.

— Deja, neturėjome laiko to išbandyti, — Glena persibraukė ranka plaukus. — Ir taip ilgai užtrukome, nes negalėjome prašyti tavęs jo išbandyti, kol nebuvome visiškai tikri.

— Labai malonu, bet ar negalėjote sugalvoti ko nors stilingiau? — paklausė Kianas apžiūrinėdamas apsiaustą.

— Mada mums mažiausiai rūpėjo, — atšovė Hoitas, beprarandąs kantrybę. — Labiau rūpėjo, kaip apsaugoti tavo apgailėtiną asmenį.

— Tikrai neužmiršiu jums už tai padėkoti, jeigu atėjus vakarui dar nebūsiu virtęs pelenų krūva.

— Tikrai turėtum, — Moira nusmelkė jį žvilgsniu. — Visą parą jie dirbo galvodami tik apie tave. Be to, kol tu miegojai, dirbome visi.

— O aš turiu savų darbų, jūsų didenybe, — nutraukė ją Kianas, atsukdamas nugarą. — Bet, atrodo, niekam čia nerūpi, kad tokiems kaip aš neleista įžengti į tą jūsų akmenų ratą.

— Turi pasikliauti dievais, — tarė jam Hoitas.

— Esu priverstas tau dar kartą priminti, kad aš vampyras, o vampyrai su dievais nesibičiuliauja.

Glena žengė prie Kiano ir uždėjo ant jo rankos savąją.

— Prašau, apsisiausk juo.

— Tik dėl tavęs, Rude, — jis kilstelėjo Glenos veidą aukštyn ir pakštelėjo į lūpas. — Jaučiuosi kaip kokio sumauto B klasės filmo statistas. Arba kaip koks prakeiktas vienuolis.

Moira pagalvojo, kad jis nė iš tolo neprimena vienuolio. Pernelyg pavojingas.

Atėjo Blera su Larkinu.

— Saugesni ir būti negalime, — tarė Blera ir pamačiusi Kianą ironiškai kilstelėjo antakius. — Atrodai kaip Zoro.

— Kaip kas?

— Žinai, ta scena, kai jis koplyčioje su mergina ir apsimeta kunigu? Tik tokį kunigą vadintume „tėvas Netektis“. Beje, saulė leidžiasi. Jeigu ketiname keliauti, tai jau keliaukime.

Hoitas linktelėjo galva ir pasižiūrėjo į Kianą.

— Laikykis netoliese.

— Kiek tik galėsiu.

Blerai norėjosi, kad jie būtų skyrę laiko tam manevrui — pasipraktikuoti, bet dabar jau buvo per vėlu. Laikas kalboms baigėsi, pagalvojo ji. Diskusijos baigtos, daugiau jokių repeticijų. Dabar arba niekada.

Todėl susižvalgę jie su Larkinu pirmieji žengė pro duris. Larkinas pasivertė žirgu, ji šoko jam ant nugaros ir ištiesė ranką Moirai, kad padėtų užšokti.

Jie skubiai risčia pasileido tolyn nuo arklidžių, tikėdamiesi privilioti tuos, kurie galėjo laukti pasaloje. Akies krašteliu Blera pastebėjo šmėkštelėjusį Kianą. Jis per kelias sekundes pasiekė arklidžių duris ir išleido eržilą.

Po akimirkos jis jau buvo dingęs, o Hoitas su Glena sėdėjo žirgui ant nugaros.

Kelią jiems rodė tik blausi mėnulio šviesa, o įjojus į mišką nebeliko ir jos. Todėl Blera pristabdė Larkiną; šis stengėsi nepamesti tako, o ji stebėjo mišką.

— Kol kas nieko. Jeigu jų čia ir yra, laikosi atokiau.

— Ar matai Kianą? — laikydama paruoštą lanką, Moira stengėsi nieko nepraleisti pro akis. — Jauti jį?

— Ne, visiškai nieko, — Blera pasikėlė balne ir per Moiros petį žvilgtelėjo į Hoitą. — Stebėk šitą pusę. Jie gali pulti iš už nugaros.

Jie jojo visiškoje tyloje, lydimi tik kanopų kaukšėjimo. Bet kaip tik tai Blerai ir nepatiko. Kodėl negirdėti naktinių paukščių? Kur dingo mažų naktinių miško žvėrelių keliamas šnaresys ir cypimas?

Blera puikiai žinojo, kad vampyrus jaučia ne tik demonų medžiotojai.

— Būkit pasirengę, — tyliai pasakė ji.

Kaip tik tada pasigirdo plieno žvangesys ir netikėtas riksmas. Jai nereikėjo raginti Larkino nei žodžiu, nei kulnais. Arklys pats pasileido šuoliais.

Vampyrai puolė iš tankmės Blerai vos spėjus juos pajusti. Šį kartą tai buvo pėstininkai, turintys šiek tiek patirties ir lengvais šarvais. Ji kirto kalaviju, tada pasipylė Moiros strėlės.

Larkinas sutrypė po kanopomis pasipainiojusį užpuoliką. Tačiau kiti puolė iš visų pusių, neleisdami artintis prie Vartų ir užkirsdami kelią jų link. Blera spyrė ir nusviedė vieną vampyrų, mėginusių įsitverti jai į koją. Jų pernelyg daug, pagalvojo. Per daug, kad būtų galima atsikirsti.

Blera nusprendė, kad geriau bus pulti, pralaužti jų liniją, o ten jau — akmenys.

Tada ją kone išmušė iš balno vampyras, šokęs nuo šakos virš jos. Blera net atsilošė stengdamasi numušti jį alkūne. Moira atsidūrė ant žemės. Riktelėjusi iš įniršio, Blera smogė vampyrui kumščiu. Jau buvo bešokanti žemyn, kai staiga it žaibas atlėkė Kianas.

Jis stvėrė Moirą ir užsodino atgal Larkinui ant nugaros.

— Jokit! — riktelėjo jis. — Dabar pat!

Blera puolė priešų liniją, liepsnojančiu kalaviju skindamasi sau taką. Jai teliko viltis, kad Kianas išsisuko nuo jos svaidomų ugnies kamuolių. Ji pajuto, kaip Larkinas suvirpėjo ir jo formos pradėjo keistis.

Staiga pasijuto sklendžianti ant slibino nugaros, o jis letenomis ir uodega daužė puolančius vampyrus. Pro susidariusį tarpą šuoliais prajojo Hoitas su Glena.

Blera išvydo akmenis. Nors debesys dengė mėnulį, akmenys net ir tamsoje švytėjo it nusvidintas sidabras. Ji galėjo prisiekti, kad net per mūšio triukšmą girdėjo juos gaudžiant.

Pamatęs, kad Hoitas su Glena jau rate, Larkinas nusileido žemyn. Blera nušoko jam nuo nugaros, saugodama vampyro įbrėžtą koją.

— Ruoškitės, — nurodė ji.

— O Kianas?

Ji suspaudė Moirai petį:

— Niekur jis nedings. Hoitai?

Jis išsitraukė raktą. Tą patį padarė ir Moira.

— Netarsim burtažodžių, kol su mumis nebus Kiano.

Kai Hoitas paėmė už rankos Gleną, atrodė, kad galia sklinda ne tik iš akmenų, bet ir iš paties Hoito.

— Netarsime burtažodžių, kol rate nebūsime visi.

Blera linktelėjo galva. Kad ir kokia akmenų galia, kad ir kokią įgimtą galią turėtų Hoitas ir Glena, tikroji galia atsiranda vienybėje. Jie palauks Kiano.

Ji atsisuko į Larkiną.

— Kaubojau, puikiai pajodinėjome. Ar tu smarkiai sužeistas?

Jis prispaudė ranką prie kraujuojančio šono.

— Keli įbrėžimai. O tu?

— Man taip pat. Šiek tiek apdraskyta. Kaip jūs?

— Išgyvensim, — Glena mėgino sustabdyti kraujavimą iš gilaus įpjovimo Hoito rankoje.

— Jis ateina, — sumurmėjo Moira.

— Kur? — Hoitas suspaudė jos ranką. — Aš nieko nematau.

— Ten, — parodė ji. — Jis ateina.

Iš miško išniro juodas kažkokių neaiškių kontūrų sūkurys.

— Buvo visai smagu. Jie persigrupuoja, tik kažin kas jiems iš to, — Kiano veidas buvo kruvinas, kraujas sunkėsi ir iš pjūvio šlaunyje.

— Eikš, — ištiesė jam ranką Hoitas. — Jau laikas.

— Negaliu, — Kianas pakėlė ranką ir prispaudė prie nematomos oro sienos tarp akmenų. — Man čia lyg siena. Negaliu pakeisti to, kas esu.

— Negali čia pasilikti, — nenusileido Hoitas. — Jie tave susiras. Nepaliks ramybėje.

— Aš ne toks jau lengvas laimikis. Darykite ką turite daryti. O aš liksiu ir pasirūpinsiu, kad viskas būtų kaip pridera.

— Jei lieki tu, liekam ir mes, — Larkinas žengė tarpo tarp akmenų link. — Jeigu kovosi tu, kovosime ir mes.

— Labai vertinu tavo jausmus, — tarė jam Kianas. — Tačiau visa tai daug svarbiau už kurį nors vieną iš mūsų, o jums būtinai reikia ten būti.

— Tie kiti vartai... — pradėjo Larkinas.

— Jeigu aš juos rasiu, kai susitiksime Pažadėtojoje žemėje, galėsi nupirkti man alaus. Keliaukite, — jis pažvelgė Hoitui į akis. — Lemta kaip lemta. Tu visada tuo tikėjai. Aš taip pat. Tik savaip. Keliaukite. Gelbėkite pasaulius.

— Rasiu kokį nors būdą, — Hoitas ištiesė ranką pro akmenis ir paėmė už rankos Kianą. — Rasiu kokį nors būdą, prisiekiu.

— Sėkmės! — Kianas atsisveikino su jais kalaviju. — Jums visiems.

Sunkia širdimi — tai galėjai matyti iš jo akių — Hoitas žengė atgal ir pakėlė krištolinę lazdelę. Joje sušvito šviesa ir pažiro spindulių pluoštu.

— Pasauliai laukia. Laikas bėga. Dievai stebi.

Glenos skruostais riedėjo ašaros. Ji paėmė Hoitą už rankos ir kartojo žodžius.

— Taip negerai, — tyliai ištarė Larkinas. — Negerai palikti vieną iš mūsų.

— Gal mes galime... Po galais, — sumurmėjo Blera, pajutusi drebančią žemę. Pradėjo sūkuriuoti vėjas, šviesa pulsavo.

— *Slan, mo cara**, — paskutinį kartą pažvelgęs į Kianą, Larkinas paėmė Blerą už rankos. — Nieko sau bus kelionė, — tarė jai. — Geriau laikykis manęs. Moira?

Laikydama savo krištolinę lazdelę, Moira kartojo žodžius. Ji negalėjo atplėšti žvilgsnio nuo Kiano akių ir jautė, kaip pasaulis keičiasi. Tada ištiesė ranką ir čiupo už rankos jį.

— Mes — viena jėga, viena galia. Taip turi būti!

Ir įtraukė jį į ratą.

Blera jautėsi lyg ją būtų įtraukęs tornadas. Nenusakomas vėjas, kuris atplėšia tave nuo žemės, suka it pašėlęs, ir akinanti šviesa.

Ar kitoje pusėje jų laukia pasakų šalies nykštukai?

Ji nieko nematė, tik akinamą, baltą sūkuriuojančią šviesą. Po kojomis nebejautė jokio pagrindo, todėl tik tvirčiau įsikibo Larkino rankos.

O tada užplūdo tamsa ir visiška ramybė. Ji persibraukė ranka per veidą ir bandė atsikvėpti. Išvydo mėnesieną, sidabro srautais sklindančią ant riogsančių akmenų.

— Ar jau atvykome?

— Dievulėliau! — Glena kalbėjo lyg apsvaigusi. — Nieko sau greitis. Kaip Kianas? — drebančiomis rankomis suėmusi Kianą už

* Slan, mo cara (*gėl.*) — sudie, mano drauge.

skruostų, garsiai jį pabučiavo. — Kaip tau tai pavyko? — paklausė ji Moiros. — Įsitempti jį vidun?

— Nežinau. Tiesiog... taip turėjo būti. Tu turėjai būti, — pasakė ji Kianui. — Pajutau tai ir... — Moira, tik dabar supratusi, kad tebespaudžia jo ranką, tuoj pat atsitraukė. — Ir štai tu čia.

Ji nusibraukė nuo veido plaukus, išsipešusius iš kasos.

— Ką gi, *fáilte a Gaell**, Larkinai, — ji juokdamasi puolė jam į glėbį. — Mes namie.

— Ir labai patogiai — kaip tik naktį, — jeigu Kianas ir buvo sukrėstas, puikiai tai slėpė. Tik apsidairė aplinkui ir užsitraukė gobtuvą. — Sakau tai ne dėl to, kad nepasitikėčiau jūsų stebuklingomis galiomis.

— Mums dar reikia su visu šituo turtu nusigauti iki galutinio tikslo, — Blera plačiu mostu parodė į skrynias, ginklus ir dėžes.

— Galime rytą atsiųsti vyrus jų paimti. O dabar imkime tik tai, kas reikalingiausia, — pasiūlė Moira.

— Tad imsime ginklus. Kas žino, su kuo gali tekti susidurti. Tu jau man atleisk, — pridūrė Blera, — bet tavęs čia nebuvo daugiau kaip mėnesį, taigi nieko negali žinoti.

— Oru aš galiu pernešti tris iš jūsų, — Larkinas peštelėjo Moirą už jos netvarkingos kasos. — Ir kartu apsižvalgyti, ar yra dėl ko nerimauti. O tu gali ką nors užsisodinti ant žirgo.

— Mano žirgo, — priminė jam Kianas, prieš atsisukdamas į Moirą. — Galiu tave užsisodinti ant savo žirgo.

— Panašu į šiokį tokį planą. Ką gi, laikas judėti, — Blera persimetė per petį savo daiktus ir nusišypsojo Hoitui su Glena. — Jums tai tikrai patiks.

Jie skriejo virš Pažadėtosios žemės, apačioje regėdami žirgą ir du raitelius. Stebuklinga mėnulio šviesa sidabru liejosi ant kalvų ir tarp jų įsisprausdusių miškų, tame sidabre švytėjo vingiuojanti upė. Blera matė trobeles ir iš jų kaminų besiraitančius dūmus, laukuose išsibarsčiusius galvijų ir avių taškelius. Keliai buvo siauri ir nešvarūs; juose, be Kiano ir Moiros, daugiau nieko nesimatė.

* Fáilte a Gaell (*gėl.*) — sveikas atvykęs į Pažadėtąją žemę.

Nei automobilių, pamanė ji, nei šviesų, tik atsitiktinis mirgesys — gal žvakės, o gal žibinto. Ir žemė — besidriekianti tolyn ir platyn, kylanti kalnų siluetais. Žemė, priminė ji sau, vos prieš kelias savaites atrodžiusi kaip pasaka.

Blera pažvelgė į šalį ir išvydo pakrantę, jos aukštą, statų skardį, besileidžiantį į dailius fiordus. Toliau juodu aksomu horizonto link driekėsi jūra, joje galėjai matyti susiglaudusias tris nelygias saleles.

Ji išgirdo, kaip užnugary aiktelėjo Glena, ir vėl apsižvalgė.

Prieš jos akis atsivėrė fantastiškas vaizdas: aukšta kalva, o už jos — platus upės vingis. Mėnesienoje lyg brangakmeniai žėrėjo akmenys, peraugantys į bokštus ir bokštelius su dantytomis sienomis.

Pilis, pagalvojo apstulbusi Blera. Ir kokia gi būtų pilis be pakeliamojo tilto ar smailių bokštų su baltomis šilkinėmis vėliavomis.

Vienoje iš besiplaikstančių vėjyje vėliavų ji įžiūrėjo širdį laikančias rankas. Kitoje — slibiną.

Palinkusi priekin Glena sušneko jai į ausį:

— Mums, dvidešimt pirmo amžiaus merginoms, čia bus į ką pažiūrėti.

— Tikrai nemaniau, kad mane dar kuo nors galima nustebinti, — su neslepiama nuostaba prisipažino Blera. — Bet pilis — tai jau viršūnė.

Larkinas suko ratus, kad nepamestų iš akių žirgo su raiteliais. Tada nėrė žemyn į platų kiemą. Tą pat akimirką juos apsupo lengvai apsišarvavę vyrai su jau ištrauktais kalavijais. Todėl, nulipusi žemyn, Blera iškart iškėlė aukštyn rankas.

— Vardas ir tikslas? — vienas karių žengė pirmyn.

Larkinas atvirto į žmogų.

— Nelabai draugiškai mus pasitinki, Tininai.

— Larkinai! — sargybinis tuoj pat įkišo kalaviją į makštis ir viena ranka apkabino Larkiną. — Dėkui Dievui! Kur, po velnių, buvai dingęs visas tas savaites? Mes jau nesitikėjome tave išvysti. O princesė? Kur...

— Atidarykite vartus. Už jų laukia princesė Moira.

— Klausau ir vykdau, lorde Larkinai, — iš karto pasitempė

Tininas. Jam gal ir trūko kokio colio ar dviejų iki Larkino ūgio, bet balse nestigo valdingumo. — Pakelkite vartus. Turi viską papasakoti. Reikės pažadinti tavo tėvą.

— Daug pasakoti. Geriau jau pažadink virėją. Susipažink su mano draugais: kovotoja Blera, ragana Glena ir burtininkas Hoitas. Šiandien nemažai nukeliavome, Tininai. Atvykome iš kur kas toliau, negu gali įsivaizduoti.

Jis nusisuko ir padėjo Moirai nulipti nuo žirgo. Blera pastebėjo, kaip, Moiros kojoms palietus žemę, visi vyrai nusilenkė.

— Tininai, kaip malonu regėti tavo veidą, — Moira pabučiavo jį į skruostą. — Čia Kianas, o šis šaunus eržilas yra Vladas. Ar kuris nors tavo vyras negalėtų nuvesti jį į arklides ir pasirūpinti pašaru bei priežiūra?

— Mano ar žirgo? — sumurmėjo Kianas, bet Moira apsimetė neišgirdusi.

— Perduokite mano dėdei, kad mes atvykome ir lauksime jo šeimyninėje svetainėje.

— Tuoj pat, jūsų didenybe.

Moira rodė jiems kelią per kiemą plataus arkinio įėjimo link.

— Nieko sau vila, — sumurmėjo Blera. — *Lorde* Larkinai.

Jis plačiai nusišypsojo.

— Nieko ypatingo, bet vis šiokie tokie namai. Iš tikrųjų tai mano šeimos namai netoliese. Mano tėvas laikinai eina valdovo pareigas, kol Moira nekarūnuota.

— Jeigu tik būsiu karūnuota, — tarstelėjo Moira per petį.

— Jeigu būsi, — sutiko jis.

Didžiojoje menėje buvo uždegti deglai; iš to Blera suprato, kad gandas apie sugrįžimą jau pasklido. Iš grindų plytelių buvo sudėti tie patys du simboliai, kuriuos ji įžiūrėjo vėliavoje — atrodė, kad rankos, laikančios širdį, sklendžia virš slibino galvos.

— Šiai piliai daugiau kaip tūkstantis du šimtai metų, — paaiškino jai Larkinas. — Nurodžius dievams ji buvo pastatyta čia, ant šios kalvos, vadinamos Karališkąja. Visi Pažadėtosios žemės valdovai valdė iš čia.

Blera žvilgtelėjo į Gleną.

— Baltieji rūmai atrodo lyg kokia pašiūrė.

Tačiau patalpos, į kurią jie įėjo, Blera tikrai nebūtų pavadinusi svetaine. Ji buvo didelė, aukštomis lubomis, su galinėje sienoje įrengtu židiniu tokio aukščio ir pločio, kad jame stati būtų išsitekę penki vyrai. Židinyje jau liepsnojo ugnis, nušviesdama lazurito mėlynumo marmurinę atbrailą.

Viršuje Blera pamatė freską, kaip ji suprato, vaizduojančią Pažadėtosios žemės istorines scenas. Buvo pastatyti keli ilgi, žemi suolai, apmušti spalvinga medžiaga. Už ilgo stalo stovėjo kėdės aukštomis, įmantriomis atkaltėmis. Tarnai jau statė ant stalo bokalus ir taures, obuolių ir kriaušių prikrautus dubenis, lėkštes su sūriu ir duona.

Sienos buvo išpuoštos paveikslais ir gobelenais, grindimis driekėsi raštuoti patiesalai. Sietynuose, aukštuose stovuose ir sidabro kandeliabruose degė žvakės.

Viena tarnaičių, labai gracinga, su auksinių plaukų kaskada, nusilenkė Moirai.

— Mano ponia, dėkojame dievams už tavo sugrįžimą. Ir tavo, mano lorde.

Blera su nuostaba pastebėjo, kad tarnaitei žvelgiant į Larkiną šios akys suspindo.

— Islina, džiaugiuosi tave matydama, — Moira paėmė ją už rankų. — Kaip gyvuoja tavo motina?

— Ji laikosi gerai, mano ponia. Jau ašaroja iš džiaugsmo.

— Perduok jai, kad netrukus aplankysiu. O dabar reikia mūsų svečiams paruošti kambarius, — ir Moira nusivedė ją į šoną, norėdama paaiškinti, ką reikia padaryti.

Larkinas jau žygiavo nukrauto stalo link. Jis atsilaužė duonos kepalo kampą, atsipjovė didžiulį gabalą sūrio ir susidėjo vieną ant kito.

— Pagaliau jaučiuosi kaip namie, — pasakė jis pilna burna. — Eikš čia, Blera, paragauk.

Dar nespėjus paprieštarauti, Larkinas jau grūdo jai kažką į burną.

— Skanu, — daugiau Blera nieko negalėjo ištarti.

— Skanu? Sakyčiau, pasakiškai skanu. O čia kas? — jis pakėlė taurę. — Vynas? Glena, tu juk šiek tiek išgersi?

— Mielai.

— Niekas nepasikeitė, — iš plataus tarpdurio pasigirdo balsas. Ten stovėjo aukštas, gerai sudėtas vyras, tamsiais, sidabro gijomis išmargintais plaukais, ir žiūrėjo į Larkiną. — Maisto ir gražių moterų apsuptyje.

— Tėve.

Jie susitiko menės viduryje ir pradėjo kaip meškinai glėbesčiuotis. Blera stebėjo to vyro veidą, jį užvaldžiusius jausmus. Jo gelsvai rudos akys priminė Larkiną.

Tas vyras suėmė didelėmis rankomis Larkinui veidą ir stipriai pabučiavo į lūpas.

— Nežadinau tavo motinos, kad nesuteikčiau bereikalingų vilčių. Pirmiausia pats norėjau įsitikinti.

— Aplankysiu ją iškart, kai tik galėsiu. Kaip laikaisi? Atrodai gerai. Gal kiek pavargęs.

— Pastarąsias dvi savaites nebuvo lengva užmigti. Tu sužeistas?

— Nieko baisaus. Sakau tau.

— Tikrai nieko baisaus. Svarbiausia, kad tu namuose, — jis pasisuko, nusišypsojo, ir jame Blera vėl atpažino Larkiną.

— Moira.

— Pone, — trūkčiojamai kvėptelėjusi, Moira bėgte pasileido jo link. Pastvėręs ją, vyras pakėlė nuo žemės, o ji rankomis apsikabino jo kaklą.

— Labai atsiprašau, labai atsiprašau, kad atėmiau jį iš jūsų. Atsiprašau, kad sukėliau jums tiek rūpesčių.

— Svarbiausia, kad tu grįžai. Sveika ir gyva. Ir dar atsivedei svečių, — jis vėl pastatė Moirą ant žemės. — Malonu jus čia matyti.

— Čia Larkino tėvas, mano mamos brolis. Princas Ridokas. Pone, noriu pristatyti jums savo draugus, geriausius, kokius kada nors esu turėjusi.

Moira pristatė juos visus. Larkinas stovėjo tėvui už nugaros,

rodydamas kitiems, kad šie gali nusilenkti arba pritūpti. Jausdamasi kaip paskutinė kvailė priėjusi Blera nusilenkė:

— Turime labai daug papasakoti, — pradėjo Moira. — Reikėtų prisėsti. Larkinai, būk malonus, uždaryk duris. Nenoriu, kad kas nors klausytųsi.

Ridokas klausėsi tik retkarčiais pertraukdamas Moirą, prašydamas ką nors pakartoti arba paaiškinti. Kartais jis ko nors paklausdavo sūnaus arba kurio nors iš svečių. Blera matė, kaip žodžiai slegia jo pečius ir su kokiu niūriu apsisprendimu jis priima tą naštą.

— Buvo dar išpuolių, bent šeši nuo tada... — Ridokas šiek tiek suabejojo. — Nuo tada, kai išvykote. Dariau ką galėjau, kad pasirūpinčiau tuo, ką man parašei, Moira: kad įspėčiau žmones saulei nusileidus neiti iš namų, sutemus neįsileisti nepažįstamųjų. Tačiau įpročių ir tradicijų taip lengvai neišrausi. Kaip kad lengvai neišnaikinsi tų, kurie mus puolė šiomis savaitėmis.

Ridokas stebėjo kitame ilgo stalo gale sėdintį Kianą.

— Sakai, kad juo turime pasitikėti, nors jis — vienas iš jų. Žmoguje įsikūnijęs demonas.

— „Pasitikėti" — gana skambus žodis, — Kianas lėtai lupo obuolį. — Gal geriau sakykim „toleruoti" — ne toks skambus ir kur kas lengviau priimamas.

— Jis kovėsi kartu su mumis, — pradėjo sakyti Larkinas. — Dėl mūsų liejo savo kraują.

— Jis mano brolis, todėl jei negalite pasikliauti juo, — griežtai tarė Hoitas, — vargu ar galėsite pasikliauti ir manimi.

— Nė vienu iš mūsų, — baigė Glena.

— Per šias savaites vieni prie kitų prisirišote. Tai suprantama, — Ridokas šiek tiek gurkštelėjo vyno, neatitraukdamas akylo žvilgsnio nuo Kiano. — Vis dėlto patikėti tuo, kad demonas gali priešintis ir priešinasi tokiems kaip jis, ir jį toleruoti — ne taip jau lengva.

Hoitas pakilo iš už stalo, nors Kianas toliau ramiai lupo obuolį.

— Dėde, — Moira uždėjo delną Ridokui ant rankos. — Jeigu ne jis, jau būčiau žuvusi. Be viso to, jis kartu su mumis buvo Dievų

Vartuose ir čia jį perkėlė dievų rankos. Jie jį pasirinko. Negi abejosi ir jų valia?

— Abejoja kiekvienas mąstantis žmogus, bet tiek jau to, dievų valia aš pasikliausiu. Nors kitiems tai neatrodys taip paprasta.

— Pažadėtosios žemės žmonės, pone, klausys tavo nurodymų, o tu jiems vadovausi.

— Mano? — jis pasisuko į ją. — Tavęs laukia kalavijas, Moira, ir karūna.

— Jiems dar teks šiek tiek palaukti. Aš ką tik grįžau namo, turiu čia daug ką nuveikti. Kur kas svarbesnių dalykų už ceremonijas.

— Ceremonijas? Vieną minutę tu kalbi apie dievų valią, o kitą minutę jau jos nepaisai?

— Visai ne. Tiesiog prašau palaukti. Žmonės tavimi pasitiki. O aš dar nepatyrusi. Nesijaučiu pasirengusi nei širdimi, nei protu, — Moira rimtai stebėjo dėdės veidą. — Dar šiek tiek, prašau. Galbūt man iš viso nelemta pakelti to kalavijo, bet jeigu jau bus lemta, noriu būti pasirengusi jį nešti. Pažadėtajai žemei reikia, ji nusipelno stipraus ir savimi pasitikinčio valdovo. Negaliu siūlyti ko nors prastesnio.

— Pakalbėsime apie tai vėliau. Dabar tu pavargusi. Jūs visi pavargę, o tavęs, Larkinai, laukia motina, — Ridokas atsistojo. — Dar pasikalbėsime ryte ir per likusį laiką padarysime viską, kas priklauso. Larkinai.

Tėvo pakviestas šis pakilo.

— Linkiu jums labos nakties, — palinkėjo visiems. — Ir saldžių sapnų pirmą jūsų naktį Pažadėtojoje žemėje.

Žvilgtelėjęs į Blerą, nusekė paskui tėvą.

— Tavo dėdė — įspūdingas vyras, — pastebėjo Blera.

— Ir labai geras žmogus. Jis padės mums surinkti kariuomenę, kuri išvys Lilitą atgal į pragarą. Jeigu pavalgėte, palydėsiu į jūsų kambarius.

Blerai sunkiai sekėsi nusiraminti ir užmigti — vis dėlto pirma naktis tikroje pilyje, kambaryje, kuris būtų tikęs ir karaliui.

Prieš atvykdama čia ji tikėjosi išvysti kažką panašaus į viduramžius — akmeninę tvirtovę ant vėjuotos kalvos, rūkstančius deglus, purvą, gyvulių išmatas.

Tačiau čia viskas labiau priminė Pelenės pilį. Vietoj ankšto, barakinio kambarėlio kraiku (nors ir nelabai žinojo, kas tai yra) pabarstytomis grindimis su gremėzdišku gultu ji gavo erdvų kambarį baltomis sienomis. Lova didelė ir minkšta, su mėlyno aksomo baldakimu. Storame, minkštame vilnos kilime išausti povai.

Pro langą Blera išvydo sodą su smagiai trykštančiu fontanu. Palangė buvo išmušta minkštu aksomu. Kambaryje stovėjo nedidelis rašomasis stalas. Jai jis pasirodė dailus, nors ir nemanė, kad naudosis krištoline rašaline ar plunksna. Židinyje degė ugnis, apgaubta mėlynomis gyslelėmis išvagoto balto marmuro.

Viskas buvo taip dailu, kad ji beveik nepasigedo šiuolaikiškos santechnikos. Tą vietą, kur karalius pėsčias vaikšto, atstojo naktinis puodas, užkištas už spalvingos širmos. Sėdėdama ant jo Blera jautėsi lyg būtų kur nors kaime.

Nusirengusi iki apatinių, Blera vandens dubenyje apsiplovė subraižytą koją, po to pasitepė ją Glenos balzamu. Jai baisiai rūpėjo, kaip sekasi kitiems. Norėjo, kad kuo greičiau išaušty rytas, kad galėtų išsipasakoti.

Kai atsidarė durys, ji stvėrė durklą, kurį buvo pasidėjusi šalia dubens. Tačiau pamačiusi įeinant Larkiną tuoj pat padėjo jį atgal.

— Negirdėjau tavo beldimo.

— Aš ir nesibeldžiau. Pagalvojau, kad gal jau miegi, — jis tyliai uždarė duris ir greitai apžvelgė kambarį. — Ar tau čia patinka?

— Kambarys? Jaučiuosi kaip kokia žvaigždė. Aišku, viskas truputį keista. Lyg būčiau patekusi knygon.

— Suprantu tave. Ir pats neseniai taip jaučiausi. Kaip tavo žaizdos, ar labai gilios?

— Visai ne. O tavo?

— Manimi jau pasirūpino mama. Jai tik to ir reikėjo, ir dar paašaroti dėl manęs. Jai labai rūpi susitikti su tavimi ir visais kitais.

— Manau, — atsakė Blera, nežinia kodėl jausdamasi be galo

keistai. — Žinai, kažkaip anksčiau niekada apie tai negalvojau. Kad tu karališko kraujo.

— Na, su manim tai turi mažai ką bendra. Čia daugiau formalumas. Garbės reikalas, — pakreipęs galvą Larkinas žengė prie jos. — Negi manei, kad šiąnakt pas tave neateisiu?

— Nieko aš nemaniau. Esu pernelyg sutrikusi.

— Sutrikusi? — jis žaismingai šyptelėjo. — Man tai visai patinka. Manau, kad reikėtų tave sutrikdyti dar labiau. Gal net sugundyti.

Jis pirštu pervedė palei jos marškinėlių kraštą, vos liesdamas odą.

— Gundymo menui esi skyręs nemažai laiko, tiesa? Pavyzdžiui, treniruodamasis su ta blondine kur su tokiomis krūtimis. Kaip ji ten — Islina?

— Tik flirtas ir tik šiaip, malonumui. Jokio gundymo. Nederama ir nedora naudotis tuo, kuris tau patarnauja, — Larkinas palinko prie jos, lūpomis brūkštelėjo per petį, nusmaukė žemyn petnešėlę. — Ir net jei aš praeity užsiėmiau visokiais niekais, tai tik dėl to, kad tada čia nebuvo tavęs. Dievas mato, jokia Pažadėtosios žemės moteris negalėtų lygintis su tavimi.

Jis vos juntamai lūpomis prisilietė prie jos lūpų.

— Blera Merfi, — sumurmėjo jis. — Kovotoja ir gražuolė.

Rankomis jis braukė jai per nugarą, bučiuodamas vis stipriau. Dar stipriau. Paskui jo lūpos nukeliavo jos veidu bei kaklu žemyn ir kažką švelniai kuždėjo gėliškai.

Klausydamasi tų žodžių ir jausdama jį esant šalia, Blera jautė, kaip linksta kojos.

— Aš vis galvoju, kad čia klaida. Bet, po galais, visa tai taip malonu.

— Ne klaida, — Larkinas grybštelėjo dantimis jai kaklą, o nykščiais braukė apie jos spenelius. — Visai ne.

Svarbu keliauti, ramino ji save, pasiduodama jam. Keliaudami jie įgis ko nors gero, ko nors, kas juos sustiprintų.

Todėl Blera daugiau nesisaugojo jo lūpų ir paskendo jame, jausdama šiltą tvirtą vyro kūną. Jo rankos glostė taip pašėlusiai maloniai,

vis aptikdamos kokią nors jautrią jos vietelę ir sukeldamos malonų virpulį.

Kai jis pakėlė ją ant rankų, Blera nebesijautė esanti kovotoja. Jautėsi užkariauta.

— Trokštu tavęs, — ji veidu įsikniaubė jam į krūtinę ir tiesiog gėrė vyro kvapą, kai jis paguldė ją į lovą. — Kodėl taip tavęs trokštu?

— Taip turi būti, — jis pakėlė jos ranką ir pabučiavo į delną. — Ššš... — nutildė pastebėjęs, kad ji ketina kažką sakyti. — Atsiduokime jausmams. Šiąnakt abu tiesiog atsiduokime jausmams.

Blera buvo neįtikėtinai švelni ir dosni. Atsidavusi leido jam pasijusti karaliumi. Mylėdamasi nenuleido nuo jo savo svaiginamai mėlynų akių. Kai jis ją lietė, ragavo, tas akis aptemdydavo malonumo migla. Bleros rankos, paprastai taip tvirtai laikančios kalaviją, virpėjo traukdamos nuo jo marškinėlius.

Lūpomis ji prisispaudė Larkinui prie krūtinės, ten, kur plakė širdis, kurią jis jau buvo atidavęs jai.

Jie atsidavė vienas kitam lėtai ir ramiai, nušviesti židinio ugnies. Žodžių nesigirdėjo, tik kuždesys ir dejonės; nebeliko pašėlusių lenktynių, tik ilgas, neskubus kopimas aukštyn.

Jis stebėjo Bleros veidą, kai įsiskverbė į ją. Stebėjo ją mylėdamasis. Stebėjo ją ir jausdamas, kad nenumaldomai artėja paskutinis momentas.

Ir tada pasirodė, kad tiesiog paskendo jos akyse.

13 skyrius

Tas vaikinas mėgo jaukumą. Larkinas prisispaudė atkartodamas visus jos kūno linkius, ranka apsikabinęs per liemenį — visai kaip vaikas apsikabina savo žaislinį meškiuką.

Blera nebuvo pratusi, kad naktį kas nors jos taip laikytųsi, ir dabar niekaip negalėjo apsispręsti, ar jai tai patinka, ar ne. Viena vertus,

buvo labai miela ir malonu atsibusti, kai jis tave taip apsivijęs. Buvo šilta, švelnu ir jauku. Kita vertus, jeigu staiga tektų griebtis baslio ar kalavijo, Larkinas jai būtų mirtinas svoris.

Gal reikėtų pasitreniruoti, kaip greičiau išsivaduoti, išsiristi iš lovos ir pasiekti artimiausią ginklą. O gal reikia tiesiog atsipalaiduoti. Juk visą laiką taip nebus. Bet dabar buvo taip gera.

Ir labai kvaila sukti galvą dėl visų tų kvailysčių. Kas gero iš to, jeigu negali būti nuoširdi su savimi, pripažinti to, ką iš tiesų galvoji ir jauti?

Vienas kitam jie nebuvo tik patogūs, tik bendražygiai. Ir ne tik meilužiai. Bent jau jos požiūriu.

Tačiau naktis baigėsi ir teko vėl pradėti mąstyti blaiviai. Kad ir ką jie vienas kitam reikštų, iš to nieko neišeis. Niekur toliau jie negali nueiti. Dar Airijoje, stovėdamas prie Vartų, Kianas pasakė gryną tiesą. Jų rūpesčiai susiję ne su kuo nors asmeniškai; jie buvo kur kas svarbesni už kažkieno asmeninius poreikius ir troškimus. Todėl ir jų pačių poreikiai galėjo būti svarbūs tik laikinai.

Po Vėlinių viskas bus baigta. Blera norėjo tikėti, kad jie laimės, tai buvo būtina, bet po pergalės šokio, tapšnojimų per petį ir pakilių tostų bus nelengva pažvelgti faktams į akis.

Larkinas — *lordas* Larkinas — priklausė Pažadėtajai žemei. Kai viskas bus baigta ir ji bus atlikusi savo misiją, Pažadėtoji žemė jai vėl bus tik pasaka. Aišku, ji gali pasilikti kelioms dienoms, paiškylauti, kaip jis ir siūlė. Šiek tiek pasimėgauti. Bet galų gale teks iškeliauti.

Turiu tą prigimtinę pareigą, pagalvojo Blera liesdama Morganos kryžių. Ir ne mano valioje atsukti visam tam nugarą.

Vien meilė negalėjo visko išspręsti, jeigu tai išvis meilė. Blera šitai puikiai žinojo.

Larkinas jai davė kur kas daugiau, negu ji kada nors būtų galėjusi tikėtis, nors ir trumpam, todėl Blera nenorėjo, o ir neketino skųstis likimu ar nepalankia dievų valia. Larkinas ją priėmė, rūpinosi, jos troško. Buvo narsus, nepaprastai ištikimas, be to, įdomus.

Jai dar neteko sutikti vyro, kuris būtų turėjęs visa tai ir vis tiek

žvelgęs taip, lyg ji būtų buvusi ypatinga. Blera net pagalvojo, kad galbūt — juk tai visai įmanoma — jis ją myli.

Jai Larkinas buvo lyg ir stebuklas. Jis niekada jos nepaliks, nenueis neatsigręždamas. Larkinas niekada jos neatstums tik dėl to, kas ji yra. Todėl, kai jie išsiskirs, Blera nejaus jokio apgailestavimo.

Jeigu aplinkybės būtų šiek tiek kitokios, galbūt jiems net pasisektų. Jie bent jau galėtų pamėginti. Tačiau padėtis buvo tokia, kokia buvo. Nepalanki jiems.

Taigi jie teturėjo kelias savaites. Jiems lieka kelionė, kuri abiem bus įsimintina.

Blera švelniai jį pabučiavo. Tada kumštelėjo.

— Pabusk.

Larkino ranka tingiai nuslinko per jos nugarą sėdmenų link.

— Ei, raminkis.

— O kam? Noriu jausti, kokia tu glotni ir stangri. Sapnavau, kad mes mylimės sode šiltą vasaros dieną. Tavo sodrus kvapas man labai primena neprinokusius obuolius. Iškart užsimanau tavęs atsikąsti.

— Jei persivalgysi neprinokusių obuolių, įsitaisysi pilvo sopulį.

— Mano pilvas geležinis, — pirštais jis braukė jai per šlaunis. — Tame sapne buvome tik mudu ir medžiai svyrančiomis nuo vaisių šakomis skaisčiai mėlyno dangaus fone.

Larkino balsas tebebuvo mieguistas, bet jai atrodė labai gundantis.

— Kaip rojuje? Adomas ir Ieva? Jeigu atmintis man nemeluoja, kaip tik dėl obuolio jie pakliuvo į didelę bėdą.

Jis tik nusišypsojo, net nemanydamas atsimerkti.

— Tu visada galvoji apie blogiausia, bet tiek to. Tame sapne tau su manimi buvo taip gera, kad net verkei iš malonumo.

Blera suprunkštė.

— Pasapnuok dar.

— Ir raudodama vis kartojai mano vardą. Maldavai, kad tave paimčiau, stipriomis rankomis ir įgudusia burna užvaldyčiau kūną, perskrosčiau jį savo galinga...

— Tik jau nereikia išsigalvoti.

Jis pramerkė vieną akį, ir Blerą suėmė nesuvaldomas juokas.

— Kodėl gi ne? Visai smagu. Tik pažiūrėk — tu šypsaisi. Tai ir norėjau išvysti atsimerkęs — tavo šypseną.

Ją užplūdo švelnumas.

— Koks tu paikas, — sumurmėjo Blera, pirštais braukdama jam per skruostą.

— Tačiau pirmosios sapno dalies tikrai neišsigalvojau. Reikėtų pasiieškoti kokio sodo, — Larkinas vėl užsimerkė ir prigludo prie jos.

— Tik nesugalvok vėl miegoti. Laikas keltis.

— Sakai jau laikas? Na, jeigu jau taip... — jis netikėtai atsidūrė viršuje. — Aš visai ir neketinau... — ir įsiskverbė į ją.

Malonumas atėjo taip staiga, buvo toks milžiniškas, kad jai net kvapą užgniaužė.

— Taip ir žinojau, kad tu jau seniai pabudęs ir pasirengęs.

— Visada tavo paslaugoms.

Atsikėlusi vėliau negu ketino, Blera užsitempė drabužius.

— Mums reikia aptarti kai kuriuos svarbiausius dalykus.

— Atsigavėsime mažajame valgomajame.

— Žiūrėk tu man, tau jau ir atsigavėti prireikė. Bet aš kalbu ne apie valgį.

— Ką tu sakai? — susidomėjęs Larkinas pažvelgė į ją, ant palaidinės juosdamasis diržą. — Tai apie ką dar?

— Apie tokius esminius dalykus kaip tualeto reikalai. Žinai, šalinimas, higiena. Naktipuodžio užtenka skubiems atvejams, bet jeigu juo reikės naudotis visada, tai man tikrai kils bėdų.

— A, — susiraukęs jis pasikasė galvą. — Yra tualetų šeimos flygelyje ir išviečių, skirtų pilies sargybai. Bet jos vis tiek ne tokios, prie kokių tu pratusi.

— Kaip nors apsiprasiu. O kaip nusiprausti?

— Dušas, — ištarė jis ilgesingai. — Man jo irgi trūksta. Galiu pasirūpinti, kad būtų atnešta vonia ir pašildyta vandens. Dar galima praustis upėje.

— Pradžiai gerai, — Blera ir nesitikėjo ištaigos. — Dar reikia pasikalbėti apie treniruotes.

— Pasikalbėsime apie tai pusryčiaudami, — paėmęs už rankos Larkinas išsitempė ją iš kambario, kad Blera daugiau nesiginčytų, nes jo pilvas jau seniai nerimo.

Buvo keptų obuolių žiedų, kuriuos Larkinas, matyt, ypač mėgo, ir bulvių, apkeptų, kaip ji spėjo, kartu patiekto kumpio riebaluose. Arbata buvo juoda kaip naktis ir svaigino ne prasčiau už kavą.

— Man dar trūksta kokakolos, — pasiskundė Larkinas.

— Teks su tuo susitaikyti.

Nors šis valgomasis buvo mažesnis už vakarykštę svetainę, vis dėlto jame tilpo didelis ąžuolinis stalas, dvi didžiulės serviravimo spintos ir komodos, kuriose, kaip spėjo Blera, greičiausiai laikomi užvalkalai ir indai.

— Ar pakeliamasis tiltas veikia kaip durys? — pasiteiravo Blera. — Kad neįsileistume vampyrų, — paaiškino, kai Larkinas pažvelgė į ją su šypsena. — Ar jiems irgi reikia pakvietimo, kad kartu galėtų įžengti į pilį? Geriau sužinoti tai iš anksto ir apsaugoti savo kailį. Galbūt Hoitui su Glena pavyktų ką nors sugalvoti.

— Turime dar kelias dienas.

— Jeigu Lilita laikysis grafiko. Kad ir kaip būtų, man jau aišku, ką turime padaryti. Turime sugalvoti, kaip perkelti visus gyventojus iš mūšio zonos. Hoitas su Glena galėtų išbandyti tuos nuo vampyrų apsaugančios zonos burtus, bet, tiesą sakant, nelabai įsivaizduoju, kaip tai galėtų pavykti. Juk kalbame ne apie vieną namą ar gyvenvietę.

Nenustodama kramtyti Blera papurtė galvą.

— Per didelis plotas, per daug veiksnių. Nereikalingas laiko ir energijos švaistymas.

— Gal ir taip. Kur kas svarbiau perkelti žmones ten, kur saugu. Kalbėjau su tėvu apie tai vakar, prieš ateidamas pas tave. Jau išsiųsti pasiuntiniai, kad visus įspėtų.

— Puiku. Daugiausia dėmesio reikės skirti kariuomenei apmokyti. Mačiau, kad turite gvardiją, tai turbūt turite ir riterių?

— Taip.

— Jie, aišku, moka kautis, bet čia visai kitas reikalas. Be to, ir žmones būtina apmokyti apsiginti. Turime pradėti spęsti tuos spąstus. Ir pirmiausia man norėtųsi apsižvalgyti mūšio lauke.

Dorodama pusryčius mintyse Blera karštligiškai bėgo per savo sąrašą.

— Reikės kelių treniruočių zonų — kariškiams ir civiliams. Tada pasirūpinti ginklais, atsargomis, transportu. Turbūt reikės ir vietos, kurioje galėtų dirbti Hoitas su Glena.

— Viskuo bus pasirūpinta.

Kažkas Larkino tone jai priminė, kad dabar jis savo teritorijoje. Jis tą teritoriją pažinojo, kaip ir savo žmones. O ji ne.

— Nežinau, kokia čia tvarka, kaip organizuota pavaldumo grandinė, — pasakė Blera. — Kas už ką atsakingas.

Jis dar įpylė abiem arbatos. Pagalvojo, kaip malonu štai taip pusryčiauti tik dviese, tegul ir svarstant karo reikalus.

— Kol kalavijas neištrauktas iš akmens, šalį valdo mano tėvas, kaip pirmosios Pažadėtosios žemės šeimos galva. Jis ne karalius. Ir nebus karalius, bet, manau, Moira supranta, kad vyrai... Kad kariškiai, kaip tu juos vadini, juo pasitiki. Jie seks paskui valdovą, paskui tą, kuris sugebės pakelti tą kalaviją, bet...

— Ji suteikia jiems laiko — suvokti, koks tai karas, ir priimti įsakymus iš žmogaus, kurį jau gerai pažįsta. Suprantu tai. Neskubėdama perimti valdžios Moira elgiasi apdairiai.

— Taip. Be to, ji bijo.

— Kad ne jai lemta pakelti kalaviją?

Larkinas papurtė galvą.

— Kad būtent jai lemta. Kad ji taps karaliene, kuri turės vesti žmones į karą. Tam, kad ten jie lietų kraują ir žūtų. Ją tai baugina.

— Tai Lilita lies kraują ir juos žudys.

— Tačiau Moirai teks įsakyti jiems eiti kovoti — ūkininkams ir prekeiviams, amatininkams ir virėjams. Jau daugybę amžių Paža-

dėtoji žemė gyvena taikoje. Ir Moirai pirmai reikės tai pakeisti. Ją ta užduotis slegia.

— Turėtų. Juk nelengva siųsti pasaulį kariauti. Larkinai, o kas, jeigu tai ne ji? Kas, jeigu jai nelemta ištraukti to kalavijo iš akmens, nes tokia lemtis ir jai tiesiog neduota?

— Ji vienintelė karalienės palikuonė. Daugiau jų dinastijoje nieko nėra.

— Dinastijos gali keisti viena kitą. Juk esi tu.

— Kad tau liežuvis nudžiūtų.

Kai ji nenusišypsojo, Larkinas atsiduso:

— Tada mėginsiu aš, mano brolis, mano sesuo, sesers vaikai. Vyriausiajam jų vos ketveri. Mano brolis irgi dar visai berniukas ir jį labai traukia žemė. Sesuo nenori nieko daugiau, tik rūpintis savo vaikais ir namais. Jie niekada negalėtų valdyti. Nemanau, kad dievai skirtų jiems tokią atsakomybę.

— O kaipgi tu?

Jis pažvelgė jai akis.

— Niekada nenorėjau valdyti. Nesvarbu, taika ar karas.

— Žmonės sektų paskui tave. Jie tave pažįsta ir tavimi pasitiki.

— Gal ir taip. Jeigu taip atsitiktų, neturėčiau pasirinkimo. Tačiau karūnos, Blera, tikrai netrokštu, — be to, Larkinas buvo tikras, kad tai nėra jo lemtis. Jis paėmė jai už rankos. — Turėtum žinoti, ko trokštu.

— Troškimai, svajonės... Ne visada gauname tai, ko norime. Todėl tenka tenkintis tuo, ką turime.

— O tai, kas širdy? Tavo ir mano? Noriu...

— Atsiprašau, — tarpduryje pasirodė Moira, — nenoriu jums trukdyti, bet dėdė pasikalbėjo su gvardija ir riteriais. Turite ateiti į didžiąją menę.

— Nėra ko laukti, — pasakė Blera.

Dėvėdama džinsus ir juodą nertinį Blera jautėsi kaip tikra nuskurėlė. Ji pirmą kartą pamatė Moirą vilkinčią suknia. Paprasta ir

elegantiška, gelsvai rudais tonais krintančia žemyn nuo paaukštinto, raukto juosmens. Tarp krūtų kabėjo sidabrinis kryžius, o galvą puošė plonas auksinis vainikas.

Net ir Glena atrodė pasigražinusi, toji ragana kaip visada sugebėjo paprasčiausiai palaidinei ir kelnėms suteikti nenusakomo stiliaus ir gracijos.

Patalpą su daugybe nišų iš abiejų pusių šildė ugnis. Priekyje pakylėta per porą laiptelių buvo plati platforma, kurios link vedė tamsiai raudonas kilimas. Ant jos stovėjo sostas. Tikrų tikriausias sostas, nusistebėjo Blera, išpuoštas karališkomis spalvomis — raudona ir auksine.

Jame sėdėjo Ridokas, šalia stovėjo Moira. Kitoje jo pusėje sėdėjo moteris. Jos šviesūs plaukai buvo suimti į specialų tinklelį. Šalia jos sėdėjo jaunesnė kūdikio besilaukianti moteris. Už nugarų stovėjo du vyrai.

Pirmoji Pažadėtosios žemės šeima, nusprendė Blera. Larkino šeima.

Kai į jį pažvelgė tėvas, Larkinas palietė Bleros ranką ir sumurmėjo:

— Viskas bus gerai.

Tada, palikęs ją, užkopė laiptukais ir atsistojo tarp tėvų.

— Prašau, — Ridokas mostelėjo ranka. — Sėskitės, — ir palaukė, kol visi susėdo šalia pakylos. — Mes su Moira ilgai kalbėjomės. Jos prašymu, pasikalbėjau su gvardija bei daugeliu riterių ir papasakojau jiems apie grėsmę bei artėjantį karą. Moira nori, kad tau ir tiems, kurie atvyko su tavimi, būtų perduotas leidimas vadovauti. Kad galėtumėte formuoti ir rengti armiją, — jis nutilo ir kurį laiką visus stebėjo. — Bet jūs ne iš Pažadėtosios žemės.

— Pone, — paprieštaravo Larkinas. — Jie patikrinti.

— Šis karas ištiks mūsų žemę ir jame bus liejamas mūsų kraujas. Todėl klausiu, kodėl mūsų žmonėms turėtų vadovauti tie, kurie atkeliavo iš nežinia kur?

— Ar galiu pasakyti? — atsistojo Hoitas ir palaukė, kol Ridokas linktelėjo galva. — Mus čia atsiuntė Morgana, lygiai taip pat, kaip į

mūsų žemę buvo atsiuntusi du pasiuntinius iš Pažadėtosios žemės. Atvykdami čia palikome savo pasaulius ir savo šeimas, o savo gyvenimus skyrėme kovai su tuo maru, kuris ištiks Pažadėtąją žemę.

— Šis maras pražudė mūsų karalienę, mano seserį, dar prieš jums atvykstant, — mostelėjo jų link Ridokas. — Jūsų tėra dvi moterys, vienas demonas ir vienas burtininkas. Aš jūsų visai nepažįstu. Turiu patyrusių, jau išbandytų vyrų. Žinau jų vardus, pažįstu šeimas. Tie vyrai pažįsta Pažadėtąją žemę ir jų lojalumas neginčytinas. Žinau, kad jie nesibaimindami ves mūsų žmones į mūšį.

— Ir bus išskersti kaip bejėgiai ėriukai, — nors Ridokas niekaip nesureagavo į tai, kad buvo pertrauktas, Blera vis tiek atsistojo. — Labai gaila, bet būtų kaip tik taip. Galime ir toliau žaisti tuos žaidimus, laikytis protokolo, gaišti laiką, deja, jūsų patyrę kariai neturi supratimo, kaip reikia kautis su vampyrais.

Kai Hoitas uždėjo Blerai ant peties ranką, ši suirzusi ją nusipurtė.

— Atvykau čia visai ne tam, kad būčiau nustumta į šoną vien dėl to, jog gimiau ne čia, ar dėl to, kad esu moteris. Be to, atvykau čia kautis ne dėl Pažadėtosios žemės. Atvykau kautis dėl visų ir visko.

— Gerai pasakyta, — sumurmėjo Glena. — Mano vyras pratęs prie visų tų dvaro reikalų. Mes — ne. Todėl turėtumėte atleisti mums, apgailėtinoms moterims. Apgailėtinoms, bet ne tokioms jau bejėgėms.

Glena ištiesė ranką ir suirzusi paleido ugnies kamuolį, kuris nulėkė tiesiai į židinį menės šone.

— Apgailėtinos moterys, kurios kovėsi, liejo savo kraują ir stebėjo, kaip žūsta draugai. O demonas, apie kurį kalbat, man — giminė. Jis taip pat kovėsi, liejo savo kraują, neteko labai artimo draugo.

— Gal jūs ir kariai, — pripažino Ridokas, oriai linktelėdamas galva. — Bet kad galėtum vadovauti, burtų ir drąsos neužtenka.

— Tam reikia patirties, blaivaus proto ir šaltakraujiškumo.

Šiek tiek nustebęs Ridokas pažvelgė į Blerą.

— Taip, šito reikia, bet dar reikia ir pasitikėjimo žmonių, kuriuos ketinate vesti į mūšį.

— Jais pasitikiu aš, — tarė Larkinas. — Jais pasitiki Moira. Tą pasitikėjimą jie užsitarnavo kiekviena pastarųjų savaičių diena, kiekviena valanda. Pone, negi nesu vertas tavo pasitikėjimo?

— Aš tavimi pasitikiu, — atsakė Ridokas ir akimirką patylėjęs mostelėjo Hoito, Glenos ir Bleros link. — Prašau jūsų dėl visko tartis su lordu Larkinu bei princese Moira ir klausyti jų nurodymų.

— Galime pradėti ir nuo to, — nusprendė Blera. — O jūs ar kausitės? — paklausė ji Ridoko.

Jo žvilgsnis jai priminė vilko žvilgsnį.

— Iki paskutinio atodūsio.

— Tuomet ir jums reikės pasirengti arba tas jūsų paskutinis atodūsis ateis anksčiau nei manote.

Larkinas užvertė akis į viršų, bet paskui uždėjo ranką tėvui ant peties ir nerūpestingai tarė:

— Blera — apsigimusi kovotoja.

— Ir visai nevaldo liežuvio. Susitiksime žaidynių teritorijoje, — nusprendė Ridokas. — Pirmiems nurodymams gauti.

— Aš tavo tėvui nepatinku.

— Visai ne, — Larkinas draugiškai niuktelėjo Blerą alkūne. — Tiesiog jis savaip bando suprasti tave ir visa, kas čia vyksta.

— Aha, — atsakė Blera ir, jiems išėjus į lauką, pažvelgė į Glenį. — Kaip manai, gal papasakoti Ridokui, ką mūsų laikų žmonės mano apie karalius?

— Gal nereikia. Bet iš to, su kuo dabar susidūrėme, pradedu suprasti, jog nebus taip paprasta gaują Pažadėtosios žemės patinų įtikinti, kad moterys gali juos išmokyti, kaip laimėti karą.

— Man kilo viena mintis. Manau, būtų geriau, jei su moterimis užsiimtum tu.

— Nesupratau?

— Tik jau nesipūsk. Paprasčiausiai tu kur kas diplomatiškesnė ir kantresnė už mane, — kaip ir bet kas kitas, dar pagalvojo Blera. — Todėl tau su moterimis turėtų sektis geriau. Glena, juk jas irgi reikia

mokyti. Kad galėtų apsiginti ir apginti šeimas. Be to, kažkas turi sužinoti, ką geriau palikti namie, o ką galima leisti į mūšį.

— O varge.

— Lygiai tas pat ir su vyrais. Tie, kurie netinka kovai, bus naudingi kur nors kitur — gydys sužeistuosius, gins vaikus ir senukus, rūpinsis maistu ir ginklais.

— O ką patartum veikti man ir Kianui, — paklausė Hoitas, — kol judvi būsite tokios užsiėmusios?

— Jis baisiai suirzęs, kad mes atsikirtome Ridokui, — sumurmėjo Glena.

— Aš nė trupučio nesuirzęs, — oriai prakalbo Hoitas. — Jam reikėjo visa tai pasakyti, nors buvo galima ir taktiškiau. Jeigu jį įžeidėme, dabar reikės dar daugiau laiko ir pastangų žalai atitaisyti.

— Jis protingas žmogus, — įsikišo Larkinas. — Ir tikrai neleis, kad keli protokolo pažeidimai trukdytų daryti tai, kas būtina, — pats nusiminęs jis persibraukė ranka per plaukus. — Iki šiol jam dar neteko imtis valdovo vaidmens. Karalienė buvo karūnuota labai jauna, o jis tebuvo jos patarėjas.

Ridokui teko greitai mokytis, pagalvojo Blera. Aikštėje, kur buvo rengiami riterių turnyrai, varžybos ir žaidynės, ji pamatė besirenkančius vyrus. Ant ilgos virvės kabėjo spalvoti žiedai. Matyt, jie buvo naudojami rezultatams skaičiuoti. Matėsi karališkoji ložė ir ne tokios patogios sėdynės paprastiems žiūrovams. Buvo ir žirgų aptvarai, palapinės, kur varžovai ruošdavosi varžyboms.

— Kada nors matei filmą „Legenda apie riterį"? — sumurmėjo Blera.

— Mes jiems įkrėsime, — atsakė Glena, priversdama Blerą nusišypsoti.

— Kaip gerai, kad čia esi tu. Beje, atėjome į patį pasirodymą. Siūlau iškart išsirinkti tokį, kurį gali įveikti.

— Kaip tai?

— Išsirinkite. Ir tu, ir Hoitas, — pasakė Blera. — Dėl viso pikto.

Larkinas žengė prie išsirikiavusių vyrų.

— Mano tėvas jums jau papasakojo, su kuo mums teks kovoti,

kas mūsų laukia. Laiko pasiruošti turime tik iki Vėlinių, o Vėlinių dieną turime būti Tylos slėnyje pasirengę mūšiui. Privalome laimėti. O kad galėtumėte laimėti, turite mokėti kovoti ir žudyti tuos padarus, kurie net nėra žmonės. Jie nėra žmonės, todėl ir nužudyti jų kaip žmonių neįmanoma.

Laikydamasi nuošaliau nuo kalbančio Larkino, Blera stebėjo vyrus. Daugelis jų atrodė tikrai tvirti ir stiprūs. Ji pastebėjo Tininą, tą gvardietį, kuris pasveikino Larkiną ir Moirą šiems atvykus. Blera pastebėjo, kad jis atrodė ne tik tvirtas ir stiprus — atrodė pasirengęs.

— Man teko su jais kautis, — toliau kalbėjo Larkinas. — Taip pat ir princesei Moirai. Ir tiems, kurie atkeliavo kartu su mumis iš kito pasaulio. Mes išmokysime jus visko, ką turite mokėti.

— Kautis mes mokame! — šūktelėjo vyras, stovėjęs šalia Tinino. — Ko gali mane išmokyti, ko pats nebūčiau išmokęs tavęs šiame lauke?

— Tai ne žaidimas, — Blera žengė į priekį. Šis vyrukas aiškiai buvo mušeika. Atrodė gana pasipūtęs. Tvirti pečiai, stipriai sudėtas, užsispyręs. Tobulas.

— Negausi paguodos prizo ir niekas nepatapšnos per nugarą, jeigu būsi antras. Tiesiog mirsi.

Jo veide pašaipos nebuvo, bet girdėjosi balse.

— Moterys tikrai manęs nemokys kovos meno. Jų paskirtis — kurstyti židinį ir neleisti atvėsti patalui.

Jis sulaukė supratingo vyrų juoko ir kupino pasigailėjimo Larkino žvilgsnio.

— Nailai, — smagiai tarė Larkinas. — Ne juokais įklimpai. Šios moterys kovotojos.

— Nematau čia jokių kovotojų, — atšovė Nailas, įsisprendęs rankomis į šonus ir alkūne rodydamas į rikiuotę. — Matau tik dvi moteriškes, apsirengusias kaip vyrai, ir kartu su jomis stovintį burtininką. O gal besislepiantį už jų.

— Aš pirma, — sumurmėjo Blera Glenai. — Aš su tavim susiremsiu, — tarė ji Nailui. — Čia ir dabar. Išsirink ginklą.

Jis suinkštė.

— To dar betrūko, kad peščiausi su mergiote.

— Išsirink ginklą, — nurodė Ridokas.

— Klausau, pone, — prunkšdamas jis nupėdino prie ginklų.

Visi tuoj pat pradėjo lažintis.

— Ei, klausykit! — Larkinas patapšnojo Blerai per petį ir nuėjo prie vyrų. — Aš irgi noriu.

Nailas grįžo su dviem storais tvoros mietais. Blera stebėjo, kaip vyras juos laiko, kaip juda. Buvo baisiai pasipūtęs.

— Ilgai netruks, — patikino jis Blerą.

— Tikrai ne. Ginklai man patinka, — šūktelėjo ji, stengdamasi nustelbti besilažinančių vyrų balsus. — Medis puikiai tinka žudyti vampyrus, jeigu pakaks jėgų ir sumanumo pataikyti jiems į širdį. Tu atrodai gana stiprus, — ji nužvelgė Nailą nuo galvos iki kojų. — O kaip dėl taiklumo?

Vyras plačiai išsišiepė.

— Dar nė viena tuo nesiskundė.

— Tai pažiūrėkim, ką sugebi, dički, — Blera stvėrė baslį ir linktelėjo jam. — Pasirengęs?

— Iš pasigailėjimo užleidžiu tau pirmuosius tris smūgius.

— Puiku.

Blera patiesė jį dviem smūgiais ir, įrėmusi baslį jam į pilvą, visu svoriu prispaudė kojas. Nekreipdama dėmesio į juoką ir šūksnius, tebestovėjo prispaudusi pasipūtėlį basliu.

— Jeigu būtum vampyras, persmeigčiau tave kiaurai, kad baslys išlįstų kitoje pusėje. Ir iš tavęs liktų tik dulkių sauja, — ji atsitraukė atgal. — Lažintis kol kas neskubėkite, vyručiai. Čia buvo tik pratybos, — palenkusi galvą ji pažvelgė į Nailą. — Pasirengęs?

Vyras pašoko, ir Blera matė, jog sukrėtimas ir gėda, kurią patyrė dėl to, kad jį įveikė moteris, Nailą uždegė. Jis puolė kaip pašėlęs, su tokia jėga, kad nuo jo smūgių Bleros baslys net šokinėjo aukštyn. Kai nusitaikė jai į kojas, Blera peršoko per jo baslį, tada įrėmė savąjį jam į krūtinę.

Jis kovojo neblogai, nusprendė ji, buvo stiprus kaip bulius, tik stokojo kūrybiškumo. Įsmeigusi savo baslį į žemę ir atsispyrusi į jį,

Blera peršoko per savo priešininką. Nusileidusi ir vis dar tebesisukdama spyrė jam į juosmenį ir vėl nutvėrusi baslį parmušė juo Nailą žemėn. Šįkart laikė prispaudusi baslį vyrui prie gerklės, o jis švokštė stengdamasis įkvėpti oro.

— Trys iš penkių, — pasiūlė ji.

Nailas subliuvo ir vožė į baslį. Blera leidosi jo smūgio jėgos atstumiama atgal, tada švystelėjo koja aukštyn ir permetė jį per save. Vyras vėl sunkiai trenkėsi nugara į žemę. Kai ji vėl prispaudė jam prie gerklės baslį, jo akys tebebuvo apsiblaususios. Paskutinis kritimas Nailui visiškai atėmė kvapą, veidas liko baltas it popierius.

— Galiu tai kartoti visą dieną, o tu trankysi ir trankysi užpakaliu žemę.

Blera atsistojo ir, įsmeigusi baslį šalia, nerūpestingai į jį atsirėmė.

— Tu stiprus, bet ir aš ne silpnesnė. Be to, tavo nelabai vikrios kojos, o tu apie tai negalvoji. Kad esi stambesnis, dar nereiškia, jog būtinai laimėsi, ir tikrai negarantuoja, kad išgyvensi. Tu už mane sunkesnis kokiais dviem šimtais svarų, bet vis tiek nukoviau tave tris kartus.

— Pirmas nesiskaito, — Nailas atsisėdo ir pasitrynė sopančią galvą. — Bet tie kiti du — tebūnie.

Kai vyras jai nusišypsojo, Blera žinojo, kad laimėjo.

— Larkinai, imk šitą baslį, — šūktelėjo Nailas. — Geriau jau kausiuosi su tavimi negu su šita moteriške.

Blera ištiesė jam ranką.

— Jis tave irgi nugalės. Pati padėjau jam treniruotis.

— Tai išmokyk ir mane. O jie? — jis smakru parodė į Hoitą ir Gleną. — Ar jie irgi kaunasi kaip tu?

— Aš geriausia, bet jie irgi ne iš kelmo spirti.

Blera pasisuko į vyrų grupę ir palaukė, kol visi atsiskaitė už lažybas. Ji pastebėjo, kad, be Larkino, šį bei tą dar gavo Tininas.

— Gal dar kam nors ką nors parodyti?

— Aš tai norėčiau, kad man ką nors parodytų ta raudonplaukė, — riktelėjo vienas ir susilaukė pritariamo juoko.

Glena tik sumirksėjo ir apsimestinai droviai nusišypsojo. Tada iš makštų išsitraukė durklą ir iš jo paleido liepsnos pliūpsnį.

Vyrai kaip susitarę metėsi atgal.

— Mano vyro didesnis, — pasakė ji meiliai.

— Taip, — tarė Hoitas, žengdamas į priekį. — Gal norite, kad aš ką nors parodyčiau vietoj savo gražuolės žmonos? Kalaviju? Ietimi? — jis pasuko delnus į viršų ir leido virš jų šokti ugniai. — Plikomis rankomis? Man nėra ko slėptis už šių moterų nugarų. Didžiuojuosi, kad stovime vienoje gretoje.

— Ramiai, bernužėli, — sumurmėjo Blera. — Ugnis — galingas ginklas kovojant su vampyrais. Kaip ir medis, jeigu naudojamas teisingai. Plienas gali juos sužaloti, pristabdyti, bet nenužudys, nebent nukirstumėte galvą. Vampyrai tiesiog puls vienas po kito, kol perplėš jums gerkles.

Blera metė savo baslį Nailui.

— Viskas nebus taip gražu ir švaru kaip per šį susirėmimą, — pasakė ji visiems. — Kova bus kruvina ir žiauri, tokia žiauri, kad neįmanoma nusakyti. Daugelis jų bus stipresni ir greitesni už jus. Bet jūs juos sustabdysite. Nes jeigu nesustabdysite, jie nepasitenkins nužudydami jus, kareivius, su kuriais susikovė mūšyje. Jie išžudys jūsų vaikus, motinas. O jeigu jų nenužudys, pavers vampyrais, tokiais kaip jie, arba savo vergais, kad galėtų jais misti arba tyčiotis pramogaudami. Todėl privalote juos sustabdyti. Nėra iš ko rinktis.

Blera nutilo. Aplink tvyrojo visiška tyla. Visų akys buvo įsmeigtos į ją.

— O mes parodysime jums, kaip tai padaryti.

14 skyrius

Blera svarstė, ką pasirinkti — upę ar vonią. Upė turbūt šalta kaip ledas, taigi būtų tikra kankynė. Tačiau ji nenorėjo net pagalvoti, jog

koks nors tarnas temps kibirus garuojančio vandens vien tam, kad supiltų juos į kažką, ką galima pavadinti didesniu kibiru. O kai ji baigs maudytis, jiems teks viską pakartoti atvirkštine tvarka. Viskas pernelyg keista.

Tačiau po kelių valandų darbo su pulku vyrų jos kūnas prašyte prašėsi muilo ir vandens. Negi tikrai būtų pernelyg įžūlu to prašyti?

— Puikiai susitvarkei, — ją pasivijo Moira. — Žinau, tave tai turėtų erzinti — kad viską reikia pradėti iš naujo. Ir dar su vyrais, kurie įsivaizduoja, kad žino daugiau už tave. Bet tu susitvarkei puikiai. Gera pradžia.

— Daugelis tų vyrukų puikios formos, o tai pliusas. Tačiau nemažai jų tebemano, kad tai — tik žaidimas. Jie tiesiog netiki. O tai didelis trūkumas.

— Todėl, kad jie nematė. Jie žino apie mano motiną, bet daugelis yra įsitikinę, kad tai buvęs kažkoks laukinis šuo. Gal, jeigu nebūčiau mačiusi, kas ją nužudė, taip pat atsisakyčiau tuo tikėti.

— Netikėti lengviau. Kaip tik dėl to ir Džeremis dabar negyvas.

— Taip. Kaip tik todėl ir manau, kad žmonėms reikia pamatyti, kitaip jie nepatikės. Turime sugauti tuos, kurie nužudė karalienę ir nuo tada žudė kitus. Turime atvesti čia bent vieną jų.

— Nori pagauti vieną gyvą?

— Taip, — Moira prisiminė, kaip Kianas kartą įtempė vampyrą į treniruočių salę ir stovėjo nuošaly, stebėdamas, kaip kiti stengiasi jį nugalėti. Ir suprato jį. — Tada žmonėms visa tai įgaus prasmę.

— Galima netikėti ir tuo, kas tau po nosimi, bet, žinoma, tai sunkiau, — Blera greitai viską apgalvojo. — Gerai. Šiąnakt eisiu pamedžioti.

— Tik ne viena. Jokiu būdu, — Moiros balse pasigirdo nuovargis, kai Blera prasižiojo ginčytis. — Tu įpratusi medžioti viena, gali tai daryti. Bet šitų žemių tu nepažįsti. O jie jau pažįsta. Eisiu su tavim.

— Tu, žinoma, teisi, bet į šią medžioklę neturėtume leistis. Visai nenoriu pasakyti, kad tu negali, bet esi ne pati geriausia, kai reikia kautis akis į akį. Su manimi turėtų eiti Larkinas. Ir dar man reikės Kiano.

Suirzusi Moira nuskynė nuo krūmo žiedą.

— Tu, žinoma, irgi teisi. Nuo tada, kai grįžau namo, nieko nedariau, tik tvarkiau valstybės reikalus.

— Labai tave užjaučiu. Bet man atrodo, kad tie dalykai irgi labai svarbūs. Valdžios vyrai surenka armijas. Tu jau pasirūpinai, kad žmonės kraustytųsi iš būsimos karo zonos. Taip gelbstimos gyvybės, Moira.

— Žinau, bet...

— Kas dar gali išjudinti žmones, uždegti juos taip, kad sutiktų aukoti savo gyvybę priekinėse linijose? Mes juos paruošime, Moira, bet tik tu gali juos atvesti pas mus.

— Žinau, tu teisi.

— Atvesiu tau vampyrą, jei pavyks, net du. O tu atvesk man žmones, kad galėčiau juos išmokyti, kaip reikia tuos vampyrus žudyti. Na, o dabar man reikia nusiprausti. Vampyras galėtų užuosti mane ir už pusės mylios.

— Pasirūpinsiu, kad kambaryje tau paruoštų vonią.

— Ketinau apsiprausti upėje.

— Tu ką, visai pakvaišai? — Moira pagaliau nusišypsojo. — Šiuo metų laiku upės vanduo ledinis.

Kalbėdamasi su Kianu Moira niekada nesijautė patogiai. Ne tik dėl to, kas jis buvo — su tuo susitaikė. Apie jį galvodavo kaip apie kokią ligą. Jų pirmo susitikimo metu Kianas išgelbėjo jai gyvybę ir nuo tada ne kartą įrodė, ko yra vertas. Tokie kaip jis nužudė jos motiną, o jis kovoja petys į petį su ja ir rizikuoja savo gyvybe, tiksliau būtų sakyti, savo egzistencija. Todėl Moira negalėjo pykti už tai, kas jis buvo.

Tačiau kažkas jai trukdė, kažkas, ką ji ne visai suprato, ko nebuvo kaip reikiant apgalvojusi. Kad ir kas tai būtų, vertė ją nerimauti ir net nervintis, kai Kianas būdavo netoliese.

Be to, Moira žinojo, kad ir jis tai žino ar bent jau nujaučia. Turbūt todėl su ja elgėsi kur kas šalčiau nei su kitais. Retai kada jai nusišypsodavo ar pasakydavo ką nors malonaus.

Per išpuolį pakeliui į Pažadėtąją žemę jis užkėlė ją ant žirgo. Jo rankos buvo labai vyriškos, iš kūno ir kraujo, stiprios ir tikros.

— Laikykis, — tepasakė.

Ji jojo su juo visą kelią į pilį ir jo kūnas niekuo nesiskyrė nuo žmogaus. Raumeningas ir tvirtas. Moiros širdis daužėsi kaip pašėlusi, todėl ji bijojo net prisiliesti prie jo.

Ką tada jis pasakė tuo savo nekantriu kandžiu tonu?

A, taip:

— Geriau įsitverk manęs, kol vėl nesitėškei ant užpakalio. Juk dar nesu tau įkandęs.

Ji sutriko ir susigėdo. Ir apsidžiaugė, kad Kianas negali matyti jos raudoniu užlietų skruostų. Jis jau tikrai nepraleistų progos pasišaipyti iš to mergaitiško nuoraudžio.

Dabar reikėjo eiti pas jį prašyti pagalbos. Ir ji negalėjo to nurodyti nei Blerai, nei Larkinui, nei juo labiau kam nors iš tarnų. Tai buvo jos pareiga — pasikalbėti su Kianu, ištarti tuos žodžius, paprašyti paslaugos.

Ji prašys jo pasitraukti iš pilies, atsisakyti jos teikiamo patogumo ir saugumo, vykti į nepažįstamas žemes medžioti tokių kaip jis.

Ir jis tai padarys. Ji žinojo, kad Kianas tikrai neatsisakys. Ne dėl jos, ne dėl to, kad paslaugos prašo princesė ar draugė. Jis padarys tai dėl kitų. Dėl bendro reikalo.

Moira patraukė pas jį viena. Jos svitos moterys, žinoma, nebūtų tam pritarusios. Vien mintis, jog princesė viena vyro miegamajame, joms būtų pasirodžiusi nederama, net šokiruojanti.

Tačiau Moirai tokie dalykai neberūpėjo. Ką tos poniutės pasakytų, jei sužinotų, kad kartą, kai Kianas buvo sužeistas, pati maitino jį krauju? Ji įsivaizdavo, kaip jos pradėtų spiegti ir slėptų savo veidus, ir tai tik tos, kurios neapalptų. Tačiau netrukus joms visus tuos dalykus šiaip ar taip teks išvysti. Ir dar baisesnius.

Kai pasiekė Kiano kambarį, jautėsi labai įsitempusi. Vis tiek greitai pabeldė į duris ir stovėdama laukė.

Kianas atvėrė duris, šviesa iš koridoriaus apšvietė tik jo veidą, visa kita slėpėsi šešėlyje. Išvydus ją, jo akyse šmėkštelėjo nuostaba.

— Tik pažiūrėkit. Vos atpažinau, jūsų didenybe.

Tai jai priminė, kad ji vilki suknelę ir turi titulą rodančią mitrą. Staiga pasijuto be reikalo išsipusčiusi.

— Teko spręsti valstybės reikalus, todėl atitinkamai apsireniau.

— Beje, labai patraukliai, — jis atsainiai atsirėmė į duris. — Ar aš ten irgi pageidaujamas?

— Taip. Ne, — kodėl jis visada priverčia ją taip nevykusiai elgtis? — Ar galiu užeiti? Noriu su tavimi pasikalbėti.

— Labai prašom.

Įeinant į kambarį teko spraustis pro jį. Viduje galėjai pagalvoti, kad pats vidurnaktis. Nedegė nei žvakė, nei židinys, o užuolaidos ant langų buvo užtrauktos aklinai.

— Saulė jau nusileido.

— Žinau.

— Tu ne prieš, jeigu uždegsiu kokią nors šviesą? — Moira apgraibomis susirado dėžutę su titnagu ir pintimi. — Aš ne taip gerai matau tamsoje kaip tu, — blykstelėjus šviesai ji šiek tiek nusiramino. — Čia vėsoka, — kalbėjo ji toliau, įžiebdama daugiau žvakių. — Nori, kad užkurčiau židinį?

— Kaip tau geriau.

Kai ji priklaupė prie židinio ir pradėjo dėti į jį durpes, Kianas nieko nesakė. Tačiau Moira žinojo, kad jis ją stebi, ir dėl to jautėsi sustingusi, nevikri.

— Ar tau čia patogu? — pasidomėjo ji. — Kambarys nėra toks didelis ir įspūdingas, prie kokio esi pratęs.

— Svarbiausia, kad atokiai nuo kitų, ir jie gali jaustis pakankamai patogiai.

Moira atsigręžė apstulbusi, nušviesta užsiliepsnojusių durpių ugnelės. Šį kartą ji nenuraudo. Jos veidas liko baltas kaip popierius.

— Tu ką, aš visai...

— Tai visai nesvarbu, — jis paėmė taurę, kurią, matyt, buvo prisipylęs iki jai ateinant, ir demonstratyviai gurkštelėjo kraujo, neatitraukdamas žvilgsnio nuo jos akių. — Įsivaizduoju, kaip tavo žmonės reaguotų į kai kuriuos mano įpročius.

Moirai prabilus, iš jos balso tapo aišku, kad yra įskaudinta.

— Apie tai tikrai negalvojau. Tiesiog šis kambarys šiaurės pusėje, todėl pamaniau, kad čia bus mažiau tiesioginių saulės spindulių ir tu jausiesi patogiau. Niekada sau neleisčiau įžeisti svečio, juo labiau draugo, kuris priėmė mane į savo namus ir kurį aš įsileidau į savuosius.

Moira greitai atsistojo.

— Galime tave tuoj pat perkraustyti...

Jis sustabdė ją mostu.

— Nėra jokio reikalo. Atsiprašau, kad leidau sau taip galvoti, — jis retai jausdavosi kaltas, bet šį kartą pasijuto. — Tu tikrai dėmesinga. Neturėjau tikėtis mažiau.

— Kodėl mes... Nesuprantu, kodėl mes nuolat nesutariame.

— Nesupranti? — sumurmėjo jis. — Gal ir į gera. Tad kam turiu būti dėkingas už tavo vizitą?

— Tu iš manęs šaipaisi, — tyliai tarė Moira. — Kai kalbi su manimi, esi toks atšiaurus.

Jai pasirodė, kad Kianas vos girdimai atsiduso.

— Aš nekokios nuotaikos. Nepažįstamose vietose prastai miegu.

— Apgailestauju. O čia dar aš su savo prašymais... Paprašiau Bleros leistis į vampyrų medžioklę čia, Pažadėtojoje žemėje. Noriu, kad bent vieną jų atvestų čionai. Gyvą.

— Prieštaringa mintis.

— Nežinau, kaip geriau pasakyti, — atšovė ji. — Mano žmonės eis į kovą, nes to jų paprašėme. Tačiau negaliu jų priversti tikėti tuo, kas jiems atrodo neįmanoma. Todėl turime jiems parodyti.

Gera karalienė, kuri nesitiki, kad žmonės ja seks aklai. Ir tik pažiūrėkite į tą jos povyzą — rami, rimta, nors jis tikrai žinojo, kad joje siaučia jausmų audra.

— Nori, kad eičiau su ja.

— Taip. Blera nori. Aš taip pat. Vaje, su tavim kalbėdamasi nuolat nusišneku. Blera prašė, kad su ja eitum tu ir Larkinas. Ji nenori, kad eičiau aš. Ji mano, ir aš su ja sutinku, kad iš manęs bus daugiau naudos, jei liksiu čia ir pasirūpinsiu pajėgų formavimu bei padėsiu statyti spąstus, kuriuos ji sugalvojo.

— Valdžios reikalai.

— Aš dar ne valdovė.

— Kaip tau geriau.

— Taip. Kol kas. Būčiau dėkinga, jeigu eitum su ja bei Larkinu ir padėtum atgabenti belaisvį.

— Aš mielai, tik nežinau čionykščių vietų ir kur jų ieškoti.

— Turiu žemėlapį. Kalbėjausi su dėde ir jis papasakojo, kur jie dažniausiai puldinėja. Be to, Larkinas gerai pažįsta Pažadėtąją žemę. Geresnio vedlio tikrai nerasi. O ir tu žinai, kad nerasi už jį geresnio kompaniono, tiek laisvalaikiu, tiek mūšyje.

— Neturiu nieko nei prieš Larkiną, nei prieš medžioklę.

— Tad kai tik būsi pasirengęs nusileisk į apatinį kiemą. Galiu atsiųsti žmogų, kuris parodys kelią.

— Aš jį puikiai prisimenu.

— Puiku. Tuomet einu pasirūpinsiu jūsų žirgais ir maistu.

Moira žengė durų link, bet Kianas jau stovėjo prie jų, nors ji ir nepastebėjo, kaip jis ten atsidūrė. Ji pažvelgė į jį.

— Ačiū, — padėkojo ir greitai smuko lauk.

Tos akys, pagalvojo jis, uždarydamas duris. Tos gilios pilkos akys galėtų nužudyti žmogų.

Gerai, kad jis jau miręs.

Bet negalėjai taip lengvai atsikratyti jos kvapo, miško ir vėsaus šaltinio kvapo. Su tuo nieko negalima padaryti.

— Mes jus stebėsime, — Glena paplekšnojo balne sėdinčiai Blerai per koją. — Žinosime, jei pakliūsite į bėdą. Darysime ką galėsime, kad tik jums padėtume.

— Nesirūpink. Turiu trylika metų patirties.

Tik ne Pažadėtojoje žemėje, pamanė Glena, bet pasitraukė.

— Geros medžioklės.

Jie išjojo pro vartus ir pasuko į pietus.

Puiki naktis medžioklei, pagalvojo Blera. Aiški ir vėsi. Naktį, kai jie aktyvūs, kur kas lengviau pastebėti negu dieną, kai jie visur

išsislapstę. Be to, jeigu medžiotų dieną, su jais nebūtų Kiano, o tai jai atrodė didelis trūkumas.

Lengva risčia ji jojo tarp abiejų vyrų.

— Nenorėjau klausti Moiros, — pradėjo Blera, — bet jeigu gerai supratau, jos motina buvo pirma žinoma auka?

— Taip. Apie karalienės mirtį sužinojome pirmiausia.

— Ar tą naktį daugiau nebuvo išpuolių? Niekas nebuvo pagrobtas?

— Ne, — papurtė galvą Larkinas. — Bent jau mes apie tai nieko negirdėjome.

— Vadinasi, viskas taip ir buvo suplanuota, — nusistebėjo Blera. — Matyt, jiems reikėjo būtent Moiros motinos. Tik kažin kaip jie pateko vidun?

— Galvojau apie tai, — prisipažino Larkinas. — Iki karalienės mirties nebuvo priežasties kam nors uždrausti patekti į pilį. Gal vežimu su maistu arba prisidengus kokiu kitu reikalu. Būtų lengvai praleisti.

— Turbūt taip ir buvo, — linktelėjo galva Blera. — Pavyzdžiui, prasmunki šiek tiek po saulėlydžio. Pasislepi kokioje nišoje, kol visi sugula miegoti. Išvilioji karalienę į lauką ir ją nužudai, — ji žvilgtelėjo į Larkiną. — Daugiau detalių nežinai?

— Moira apie tai nekalba. Net nežinau, ar ji viską prisimena.

— Gal visa tai ir nėra svarbu. Taigi jie nužudo karalienę ir pasilieka. Galbūt jiems nepavyksta pasprukti ir reikia laukti patogaus laiko. Bet jie ne pernelyg siautėja, — pastebėjo ji. — Per visas šias savaites vos kelios mirtys. Kaip šiai rūšiai tikrai mažai.

— Ko gero, buvo ir daugiau, — įsikišo Kianas. — Keliautojai, kekšės — tie, kurių ne taip greitai pasigendama. Vis dėlto jie tikrai buvo labai atsargūs ir vengė to, ką mes dabar darome — medžioklės. Manau, jie slapstosi ne tik nuo mūsų.

— Nuo ko dar? — paklausė Larkinas ir pastebėjo, kad Blera susimąsčiusi stebi Kianą.

— Jis kalba apie Lilitą. Manai, jie stengiasi nepakliūti jai į akis? Kodėl?

— Todėl, kad tavo teorija gali būti tik iš dalies teisinga. Taip, jie turėjo konkretų taikinį, — sutiko Kianas. — Tik abejoju, kad tai buvo karalienė. Turėjo būti Moira — pirmoji rato grandis.

— Moira, — sunerimęs Larkinas pasisuko balne ir žvilgtelėjo į tolumoje vis mažėjančią pilį. — Jeigu jie bandė ją nužudyti vieną kartą...

— Jie bandė nužudyti mus visus, ir ne kartą, — pastebėjo Kianas. — Tik jiems nepavyko. Jai saugiausia ten, kur dabar yra.

Blera mintyse svarstė ką išgirdo.

— Manai, kad Lilita ieškojo kito būdo? Mėgino pašalinti Moirą, kol ši dar netapo mūsiške?

— Labai tikėtina. Kam daugiau reikėtų gaišti laiką ir siųsti čia porelę galvažudžių? Galvojant apie Lilitos perspektyvas, — tęsė Kianas, — tai jiems reikėjo Moiros, ir tik Moiros.

— Ir jie susimovė, — susimąsčiusi tarė Blera. — Pašalino ne tą. Vadinasi, jie gali grįžti, tik nenori.

— Lilita klaidų taip lengvai nedovanoja. Ką tu rinktumeis — ar leistumeis jos kankinama ir pribaigiama, ar pasitrauktum į pogrindį, retkarčiais susimedžiodama po kokį vietinį?

— Aišku, antrą variantą, — sutiko Blera. — Ir kai pagalvoji apie Lilitos perspektyvas, tai pirmąją klaidą ji padarė, kai prieš daugybę metų pavertė tave vampyru. Būdamas vampyras esi kur kas sunkiau įveikiamas priešininkas negu būdamas žmogus. Čia ne įžeidimas.

— Aš ir neįsižeidžiau.

— Hoitas įsiunta praradęs brolį, ir užverda visa šita košė su Morganos kryžiais.

Susimąsčiusi Blera perbraukė abu kryžius, kabėjusius jai ant kaklo.

— Tada tas Glenos ir Hoito ryšys, jeigu nori romantikos, — jų lemtis surasti vienas kitą ir įsimylėti, kartu sustiprinant vienas kito galias. O Larkino ir Moiros ryšys? Juk tik dėl jos Larkinas ryžosi per Dievų Vartus keliauti į Airiją.

— Taip ir atsirado rūpestingai išrinktų kovotojų ratas, — baigė Kianas. — Painu, bet tam ir yra dievai.

— Turbūt ji turėjo mirti. Karalienė, — Larkinas giliau įkvėpė stengdamasis aprimti, — turėjo mirti vietoj Moiros. Jeigu Moira tai suvoks, ją nepaprastai įskaudins.

— Ji protinga ir smalsi. Manau, ji jau yra apie tai galvojusi. Kad ir kaip būtų, jai teks su tuo susidoroti, — pridūrė Kianas. — Kas belieka?

Larkinas nutylėjo, nors širdis liko sunki.

— Kitas išpuolis įvykdytas čia, — ištarė jiems jojant per lauką. — Sako, kad žmogus, kuris dirbo šią žemę, pagalvojęs, jog į avių bandą įsisukęs vilkas. Rytą jį rado sūnus. Kitą dieną mano tėvas pats atvyko apžiūrėti kūno ir jis atrodė visiškai taip pat kaip ir karalienės.

Blera kilstelėjo balne.

— Apie dvi mylios į pietus nuo pilies. Čia net nėra kur pasislėpti. Tik atviri laukai. Tačiau porelei patyrusių vampyrų nereikia daug laiko porai mylių nubėgti. Jeigu jie jau kartą pakviesti, gali laisvai patekti į pilies požemius ir iš jų išeiti, tik...

— Čia nelabai gera vieta slapstytis, — sutiko Kianas. — Nesunku susimedžioti maisto, bet vis tiek per daug atvira. Ne, turėtų būti urvai arba gūdus miškas.

— O kodėl ne namas ar trobelė? — paklausė Larkinas. — Gerai paieškoję jie galėjo susirasti ką nors nuošaly, kur mažai tikėtina, jog kas nors užklys.

— Įmanoma, — atsakė Kianas. — Bet trobelėje ar kokiame kitame pastate visada didesnis dienos išpuolio pavojus. Tokiomis sąlygomis tavo priešas įgauna dar vieną ginklą — jam tereikia nuo lango nutraukti uždangalą ir įleisti dienos šviesos.

— Aišku, — sutiko Larkinas ir mostelėjo į tolį. — Kiti du išpuoliai buvo į rytus nuo šios vietos. Čia miškas, bet šiaip puiki vieta medžioklei. Daug kas čia medžioja elnius ir kiškius, vadinasi, gali sutrukdyti vampyrų dienos poilsį.

— Tau taip atrodo, nes tu tai žinai, — nesutiko Blera. — O jie gali ir nežinoti. Juk jie atvykėliai. Bet gal pradžiai čia ir tinkama vieta.

Kurį laiką jie jojo tylėdami. Blera matė laukuose ramiai besiganančias avis ir karves — dar lengvesnis grobis, jeigu vampyrui nepavyktų susimedžioti žmonių. Tai šen, tai ten mirgėjo švieselės — kaip ji spėjo, žvakės ar žibintai trobelėse. Ji užuodė dūmus — aitrus durpių kvapas, ne medienos.

Blera uodė žolės ir gyvulių mėšlo kvapą, gilesnį, molingą apsėtų laukų, laukiančių derliaus nuėmimo, kvapą. Ji užuodė žirgus, Larkiną ir žinojo, kaip atskirti Kiano kvapą nuo kitų tokių kaip jis. Bet kai jie pasiekė miško pakraštį, ji nebebuvo tokia tikra.

— Čia ne taip seniai prajojo arkliai.

Ji nustebusi pažvelgė į Larkiną.

— Žiūrėk tu man, koks indėnas Taiklioji Akis.

— Pėdsakai, — jis nušoko nuo žirgo norėdamas apžiūrėti žemę. — Be pasagų. Gal čigonai, nors nematyti vežimo vėžių, o čigonai paprastai keliauja vežimais. Be to, pėdsakai veda iš miško.

— Kiek?

— Dveji. Du žirgai, išjoję iš miško, kad perkirstų lauką.

— Ar gali juos pasekti toliau? — pasiteiravo ji. — Sužinoti, iš kur jie pasirodė?

— Galiu, — Larkinas įšoko į balną. — Jeigu jie raiti, tai galėjo tolokai nujoti. Vargu ar mums pavyks susekti juos per vieną naktį.

— Jokime ten, iš kur jie atjojo, ir pažiūrėsime, ką rasime. Sakai, kiti išpuoliai buvo labiau į rytus? Kaip tik už to miško, kitoje pusėje?

— Taip. Ne toliau kaip už trijų mylių.

— Čia jiems gali būti nebloga vieta, — kalbėdama ji pažvelgė į Kianą. — Jeigu susirado gerą prieglobstį, jiems ten patogu prastumti dieną, o naktį traukti medžioti.

— Šiuo metų laiku vis dar daug lapų, — sutiko jis. — O prireikus galima susimedžioti kokį smulkų laimikį.

Larkinas jojo pirmas, stebėdamas pėdsakus, kol miško tankmė pradėjo užstoti šviesą. Jis vėl nušoko nuo žirgo ir sekė pėdsakais pėsčias. Matyt, jis matė kažką, ko nematė ji, nusprendė Blera.

Be to, ji dažniausiai medžiodavo miškuose šalia miestų ir priemiesčių pakelėse. Iš Larkino veiksmų buvo matyti, kad jis žino ką

daro. Retkarčiais jis sustodavo, bet tik tam, kad pritūptų ir atidžiau apžiūrėtų pėdsakus.

— Palauk, — staiga tarė ji. — Palauk. Jauti? — paklausė ji Kiano.

— Kraujas. Bet ne šviežias. Ir mirtis. Dar seniau.

— Larkinai, geriau šok atgal ant žirgo, — pasakė Blera. — Atrodo, mums vis dėlto pasiseks. Galime juos susekti iš čia.

— Aš tai nieko neužuodžiu, tik mišką.

— Tuoj užuosi, — sumurmėjo ji ir, jiems tebejojant taku, išsitraukė iš makštų kalaviją.

Tarp medžių, atokiau nuo tako, kad ne taip matytųsi, stovėjo vežimas. Tai buvo nedidelis vežimas dengtu galu, išblukusiais ir besilupančiais raudonais dažais.

Atrodė, kad jis tiesiog persisunkęs mirties kvapu.

— Skardininkai, — tarė jiems Larkinas. Blera buvo teisi — dabar ir jis užuodė mirties kvapą. — Čigonai, kurie keliauja ir parduoda viską, ką tik sugeba pagaminti. Vežimas turi pakinktus dviem arkliams.

— Neblogas lizdelis, — nusprendė Blera. — Jeigu reikia, galima jį perkelti į kitą vietą. Be to, gali juo važiuoti visą naktį — vis tiek niekas nekreips dėmesio.

— Gali važiuoti tiesiai į kaimą, — niūriai tarė Larkinas. — Užsukti pas ką nors į kiemą ir pasiprašyti nakvynės. Paprastai būsi pakviestas vidun.

Larkinas galvojo apie vaikus, kurie turbūt išbėgdavo į lauką pasižiūrėti, ar nebus parduodami kokie žaislai, kad iškaulytų iš tėvų juos nupirkti arba išmainyti. Nuo tos minties jam pasidarė dar kokčiau nei nuo smarvės.

Jie nulipo nuo žirgo ir prisiartino prie vežimo galo su tvirtai uždarytomis ir iš išorės užsklęstomis durimis. Išsitraukė ginklus. Blera atstūmė skląstį ir pabandė duris atidaryti. Kai jos pasidavė, ji linktelėjo galva bendražygiams, mintyse suskaičiavo iki trijų, o tada greitai jas atidarė.

Pirmiausia ji pajuto dvoką, nuo kurio gniaužė gerklę ir ėdė akis. Paskui išgirdo alkanų musių dūzgesį ir vos susilaikė nežiauktelėjusi.

Staiga ją puolė vampyrė — daili ir jauna, raudonomis paklaikusiomis akimis. Jos susivėlę juodi plaukai, išsidraikę ant prastos valstietiškos suknios, dvokė.

Blera pasisuko į šoną, ir vampyrė pralėkusi pro ją nusileido ant keturių, urgzdama it žvėris, į kurį buvo pavirtusi.

Larkinas išsitraukė kalaviją ir ją pribaigė.

— Jergutėliau, juk jai vos kokie keturiolika, — Larkinas pajuto, kad jam reikia prisėsti — taip buvo pasidarę negera. — Jie pavertė ją vampyre. O kiek dar tokių?

— Nemanau, kad daug, — nukirto jį Kianas. — Tuomet juk tektų varžytis dėl maisto ir rūpintis, kaip viską suvaldyti.

— Ji tikrai neatkeliavo su jais, — nenusileido Larkinas. — Anksčiau ji nebuvo viena iš jų. Ši iš Pažadėtosios žemės.

— Be to, jauna, graži. Maistas — ne vienintelis jų poreikis.

Blera pastebėjo, kad Larkinas pagaliau suprato, ką sako Kianas. Jo veide galėjai matyti ne tik šoką, bet ir neslepiamą pasipiktinimą.

— Išgamos. Sumauti išgamos. Juk ji dar buvo vaikas.

— Ir kodėl tave tai stebina?

Larkinas pasisuko į Kianą, ir Blera buvo tikra, kad jis tuoj išlies ant Kiano bent dalį pasibaisėjimo ir įniršio. Galbūt Kianas tyčia jį provokavo. Bet dabar tokiems dalykams ne pats tinkamiausias laikas, todėl Blera žengė tarp jų ir atstūmė Larkiną atgal per kokius tris žingsnius.

— Baik, — nurodė jam. — Tuoj pat nusiramink.

— Aš negaliu. Kaip tu gali?

— Nes jos nesugrąžinsi. Kaip ir tų, kurie liko ten, — smakru ji parodė vežimo pusėn. — Todėl turime pagalvoti, kaip tuo pasinaudoti, kad pagautume bent jau tuos, kurie už tai atsakingi.

Slopindama pasišlykštėjimą Blera įlipo į vežimą. Tiksliau — į košmarą.

Mergaitės tėvų kūnai buvo sumesti po kažkuo, primenančiu gultą vienoje vežimo pusėje. Vyras, ko gero, mirė greitai, kaip ir berniukas, kurio kūnas riogsojo po gultu kitoje pusėje.

O štai moteris atsiėmė už visus. Drabužiai nuo jos buvo plėšte

nuplėšti, matyt, vien tam, kad pirmiausia pasimėgautų. Jos rankos tebebuvo surištos, o visas kūnas sukandžiotas. Taip, šios jie nepasigailėjo.

Blera nematė ginklų, bet vienas gultas buvo išteptas šviežesniu krauju negu kitas, taip pat grindys ir sienos. Matyt, čia mirė mergaitė. Ir vėl nubudo.

— Moteris mirė prieš porą dienų, — jai už nugaros pasigirdo Kiano balsas. — Vyras ir berniukas anksčiau. Dar prieš kokią dieną ar dvi.

— Dievulėliau... — Jai prireikė išeiti lauk ir įkvėpti oro. Blera išsikabarojo per vežimo galą, tikėdamasi, kad šviežias oras pravalys gerklę ir plaučius.

— Jie grįš jos pasiimti, — Blera pasilenkė į priekį, rankomis įsirėmusi į šlaunis, kad kaip nors įveiktų pykinimą ir svaigulį. — Atgabens ką nors, kuo ji galėtų misti. Ji juk ką tik paversta. Gal tik šiąnakt ir nubudo.

— Reikia juos palaidoti, — pasakė Larkinas. — Tuos kitus. Jie to nusipelno.

— Turime palaukti. Klausyk, jei nori, gali siusti ant manęs...

— Visai ne. Man tik labai negera, bet aš visai ant tavęs nepykstu. Ir ant tavęs, — tarė jis Kianui. — Nežinau, kodėl man taip bloga. Juk dar Airijoje, urvuose, viską mačiau. Žinau, kaip jie žudo, kaip daugina si. Tačiau žinant, jog tą mergaitę jie pavertė pabaisa vien tam, kad galėtų su ja smagintis, darosi negera.

Blera nesumojo, ką jam pasakyti, visiškai nieko nesugalvojo. Tik paėmė už rankos ir ją suspaudė.

— Jie už tai sumokės. Grįš prieš saulėtekį. Gal ir anksčiau, jeigu jiems pavys pakankamai greitai gauti tai, ko išvyko, ir atsigabenti čia. Jie žino, kad šiąnakt ji prisikėlė ir kad ją reikia pamaitinti. Tam jie ir...

— Tam jie viduje ir paliko tuos kūnus, — baigė Larkinas, kai ji užsikirto. — Kad ji rastų bent ką nors, kol jie atgabens šviežio kraujo. Aš ne koks bukaprotis, Blera. Jie paliko jos šeimą.

Linktelėjusi Blera vėl atsigręžė į vežimą.

— Vadinasi, uždarysime vežimą ir palauksime. Ar jie mus užuos?

— Sunku pasakyti, — atsakė Kianas. — Neaišku nei kokio jie amžiaus, nei kiek patirties turi. Turbūt pakankamai, jeigu Lilita manė, kad jie galėtų susidoroti su šia užduotimi. Kurią jie sumovė. Bet gali būti, kad net ir visoj šitoj smarvėj jie užuos gyvo kūno kvapą. Ir dar žirgai.

— Pagalvojau apie tai. Labiausiai tikėtina, kad jie grįš prie vežimo iš tos pačios pusės, kurion išvyko. Žirgus nuvesime giliau į mišką, pavėjui. Pririšime. Visus, išskyrus manišką. Jeigu pamatys mane jį vedant, pasakysiu, kad žirgas apšlubo. Jie tikrai apsidžiaugs užklupę vienišą moteriškę.

— Tai ketini pabūti jauku, — pradėjo sakyti Larkinas ir pažvelgė į ją taip, kad Blera suprato, jog ginčo turbūt neišvengs.

— Kol jūs čia ginčijatės, aš nuvesiu žirgus gilyn, — tarė Kianas ir paėmęs arklius už vadelių dingo tarp medžių.

Ramiai, įsakė sau Blera. Elkis protingai. Jai reikėjo sau priminti, kad iš tikrųjų visai malonu, kai kažkas tavimi rūpinasi ir dėl tavęs nerimauja.

— Jeigu jie pamatys vyrą, didesnė tikimybė, kad jį puls. O moters, bent laikinai, jie gali norėti gyvos. Juk tada kiekvienas turėtų po draugužę. Tau tai neatrodo logiška?

Bleros šaltakraujiškumas ir blaivus mąstymas baigėsi.

— Žinai ką? Jeigu tavo vyriškai savimeilei sunku susitaikyti su tuo, kad net ir būdama viena galiu susidoroti su jais dviem, tai čia jau tavo bėda.

— Su mano vyriška savimeile tai neturi nieko bendra. Ne mažiau logiška būtų visiems mums palaukti pasislėpus ir tada visiems kartu pulti.

— Visai ne, nes jeigu jie užuos tave arba mane, prarasime privalumą, kurį mums teikia netikėtumas. Moira nori, kad bent vieną jų atvestume gyvą. Kaip tik dėl to čia ir esame, užuot sėdėję sau ir gurkšnoję vyną prie židinio. Jeigu pulsime visomis jėgomis, tiesiog teks juos abu nužudyti. O netikėtumas teikia mums galimybę juos sučiupti.

— Yra ir kitų būdų.

— Ir turbūt ne vienas. Bet žinai, jie gali grįžti po penkių valandų, gali ir po penkių minučių. O mano planas tikrai pavyks, Larkinai, nes jis paprastas ir garantuotas. Jie tikrai nesitikės, kad vieniša moteris galėtų kelti jiems kokią nors grėsmę. Noriu tuodu nutverti ne mažiau už tave. Tad pasistenkime visi.

Iš už medžių pasirodė Kianas.

— Tai jūs jau susitarėte ar ketinate čia diskutuoti visą naktį?

— Atrodo, susitarėme, — Larkinas paglostė Blerai plaukus. — Aš tik šiek tiek paaušinau burną. — Jis suėmė delnais ją už smakro. — Tau užteks pasakyti porą žodžių, ir jiems bus aišku, kad tu ne vietinė.

— Ponuli, manai, nemoku kalbėti kaip vietinė? — tarmiškai paklausė ji ir pažvelgė į jį didelėmis bejėgėmis akimis. — Ir apsimesti, kad esu tik bejėgė moteris?

— Visai neblogai, — Larkinas pabučiavo ją į lūpas. — Tik bent jau aš nė už ką nepatikėčiau, kad tu bejėgė.

15 skyrius

Praėjo valanda, dar viena. Ir dar viena. Neturėdama ko nusitverti, Blera kibo į duoną ir sūrį, kuriuos jiems buvo įdėjusi Moira. Užsigėrė vandeniu iš gertuvės.

Kianas su Larkinu bent jau buvo dviese, o jai teliko mintys. Pagalvojusi apie tai, Blera net susiraukė. Juk ji buvo pratusi viena medžioti, viena laukti tamsoje, kokioje nors ramioje vietelėje.

Užteko kelių savaičių ir jos viso gyvenimo įpročiai nuėjo šuniui ant uodegos.

Kad ir kaip būtų, laukti teko ilgiau, negu ji tikėjosi, o apie nuobodulį Blera nebuvo pagalvojusi. Tai ją privertė prisiminti savo pirmą vakarą Airijoje ir tai, kieno valia tamsiame, nuošaliame kelyje prakiuro jos automobilio padanga. Kaip pasirodė trys vampyrai ir

kaip netikėtumas išėjo jai į naudą. Paprastai vampyrai nesitiki gauti į marmūzę raktu, ypač nuo moters, kuri kur kas stipresnė, negu jie gali įsivaizduoti. Vampyrai tikrai nesitikėjo, kad ji išsitrauks baslį ir pavers juos dulkėmis.

Šiedu — jeigu tik jie kada nors grįš — irgi to nesitiki. Jai tik reikėjo neužmiršti, kad šį kartą negali sau leisti paversti jų dulkėmis. Ne pati lengviausia užduotis, kai esi demonų medžiotoja iki kaulų smegenų.

Blera pagalvojo, kad tėvas šiam nuotykiui tikrai nepritartų. Pagal jo taisykles privalai juos pribaigti, ir taškas. Greitai ir užtikrintai. Jokių įmantrybių, jokių kalbų. Ko gero, jis jau seniai būtų nudėjęs ir Kianą. Apie jokius giminystės ryšius ar dievų valią nebūtų nė kalbos. Tėvas niekada nebūtų galėjęs dirbti kartu su Kianu, kovoti petys į petį ir treniruotis. Ir bent vienas jų, o gal ir abu dabar būtų mirę.

Turbūt dėl to čia ir atsidūrė kaip tik ji, o ne jos tėvas. Kaip tik todėl, pripažino ji, laukdama ant vėžių išvagoto miško tako, nieko tėvui ir nesakė apie Kianą. Galbūt tėvas neskaitė jos laiškų, bet vis tiek nė viename jų Blera neužsiminė apie savo bendrystę su nemirusiuoju.

Jos tėvas niekada nesuprastų, kokia dar gali būti bendrystė medžiojant demonus. Esi tik tu ir tavo priešas. Juoda ir balta, gyvenimas ir mirtis. Dar viena priežastis, dėl kurios ji taip ir nesulaukė tėvo pripažinimo. Ne tik dėl to, kad nebuvo sūnus, bet ir todėl, kad matydavo pilkus atspalvius ir abejodavo.

Todėl, kad kaip ir Larkinas ne kartą jautė gailestį padarams, kuriuos pribaigdavo. Žinojo, ką apie tai pasakytų jos tėvas, — kad menkiausias gailestis gali priversti suabejoti, o menkiausia abejonė gali būti mirtina. Ir jis būtų teisus, pagalvojo Blera. Nors ir nevisiškai, ne, nes ir čia buvo pilkų atspalvių. Juk ji jausdavo jiems gailestį, bet vis tiek iki galo atlikdavo savo darbą. *Privalėjo.*

Ir štai dabar stovi čia gyva ir sveika. Ir neketina pasiduoti.

Pirmą kartą po Džeremio ji susimąstė, kad galbūt įmanoma gyventi ir visavertį gyvenimą. Buvo uždraudusi sau trokšti, kad ją kas nors mylėtų, ir klausti savęs, ar kas nors galėtų ją mylėti. O dabar ji turėjo Larkiną ir tikėjo, kad šis ją myli. Gal tai ir nebuvo meilė, tik

bent jau labai ją priminė. Galbūt laikui bėgant tai išaugs į meilę. Tokią, kokios ji dar nėra patyrusi, kuri peržengs visas ribas.

Žinoma, buvo žiauru, kad jie turėjo tiek mažai laiko. Nebuvo galimybių aprėpti jų abiejų pasaulius. Bet kai ji grįš į savąjį, žinos, kad yra žmogus, kuris puikiai žinojo, kas ji ir kokia, ir kuriam ji vis tiek rūpėjo.

Jeigu jai pavyks grįžti, jeigu jie laimės šią kovą ir pasauliai nesustos sukęsi, ji prisipažins, kiek daug jis davė, kad pakeitė kažką jos viduje į gera. Tik jokiu būdu neprisipažins, kad jį myli. Tokie žodžiai abu tik įskaudintų. Ji neprisipažins. Užtenka to, kad galų gale sau tai prisipažino. Tada galės mylėti jį amžinai.

Staiga Blera pajuto kažką už savęs ir pasisuko pasirengusi pulti. Tačiau tai tebuvo Kianas — ji atpažino jo figūrą ir kvapą — besiartinantis palei taką ir laikydamasis šešėlių.

— Pasiruošk, — sumurmėjo jis. — Į mišką ką tik įjojo du raiteliai. Paskui save tempia kūną. Dar gyvą.

Blera linktelėjo ir pagalvojo: spektaklis prasideda. Neskubėdama pradėjo vesti žirgą vežimo link, kad būtų užklupta jau vietoje. Turi atrodyti, kad miške ji atsidūrė iki apšlumbant jos žirgui.

Pirmiausia ji juos pajuto. Tai nebuvo kvapas. Labiau žinojimas, kurį sukūrė visi pojūčiai. Bet ji palaukė, kol išgirs kanopų kaukšėjimą. Tada nusivilko švarką. Kažin ar Pažadėtosios žemės moterys dėvi juodus odinius švarkus. Kad nesužvarbtų, buvo apsivilkusi vieną Larkino palaidinių, kurią apsijuosė diržu, kad šiek tiek aptemptų krūtis. Kryžiai buvo paslėpti po drabužiais, idant netrauktų akies. Atrodė kaip beginklė moteris, besidairanti pagalbos.

Kai žirgų kanopos pasigirdo visai arti, Blera šūktelėjo ir prakalbo vietine tarme, stengdamasi apsimesti šiek tiek išsigandusi.

— Ei, žmonės! Man reikia jūsų pagalbos — aš čia, ant tako, tik tolėliau.

Žirgai sustojo. Gerai jau, gerai, pagalvojo Blera, pasitarkite kokią minutėlę, mėginkite susigaudyti. Ji šūktelėjo dar kartą, šįkart kiek virpančiu balsu, ir ėmė sakyti:

— Ei, ar esate kas nors? Mano žirgas suklupo ant akmens, o man dar reikia nukeliauti iki Kilardo.

Jie pradėjo iš lėto artintis, o ji pasistengė nutaisyti palengvėjimo ir kartu susirūpinimo kupiną veidą.

— Ačiū dievams, — tarė ji, kai žirgai pagaliau pasirodė. — Jau maniau, kad iki sesers namų teks kulniuoti pėsčiomis, ir dar vienai visiškoje tamsoje. Taip man ir reikia, kad taip vėlai išsiruošiau į kelią.

Vienas jų nulipo nuo žirgo. Blera pastebėjo, kad jis stiprus, gerai sudėtas. Kai jis truktelėjo atgal savo apsiausto gobtuvą, pastebėjo kuokštą šviesių plaukų ir gilų V formos randą virš jo kairiojo antakio.

Nematyti, kad žirgai būtų ką nors tempę, vadinasi, auką jie trumpam kažkur numetė.

— Keliauji viena?

Slaviškas akcentas, pagalvojo ji. Vos juntamas. Gal ruso, o gal ukrainiečio.

— Tai va. Man čia nelabai toli, na, ketinau išvykti anksčiau, bet tai šis, tai tas... O dabar dar žirgas, — Blera mostelėjo ranka į jį. — Aš Beilė iš Dvairų giminės. Gal kartais jūs traukiate į Kilardą?

Nulipo ir antrasis, kad palaikytų abiejų žirgų vadeles.

— Pavojinga miškuose vienai, ir dar tamsoje.

— Aš neblogai šiuos miškus pažįstu. Bet jūs tai visai neatrodote kaip iš šito Pažadėtosios žemės krašto, — ji žingtelėjo atgal, kaip darytų išsigandusi moteris. — Jūs atvykėliai?

— Galima sakyti ir taip, — atsakė vienas ir jam nusišypsojus sublizgo iltys.

Blera negarsiai šūktelėjo nenorėdama persistengti. Jis juokdamasis pamėgino ją nutverti. Blera stipriai spyrė keliu į tarpkojį, paskui plačiai užsimojusi smagiu kirčiu išmušė jį iš pusiausvyros. Kai vyras suklupo, ji iš visų jėgų spyrė jam į veidą, o tada tvirčiau atsistojo, kad pasitiktų kitą išpuolį.

Antrasis neatrodė toks tvirtas kaip pirmasis, bet buvo greitesnis. Jis išsitraukė kalaviją. Blera persivertė atgal ir nusileidusi ant rankų

spyrė į jo kalavijo rankeną. Taip ji laimėjo šiek tiek laiko ir padidino atstumą. Kai pagaliau atsistojo antrasis, iš miško išpuolė Larkinas.

— Pažiūrėkim, kaip tau sekasi su vyrais.

Blera gerai įsibėgėjo ir pašokusi spyrė pirmajam į juosmenį. Larkinas sukryžiavo kalaviją su antruoju. Ji išsitraukė kalaviją iš makštų, kurias buvo palikusi prisegtas prie balno. Visi trys žirgai pasibaidė. Instinktas privertė ją apsisukti, kad kalaviju atremtų iš viršaus puolančio priešininko ginklą.

Blera neklydo manydama, jog jis stiprus — jai rodėsi, kad nuo jo smūgių jos kojos sulįs į žemę. Kadangi vampyrui buvo nesunku ją pasiekti, stengėsi būti atsargi. Jo privalumas buvo tas, kad Blera nenorėjo jo nužudyti, tik jis to nežinojo. Ji stipriai mynė jam ant kojos kelties ir kalavijo rankena negailestingai smogė į smakrą. Smūgis bloškė jį atgal, ir vampyras atsitrenkė į Bleros žirgą. Visi trys žirgai suprunkštė ir išsilakstė į skirtingas puses.

O vyras nenuilsdamas puolė ją, mosuodamas ir kirsdamas kalaviju, kol prakaitas užpylė jai akis. Blera išgirdo, kad kažkas suriko, bet net negalėjo ten pažvelgti. Apgaulingu manevru ji nukreipė priešininko kalaviją kairėn ir koja smogė jam į pilvą. Šiam dar nespėjus pakilti, šoko ant viršaus ir prispaudė kalaviją prie gerklės.

— Tik pajudėk ir pavirsi į dulkes. Larkinai!

— Taip?

— Jeigu jau baigei žaisti su saviškiu, galėtum man truputį pagelbėti.

Larkinas prisiartino ir kelis kartus spyrė vampyrui į galvą ir veidą.

— Ačiū, tai turėtų padėti, — neatgaudama kvapo Blera atsisėdo ant kulnų norėdama pažvelgti į Larkiną. Jo palaidinė ir veidas buvo aptaškyti krauju. — Čia tavo kraujas?

— Ne, daugiausia jo, — jis atsitraukė ir mostelėjo į vampyrą, kurį kalaviju buvo prismeigęs prie žemės.

— Nieko sau, — stodamasi tarė ji. — Reikia parsiginti žirgus, šituos du surakinti ir... — ji nutilo pamačiusi besiartinantį Kianą, vediną žirgais.

Jis žvilgtelėjo į gulinčius ant tako kruvinus vampyrus.

— Nelabai švariai, — nusprendė Kianas. — Bet užtikrintai. Šitas ne pačios geriausios formos, — galvos mostu parodė kraujuojantį vyrą, permestą per vieną iš žirgų. — Bet gyvas.

— Gerai pasidarbavome, — ji jau ne pirmą kartą stebėjosi, kaip Kianas sugeba atsispirti šviežio kraujo kvapui. Tačiau dabar buvo ne pats tinkamiausias laikas to klausti. — Verčiau surakinkime abu. Kai šis atsigaus, pridarys mums bėdos, — Blera pasukiojo skaudamą petį. — Tvirtas ir įnirtęs kaip jautis.

Kol Kianas su Larkinu grandinėmis pančiojo belaisvius, ji apžiūrėjo vyriškį be sąmonės. Jis buvo kruvinas, sumuštas, bet įkandimo nematyti. Ketino jį parsigabenti į vežimą, suprato Blera, ir pasidalyti su ta mergaite. Truputį pavakaroti.

— Reikia palaidoti mirusiuosius, — priminė jai Larkinas.

— Tik ne dabar.

— Negalime jų taip palikti.

— Klausyk, — ji sugriebė Larkiną už rankų, kol jis nespėjo nusisukti. — Tas žmogus sužalotas, beje, sunkiai. Jam kuo skubiau reikia pagalbos, kitaip tiesiog mirs. Tada tereikės iškasti dar vieną kapą. Be to, Kianas turi grįžti į pilį iki saulėtekio. Mums jau ir taip reikės skubėti.

— Aš liksiu ir viską vienas sutvarkysiu.

— Larkinai, mums tavęs reikia. Jeigu nespėsime laiku grįžti, Kianui teks joti greičiau arba kur nors slėptis. Tai reiškia, kad aš viena liksiu su dviem vampyrais ir vienu sužeistu žmogumi. Aišku, jeigu reikėtų, susitvarkyčiau ir viena. Bet kam to reikia? Rytoj pasirūpinsime, kad jie būtų palaidoti. Jeigu norėsi, pati kartu vyksiu ir tau padėsiu. O dabar turime juos palikti. Laikas vykti.

Larkinas nieko neatsakė, tik linktelėjo galva ir patraukė prie savo žirgo.

— Jis graužiasi dėl tos mergaitės, kurią pribaigė, — sumurmėjo Kianas.

— Būna ir taip. Pasiėmei tą savo apsiaustą? Dėl viso pikto.

— Pasiėmiau, bet prisipažinsiu, kažkaip visai nenoriu jo išbandyti.

— Negaliu tavęs dėl to kaltinti. Jeigu reikės mus aplenkti — taip ir padaryk, — ji pažvelgė į vampyrus, supančiotus ir pririštus prie vieno iš žirgų. — Susitvarkysim su jais.

— Abu žinome, kad tu ir viena susitvarkytum.

— Negalėjau leisti Larkinui likti čia ir vienam tvarkyti tą vežimą, — Blera užšoko ant žirgo. — Į kelią.

Tylėdami jie jojo per tamsų mišką, blyškios mėnesienos nušviestus laukus. Staiga tiesiai virš jų galvų švilpdama sparnais praskrido baltoji pelėda. Blerai pasirodė, kad kokią akimirką matė jos smaragdu žėrinčias akis. Ir vėl nieko — tik aukštą žolę šiurenantis vėjas ir priešaušrio tyla.

Blera pamatė, kaip vampyras, kurį ji nukovė, pakėlė galvą. Kai jų žvilgsniai susitiko, vyro akyse ji išvydo kraujo troškimą ir įniršį. Vis dėlto matėsi ir baimė. Neramiai žvalgydamasis rytų pusėn jis mėgino išsilaisvinti iš pančių. Antrasis tiesiog bejėgiškai gulėjo šalia. Blerai pasirodė, kad kūkčioja.

— Jie jaučia besiartinančią aušrą, — pasakė už jos jojantis Kianas. — Jos karštį.

— Skubėk, mudu su Larkinu susidorosime.

— Dar yra šiek tiek laiko.

— Mums liko tik kokios dvi mylios.

— Mažiau, — pasakė Larkinas. — Šiek tiek mažiau. Man atrodo, tas sužeistas žmogus pradeda atsigauti. Tik nieko iš to gero.

Kelionė jam tikrai ne į naudą, pagalvojo Blera, bet jie negalėjo joti lėčiau, kad ne taip kratytų. Žvaigždės jau pradėjo blėsti.

— Turime paskubėti, — Larkinas paleido savo žirgą šuoliais, vildamasis, kad žmogus, be sąmonės gulintis ant arklio, ištvers dar bent mylią.

Pirmiausia pro kylančias miglas ji išvydo mirgančias šviesas — žvakių ir deglų. Paskui pilies siluetą aukštai ant kalvos, su baltomis vėliavomis, besiplaikstančiomis danguje, kuris jau buvo ne juodas, o tamsiai mėlynas.

— Paskubėk!

Kai iš už pilies virš horizonto ėmė raudonuoti pirmoji žara, vampyrai pradėjo rangytis ir nežmoniškai inkšti.

O Kianas sėdėjo balne ramus ir tiesus, tik plaukai plaikstėsi ryto vėjyje.

— Taip retai tenka matyti tai būnant lauke.

Jis jautė skausmą, lyg kas būtų plėšęs į dalis, ir deginimą. O jodamas pro vartus, į šešėlių prieglobstį — nuostabą ir apgailestavimą.

Moira jau laukė jų, įsitempusi ir išblyškusi.

— Eikite vidun. Jūsų žirgais bus pasirūpinta. Prašau, — pakartojo ji lėtai nuo žirgo lipančiam Kianui, nebegalėdama nuslėpti įtampos. — Paskubėk.

Su ja atėjusiems vyrams ji mostu paliepė pasirūpinti belaisviais.

— Turite požeminį kalėjimą? — paklausė jos Blera.

— Ne, neturime.

Ridokas stebėjo, kaip vyrai nutempė supančiotus belaisvius.

— Duoti nurodymai pagal Moiros prašymą. Jie bus laikomi rūsyje ir saugomi.

— Tik nenuimkite grandinių, — nurodė Larkinas.

— Viduje laukia Hoitas su Glena, — pasakė jiems Moira. — Dar šiek tiek pabursime tas grandines. Jums nėra ko nerimauti. Dabar jums visiems reikia pavalgyti ir pailsėti.

— Čia žmogus. Jis sužeistas, — pasakė Blera ir, priėjusi prie sužeistojo, čiuopdama pulsą prispaudė jam prie gerklės pirštus. — Gyvas, bet juo reikia pasirūpinti.

— Tuoj pat. Pone?

— Tuoj pakviesime gydytoją, — Ridokas davė ženklą kažkokiems vyrams. — Pasirūpinkite juo, — nurodė jis prieš pasisukdamas į Larkiną. — Tu sužeistas?

— Ne. Turiu ten grįžti, nes pakeliui į Kilardą mums teko palikti kelis žmones, — Larkino veidas atrodė išblyškęs ir sustingęs. — Juos reikia palaidoti.

— Nusiųsime ten žmonių.

— Noriu pats tuo pasirūpinti.

— Galėsi taip ir padaryti. O kol kas eik vidun. Turi apsiprausti ir atsigauti, — Ridokas apkabino Larkiną per pečius. — Mums ši naktis labai prailgo.

Viduje jie pamatė Kianą besikalbantį su Hoitu ir Glena. Įėjus kitiems jis nutilo ir kreipėsi į Moirą:

— Atgabenome tau belaisvių. Ką ketini su jais daryti?

— Aptarsime tai vėliau. Šeimyninėje menėje nurodžiau padengti stalą. Susitiksime ten ir viską aptarsime.

Moira apsisuko ir nuėjo; paskui skubiai nusekė dvi jos moterys.

Blera nuėjo į savo kambarį, kur buvo pakurtas židinys, atnešta švaraus vandens. Ji nusiplovė kraują, o vietoj skolintos palaidinės apsivilko vienus iš savo marškinėlių. Tada atsirėmusi į komodą užsižiūrėjo į savo atspindį veidrodyje.

Pagalvojo, kad galėtų atrodyti ir geriau. Jai trūko miego, bet išsimiegoti tikrai neteks. Tam nebuvo laiko — reikėjo treniruoti karius, kurti strategijas, prižiūrėti ginklų gamybą. Daugybė darbų, be kurių apsieiti nebuvo galima.

Jeigu ji nevyks su Larkinu, jis viską sutvarkys vienas. Tačiau Blera negalėjo to leisti.

Kai ji įėjo į svetainę, jis jau buvo ten. Vienas stovėjo prie lango, stebėdamas ryto miglą.

— Tu manai, kad aš tik gaištu brangų laiką, — tarė Larkinas neatsisukdamas. — Tam, kad padaryčiau kažką, kas visiškai nebūtina.

Vadinasi, jis ją iššifravo. Permatė kiaurai.

— Visai nesvarbu. Jei manai, kad turime tai padaryti — padarysime.

— Žmonės, keliaujantys po Pažadėtąją žemę, turi jaustis saugūs. Merginos neturi būti prievartaujamos, kankinamos ir žudomos. Neturi būti paverčiamos kažkuo, ką paskui vis tiek tenka naikinti.

— Ne, to tikrai neturi būti.

— Tu su tuo gyveni kur kas ilgiau. Galbūt dėl to ir gali žiūrėti...

— Beširdiškai.

— Ne, — jis atsigręžė. Atrodė vyresnis, gal dėl apšvietimo. Dar nebuvo užmiršęs nakties žiaurybių. — Visai ne tai norėjau pasakyti. Niekada taip nepasakyčiau apie tave. Tiesiog tu į tai žiūri ramiau,

gal praktiškiau. Tau taip reikia. Todėl nereikalausiu, kad keliautum kartu.

Kaip tik dėl to jai ir neliko nieko kita, tik vykti kartu.

— Pasakiau, kad vyksiu kartu, vadinasi, taip ir bus.

— Žinau, kad vyksi. Ir esu už tai dėkingas. Turbūt net neįsivaizduoji, kiek stiprybės man teikia žinojimas, kad padėsi man viską atlikti, kad supranti, kaip man to reikia, ir neatsisakai padėti!

— Manau, kad žmoniškumas yra stiprioji žmogaus savybė. To man ir užtenka.

— Tiek daug tau noriu pasakyti... Tačiau šiandien netinkama diena. Jaučiuosi... — Larkinas pažvelgė žemyn, į savo kalavijo rankeną, — susitepęs. Jeigu supranti, apie ką kalbu.

— Puikiai suprantu.

— Šaunu. Eime išgersime stiprios arbatos, įsivaizduodami, kad tai kokakola, — vos pastebimai šypsodamasis jis žengė prie Bleros. Suėmė ją už pečių ir pabučiavo į kaktą. — Tu tokia graži...

— Matyt, iš nuovargio tu gerokai neprimatai.

Larkinas šiek tiek atsitraukė.

— Matau tave tokią, — pasakė, — kokia esi iš tikrųjų.

Jis atitraukė jai kėdę — niekada anksčiau nebuvo to daręs. Kai Blera atsisėdo, įėjo Hoitas su Kianu. Pastarasis žvilgtelėjo į langus ir nuėjo prie stalo, kurį Moira buvo padengusi neapšviestoje vietoje.

— Tuoj ateis ir Glena, — pasakė Hoitas. — Ji nuėjo apžiūrėti to sužeistojo. Belaisviai uždaryti, — jis žvilgtelėjo į brolį. — Ir labai nelaimingi.

— Jie alkani, — Kianas įsipylė arbatos. — Pilyje yra puikus vyno rūsys — nieko apie tai nesakei, — tarė jis Larkinui. — Jame yra maloniai tamsus ir drėgnas kampelis — puikiai tiks laikyti vampyrus. Tačiau jeigu jie ir toliau bus laikomi supančioti čia dar nors dieną, reikės pamaitinti, nebent tavo pusseserė nori juos numarinti badu.

— Visai neketinu marinti jų badu, — pasakė įeidama Moira. Ji buvo apsivilkusi moteriškais žaliais jojimo drabužiais. — Tačiau maitinti jų taip pat niekas neketina. Jie jau pakankamai mito Pažadėtosios žemės krauju — ir gyvulių, ir žmonių. Netrukus mes su

dėde josime sukviesti žmonių ir pranešti jiems naujienų. Kas galės, susirinks pilyje iki saulėlydžio. O nusileidus saulei jiems bus parodyti belaisviai. Ir sunaikinti.

Ji pažvelgė tiesiai į Kianą.

— Turbūt tau tai atrodo žiauru, beširdiška, be lašo žmogiškų jausmų ir pasigailėjimo?

— Ne, manau, kad tai praktiška ir naudinga. Tikrai nemaniau, jog prašei juos sumedžioti ir atgabenti čia tam, kad užsiimtum perauklėjimu.

— Turime parodyti žmonėms, kokie jie yra ir kaip juos reikia žudyti. Blera, kaip tu ir norėjai, tuoj pat išsiųsime karius spęsti spąstų. Larkinai, paprašiau Faleno, kad to imtųsi.

— Falenas — mano sesers vyras, — paaiškino Larkinas. — Gerai, jis tinka šiam darbui. Puikus pasirinkimas.

— Tas žmogus, kurį parsigabenote, atsigavo. Tačiau gydytojas norėtų duoti jam migdomųjų. Glena tam irgi neprieštarauja. Jis papasakojo, jog naktį išėjo į lauką manydamas, kad į vištidę įsliūkino lapė. Jie jį užpuolė. Vyras turi žmoną ir tris vaikus. Viskas, ką jis galėjo padaryti, tai šūktelėti, kad namiškiai neitų laukan. Ačiū dievams, kad jie pakluso. Išsiuntėme žmones jų atgabenti.

— Kol grįš Larkinas ir Blera, mes su Glena galėsime imtis treniruočių. Gal net ir Kianas, — pridūrė Hoitas, — jeigu yra kur apsisukti viduje.

— Ačiū jums. Taip ir maniau, kad to imsitės. Kaimo kalvis ir dar du vyrai kaldina ginklus. Turėsime jų daugiau, be to, kai kurie žmonės atsigabens savų ginklų.

— Ir dar turite medžių, — pastebėjo Blera. — Jie puikiai tinka basliams daryti. Taip pat reikia daugiau strėlių, iečių.

— Žinoma. Man jau laikas, nes manęs laukia dėdė ir kiti vyrai. Noriu jums padėkoti už naktinį darbą. Mes grįšime iki saulėlydžio.

— Ji pradeda atrodyti kaip pati tikriausia karalienė, — pasakė Blera išėjus Moirai.

— Man ji atrodo pervargusi.

Blera sutiko su Larkinu.

— Matyt, būti karaliene ne taip jau lengva. O dar karo metu... Kianai, gal galėtum apšviesti kitus apie mūsų naktinį pasivaikščiojimą?

— Šį tą jiems jau papasakojau. Liko tik detalės.

— Tai gal mums jau laikas kilti? — pasiteiravo ji Larkino.

Abu nuėjo į arklides, kur jis susirinko reikiamas priemones.

— Galėčiau nuskraidinti mus ten kur kas greičiau, nei nujotume žirgu. Tu nieko prieš?

— Būtų puiku.

Jis nusivedė ją į sodą, kurį Blera matė pro savo langą.

— Tas krepšys gana sunkus. Kai pasiversiu, pakabink jį man ant kaklo.

Jis padavė jai krepšį ir pasivertė slibinu. Tada nunarino galvą, kad ji galėtų užkabinti krepšį. Tai padariusi Blera pažvelgė jam į akis ir paglostė skruostą.

— Tu tikras gražuolis, — sumurmėjo.

Jis pritūpė, kad jai būtų lengviau užšokti ant nugaros.

Jie kilo aukštyn, virš bokštų ir bokštelių, virš baltų plevėsuojančių vėliavų. Apačioje Blera matė brėkštantį rytą, besiskleidžiantį žalia, mėlyna ir pilka spalvomis. Matėsi nedidelė gyvenvietė, kurios ji dar nebuvo dorai apžiūrėjusi, jos dailūs pastatai, ryškios spalvos, judrios prekyvietės. Juos pastebėję žmonės nukeldavo kepures ir pamojuodavo, o paskui grįždavo prie savo darbų.

Gyvenimo taip paprastai nesustabdysi, pagalvojo Blera. Jis klestėte klesti.

Ji pasisuko į ūkanotus, paslaptingus kalnus. Tarp jų driekėsi slėnis, kurį visi čia vadino Tylos slėniu ir kuriame vos po kelių savaičių liesis kraujas ir viešpataus mirtis.

Jie kovos ir kai kurie kris. Tačiau jie vis tiek kovos, kad likusieji galėtų gyventi.

Kai juodu pasiekė mišką, Larkinas apsuko kelis ratus apsižvalgydamas ir tada atsargiai pro medžius pasiekė žemę.

Blera nušoko žemyn ir nukabino jam nuo kaklo krepšį. Atvirtęs į žmogų, paėmė ją už rankos.

— Kol dar nepradėjome to, dėl ko čia atvykome, — tarė ji, — noriu pasakyti, kad čia gražu. Pažadėtoji žemė labai graži.

Jie nuėjo per mišką ir išsirinkę vietą minkštoje samanotoje žemėje iškasė tris kapus. Tą fizinį darbą atliko nesikalbėdami. Tačiau grįžti į vežimą ir išnešti iš jo kūnus buvo siaubinga. Jie nesikalbėjo, tiesiog darė tai, ką turėjo daryti.

Kai užkasė kūnus, Blera pajuto užplūstantį nuovargį ir kažkur giliai tūnantį šleikštulį.

Larkinas ant kiekvieno kapo atnešė po paminklinį akmenį ir dar vieną tai mergaitei, kurios nebegalėjo palaidoti.

Kai viskas buvo baigta, Blera atsirėmė į kastuvą.

— Nori pasakyti kokią nors kalbą?

Jis prakalbo gėliškai, paėmęs ją už rankos ir pakartodamas viską angliškai, kad suprastų ir Blera.

— Mes jų nepažinojome, bet juk jie buvo viena šeima. Jie mirė baisia mirtimi ir dabar grąžiname juos žemei ir dievams, kur visi ras ramybę. Jie nebus užmiršti.

Baigęs Larkinas atsitraukė, vesdamasis ją drauge.

— Tą vežimą išvarysiu į laukymę, toliau nuo medžių. Reikia jį sudeginti.

Viskas, ką jie turėjo, pagalvojo Blera vežimui degant. Viskas, ką jie turėjo, tie žmonės, kurių jie net vardų nežinojo. Žiūrint į degantį vežimą, dangun kylančius dūmus ir galvojant apie visa tai darėsi taip liūdna, kad kai Blera vėl užsėdo slibinui ant nugaros, tik prigludo prie jo ir užsimerkė, nebenorėdama regėti ore sklandančių pelenų.

16 skyrius

Išgirdusi griaustinį ji abejingai pagalvojo, kad būtų gerai aplenkti audrą. Atsitiesusi šiek tiek nustebo, jog užsnūdo tiesiog slibinui ant nugaros, ir atsimerkė. Papurtė galvą, kad ši kiek praskaidrėtų.

Čia visai ne griaustinis, suprato ji ir net išsižiojusi užsispoksojo į didingą krioklį, per dvi uolų smailes besiveržiantį į plačią žydrą sietuvą. Aplinkui augo medžiai vis dar žaliuojančiais lapais. Nustebusi Blera pastebėjo ir kelias palmes. Sietuvoje plūduriavo rausvos ir baltos lelijos — atrodė lyg nupieštos. Vandens žydrumoje ji matė nardančias žuvis, dailias ir žvilgančias lyg brangakmeniai. Ore dvelkė gėlių ir tyro vandens kvapas.

Blera buvo tokia apstulbusi, jog kai jis nusileido, ji net nekrustelėjo. Slibinas palenkė galvą norėdamas nuo kaklo nusikratyti krepšį. O ji nieko nesuprasdama vis nelipo žemyn.

— Kas yra? Kur nors ne ten pasukome?

Jis pasuko galvą ir nusišypsojo išvydęs, kokia ji apstulbusi.

— Juk sakiau, kad atsivesiu tave čia, prie Pasakiškųjų krioklių. Paiškylauti šį kartą nepavyks, bet pamaniau... Norėčiau bent valandą praleisti dviese su tavimi kur nors grožio apsupty.

— Aš ne prieš, — Blera pagaliau nušoko jam nuo nugaros ir apsidairė.

Pieva buvo nubarstyta nedidelėmis žvaigždiškomis gėlytėmis, driekėsi susiraizgę, violetiniais žiedais pasipuošę vijokliai, kurie kopė uolomis tarytum įrėmindami krintantį vandenį.

— Negaliu patikėti, Larkinai, čia lyg mažytis rojus. Einu maudytis, gal nemirsiu iš šalčio.

Ji nusispyrė batus ir pradėjo vilktis marškinėlius.

— O tu?

— Būtinai, — jis išsišiepęs spoksojo į ją. — Paskui tave.

Blera nusirengė, nerūpestingai mėtydama drabužius ant minkštos žemės. Tada trumpam stabtelėjo ant kranto, ruošdamasi šokui įkvėpė oro. Ir nėrė.

Išnėrusi sušuko džiugesio kupinu balsu:

— Čia šilta! Vanduo fantastiškas — toks šiltas ir švelnus, — ji dar kartą panėrė ir vėl pasirodė. — Jeigu būčiau žuvis, gyvenčiau tik čia.

— Žmonės sako, kad vandenį čia kiekvieną rytą savo kvėpavimu sušildo elfai, — atsisėdęs Larkinas irgi nusitraukė batus. — Kiti, ne

tokios gyvos vaizduotės, tvirtina, kad iš po žemės čia trykšta karštieji šaltiniai.

— Koks skirtumas — elfai ar šaltiniai. Čia neįtikėtinai gera.

Jis šoko į vandenį ir, kaip vyrai mėgsta, visu kūnu trenkėsi į jį taip, kad tik kuo smarkiau ją aptaškytų. Blera tik nusijuokė ir tėškė jam atgal.

Jie panėrė kartu, mėgindami nutempti vienas kitą dar giliau, gnaibydamiesi ir siausdami lyg ruoniai. Ji nėrė po kriokliu, braudamasi stipriais yriais, kol pajuto, kaip vanduo vibruoja atsitrenkęs į kliūtį. Ji išniro ir pateko į patį krioklio sūkurį.

Krioklys daužė jai pečius, sprandą, nugarą. Ji šaukė iš palengvėjimo ir džiaugsmo, jausdama, kaip tarytum ranka nuima sopulius ir nuovargį. Kai šalia išniro Larkinas ir ją apkabino, jie nusijuokė daužomi vandens. Srovė nunešė juos atgal į sietuvą, kur abu tiesiog plūduriavo apsikabinę.

— Jau galvojau, kaip norėčiau bent porą dienų pasilepinti kokiame nors kurorte. Bet čia kur kas geriau, — Blera atsiduso ir padėjo galvą jam ant peties. — Čia praleistos valandos negali atstoti niekas.

— Norėjau, kad patirtum ką nors gero, — turbūt ir pats norėjau prisiminti, kad dar likę tokių dalykų, ne tik kapaviečių, kurias reikia iškasti, pagalvojo jis. — Ne tik kovų, kurias reikia kovoti. Nemanau, kad kokia kita moteris, išskyrus galbūt Moirą, būtų ėmusis šiandienykščio darbo. Dėl manęs.

— Nemanau, kad koks kitas vyras būtų ėmęsis šiandienykščio darbo. Taigi lygiosios.

Jis brūkštelėjo lūpomis jai per smilkinį, skruostą, susirado jos lūpas. Bučinys buvo švelnus ir šiltas it sietuvos vanduo. Jo prisilietimai švelnūs lyg oro dvelksmas.

Atrodė, kad nebeliko nieko, tik ši vieta ir šis nuostabus laikas. Čia ir dabar jie galėjo tiesiog būti drauge. Blera dar pastebėjo virš jų galvų sklendžiančią ir ratus sukančią baltą žuvėdrą, jos žaižaruojančias žalias akis.

Vadinasi, dievai stebi, pagalvojo ji, prisiminusi baltąją pelėdą. Ir gerais laikais, ir ne tokiais gerais.

Tada lūpomis ji prisispaudė prie Larkino lūpų. Kodėl gi jai rūpi visi tie dievai? Dabar jųdviejų laikas, o čia — jų vieta. Ji atsidavė bučiniui ir leidosi nešama vandens bei Larkino rankų.

— Man tavęs reikia, — žvelgdamas tiesiai į akis, jis vėl įsisiurbė jai į lūpas. — Ar bent įsivaizduoji, kaip man tavęs reikia? Įsileisk mane, — sumurmėjo apkabindamas jos klubus ir įeidamas į ją.

Jie žvelgė vienas į kitą susijungdami, glostydami vienas kito veidus, ragaudami vienas kito.

Ją užplūdęs jausmas buvo daugiau negu malonumas, daugiau negu gyvenimo džiaugsmas. Jeigu jis tikras, pagalvojo Blera, tas poreikis, tas bendras jausmas, galėtų juo gyventi visą likusį gyvenimą.

Blera apsikabino jį rankomis bei kojomis ir atsidavė tam jausmui.

Ir žinojo, kad to jausmo vardas yra meilė.

Turbūt buvo įmanoma jausti dar didesnį nuovargį ir nusivylimą, bet Glena nuoširdžiai tikėjosi, kad jai to patirti neteks. Moiros prašymu ji surinko grupę moterų ir, nusivedusi jas į vieną žaidynių lauko pusę, mėgino mokyti savigynos pagrindų.

Tačiau joms labiau rūpėjo pliaukšti, kikenti ir flirtuoti su vyrais, kuriuos Hoitas treniravo kitame lauko gale, o ne pajudinti užpakalius.

Glena surinko apie dvidešimt jaunesnių moterų, tikėdamasi, kad jos bus energingesnės ir geresnės fizinės formos. Turbūt tai ir buvo jos pirmoji klaida.

Ką gi, pagalvojo, pats laikas griebtis kitos taktikos.

— Tylos! — riktelėjo Glena ir griežto jos tono pakako, kad visos moterys iškart nuščiūtų. — Žinot, merginos, aš irgi būčiau nieko prieš pašaudyti akimis į patrauklius vyrukus, bet mes čia susirinkome ne tam, kad pasiieškotume poros derliaus šventei. Noriu jus pamokyti, kaip išgyventi. Tu, — ji dūrė pirštu į dailią brunetę, kuri jai pasirodė pakankamai stipri. — Eikš čia.

Vėl pasigirdo kikenimai, o moterys kvailai vaipėsi, kai šioji pasipūtusi prisiartino prie Glenos.

— Kuo tu vardu?

— Darvela, ponia, — atsakė ši ir cyptelėjusi atšoko, kai jai pro nosį praskriejo Glenos kumštis ir sustojo vos per colį nuo veido.

— Ar ketini visada taip elgtis, Darvela, kai kas nors mėgins tave nuskriausti? Ar ketini cypauti kaip mergiotė ir žiopčioti kaip žuvis?

Ji čiupo Darvelą už rankos, trūktelėjo ją aukštyn, kad uždengtų merginos veidą, ir vėl smogė kumščiu. Jų dilbiai susitrenkė.

— Skauda! — Darvela net išsižiojo nuo smūgio. — Kokią tu turi teisę taip mane skaudinti?

— Niekas čia nekalba apie jokias teises. Čia svarbiausia — ketinimai. O kai prisidengi dilbiu, skauda kur kas mažiau, nei gautum kumščiu į veidą. Darvela, joms patiktų, kaip atrodytum gavusi kumščiu. Ginkis! Nemosikuok ranka kaip kokia mazgote. Tvirtai ir stipriai. Dar kartą! — sulig kiekvienu smūgiu Darvela vis traukėsi atgal. — Nesi kokia nususėlė, o visa iš kūno ir kraujo. Inkštimas ir mostagavimas rankomis tau nepadės. Ką darysi, kai tave puls priešas?

— Bėgsiu! — šūktelėjo kažkuri ir, nors kelios moterys nusijuokė, Glena sustojo ir linktelėjo galva.

— Kartais ir tokia išeitis gera. Kartais tai gali būti vienintelė išeitis, bet turėtumėte būti tikrai spėrios. Mat vampyrai laksto žaibo greičiu.

— Mes demonais netikime, — Darvela iššaukiamai kilstelėjo smakrą, trindamasi sumuštą dilbį. Iš jos maištingai suspaustų lūpų ir piktai žibančių akių Glena suprato, kad Pažadėtojoje žemėje įsitaisė pirmą priešą.

Nieko nepadarysi.

— Užtat vampyrai jumis tiki. Dabar bėkite. Iki lauko galo ir atgal. Bėkite, lyg jus vytųsi visi pragaro demonai. Po galais, sakiau jums bėgti! — Kad moterys pasijudintų nors kiek greičiau, po jų kojomis Glena pliūptelėjo šiek tiek ugnies.

Kai kurios pašūkaliojo, bet vis tiek bėgo. Kaip mergiotės, apimtos nevilties, pagalvojo Glena, — mostaguodamos rankomis, manieringai tipendamos, plasnodamos sijonais. Bent trys jų suklupo

susipainiojusios tuose sijonuose, o tai jai pasirodė baisus visos moterų giminės pažeminimas.

Pagalvojusi, kad praras bent pusę jų, jeigu privers moteris bėgti atgal, pati nubėgo iš paskos.

— Gerai. Kai kurios jūsų bėgate gana greitai, bet dauguma esate lėtos ir paikos. Todėl kiekvieną dieną turėsite bent kartą nubėgti iš vieno lauko galo į kitą. Turėsite dėvėti, kaip ten jas vadinat — timpas. Žodžiu, kelnes, — pasakė ji paplekšnodama per savo sportines kelnes. — Kaip rengiasi vyrai eidami treniruotis. Tie sijonai jums tik trukdys, todėl nuolat griuvinėsite.

— Jokia savęs gerbianti dama... — pradėjo viena ir čia pat buvo nutildyta Glenos žvilgsnio.

— Kai aš jus treniruoju, damų čia nėra. Jūs kovotojos.

Reikia mėginti kitaip, pagalvojo ji.

— Kas iš jūsų turite vaikų?

Rankas pakėlė kelios, ir Glena išsirinko tą, kuri atrodė pakankamai susidomėjusi.

— Kuo tu vardu?

— Kiara.

— Ką darytum, Kiara, jeigu kas nors pultų tavo vaiką?

— Kovočiau. Aišku, kovočiau. Iki mirties, kad tik apginčiau savo vaikelį.

— Parodyk man. Įsivaizduok, kad noriu užpulti tavo vaikelį. Ką tu darytum?

Išvydusi Kiaros sumišimą, Glena pasistengė sutramdyti savo nekantrą.

— Įsivaizduok, kad aš nužudžiau tavo vyrą. Jis negyvas guli tau po kojų, ir dabar niekas nebegali išgelbėti tavo vaiko — tik tu. Sustabdyk mane.

Pakėlusi rankas ir atkišusi nagus Kiara neryžtingai puolė Glenos pusėn. Ir čia pat, persivertusi per Glenos petį ir nugara tėškusis į žemę, išleido kvapą.

— Manai, kad šitaip gali mane sustabdyti? — pasiteiravo Glena. — Tavęs šaukiasi vaikas. Daryk ką nors!

Kiara pritūpė ir pašoko. Glena leidosi užpuolama, tada vėl pervertė Kiarą ir prispaudė jai prie gerklės alkūnę.

— Šį kartą geriau. Ryžtingiau. Tik per lėtai. Be to, iš tavo akių ir judesių matyti, ką ketini daryti.

Kai Glena atsistojo, Kiara atsisėdo ir pasitrynė pakaušį.

— Išmokyk mane, — pasakė ji.

Treniruotės pabaigoje savo pirmąsias mokines Glena suskirstė į dvi grupes. Kiaros grupei priklausė tos, kurios parodė bent šiek tiek susidomėjimo ir noro mokytis. Darvelos grupė ne tik nesidomėjo, bet ir atkaliai priešinosi minčiai daryti kažką, kas prieštaravo jų supratimui apie moteriai deramą elgesį.

Kai visos išėjo, Glena atsisėdo kur stovėjusi. Netrukus šalia prisėdo Hoitas, ir ji su malonumu padėjo galvą šiam ant peties.

— Man atrodo, aš nekoks mokytojas, — pasiskundė jis.

— Vadinasi, tu ne vienas. Hoitai, kaip reikės su tuo susidoroti? Kaip reikės tuos žmones suvienyti ir paversti kariuomene?

— Deja, neturime iš ko rinktis. Nors, tiesą sakant, Glena, aš jau mirtinai pavargau, o juk viskas tik prasideda.

— Airijoje, kai veikėme šešiese, buvo visai kitaip. Mes žinojome, suvokėme, kas mūsų laukia. Tu bent jau turi reikalą su vyrais; kai kurie jų neblogai įvaldę kalaviją ar lanką. O aš čia turiu pulką mergiočių, Merlinai*, beje, dauguma jų nenugalėtų net aklo vienakojo nykštuko, o ką jau kalbėti apie vampyrus.

— Žmonės susiima, kai neturi iš ko rinktis. Kaip ir mes, — jis pabučiavo jos plaukus. — Privalome tikėti, kad atliksime šią užduotį, taigi ir atliksime.

— Tikėjimas, žinoma, svarbu, — sutiko Glena. — Bet daugelis jų paprasčiausiai netiki tuo, ką jiems sakome.

Hoitas stebėjo, kaip du sargybiniai atnešė metalinius stulpus ir pradėjo juos kalti į žemę.

— Greitai jie patikės, — vyras atsistojo ir ištiesė jai ranką. — Eime pažiūrėti, ar jau grįžo kiti.

* Merlinas — legendos apie karalių Artūrą herojus, burtininkas ir pranašas, buvęs karaliaus Artūro patarėjas.

*

Blera negalėjo prisiminti atvejo, kad kas nors būtų atsiuntęs jos atvesdinti. Gal tik tie reti iškvietimai į mokyklos direktoriaus kabinetą. Greičiausiai Moira neketino jos niekur uždaryti, bet vis tiek buvo keista būti vedamai pas princesę.

Moira pati atidarė duris, ramiai ir rimtai nusišypsojo Blerai.

— Ačiū, kad atėjai. Ačiū, Darvela, tavo paslaugų nebereikės. Noriu, kad nueitum ir užsiimtum vietą tribūnose.

— Bet ponia...

— Noriu, kad būtum ten. Noriu, kad ten susirinktų visi. Blera, užeik, — ji atsitraukė įleisdama Blerą ir užtrenkė duris tiesiai Darvelai prieš nosį.

— Atrodai tikrai karališkai.

— Žinau, kad tau taip atrodo, — Moira paplekšnojo Blerai ranką ir nuėjo gilyn į kambarį. — Bet aš nepasikeičiau.

Moira dėvėjo treniruotėms skirtus drabužius — paprastą palaidinę, kelnes ir grubius batus, bet vis tiek atrodė pasikeitusi.

Gal dėl to kambario. Čia buvo lyg ir svetainė, beje, gana ištaiginga. Puošnaus gobeleno pagalvėlės, aksominės užuolaidos, nedidukas dailus marmuro židinys, apšviečiantis visą patalpą.

— Pasikviečiau tave norėdama papasakoti, ką ir kaip rodysime žmonėms.

— Papasakoti, — pakartojo Blera.

— Nemanau, kad tai, ką sugalvojau, tau patiks, bet aš jau apsisprendžiau. Nežinau tinkamesnio būdo.

— Tai gal pirma papasakok man ką sugalvojai, o jau tada aš pasakysiu, ar man tai patinka, ar ne.

Blerai nepatiko. Ji ginčijosi. Net grasino ir keikėsi. Tačiau Moiros perkalbėti nepavyko.

— Ką apie tai mano kiti? — pasiteiravo Blera.

— Niekam nesakiau. Tik tau, — Moira įpylė po taurę vyno. — Pasistenk įsivaizduoti save mano vietoje. Tie pabaisos nužudė mano motiną. Jie nužudė Pažadėtosios žemės karalienę.

— Kaip suprantu, mes norėjome parodyti žmonėms, kad vampyrai egzistuoja, kokie jie yra, kaip reikia su jais kovoti ir juos naikinti.

— Taip, tai ir yra svarbiausias tikslas, — kokią minutę Moira tiesiog gurkšnojo vyną stengdamasi nusiraminti. Per visus nakties rūpesčius ir dienos darbus nebuvo kada deramai pasiruošti tam, kas artėjo. — Po kelių dienų keliausiu prie akmens. Susirinkusių Pažadėtosios žemės žmonių akivaizdoje mėginsiu pakelti kalaviją. Jeigu man pavyks, tapsiu karaliene. Ir kaip karalienė vesiu savo žmones į karą — pirmąjį karą Pažadėtojoje žemėje. Ar galiu siųsti juos į mūšį, į mirtį, neįrodžiusi, ko esu verta?

— Moira, tu niekam nieko neturi įrodinėti.

— Tau gal ir ne, bet kitiems turiu. Ir sau. Negi nesupranti? Negaliu imti į rankas to kalavijo ir priimti karūnos, kol iš tikrųjų nebūsiu to verta.

— Man atrodo, tu to verta. Žinai, kad nesakyčiau, jeigu taip nemanyčiau.

— Žinau, kad nesakytum. Kaip tik todėl ir norėjau pasikalbėti su tavimi, ne su kuo nors kitu. Tu kalbi su manimi tiesiai, ir aš taip pat galiu su tavimi kalbėti atvirai. Man svarbu, kad manai, jog esu pasirengusi kalavijui ir karūnai. Man tai labai svarbu. Bet turiu ir pati tai pajusti, supranti?

— Taip, po galais, — Blera persibraukė ranka plaukus, galvodama, kad tikrai supranta. — Suprantu.

— Blera, bijau to, ko iš manęs reikalaujama. To, ką privalau padaryti, kas artinasi. Todėl ir prašau tavęs, kad padėtum man šįvakar — prašau kaip draugės, kaip kovotojos, galų gale kaip moters, kuri žino, kad lemtis ne visada tokia, kokios norime.

— Aišku, jeigu aš atsisakysiu, tu vis tiek nepersigalvosi?

— Žinoma, ne, — Moira vos pastebimai šyptelėjo. — Tačiau jausiuosi stipresnė, labiau užtikrinta, jeigu žinosiu, kad tu mane supranti.

— Aš suprantu. Man, aišku, nepatinka ką sumanei, bet aš suprantu.

Moira pastatė vyno taurę į šalį, atsistojo ir ištiesė Blerai ranką.

— Man pakaks ir to.

Atrodė, lyg būtų ruošiamasi šventei, pastebėjo Blera. Liepsnojo deglai, nušviesdami žaidynių lauką. Liepsnos kilo į dangų, kuriame it prožektorius švietė beveik pilnas mėnuo.

Į tribūnas prisigrūdo žmonių, besigrumiančių dėl geresnės vietos už medinių pertvarų. Kai kurie atsivedė vaikus, net ir visai kūdikius. Visų nuotaika buvo šventiška.

Blera buvo apsiginklavusi — kalaviju, basliu, arbaletu — ir eidama karališkosios ložės link girdėjo šnabždesius.

Ji atsisėdo šalia Glenos.

— Turbūt joks draudimas nesutrukdytų tokio pasirodymo. Ugnis, medis, visos kitos degios medžiagos.

Glena papurtė galvą žvalgydamasi po minią.

— Jie vis dar nieko nesupranta. Atrodo, lyg lauktų prasidedant koncerto. Įsivaizduok, Blera, prekeiviai pardavinėja pyragėlius su mėsa.

— Jiems visa tai tik nemokama pramoga.

— Bandžiau patekti pas Moirą iki mus atvedant čia. Nieko nežinau apie jos planus.

— Užtat aš žinau. Bet tau tai nepatiks.

Blerai nespėjus nieko paaiškinti, pasigirdo trimitų garsai. Savo ložėje pasirodė karališkoji šeima.

— Tik nekaltink manęs, — sušuko Blera, mėgindama perrėkti karališkąją šeimą sveikinančią minią.

Į priekį žengė Ridokas ir pakėlęs rankas minią nutildė.

— Pažadėtosios žemės žmonės, šiandien sukvietėme jus tam, kad pasveikintumėte namo sugrįžusią jos didenybę princesę Moirą. Kad visi kartu padėkotume dievams už jos ir už Larkino, Makdaros lordo, saugų sugrįžimą.

Vėl pasigirdo sveikinimo šūksniai ir iš abiejų Ridoko pusių atsistojo Moira su Larkinu. Larkinas apdovanojo Blerą išdidžia šypsena.

Blera suprato, kad jis nieko nežino, ir jai pasidarė negera.

— Pakvietėme jus čia tam, kad pasveikintumėte tuos narsius vyrus ir moteris, kurie atlydėjo juos į Pažadėtąją žemę. Burtininkas Hoitas iš Makenų giminės. Jo ponia Glena, *cailleach dearg**. Garbingoji Blera, *gaiscioch dorcha***. Kianas Makena, burtininko brolis. Pasveikinkime juos mūsų šalyje, mūsų namuose, mūsų širdyse.

Vėl nusirito šūksnių banga. Dar keli šimtai metų, pagalvojo Blera, ir nedaug liks herojų raganų ir burtininkų. Jeigu apskritai pasaulis tiek išgyvens.

— Pažadėtosios žemės žmonės! Gyvename sunkų laiką, širdgėlos ir baimės laiką. Iš mūsų buvo negailestingai atimta mylima karalienė. Nužudyta net ne žmonių, o pasibjaurėtinų žvėrių. Šįvakar šioje vietoje pamatysite tuos, kurie atėmė iš jūsų karalienę. Jie buvo atgabenti čia jos karališkosios didenybės nurodymu ir lordo Larkino, garbingosios Bleros bei Kiano Makenos narsos dėka.

Ridokas atsitraukė ir iš jo kietai sukąstų dantų Blera spėjo, kad jam žinomas Moiros sumanymas. Tačiau dėl to jai nepalengvėjo.

Moira žengė į priekį ir palaukė, kol minia nuščiuvo.

— Pažadėtosios žemės žmonės, sugrįžau namo, bet ne tam, kad neščiau džiaugsmą. Sugrįžau, kad atneščiau jums karą. Pati deivė Morgana įpareigojo mane kariauti su jėgomis, kurios nori sunaikinti mūsų pasaulį, mano draugų pasaulį ir visus kitus žmogiškuosius pasaulius. Esu įpareigota kartu su kitais penkiais, kuriems patikiu savo gyvenimą, žemę ir karūną, kurią vieną dieną užsidėsiu, jeigu taip bus lemta dievų, vesti jus į šį mūšį.

Moira nutilo, ir Blera suprato, kad ji stengiasi nuspėti minios nuotaiką, įsiklausyti į jos murmesį ir prisiderinti.

— Šis mūšis — ne dėl žemės ir turto, ne dėl šlovės ir keršto. Šis mūšis — dėl paties gyvenimo. Man neteko jūsų valdyti, neteko kariauti. Buvau tik mokinė, pareiginga duktė, ištikima Pažadėtosios žemės pilietė. Ir vis tiek prašau jūsų sekti paskui mane, atiduoti savo

* Cailleach dearg (*gėl.*) — raudonplaukė ragana.
** Gaiscioch dorcha (*gėl.*) — juodbruvė kovotoja.

gyvybę už mane ir už tai, kas bus paskui. Mat Vėlinių naktį susidursime su visa tų padarų armija.

Į lauką buvo ištempti vampyrai. Blera žinojo, ką mato žmonės — grandinėmis supančiotus vyrus, gal žudikus, bet jokiu būdu ne demonus.

Iš minios pasigirdo šūksniai ir aikčiojimai, teisingumo reikalavimai, kažkas net verkė. Tačiau baimės nebuvo.

Sargybiniai prirakino grandines prie metalinių stulpų ir Moirai linktelėjus pasitraukė iš lauko.

— Tie, kurie nužudė mano motiną, jūsų karalienę, turi vardą — vampyrai. Savo pasaulyje garbingoji Blera juos medžiojo ir naikino. Ji sumedžiojo ir šį demoną. Ji ir parodys, kas jie tokie.

Blera atsiduso ir trumpam atsisuko į Larkiną:

— Atsiprašau.

Kol jis dar nespėjo nieko pasakyti, ji iššoko iš karališkosios ložės ir nuėjo per lauką.

— Ką tai reiškia? — pasiteiravo Larkinas.

— Nedrįsk kištis, — Moira suėmė jį už rankos. — Aš taip noriu. Aš taip įsakiau. Todėl nedrįsk kištis. Nė vienas iš jūsų.

Blerai pradėjus kalbėti, Moira taip pat išėjo iš ložės.

— Vampyrų tikslas tik vienas — žudyti, — Blera suko ratus aplink juos leisdama uosti savo kvapą, kad sukeltų jiems nenumaldomą alkį. — Jie minta žmogaus krauju. Jie medžios ir siurbs jūsų kraują. Jeigu jiems reikės tik numalšinti alkį, mirsite greitai. Tačiau jeigu jie norės ko nors daugiau, kankins jus kaip kankino tą šeimą, kurią Larkinas, Kianas ir aš radome iššudytą miške tąnakt, kai sumedžiojome šiuodu.

Stambesnysis mėgino ją pulti. Jo akys buvo pasruvusios krauju ir arčiausiai lauko sėdėję žmonės išvydo jo iššieptas iltis.

— Vampyru negimstama. Jie neužsimezga ir neišnešiojami gimdoje. Jais paverčiami žmonės. Vampyro įkandimas, jeigu nėra mirtinas, perduoda užkratą. Kai kurie užkrėsti žmonės pavirsta pusiau vampyrais, vampyrų vergais. Kitiems beveik visiškai išsiurbiamas kraujas, kol jie lieka vos vos gyvi. Tada tokiems duodama jiems įkan-

dusio vampyro kraujo ir jie miršta tik tam, kad vėl prisikeltų. Tačiau ne kaip žmonės, o kaip vampyrai.

Blera toliau suko ratus aplink vampyrus, vos tolėliau kaip per ištiestos rankos atstumą.

— Tokiu padaru gali būti paverstas jūsų vaikas, motina ar mylimasis. Tada jie nustos būti jūsų vaikais, motinomis, mylimaisiais. Jie pavirs į tokius pačius demonus, trokštančius kraujo, žudyti, naikinti.

Ji pasisuko, o vampyrai pradėjo veržtis iš grandinių staugdami iš bejėgiškumo ir alkio, nes niekaip negalėjo jos pasiekti.

— Štai kas jūsų laukia. Šimtai, o gal net tūkstančiai jų. Štai su kuo turėsite kovoti. Plienas jų nenužudo. Tik sužeidžia.

Blera apsisuko ir kalavijo galiuku įpjovė stambesniajam vampyrui krūtinę.

— Jie kraujuoja, bet sugyja, o tokia žaizda jiems — vieni juokai. Vampyrus reikia naikinti štai kokiu ginklu — medžiu.

Ji išsitraukė baslį, kai pagrasino juo smulkesniajam vampyrui, šis susigūžė stengdamasis apsaugoti krūtinę.

— Tik reikia pataikyti tiesiai į širdį. Tinka ir ugnis. — Blera paėmė deglą ir, kai mostelėjo juo ore, abu vampyrai suspiegė. — Jie medžioja naktimis, nes saulės šviesa juos pribaigtų. Tačiau vampyrai gali slapstytis šešėliuose, vaikštinėti lietuje. Žudyti, kai saulę užstoja debesys. Kryžius gali juos nudeginti ir, jeigu jums pasiseks, juos sulaikyti. Juos degina ir švęstas vanduo. Jeigu kertate kalaviju, taikykite į kaklą, kad nukirstumėte galvą.

Blera taip pat jautė minios nuotaiką: susijaudinimas, sąmyšis, pirmasis baimės dvelksmas. Ir dar daugiau nepasitikėjimo. Žmonės vis dar matė tik supančiotus vyrus.

— Tokiais ginklais, pasitelkę nuovoką ir drąsą, galite kovoti su padarais, kurie už jus stipresni, mitresni ir kuriuos kur kas sunkiau nužudyti negu jus. Jeigu su jais nekovosime ir nenugalėsime, greičiau nei po mėnesio vampyrai išnaikins mus.

Ji nutilo pamačiusi per lauką besiartinančią Moirą.

— Sėkmės, — sumurmėjo Blera.

— Ačiū, — Moira spustelėjo Bleros ranką, tada pasisuko į mi-

nią, iš kurios buvo girdėti susirūpinę ir sutrikę balsai. Moira prabilo stengdamasi juos nustelbti:

— Morgana vadinama karo deive, nors ji ir sakė, kad jai niekada neteko kautis mūšyje. Vis dėlto aš paklūstu jos valiai, nes tikiu ja. Negaliu prašyti ir neprašysiu, kad tikėtumėte manimi taip, kaip aš tikiu deive. Esu tik moteris, mirtinga kaip ir jūs. Bet kai pakviesiu jus sekti paskui mane į mūšį, jūs seksite paskui kovotoją. Kuri parodys, ko yra verta. Nesvarbu, ar dėvėsiu karūną, ar ne, žengsiu su kalaviju rankoje. Ir kausiuosi petys į petį su jumis, — ji išsitraukė kalaviją ir aukštai iškėlė. — Šįvakar šiame lauke sunaikinsiu padarus, kurie iš jūsų atėmė karalienę, o iš manęs motiną. Tai padarysiu vardan jos, dėl pralieto jos kraujo. Dėl jūsų, dėl Pažadėtosios žemės, dėl žmonijos.

Moira pasisuko į Blerą. Pastebėjusi, kad ši abejoja, paragino:

— Nagi, pirmyn, jeigu aš tau bent kiek brangi. Kaip kovotoja dėl kovotojos. Kaip moteris dėl moters.

— Ką gi, tai tavo pasirodymas.

Ji pasirinko smulkesnįjį, nors ir matė, kad šis sveria bent trisdešimčia svarų daugiau už Moirą.

— Klaupkis, — nurodė laikydama kalaviją jam prie gerklės.

— Tau lengva žudyti, kai aš supančiotas, — sušnypštė šis, bet vis tiek atsiklaupė.

— Būtų tikrai nesunku. Tik gaila, kad tas malonumas teks ne man, — laikydama kalaviją jam prie gerklės, Blera užėjo jam už nugaros. Tada išsitraukė raktą, kurį jai davė Moira. Po to, slėpdama baimę, išdidžiai įsmeigė kalaviją į žemę šalia jo ir nuėjo šalin.

— Ką tu padarei? — paklausė Larkinas, kai Blera užėmė savo vietą ložės priekyje.

— Tai, ko ji manęs prašė. Ko ir aš jos paprašyčiau, jeigu būčiau jos vietoje, — Blera pažvelgė į jį. — Jeigu tu ja netiki, kodėl jie turėtų? — ji ištiesė ranką ieškodama jo rankos. — Jeigu mes ja netikime, kaip ji gali pasitikėti savimi?

Ji paleido jo ranką ir atsisukusi į lauką meldėsi, kad būtų priėmusi teisingą sprendimą.

— Imk kalaviją, — pareikalavo Moira.

— Kai į mane nutaikytos šimtai strėlių? — paklausė vampyras.

— Niekas nešaus, jeigu nemėginsi bėgti. Ką, bijai kautis su žmogumi, kai abiejų galimybės lygios? Turbūt, jei tą naktį mano motina būtų turėjusi kalaviją, būtum tiesiog sprukęs?

— Ji buvo silpna, bet kraujas puikus, — jis pažvairavo į kairę, į savo kompanioną, kuris tebebuvo supančiotas ir pernelyg toli, kad kaip nors galėtų jam padėti. — Ten turėjai būti tu.

Ji ir taip žinojo, o tas žinojimas lyg peilis žeidė širdį. O dabar atrodė, kad kažkas tą peilį būtų pasukęs žaizdoje.

— Taip, o tu ją nužudei visiškai be priežasties. Bet dabar gali imtis manęs. Gal Lilita dar priims tave atgal, jeigu šįnakt paragausi mano kraujo? Juk trokšti to, — ji specialiai šiek tiek įsipjovė delną. — Jau taip seniai neragavai nė lašelio kraujo.

Moira stebėjo, kaip jis apsilaižė matydamas iš jos pakeltos rankos žemėn varvantį kraują.

— Nagi, pulk mane ir mėgaukis.

Vampyras lengvai ištraukė iš žemės kalaviją ir iškėlęs jį tuoj pat puolė.

Ji neatrėmė pirmojo smūgio, bet atšoko į šoną ir spyriu jį pargriovė.

Neblogas ėjimas, nusprendė Blera. Tegul, be baimės ir alkio, dar pajunta šiokį tokį pažeminimą. Jis pašoko ir puolė Moirą su pasibaisėtinu, antgamtišku greičiu, koks kai kuriems jų buvo būdingas. Tačiau ji tam jau buvo pasirengusi. Galbūt, pagalvojo Blera, tam rengėsi visą savo gyvenimą.

Girdėjosi kalavijų žvangesys, ir Blera matė, kad nors vampyras greitesnis ir stipresnis, Moira buvo geresnės formos. Moira nukreipė jo kalaviją aukštyn, paskui į šoną ir suvarė savąjį jam į krūtinę. Tada atsitraukė ir vėl pasirengė kovai.

Blera suprato, ką ji nori parodyti miniai — kad žaizda, kuri būtų mirtina žmogui, vargiai sustabdytų vampyrą.

Nekreipdama dėmesio į kupinus panikos riksmus ir tai, kad kai kurie žiūrovai pasileido bėgti, ji toliau stebėjo, kas dedasi kovos lauke.

Vampyras priglaudė delną sau prie žaizdos ir, surinkęs šiek tiek kraujo, jį išgėrė. Blera išgirdo, kaip jai už nugaros kažkas netekęs sąmonės krito žemėn.

Vampyras vėl puolė Moirą, bet šį kartą jis jau nuspėjo jos ketinimus. Kalaviju jis perpjovė jai ranką ir atgalia ranka smogė į veidą. Susverdėjusi Moira atsitraukė, atremdama kitą smūgį, bet buvo nustumta arčiau antrojo vampyro.

Blera pakėlė arbaletą pasiryžusi sulaužyti duotą žodį.

Tačiau Moira staiga nėrė žemyn ir nusirito į šoną. Ji pašoko, ir jos dvigubas spyris privertė Bleros širdį dainuoti.

— Šaunuolė! Tikra šaunuolė. O dabar pribaik jį. Gana kvailioti.

Tačiau Moira dar neketino baigti. Jai neužteko tiesiog parodyti žmonėms, kiek mūšyje gali ištverti vampyras. Ji perskrodė jam petį ir vėl atsitraukė, užuot smogusi lemiamą smūgį.

— Kiek ją laikei gyvą? — įniršusi klausinėjo Moira. — Kiek ji kankinosi? — Ir toliau gynėsi, nors kalavijo rankena visa buvo raudona nuo pačios kraujo. — Ilgiau negu gyvensi tu arba tas bailys, kuris tave pavertė vampyru.

Padaras puolė pasinaudojęs jos sukrėtimu. Moira nepastebėjo, kaip jis priartėjo, niekada nebūtų galėjusi apsiginti nuo tokio puolimo. Ją nusmelkė skausmas, kai jo kalavijas kliudė šoną. Surikusi ji užsimojo kalaviju ir nukirto jam galvą.

Moira suklupo daugiau nuo ją draskančio sielvarto nei nuo žaizdų. Visa drebėjo, o minios ūžesys atrodė lyg tolimas vandenyno šniokštimas. Ji atsistojo ir atsisuko į Blerą.

— Atrakink antrąjį.

— Ne. Gana, Moira. Užtenka.

— Aš pati nuspręsiu, — priėjusi prie Bleros, atėmė iš jos raktą. — Pati atrakinsiu.

Kai ji vėl žengė į lauką, viskas aplinkui nutilo. Besiartindama prie vampyro Moira išvydo, kaip jo akys piktdžiugiškai blykstelėjo. Jose ji matė alkį ir malonumą, kurio vampyras tikėjosi iš to, kas artinosi.

Tada Moira pamatė, kaip pro šalį prazvimbė strėlė ir perskrodė jo širdį.

Moira apsisuko įniršusi dėl tokios išdavystės. Tačiau lanką laikė ne Blera. Tai buvo Kianas.

Jis numetė lanką žemyn.

— Pakaks, — tarė ir nuėjo šalin.

17 skyrius

Moira nė neketino svarstyti ir laukti. Ji nebegrįžo į karališkąją ložę, kad vėl kreiptųsi į savo žmones. Skubiai išeidama girdėjo, kaip prakalbo Larkinas, garsiai ir aiškiai. Jis pakalbės už ją, ir to pakaks.

Kai pasivijo Kianą, tebenešė savo kruviną kalaviją.

— Kaip tu drįsti? Kaip drįsti kištis?

Kianas pasiekė kiemą ir žengė toliau.

— Man tavo įsakymai nerūpi. Nesu tavo pavaldinys.

— Neturi jokios teisės, — Moira pabėgėjo priešais, neleisdama įeiti jam į pilį. Ir jo veide išvydo šaltą įniršį.

— Man nerūpi niekieno teisės.

— Ką, nebegalėjai žiūrėti? Kaip kaunuosi su vienu iš jų, jį kankinu ir sunaikinu? Ar negali nė sekundės ištverti, matydamas, kad pralaimiu?

— Jeigu tau dėl to geriau.

Jis nenustūmė jos, tiesiog pasuko per kiemą ir arką.

— Nedrįsk nuo manęs nusisukti, — šį kartą aplenkusi jį Moira prispaudė kalavijo ašmenis Kianui prie krūtinės. Ji tiesiog kunkuliavo iš įniršio. Atrodė, ją apsėdo visų dievų rūstybė. — Tu čia tik todėl, kad aš taip norėjau ir leidau. Tu čia joks šeimininkas.

— Nedaug reikėjo laiko, kad parodytum, ką iš tikrųjų galvoji, ar ne? Suprask tik vieną dalyką, princese. Aš čia esu todėl, kad to noriu, o tavo leidimas tokiems kaip aš visiškai nieko nereiškia. O dabar arba daryk ką nors su tuo kalaviju, arba nuleisk jį.

Ji metė kalaviją į šoną taip, kad šis net sužvangėjo į akmenis.

— Aš turėjau tai padaryti.

— Ką padaryti? Mirti riaumojančios minios akivaizdoje? Iki gladiatoriaus tau dar gana toli.

— Norėjau...

— Tapti paskutine peralkusio vampyro vakariene, — metė Kianas. — To antrojo niekaip nebūtum nugalėjusi. Gal ir turėtum menką galimybę, jei nebūtum pavargusi ir sužeista. Tačiau Blera pradžiai išrinko smulkesnįjį, nes tau tai buvo geriausia galimybė įrodyti tai, ką norėjai įrodyti. Tu taip ir padarei, tad gal ir pasitenkink tuo?

— Manai, kad labai gerai žinai, ką sugebu?

Jis tiesiog prispaudė ranką prie įpjovimo jos šone ir atleido tik tada, kai mirtinai išbalusi Moira atsirėmė į sieną.

— Taip. Jis irgi žinojo. Puikiai žinojo, kaip tave nugalėti, — į princesės palaidinės kraštą Kianas nusišluostė kraują nuo rankos. — Nebūtum ištvėrusi nė dviejų minučių ir jau būtum negyva kaip ir tavo motina, už kurią taip nesitveri kailyje keršyti.

Moiros apsibliausiose akyse sužibo įniršis.

— Nedrįsk apie ją kalbėti.

— Tai nustok ja naudotis.

Atrodė, kad ji tuoj parvirs, bet šiaip taip susitvardė.

— Būčiau jį įveikusi, nes privalėjau tai padaryti.

— Paistalai. Buvai pribaigta, bet tau neužteko sveiko proto tai pripažinti.

— Iš kur galiu žinoti, jei tu neleidai man net pabandyti?

— Manai, būtum galėjusi sustabdyti jį ir neleisti tau į gerklę suleisti dantų? — Kianas perbraukė pirštu jai per kaklą ir tik vos kilstelėjo antakį, kai ši pliaukštelėjo jam per ranką. — Tai sustabdyk mane. Nesitikėk, kad užteks aikštingo pliaukštelėjimo.

Jis atsitraukė, pakėlė jos nusviestą kalaviją. Metė jai ir nuožmiai šyptelėjo, kai, kalavijui atsitrenkus į sužeistą šoną, Moira susiraukė.

— Dabar turi kalaviją, o aš neturiu. Sustabdyk mane.

— Neturiu jokio noro...

— Sustabdyk mane, — pakartojo Kianas ir žaibiškai prisiartinęs stumtelėjo ją sienos link.

— Nedrįsk manęs liesti.

— Sustabdyk mane, — jis stumtelėjo ją dar kartą, po to tiesiog išmušė kalaviją iš rankos.

Moira skėlė jam smagų antausį. Atsakydamas jis sugriebė ją už pečių ir prispaudė prie sienos. Užhipnotizuota Kiano žvilgsnio ji jautė kažką panašaus į baimę.

— Tai ko lauki? Sustabdyk mane!

Kai jis įsisiurbė jai į lūpas, Moirą vienu metu užplūdo įvairiausi pojūčiai. Jų buvo net per daug — tamsių ir šviesių, sunkių ir neapsakomai švelnių. Visa jos esybė veržte veržėsi tų pojūčių link, beatodairiškai ir beprotiškai.

Tačiau Kianas netikėtai atsitraukė ir Moirai pasirodė, kad jos kūną paliko dvasia.

— Tai žinok, kad jis tavęs būtų ragavęs kitaip.

Kianas paliko ją prisispaudusią prie sienos ir virpančią. Atsitraukė, kol nepadarė dar didesnės kvailystės.

Jis greičiau pajuto, negu pamatė Gleną.

— Ja reikia pasirūpinti, — pasakė ir nuėjo sau.

Blera sėdėjo šeimyninėje svetainėje, tiesiai priešais židinį, ir bandė susiimti.

— Tik nepradėk, — įspėjo ji Larkiną. — Moira išreikalavo, kad duočiau jai žodį, ir, tiesą sakant, suprantu, kodėl ji taip elgėsi.

— Kodėl nieko nepasakei man?

— Nes tavęs niekur nebuvo. Nes ji viską pasakė paskutinę minutę. Geriau pagalvojus, puiki strategija. Ginčijausi su ja. Gal turėjau būti atkaklesnė, bet, kad ir kaip būtų, ji teisi. Iš esmės. Ir, po galais, ji juk pasiekė savo tikslą. Su kaupu!

Jis padavė jai taurę vyno ir pritūpė priešais.

— Tu manai, kad pykstu ant tavęs. Tačiau yra visai ne taip. Pykstu ant jos, šiek tiek. Už tai, kad nepasitikėjo manimi. Juk tie pa-

darai nužudė ne tik jos motiną, bet ir mano tetą, kurią aš mylėjau. Juk šįvakar ji bandė suvienyti ne tik savo, bet ir mano žmones. Pažadu tau, kad su Moira apie tai rimtai pasikalbėsiu.

— Gerai jau, gerai, — Blera gurkštelėjo ir pažvelgė į Hoitą. — Ar tu irgi nori įkišti savo trigrašį?

— Jeigu klausi, ar turiu ką apie tai pasakyti, tai taip, turiu. Ji neturėjo to imtis viena. Ji pernelyg svarbi, kad galėtų taip rizikuoti savimi. Juk mes turime sudaryti šešerių ratą. Todėl nė vienas mūsų neturi teisės priimti tokių svarbių sprendimų nepasitaręs su kitais.

— Logiškai mąstant, — atsiduso Blera, — tu teisus, ir jeigu būtų laiko, būčiau reikalavusi sukviesti jus visus. Nebūtume jos sustabdę, tik bent jau visi būtume pasirengę. Mano atžvilgiu ji panaudojo visą savo karališką įtaką, — vėl atsidususi Blera pasitrynė nuo įtampos įsiskaudusį sprandą. — Ji nemenkai nukentėjo.

— Glena ja pasirūpins, — atsakė Hoitas. — Jeigu ne Kianas, jai būtų baigęsi blogiau.

— Nebūčiau leidusi, kad taip atsitiktų. Neketinu jo kaltinti, kad prišokęs atėmė iš manęs arbaletą, bet ir pati nebūčiau jai leidusi kautis su tuo antruoju. Ji ir taip jau buvo pribaigta, — Blera dar gurkštelėjo vyno. — Kita vertus, už tai geriau jau Moira tegul tarkuoja jį, o ne mane.

— Jo sprandas pakankamai kietas — ištvers, — susimąstęs Hoitas spoksojo į liepsną židinyje. — Dabar turėsime savo kariuomenę.

— Tai jau taip, — sutiko Larkinas. — Dabar jau niekam nekils abejonių, su kuo teks susidurti. Gal mes ir ne kariūnai, bet ne bailiai. Vėlinėms atėjus turėsime kariuomenę.

— Lilita čia gali pasirodyti bet kurią dieną, — pastebėjo Blera. — O mūsų dar laukia daugybė darbų. Gal geriau reikėtų šiek tiek numigti ir rytoj anksčiau atsikelti.

Vos tik ji atsistojo, tarpduryje pasirodė Darvela.

— Maldauju atleidimo, bet mano ponia pageidauja kalbėtis su garbingąja Blera.

— Dar kokie nors nurodymai? — sumurmėjo Blera.

— Palauksiu tavęs tavo kambaryje, — palietė jos ranką Larkinas. — Noriu, kad grįžusi papasakotum, kaip ji laikosi.

— Būtinai papasakosiu, — Blera žengė pro duris ir atsigręžė į Darvelą. — Aš žinau kelią.

— Man nurodyta jus palydėti.

Joms pasiekus Moiros kambario duris, Darvela pabeldė. Duris atidarė Glena ir pamačiusi Blerą su palengvėjimu atsikvėpė.

— Och, ačiū, kad atėjai.

— Mano ponia, — prabilo Darvela ir, Glenai su nuostaba pažvelgus į ją, atsikrenkštė save drąsindama. — Labai apgailestauju dėl šiandienykščio savo elgesio ir noriu paklausti, kuriuo laiku rytoj sukviesti moteris mokymams.

— Valandą po aušros.

— Ar išmokysi mane kautis?

— Būtinai, — patikino ją Glena.

Darvela per prievartą nusišypsojo, nevykusiai slėpdama įtampą.

— Mes būsime pasirengusios.

— Ką nors praleidau? — pasiteiravo Blera Glenos, kai Darvela išėjo.

— Tiesiog vienas labai sunkios dienos epizodas. Tačiau tu praleidai kai ką svarbiau, — tarė Glena ir tęsė prislopinusi balsą. — Užtikau Moirą kiemo pakraštyje besiginčijančią su Kianu.

— Nieko nuostabaus.

— Taip, išskyrus tai, kad ginčą jis baigė bučiniu.

— Nesupratau?

— Jis ją pabučiavo. Ir labai aistringai.

— Jergutėliau.

— Ji jautėsi labai sukrėsta, — Glena žvilgtelėjo per petį. — Bet jeigu tau įdomi mano nuomonė, tikrai ne dėl to, kad būtų įsižeidusi ar įpykusi.

— Jergutėliau.

— Sakau tau visa tai todėl, kad man vienai šito rūpesčio tikrai per daug.

— Ačiū už atvirumą.

— Kam daugiau reikalingi draugai? — Glena atsitraukė nuo Bleros. — Moira, išgerk šituos vaistus, — pasakė ji šiek tiek garsiau. — Ir be kalbų.

— Aš juk geriu. Išgersiu juos. Liaukis nerimavusi.

Moira sėdėjo prie židinio. Ji vilkėjo chalatą, plaukai krito ant nugaros. Veido mėlynės visiškai netiko prie ištaigingos svetainės.

— Ačiū, kad atėjai, Blera. Žinau, esi pavargusi, bet norėjau padėkoti, kol nenuėjai miegoti.

— Kaip laikaisi?

— Glena manimi gerai pasirūpino, davė vaistų, — Moira pakėlė taurę ir išgėrė viską, kas joje dar buvo likę. — Jaučiuosi visai gerai.

— Puikiai koveisi. Buvo keletas tikrai gerų ėjimų.

— Pernelyg ilgai su juo žaidžiau, — Moira gūžtelėjo pečiais ir susiraukė, nes žaizdą šone skaudėjo nuo mažiausio judesio. — Tai buvo kvaila ir pasipūtėliška. Ir dar kvailiau, dar pasipūtėliškiau buvo liepti tau išleisti antrąjį. Tu buvai teisi atsisakydama tai padaryti.

— Aišku, kad buvau teisi, — prisiartinusi Blera prisėdo ant pagalvėlės prie Moiros kojų. — Aišku, aš visai neišmanau, ką reiškia būti karaliene, bet žinau, kad būti lyderiu visai nereiškia viską daryti pačiam. Ir net būti kariu nereiškia, kad privalai kovoti, nors ta kova niekam nereikalinga.

— Leidau, kad mano jausmai trukdytų priimti protingą sprendimą. Žinau tai. Nebeleisiu, kad tai pasikartotų.

— Viskas gerai, kas gerai baigiasi, — Blera paplekšnojo Moirai per kelį.

— Jūs geriausios draugės, kokias tik esu turėjusi. Po Larkino. Ir artimiausios moterys po mano mamos. Iš tavo veido suprantu, kad Glena ten, tarpduryje, tau išpasakojo, jog matė mane ir Kianą.

Nebūdama tikra kaip atsakyti, Blera rankomis pasitrynė šlaunis.

— Taip.

— Gal išgerkime šiek tiek vyno, — tarė stodamasi Moira, bet Glena sustabdė ją uždėdama ranką ant peties.

— Aš atnešiu. Visai nenorėjau liežuvauti su Blera tau už nugaros.

— Žinau. Žinau, kad rūpiniesi. Kaip draugė, kaip moteris. Tačiau nėra dėl ko rūpintis. Buvau įpykusi. Įniršusi, — pasitaisė Moira, kai grįžo vynu nešina Glena. — Kad jis drįso baigti tai, ką norėjau padaryti aš.

— Jis aplenkė mane tik keliomis sekundėmis, — prisipažino Blera.

— Gerai jau, gerai. Nusekiau paskui jį, nors turėjau pasilikti ir tarti žodį savo žmonėms. Tačiau nusekiau paskui jį ir kaip reikiant suerzinau. Kianas taip pasielgė neleisdamas man padaryti kvailos ir gal net pražūtingos klaidos. Jis man taip ir pasakė, bet aš nebuvau pasirengusi jo klausytis ir to priimti. Paskui dar mane apstumdė, o tada viskas baigėsi taip, kaip baigėsi. Jis tiesiog norėjo man parodyti, kad nebuvau pakankamai stipri bet kokiam išpuoliui atremti. Nieko daugiau ten nebuvo.

— Ką gi, — Blera kurį laiką ieškojo tinkamų žodžių. — Jeigu tave tenkina toks paaiškinimas...

— O ką dar galvoti moteriai, kai ji taip bučiuojama, o paskui šalčiausiai atstumiama? — Moira vėl gūžtelėjo pečiais. — Viskas tik iš pykčio, mūsų abiejų pykčio. Neketinu jo atsiprašinėti. Nesitikiu, kad jis atsiprašys. Tiesiog mums abiem reikia neužmiršti, jog yra svarbesnių dalykų už išdidumą ir pyktį.

— Moira, — Glena paglostė jai galvą. — Juk tu jam neabejinga?

Moira užsimerkė lyg mėgintų susigaudyti savyje.

— Kartais atrodo, kad manyje nieko daugiau nėra, tik jausmai. Tačiau puikiai žinau savo pareigą. Sutikau keliauti prie akmens ir bandyti pakelt kalaviją. Ne rytoj. Savaitės pabaigoje. Parodžiau savo žmonėms, kad esu kovotoja. Netrukus, jeigu tokia dievų valia, parodysiu, kad esu karalienė.

Kai jos išėjo iš kambario, Moira liko sėdėti prie židinio žvelgdama į liepsnas.

— Daviau jai migdomųjų. Tikiuosi, greitai užmigs, — atsidususi Glena susikišo rankas į kišenes.

— Komplikuotas reikalas.

— O ar gali būti kitaip? Turėjau numatyti, kad atsitiks kas nors tokio.

— Tau reikėtų naujoviškesnio krištolinio rutulio.

— Ačiū tau, — jos kartu ėjo savo kambarių link. — Kaip manai, gal reikėtų apie tai pasikalbėti su Kianu?

— Žinoma, bet tu pirma.

Nusijuokusi Glena papurtė galvą.

— Tiek to. Geriau nesikiškime. Bent kol kas. Žinai, aš nuoširdžiai manau, kad santykiuose būtinas visiškas atvirumas. Tačiau Hoitui apie tai neketinu nieko sakyti.

— Nemanau, kad ką nors sakysiu apie tai Larkinui. Mums visiems ir taip rūpesčių iki kaklo.

Kitas rytas išaušo drėgnas ir gana vėsus, bet žaidynių lauke būriavosi moterys. Kai kurios dėvėjo kelnes ir palaidines.

— Dukart daugiau negu vakar, — Blerai pasakė Glena. — Čia Moiros nuopelnas.

— Ką gi, vadinasi, vakar ji tikrai pasiekė savo tikslą. Duodu jums valandą apšilti. O tada norėsiu, kad mano augintinis slibinas šiek tiek paskraidintų.

Gal dėl niūraus ryto, o gal dėl vakarykštės įtampos nuosėdų Blera negalėjo nustygti vietoje.

— Pirmiausia noriu apžvelgti kovos lauką ir patikrinti, ar netoliese esančios gyvenvietės jau evakuotos. Be to, noriu užmesti akį į tuos spąstus ir pažiūrėti, ar viskas gerai.

— Dar viena diena rojuje. Man atrodo, kad reikia persikelti į vidų, — įsisprendusi į šonus Glena žvalgėsi aplinkui. — Reikia pažiūrėti, ar bus vietos treniruotėms.

— Kodėl?

— Jeigu nepastebėjai, lyja.

— Jeigu nepastebėjai, mano plaukai kiaurai šlapi. Bet juk mes nežinome, koks oras mūsų laukia per Vėlines. Nežinome ir to, kas bus, jeigu kuriai nors šitų moterų teks susidurti su vampyru dar iki mūšio. Taigi tegul pratinasi prie imtynių purve.

— Nesąmonė.

— Pasitempk, kareivi, — Blera draugiškai kumštelėjo Glenai į ranką.

Baigiantis valandai Blera buvo visiškai purvina, šiek tiek apdaužyta ir puikiausios nuotaikos. Trumpa, bet nelengva treniruotė pamažu išsklaidė visą susikaupusį nerimą.

Ji nužygiavo per kiemą ketindama susirasti Larkiną, bet, pamačiusi jos link einančias jo motiną ir seserį, sustojo. Nuostabu, pagalvojo. Dešimt balų — ji purvina nuo galvos iki kojų, kiaurai peršlapusi nuo prakaito ir būtinai turi susidurti su savo vaikino motina. Argi ne sėkminga diena?

Kadangi slėptis nebuvo kur, Blera suprato, kad teks tiesiog iškęsti.

— Labas rytas.

— Tau taip pat. Aš esu Dairdra, o čia mano duktė Šinona.

Blera jau ketino tiesti ranką, bet staiga atsipeikėjo. Kadangi taip atrodydama nenorėjo dar labiau apsikvailinti darydama reveransą, tiesiog linktelėjo.

— Malonu susipažinti. Aš čia treniravau moteris.

— Mes matėme, — kaip įprasta nėščioms moterims, Šinona sunėrė rankas virš pilvo iškilumo. — Tu labai įgudusi ir tokia... energinga.

Tai sakydama ji nusišypsojo, todėl Blera pasijuto šiek tiek laisviau.

— Dievas man to nepagailėjo.

— Mano sūnus gerai apie tave atsiliepia.

— O, — Blera pažvelgė į Dairdrą ir atsikrenkštė. Atsipalaiduok, įsakė sau. — Malonu girdėti. Ačiū. Kaip tik jo ieškojau. Turime eiti į žvalgybą.

— Jis arklidėse, — Dairdra gana ilgai tylomis žvelgė į Blerą. — Negi manai, kad nežinau, jog šildai jam patalus?

Blerai užėmė žadą. Jai pasirodė, kad išgirdo prislopintą Šinonos juoką.

— Juk aš jo motina, — tuo pačiu ramiu tonu tęsė Dairdra. —

Žinau, kad tu jam ne pirmoji, bet apie tas jis niekada nekalbėjo taip, kaip apie tave. Tai keičia visą reikalą. Tu jau man atleisk, bet iš jo kalbų supratau, kad esi pakankamai tiesmuka.

— Taip. Oi, atsiprašau, aš visiškai sutrikusi. Man dar nėra tekę kalbėtis apie tokius dalykus, ir dar su tokiu žmogumi kaip jūs.

— Su motina?

— Taip pat ir su motina. Nenoriu, kad manytumėte, jog tiesiog šildau patalus kažkam, kas... — Blera užsikirto visiškai sutrikusi. Kol ji dvejojo, Dairdra toliau patenkinta ir susidomėjusi ją stebėjo. — Larkinas — puikus žmogus. Nuostabus vyras. Puikiai jį išauklėjote.

— Motinos širdžiai nėra malonesnio komplimento ir aš visiškai su tuo sutinku, — bet smagumas iš jos tono išnyko. — Artinasi karas, ir Larkinas eis į mūšį. Man dar nėra tekę išgyventi tokio dalyko, todėl giliai širdyje tiesiog tikiuosi, kad jis atliks savo pareigą ir liks gyvas.

— Aš taip pat tuo tikiu, jeigu jums dėl to lengviau.

— Aišku, aš turiu ir kitų vaikų, — Dairdra palietė dukters ranką. — Kitą sūnų, dukters vyras man kaip sūnus. Jie man tokie pat brangūs. Tačiau mano duktė negali kautis kaip moterys, kurias mokai.

— Vaikelis turi gimti prieš Kalėdas, — pasakė Šinona Blerai. — Tai mano trečiasis. Mano vaikai per jauni eiti į mūšį, o šis dar nė negimęs. Kaip man juos apginti?

Blera pagalvojo apie kryžius, kuriuos pagamino Hoitas su Glena. Ji pamanė, kad kiti neprieštaraus, jei vieną tų kryžių turės nėščia Larkino sesuo.

— Gali tikrai nemažai, — patikino ją Blera. — Aš tau padėsiu.

Tada ji pasisuko į Dairdrą.

— Jums nereikia nerimauti dėl savo dukters ir anūkų. Nei jūsų sūnus, nei vyras, nei mano draugai ir aš neleisime, kad visas šitas reikalas nueitų taip toli.

— Ačiū tau, nuraminai mane. Gal mes ir negalime kautis, bet rankas sudėjusios tikrai nesėdėsime. Net ir nejaunos ar kitą gyvybę nešiojančios moterys gali nemažai nuveikti. Ir mes padarysime viską,

ką galime. Nebenorime tavęs daugiau trukdyti, ir taip turi darbų. Geros tau dienos ir tesaugo tave dievai.

— Dėkoju.

Blera minutėlę pastovėjo stebėdama jas nueinančias. Šios moterys ne kokios bestuburės, pagalvojo. Lilita turėtų pasijusti ne savo rogėse.

Patenkinta susirado arklidėse Larkiną. Šis, išsirengęs iki pusės ir visas suprakaitavęs, padėjo kalviams kaldinti ginklus. Bleros nuotaika dar pagerėjo. Kas galėtų būti maloniau kaip stebėti pusnuogį puikiai sudėtą vyruką, iš įkaitinto plieno kaldinantį kalaviją?

Iš šone grūdinimui sukrautų ginklų krūvos Blera galėjo spręsti, kad jie neblogai pasidarbavę. Priekalas žvangėjo nuo kūjų smūgių, o į statinę vandens panardinus iki raudonumo įkaitusius ašmenis pakilo dūmelis.

Nieko nuostabaus, kad ją tuoj pat užplūdo nuodėmingos mintys.

— Ar galėtum vieną jų man išgraviruoti? — garsiai paklausė ji. — Ką nors tokio: „Moteriai, kuri pervėrė man širdį". Gal ir banalu, bet visai miela.

Larkinas pažvelgė į ją ir šyptelėjo.

— Atrodai, lyg būtum išsivoliojusi purve.

— Panašiai. Kaip tik ketinau eiti apsišvarinti.

Jis perdavė savo kūjį vienam dirbančių vyrų ir eidamas jos link pasičiupo drobės gabalą veidui nusišluostyti.

— Iki Vėlinių apginkluosime visus Pažadėtosios žemės vyrus ir moteris. Neseniai čia šmaikštaudamas, kad reikėtų plūgus perdirbti į kalavijus, Kianas nelabai klydo. Pasakyta — padaryta.

— Puiku. Taip ir reikia. Ar gali iš čia ištrūkti?

Jis nukrapštė jai nuo skruosto gabaliuką purvo.

— O ką?

— Reikėtų nulėkti į porą vietų. Oras, žinoma, nevykęs, bet negalima laukti, kol nušvis saulė ir pasirodys vaivorykštės. Larkinai, noriu apžiūrėti kovos lauką. Noriu viską pamatyti savo akimis.

— Gerai, — jis pasiėmė palaidinę, kurią prieš tai buvo nusi-

metęs, ir greitai kažką gėliškai pasakė likusiems vyrams. — Jie puikiai apsieis ir be manęs.

— Ar šįryt matei Moirą?

— Mačiau. Mes gana karštai padiskutavome. Paskui atvėsome ir susitaikėme. Ji išėjo į miestą pasikalbėti su žmonėmis, prekeiviais. Pasiderėti dėl žirgų, vežimų, maisto atsargų — visko, ko prisirašė sąrašėlyje darbų, kuriuos turime nuveikti per ateinančias savaites.

— Neblogas sumanymas. Ypač pasirodyti visiems po vakar vakaro. Tiems, kurių ten vakar nebuvo, jau bus papasakota. Kuo daugiau ji susitikinės su žmonėmis, tuo geriau.

Ateinančiomis savaitėmis, pagalvojo Blera eidama vidun apsišvarinti, visais tokiais reikalais, kaip pirkiniai, reikalingų daiktų sąrašai, maisto atsargų rinkimas, galėtų pasirūpinti tokios moterys kaip Dairdra ir Šinona. Turėtų kuo užsiimti, o ir karališkoji šeima būtų visiems matoma.

Blera apsivalė purvą, persivilko švaresniais marškinėliais, susirinko įprastus ginklus.

Kai kieme susitiko su Larkinu, paėmė jo kalavijui ir basliams skirtas makštis.

— Turiu tau šį tą.

Ji paėmė pakinktus, kuriuos buvo padėjusi ant žemės, ir pritvirtino makštis prie kilpų.

— Surinkau tau viską į krūvą, kad galėtum neštis savo ginklus ir skrajodamas padebesiais.

— Nuostabu! — jis išsišiepė lyg vaikas, ką tik gavęs naujutėlaitį žaislą. — Malonu, kad apie mane galvoji, Blera, — pasilenkęs ją pabučiavo.

— Nagi, verskis, ir išbandysim.

— Lieku skolingas tau dovaną, — Larkinas pabučiavo ją dar kartą.

Kai jis pasivertė slibinu, Blera užmetė pakinktus ir šiek tiek juos suveržė.

— Nenoriu girtis, bet visai neblogai, — ir užšoko ant jo. — Galim skristi, kaubojau.

Turbūt niekada prie to nepripras. Net ir lyjant nepaprastai jaudino ir stebino apačioje regimas vaizdas, pakilimas ir nusileidimas — tiesiai į miglas, merkiamas lietaus, kuris lyg užuolaida krito žemyn.

Ji pagalvojo, kad tam niekaip negali prilygti toks įprastas dalykas kaip skrydis lėktuvu.

Lietus aprimo, ir pro debesis prasiskverbus saulės spinduliams ji išvydo vaivorykštę — švelnių spalvų, kurios, atrodė, varva iš lietaus, lanką. Vangiai plastelėjęs sparnais Larkinas pasisuko taip, kad vaivorykštės lankas atrodė kaip artėjantys vartai. Spalvos vis ryškėjo ir švytėjo lyg drėgnas šilkas. Kai pro debesis prasiskverbė saulės spindulių strėlės, lietus ir vaivorykštės spalvos pavertė dangų stebuklu.

Staiga pasigirdo džiugus trimitavimas. Ir danguje pasirodė daugybė slibinų.

Išvydus šalia, priešais ir už jų skriejančius nuostabius sparnuotus padarus, Blerai užėmė kvapą. Jie buvo spalvingesni ir už vaivorykštę, puikavosi smaragdo, rubino ir safyro spalvomis. Blera jautė, kaip šiurpo Larkino kūnas, kai jis atsakydavo į jų šauksmus, ir išsišiepė kaip kvailė, kai pasukęs galvą jis žvilgtelėjo į ją savo besijuokiančia auksine akimi.

Ji skraidė su būriu slibinų. O gal banda? Gauja? Pulku? Koks skirtumas! Jų sparnų sujudinto oro bangos ritosi jai per veidą, taršė plaukus, o švarko skvernai plaikstėsi jiems skriejant per vaivorykšte pasipuošusį dangų. Kiti slibinai suko ratus, darė kilpas ir žaismingus kūliavirsčius. Blera tvirčiau įsikibo pakinktų ir šūktelėjo Larkinui:

— Ir tu! Ir tu!

Ir suriko iš susijaudinimo, kai jis nėrė, o paskui apsivertė. Kabodama žemyn galva, nes jis skrido pilvu į viršų, Blera matė, kaip miglos prasiskiria atidengdamos švytinčią žalumą ir tamsiai rudą Pažadėtąją žemę.

Jis sklendė virš medžių viršūnių, nėrė srūvančios upės link, tada kilo vis aukščiau ir aukščiau, kol juos užliejo vis stiprėjanti saulė.

Juodu skriejo pro vaivorykštes ir daugybę kitų slibinų, kol galų gale visame danguje liko vieni du. Įveikta susijaudinimo ji prigludo

prie slibino ir skruostu prisispaudė jam prie kaklo. Prisiminė, kaip Larkinas sakė likęs skolingas jai dovaną, ir pagalvojo, kad dabar jis jai įteikė neįkainojamą dovaną.

Jie skriejo toliau maudydamiesi saulės spinduliuose, retkarčiais perliejami lietaus dulksnos. Apačioje Blera matė kaimus ir nedideles gyvenvietes, nelygius jas jungiančius kelius, vingrius upokšnius ir siauras upes, miškelius.

O priekyje dunksojo kalnai, tamsūs, apgaubti miglos ir nelaimės nuojautos.

Ji išvydo slėnio, kuris driekėsi jų papėdėje, kraštą, nualintą, nusėtą akmenimis žemę. Žvelgiant žemyn į tai, ką taip dažnai regėjo sapnuose, nugara jai nubėgo šiurpas.

Saulė čia nešvietė. Atrodė, kad jos šviesą sugeria godi daubų ir tarpeklių tamsa, atstumia niekam nereikalinga žolė, kovojanti su lietaus išėstų uolų iškyšomis. Žemė čia leidosi žemyn, čia vėl kilo aukštyn, sueidama į gilias siauras įdubas. O dunksantys kalnai metė ant jos milžiniškus šešėlius, nuo kurių, atrodė, žemė bandė pabėgti.

Dabar jau Blerą nukrėtė daugiau negu virpulys. Ją apėmė niekuo nepagrįsta, atavistinė baimė. Baimė, kad ši kieta, atgrasi žemė taps jos kapu.

Larkinui pakeitus kryptį Blera užsimerkė ir akimirką atsidavė tai baimei. Žinojo, kad jos niekaip nenuvys nei kumščiu, nei kokiu nors ginklu. Todėl liko tik ją pripažinti ir priimti. O tada bus galima kontroliuoti. Jeigu bus pakankamai stipri, ta baimė padės kovoti ir išlikti.

Kai slibinas palietė žemę, Blera nušoko žemyn. Pastebėjo, kad jai šiek tiek dreba kojos, bet jos vis tiek laikė, ir tai jau buvo gerai. Pirštai atrodė sustingę, bet nemirtinai, ir ji atsegė pakinktus su ginklais.

Tada šalia atsirado Larkinas.

— Negera vieta.

Išgirdus jį taip sakant, jai palengvėjo.

— Visiškai su tavimi sutinku.

— Beveik gali jausti tą iš žemės besisunkiantį blogį. Jau anks-

čiau esu čia buvęs ir man visada atrodė, kad šita vietovė Pažadėtojoje žemėje kažkaip netinka. Bet dar niekada nejaučiau nieko panašaus kaip šiandien — lyg toji žemė būtų pasirengusi atsiverti ir praryti tave amžiams.

— Žinai, aš irgi kažką tokio pajutau. Man net kraujas gyslose sustingo, — Blera pasitrynė rankomis veidą ir apsižvalgė aplink. — Kur mes esame?

— Ne per toliausiai nuo tikslo. Tačiau nenorėjau ten leistis. Galima nueiti ir pėsčiomis, be to, norėjosi dar šiek tiek laiko.

— Aš paimsiu daiktus.

Jis palietė jos skruostą.

— Vaivorykštėms ši vieta nepasiekiama.

— Sakyčiau, čia jų kita pusė. Bet prieš leidžiantis į tą vietą norėčiau pasakyti dar šį tą. Tas skrydis, vaivorykštės, slibinai buvo nuostabiausia, ką man yra tekę patirti gyvenime.

— Tikrai? — jis pakreipė galvą. — Aš maniau, kad nuostabiausia, ką tau yra tekę patirti gyvenime, — tai mylėtis su manimi.

— Gerai jau, gerai. Čia antras nuostabiausias dalykas.

— Tada gerai, — Larkinas suėmė ją už smakro ir pabučiavo. — Džiaugiuosi, kad tau patiko.

— Daugiau negu patiko. Tai buvo neįtikėtinai nuostabu. Geriausia dovana, kokią kada nors esu gavusi.

— Tiesiog pasisekė su ta vaivorykšte. Slibinai negali joms atsispirti.

— Tikrai? Jie tokie gražūs. Maniau, kad akys iššoks ant kaktos.

— Juk jau buvai mačiusi slibiną, — priminė jis Blerai.

— Tu, aišku, pats gražiausias iš jų ir taip toliau, ir panašiai, bet, Larkinai, iš tikrųjų tai buvo nepaprasta. Visos tos spalvos ir iš jų sklindanti jėga... Palauk, o ar žmonės jais jodinėja kaip ir aš?

— Niekas nejodinėja taip kaip tu, brangioji. Galų gale jie juk ne žirgai.

— Bet jeigu jie galėtų... Tu juk su jais kalbėjaisi.

— Pokalbiu to nepavadinsi. Tam tikras bendravimo būdas, taip,

pojūčiams išreikšti. Vienintelis bendravimo būdas, kuriuo galiu naudotis, kai esu pasivertęs slibinu.

— Oro pajėgos suteiktų mums tikrai didelių privalumų. Reikėtų apie tai pagalvoti.

— Blera, jie romūs padarai.

— Kaip ir dauguma tų moterų, kurias dabar mes su Glena mokome kovoti. Kai sprendžiamas pasaulių likimas, drauguži, turi pasinaudoti viskuo, kas pasipainioja po ranka, — Larkino veide ji puikiai matė prieštaravimą. — Tiesiog leisk man pasimėgauti ta mintimi, gerai? Einam čia?

— Čia.

Jie žengė siauru keliuku, apaugusiu gyvatvorėmis ir raudonosiomis lelijomis. Pasilenkęs jis nuskynė vieną ir padavė jai.

Blera įsispoksojo į švelnius žiedlapius, užburta sodrios jų spalvos. Tokia laukinė, bet tokia miela.

Ji čia plepa apie karą, o Larkinas dovanoja jai gėles.

Gal tai ir kvaila, gal jie abu paprasčiausi kvailiai, bet ji įkišo gėlės kotelį į vieną iš savo švarko sagų kilpą. Ir uodė saldų gėlės kvapą jiems toliau žygiuojant mūšio lauko link.

18 skyrius

Po akimirkos jie išgirdo triukšmą — arkliai ir vežimo ratų dardėjimas, pamanė Blera. Kai abu apėjo kelio vingį, ji pamatė, kad buvo teisi — išvydo du vežimus, pilnus žmonių ir jų daiktų. Žmonės sėdėjo ir ant arklių; kai kurie dar visai vaikai.

Prie kiekvieno vežimo galo buvo pririšta po mulą; jie bidzeno iš paskos, kaip atrodė jai, baisiai nepatenkinti.

Priartėjo pirmasis vežimas. Vadeliotojas kilstelėjo kepurę sveikindamas Blerą, paskui kreipėsi į Larkiną.

— Keliaujat ne į tą pusę, — pasakė jis. — Karališkosios šeimos

nurodyta visiems šioje provincijoje keliauti į Danglą, o jeigu gali, tai ir į patį Pažadėtąjį miestą. Sako, kad artinasi demonai ir kad prasidės karas.

Šalia jo sėdinti moteris ėmė žindyti kūdikį, kurį spaudė glėbyje.

— Ten nesaugu, — pasakė ji. — Visi ten gyvenantys žmonės palieka savo namus. Princesė Moira nurodė, kad visi Pažadėtosios žemės piliečiai po saulėlydžio neišeitų iš namų. Sėskite į mūsų vežimą ir mes jus nuvešime iki paties Danglo.

— Jūs labai maloni, ponia, dėkojame, bet mes čia karališkosios šeimos pavedimu ir Pažadėtosios žemės labui. Todėl keliausime savo keliu.

— Teko palikti savo avis, javus, — žmogus žvilgtelėjo atgal. — Tačiau pasiuntiniai iš pilies sakė, kad kito kelio nėra.

— Jie teisūs.

Pasisukęs žmogus įsižiūrėjo į Blerą.

— Mums dar sakė, kad iš kažkur į Pažadėtąją žemę atvyko karių ir burtininkų kariauti ir išvaryti demonų iš pasaulio.

— Tai tiesa, — patvirtino Larkinas, bet to žmogaus veide matė abejones ir baimę. — Esu nukeliavęs į tą pasaulį ir iš jo grįžęs. Aš — Larkinas, Makdaros lordas.

— Mano pone, — dabar žmogelis visai nukėlė kepurę. — Kokia garbė kalbėtis su tavimi.

— O čia — garbingoji Blera, kovotoja iš to kito pasaulio.

Berniukas, sėdėjęs ant arklio šalia vežimo, net pašoko iš balno.

— Ar tu irgi žudei demonus? Su jais kovojai ir jų nužudei, ponia?

— Šaimusai, — griežtai prabilo moteris, matyt, jo motina. — Tau niekas neleido kalbėti, todėl neljsk su savo klausimais.

— Nieko tokio, — įsikišo Blera, glostydama berniuko arklį. Vaiko veidas buvo atviras ir nusėtas strazdanomis, kurios priminė ant grietinėlės pabarstytą imbierą. Jam tikrai buvo ne daugiau kaip aštuoneri. — Man teko su jais susiremti ir žudyti. Kaip ir lordui Larkinui.

— Aš irgi noriu!

Blera nuoširdžiai tikėjosi, kad jam neteks to daryti. Ji tikėjosi, kad dievų valia ir šį vakarą, ir visus kitus jis saugiai miegos savo lovoje.

— Tokiam stipriam berniukui kaip tu atsiras ir kitų darbų. Kol pasibaigs karas, kiekvieną vakarą turi likti viduje ir saugoti savo motiną, brolius ir seseris. Tam reikės nemažai drąsos.

— Jokiam demonui neleisiu jų net paliesti.

— Dabar jau keliaukite, saugios jums kelionės, — palinkėjo Larkinas.

— Ir jums, mano pone, ir jums, garbingoji ponia.

Pliaukštelėjęs liežuviu, o paskui ir vadelėmis jis paragino arklius. Blera stebėjo juos, kol abu vežimai pradardėjo pro šalį.

— Kaip labai reikia pasitikėti šeima, kad susikrautum visą mantą ir paliktum namus. Toks tikėjimas — irgi nemenkas ginklas.

— Man patiko, ką pasakei tam berniukui, kad jo pareiga — likti namie su motina. Lilitos išpera maždaug tokio amžiaus, gal kiek jaunesnis, — Larkinas ant sprando po plaukais susirado ir pačiupinėjo randą. — Irgi malonaus veidelio. Kol ji nepavertė pabaisa, jis irgi buvo kažkieno sūnus.

— Ji už viską sumokės, ir su procentais. Tas įkandimas tave vargina? — pasiteiravo Blera, jiems pradėjus eiti toliau.

— Ne. Bet užmiršti jo tikrai nepavyks. Turbūt pati žinai, — Larkinas paėmė ją už rankos ir pakėlęs pabučiavo randą ant jos riešo. — Tiesiog siutina, kad mažajam šunsnukiui pavyko tai padaryti. Juk atrodo — tik vaikas, o vos manęs nepribaigė.

— Vampyrai vaikai ne mažiau pavojingi už suaugėlius. Sakyčiau, net baisesni.

Netikėtai gyvatvorės baigėsi ir prieš juos atsivėrė Tylos slėnis.

— Jeigu jau prakalbome apie baisumus, — sumurmėjo Blera, — čia oda šiurpsta dar labiau. Aš ne bailė, bet visai neprieštaraučiau, jeigu laikytum mane už rankos.

— Aš irgi neprieštaraučiau, jeigu ir tu paimtum mane už rankos.

Jie stovėjo susikibę rankomis, žvelgdami į tai, kas Blerai priminė pasaulio pabaigą.

Žemyn krito status, nelygus šlaitas — mėgindamas čia nusileisti galėjai išsisukioti kojas. Toliau grėsmingais kauburiais ar nelygiomis uolų smailėmis jis kilo aukštyn. Kiek tik akis užmato, pagalvojo Blera, vien nualinta žemė ir šešėliai, kuriuos drumstė tik šaltas, žolę kedenantis vėjas.

— Daugybė vietų slėptis, — pastebėjo ji. — Tuo galime pasinaudoti ir mes, ir jie. Didžioji kovos dalis vyks, taip sakant, ant kojų. Tik labai geri raiteliai sugebėtų suvaldyti žirgus ant tokios žemės.

Blera prisimerkė.

— Nusileiskim žemyn ir viską ten gerai apžiūrėkim.

— Ką pasakytum apie pasijodinėjimą ožiu?

— Man ne prie širdies, — atsakė ji, bet spustelėjo jo ranką. — Be to, jeigu nesugebėsime to padaryti dabar, kai pats vidudienis ir jokio spaudimo, tai ką jau kalbėti apie mūšio įkarštį naktį?

Yra kur pastatyti koją, pastebėjo ji pradėjus leistis žemyn. Žemė buvo tokia atkakliai kieta, kad nė netrupėjo po jų kojomis. Žinoma, tokiam svarbiam mūšiui norėtųsi gražaus lygaus lauko, bet čia teks ieškoti kitų privalumų.

— Kai kurie tų plyšių ir negilių urvų gali praversti — čia galima slėpti žmones ir ginklus.

— Jie apie tai irgi pagalvos, — atsakė Larkinas ir pritūpęs apžiūrėjo nedidelę kiaurymę. — Pati taip sakei dar Airijoje.

— Vadinasi, turime čia ateiti pirmi ir užimti strategines vietas. Gal burtais. Galime apie tai pakalbėti su Hoitu ir Glena. O gal kryžiais.

Jis linktelėjo galva ir išsitiesė.

— Mums reikės šitos aukštumos ir galbūt šitos, — parodė Larkinas, tyrinėdamas kraštovaizdį. — Kad galėtume užgriūti juos viena banga. Taigi pulsime tuos išgamas, o iš viršaus mums padės lankininkai.

Blera užlipo ant akmeninės pakopos.

— Mums būtinai reikės šviesos.

— Teks pasikliauti mėnesiena.

— Tą naktį, kai susidūrėme su Lora, kai dar gyvenome Kiano

name, Glena sugebėjo uždegti kažkokią šviesą. Jeigu kausimės tamsoje, jie išmuš mus kaip muses. Čia jų privalumas. Ir spąstų statyti negalime, — pridūrė ji susiraukusi. — Antraip į juos gali patekti mūsų žmonės.

Larkinas prilaikė ją už rankos, kol nušoko žemyn.

— Lilita irgi čia ateis kokią naktį apsižiūrėti ir apgalvoti savo strategiją. Ko gero, ji jau yra buvusi, dar tada, kai mes net nebuvome gimę. Kai nebuvo gimę net mūsų tėvai. Audė savo tinklą ir svajojo apie tą lemtingą naktį.

— Ji čia tikrai yra buvusi, bet...

— Kas?

— Aš irgi esu čia buvusi. Šią vietą regiu nuo tada, kai save prisimenu. Ir iš šitos pusės, ir iš anos. Ir nušviestą saulės, tykią, ir tamsoje, draskomą kovos riksmų. Puikiai pažįstu šią vietą, — sukuždėjo Blera. — Bijojau jos visą savo gyvenimą.

— Ir dabar atvykai čia. Stovi čia.

— Toks jausmas, lyg mane kažkas būtų čia stūmęs, vis artyn ir artyn, diena iš dienos. Nenoriu čia mirti, Larkinai.

— Blera...

— Ne, mirti aš nebijau. Tik visai nenoriu, kad mano gyvenimas baigtųsi čia, šitoje atšiaurioje, apleistoje vietoje. Paskendusi savo kraujyje.

— Baik, — jis suėmė ją už pečių. — Tuoj pat liaukis.

Jis žvelgė plačiai atmerktomis, patamsėjusiomis akimis.

— Supranti, aš nežinau, ar tikrai tai mačiau, ar tik iš baimės įsivaizdavau. Nežinau, ar tikrai mačiau, kad mirštu čia. Kad juos kur velniai, tuos dievus, su jų neaiškiomis misijomis ir nepagrįstais reikalavimais.

Blera įsirėmė rankomis jam į krūtinę, kad Larkinas šiek tiek atsitrauktų.

— Viskas gerai, nieko man nėra. Tik nedidelis nerimo priepuolis.

— Tai dėl šitos vietos, šitos prakeiktos vietos. Atrodo, kad kažkas skverbiasi po oda ir stingdo kraują.

— Jiems tai — privalumas. Bet žinai ką? Žinai, kas mums padės? Žmonės, kurie ateis čia, užims šią vietą ir kausis, kažką turi savyje. Kad ir kas tai būtų, savo priešininkams mes parodysime pirštą.

— Kokį pirštą?

Blera niekada nebūtų pagalvojusi, jog tai įmanoma, tik jau ne šitoje siaubingoje tyloje, šitoje košmariškoje vietoje, bet staiga pratrūko kvatotis, kad net šonai paskaudo.

Ji pradėjo aiškinti, jiems toliau einant nelygia žeme. Atrodė, kad taip kur kas lengviau čia vaikščioti, viską apžiūrinėti, aiškiai mąstyti. Kai jie vėl užkopė aukštyn, Blera jautėsi kur kas ramiau ir tvirčiau.

Ji nusibraukė rankas ir buvo bepradedanti kalbėti, tik staiga sustingo — tiesiai priešais, užlieta šviesos pluošto, stovėjo deivė. Atrodė, kad šviesą skleidžia jos drabužiai, vis dėlto toji šviesa neprilygo jos spindulingam grožiui.

Aš juk nemiegu, pagalvojo Blera, čia kažkas naujo. Nemiegu, o vis tiek ją matau.

— Larkinai, ar tu matai...

Bet jis nulenkęs galvą jau klūpojo ant vieno kelio.

— Mano ponia...

— Mano sūnau, klūpai prieš tai, kuo niekada netikėjai?

— Pradėjau tikėti daugeliu dalykų.

— Tai tikėk ir tuo, — tarė Morgana. — Jūs man labai brangūs. Kiekvienas jūsų. Visi. Stebėjau, kaip keliavote čia, per šviesą ir per tamsą. O tu, mano dukterų dukterie, ar neketini klauptis?

— Ar tau to reikia?

— Ne, — nusišypsojo deivė. — Aš tik pasmalsavau. Kelkis, Larkinai. Esu tau dėkinga ir tavimi didžiuojuosi.

— Ar tai patvirtinsi atsiųsdama dievų kariauną? — paklausė Blera, o apstulbęs Larkinas tuoj pat pradėjo ją tildyti.

— Jūs — mano kariauna, jūs ir tai, ką turite savyje ir ką nusinešite į ateitį. Negi manote, kad prašyčiau jūsų neįmanomo?

— Nežinau, — atsakė Blera. — Nežinau, ar dievai prašo tik to, kas įmanoma.

— Ir vis tiek atvykote, ruošiatės, kovojate. Todėl ir esu jums

dėkinga, didžiuojuosi jumis ir žaviuosi. Šį, antrąjį, mėnesį mokymosi laikas baigiasi. Ateina pažinimo laikas. Sužinosite, ar jums lemta laimėti šį mūšį.

— Ką mes turime sužinoti, mano ponia?

— Sužinosite, kai tam ateis metas.

— Na štai, — skėstelėjo rankomis Blera. — Ir vėl paslaptys. Kodėl viskas turi būti taip paslaptinga?

— Žinau, kad tave tai erzina, — kai Morgana žengė artyn, atrodė, kad jos akys juokiasi. Kai ji brūkštelėjo Blerai per skruostą, ši pajuto abejonių nekeliantį švelnumą. — Mirtingieji gali matyti dievų jiems tiesiamą kelią, bet tik nuo jų priklauso, kokią kryptį pasirinks ir ar ja eis. Pasakysiu tik tiek: jūs — mano viltis, žmonijos viltis. Jūs mano džiaugsmas ir ateitis.

Tada ji palietė Larkino skruostą.

— O tu esi palaimintas.

Morgana atsitraukė ir džiaugsmui jos veide užleido vietą liūdesys bei nepalenkiamas ryžtas.

— Tai, kas artinasi, turi ateiti. Bus kraujo, skausmo, netekties. Tokia jau gyvenimo kaina. Šešėlis po šešėlio užeis tamsa, o iš jos pasirodys demonai. Joje liepsnos kalavijas, švytės karūna. Burtai pulsuos it širdis, ir panorėjus bus galima atgauti viską, kas prarasta. Perduokite šiuos žodžius visiems iš savojo rato ir prisiminkite juos. Nes to mūšio sėkmė priklauso ne nuo dievų, o nuo žmonių valios.

Morgana dingo, o su ja dingo ir šviesa. Blera ir Larkinas tebestovėjo ant prakeiktosios žemės krašto.

— Prisiminti? — Blera bejėgiškai skėstelėjo rankomis. — Kokiu būdu visa tai prisiminti? Tu ką nors supratai?

— Aš prisiminsiu. Čia mano pirmas pokalbis su deive. Gali būti tikra, kad neužmiršiu jokios smulkmenos.

Jie vėl skrido, šįkart tolyn nuo slėnio, iki pirmosios iš trijų vietų, kur Blera buvo paspendusi spąstus. Nusileido žalioje laukymėje, per kurią vinguriavo akį traukianti upė.

Stovėdama jos pakrantėje, Blera išsiėmė žemėlapį, kurį buvo sudarę visi šešiese.

— Gerai. Jeigu manysime, kad mūsų vartai čia yra maždaug toje pačioje vietoje kaip ir vartai Airijoje, tai atitinkamai galime spėti, kad Lilita turėtų pasirodyti apytikriai čia, kur maždaug už dvidešimties mylių į vakarus yra skardis.

— Taip ir yra. Čia labai gerai matyti, — Larkinas pirštu vedė per žemėlapį palei kranto liniją. — Taip pat ir olos, kurias ji galėtų naudoti kaip savo bazę.

— Visai gali būti, — sutiko Blera. — O čia ji gali palikti dalį savo armijos. Bet, aišku, labiau tikėtina, kad ji mėgins įsitaisyti arčiau mūšio lauko. Jeigu ne, atėjus laikui turės persikelti iš vakarų į rytus, ir jeigu keliaus tiesiausia kryptimi, turės eiti šiuo keliu. Ir pro šitą upę, — ji mostelėjo galva upės link. — Gudriau būtų eiti štai ten, kur ji susiaurėja. Moira sakė jau pasirūpinusi kerais.

— Ji čia buvo atsivedusi dvasininką, kaip tu ir norėjai. Jis pašventino vandenį.

— Ne dėl to, kad abejočiau jūsų dvasininku, bet geriau jausiuosi, jei pati patikrinsiu.

Iš kišenės Blera išsitraukė buteliuką su krauju.

— Šito mums maloniai sutiko duoti tas vampyras, kurį aną naktį buvai prismeigęs prie žemės. Padarysime nedidelį cheminį bandymą.

Larkinas nuėjo prie upės į gertuvę pripilti vandens. Pasisėmęs į rieškučias, jo paragavo.

— Nagi šviežias ir vėsus. Gaila, kad čia negilu, būtų galima paplaukioti. Gal pavyktų įkalbėti tave vėl nusimesti drabužius.

— Neturime laiko, gražuoli, — ji pritūpė šalia ir atidarė buteliuką. — Tik porą lašelių. Arba suveiks, arba ne.

Ji įlašino į buteliuką kelis lašus. Kai vanduo susimaišė su krauju, šis suburbuliavo ir pradėjo garuoti.

— Puiku! Jūsų dvasininkas ne iš kelmo spirtas. Pažiūrėk, kaip užvirė, — Blera atsistojo ir sušoko trumpą džiaugsmo šokį. — Tik įsivaizduok: atžygiuoja nevykėlių vampyrų armija, susiruošia bristi

per upę, jeigu ne čia, tai kur nors kitoje vietoje. Po galais, teks sušlapti kojas, bet juk mes blogieji vampyrai, kas mums tas dvokiantis upeliūkštis. Tada jie bando bristi ir, dievulėliau, įsivaizduoju, kokia košė tada užverda: „Ai, oi, po galais, velniai griebtų!" Puola į vieną pusę, į kitą — ir kuo toliau, tuo blogiau. Šlapios kojos — kokie niekai. Jas jiems tiesiog degina, o jeigu kuris nors apimtas panikos paslysta ir dar pargriauna kitą... Va, čia tai smagumėlis, čia tai bent vaizdelis.

Larkinas tupėdamas su šypsena stebėjo, kaip ji džiūgauja.

— Labai jau gudriai sugalvojai.

— Genialiai. Duokš penkis! — ji stvėrė jį už rankos ir jie sumušė delnais. — Čia tai bent mintis.

Jis atsistojo ir prisitraukęs ją ilgai, aistringai bučiavo.

— Šita mintis man patinka labiau.

— O kas ginčijasi? Tik pagalvok, tik įsivaizduok — Lilita su savo armija atkeliauja šituo keliu, pasipūtusi pradeda bristi per upę, o tada prasideda visa ta velniava. Tikrai norėčiau tai pamatyti.

Blera giliai įkvėpė.

— Gerai, užteks linksmybių ir pramogų. Turime patikrinti ir kitas vietas.

Puiki diena, džiūgavo Blera, kai jie skrido iki antrosios vietos. Vaivorykštės, slibinai, deivės. Tame slėnyje susidūrė su vienu iš savo senų košmarų, bet jai pavyko iš jo ištrūkti. O dabar jos galvoje pradėjo formuotis partizaninio karo taktika.

Dar iki Vėlinių Lilitos armijai teks iškęsi kelis gerus spyrius į užpakalį. Kadangi vampyrams nebuvo įprasta rūpintis savo sužeistaisiais, išskyrus ypatingo ryšio atvejus, žygiuodama pasitikti lemties, Lilita praras nemažą dalį savo armijos.

Kai Larkinas pradėjo leistis, Blera pasiruošė naujam baimės priepuoliui. Tačiau staiga jis pakeitė kryptį. Sutrikusi ji pažvelgė žemyn ir išvydo apsivertusį vežimą.

Šalia jo gulėjo vyras, o greta stovinti moteris laikė kūdikį. Kitas vaikas laikėsi įsitvėręs jos sijono.

Mažesnysis staiga sukrykštė iš pasitenkinimo, o gal iš siaubo, pamatęs besileidžiantį auksinį slibiną su moterimi ant nugaros.

Jaunoji moteris išblyško it drobė ir atsitraukė, kai slibinas atsivertė į žmogų.

— O, palaimintoji motina.

— Nebijokite, — švelniai prakalbo Larkinas, akinamai šypsodamasis. — Čia tik šiek tiek kerų, daugiau nieko. Esu Larkinas, Ridoko sūnus.

— Mano pone, — moters skruostai tebebuvo išblyškę, bet ji pagarbiai tūptelėjo.

— Matau, kad patekote į bėdą. Ar tavo vyras sužeistas?

— Atrodo, susilaužiau koją, — vyriškis pabandė atsisėsti, bet tik suvaitojo iš skausmo.

— Parodykite man, — priklaupė Blera. Vyro veidas buvo pilkas, o per visą žandikaulį juodavo didžiulė sumušimo dėmė.

— Sulūžo ašis. Ačiū dievams, maniškiai nenukentėjo, bet aš labai nevykusiai kritau. Ir dar tas prakeiktas arklys pabėgo.

— Gali būti lūžis, — Blera nusišypsojo stengdamasi jį palaikyti. — Ne toks baisus, kaip tos nelemtos ašies, bet vaikščioti kurį laiką negalėsite. Larkinai, jam reikės pagalbos.

Larkinas apžiūrinėjo ratą.

— Negalime jo pataisyti negavę medienos. Kur jūs traukiate? — paklausė jis moters.

— Mano pone, ketinome apsistoti smuklėje pakeliui į Pažadėtąjį miestą, o rytoj keliauti toliau. Mano vyras ten turi giminių. Jo brolis Nailas tarnauja pilies sargyboje.

— Gerai pažįstu Nailą. Mes jus palydėsime į tą smuklę.

Vyresnioji mergaitė, maždaug ketverių, timptelėjo Larkiną už palaidinės.

— Kur dingo tavo sparnai?

— Kuriam laikui nusimečiau, bet paskui vėl juos tau parodysiu. O dabar padėk savo mamai.

Jis mostelėjo Blerai.

— Ar jis gali joti? — paklausė.

— Minties apie vaikščiojimą teks atsisakyti. Ant tos kojos gali-

me uždėti laikiną įtvarą, bet ją reikėtų laikyti gana ramiai. Jis ir taip kenčia didelį skausmą.

— Gerai, vadinasi, skrisime. Iki tų nakvynės namų vos kelios mylios.

— Paimk juos. Du suaugusieji, kurių vienas sužeistas, ir du vaikai — daugiau tu nepaneši.

— Nenoriu palikti tavęs vienos.

— Pats vidudienis, — priminė Blera, — aš apsiginklavusi. Galiu nueiti ir apžiūrėti kitus spąstus. Juk iki ten ne daugiau kaip ketvirtis mylios, ar ne?

— Taip, bet galėtum palaukti ir čia. Aš neužtruksiu ilgiau kaip pusvalandį.

— Trainiotis čia prie to sulūžusio vežimo? Kol tu nuskrisi pirmyn ir atgal, aš spėsiu viską patikrinti ir grįžti. Tada galėsime sukti prie paskutiniųjų spąstų ir galbūt apsižvalgyti aplinkui, pažiūrėti, ar nėra kokių atsilikusių bėglių, kuriems reikia pagalbos. Namo grįšime dar prieš saulėlydį.

— Kaip nori. Juk žinau, kad vos tik dingsiu, tu vis tiek padarysi savaip.

— Džiaugiuosi, kad mane supranti.

Prireikė šiek tiek laiko ne tik šeimynai susodinti, bet dar įtikinti moterį, kad tai įmanoma. Ir reikia.

— Dėl nieko nesirūpink, Brida, — Larkinas pasitelkė savo kerus. — Skrisiu kaip galima žemiau. Nespėsi nė mirktelėti, ir visa jūsų šeimyna jau būsite užeigoje, o ten jumis jau pasirūpinta. Pasirūpinsiu, kad ryte kas nors sutvarkytų jūsų vežimą ir atgabentų jums. Argi ne puiku?

— Ką jūs, mano pone, nuostabu. Jūs toks malonus, — atsakė moteris, bet vis tiek stovėjo grąžydama rankas. — Aš, žinoma, esu girdėjusi apie jūsų sugebėjimą. Apie tai žino visa Pažadėtoji žemė, bet kai tai pamatai... O jau skristi slibinu...

— Juo geriau. Tavo duktė bent jau turės kuo pasigirti. Be to, tavo vyrui reikia pagalbos.

— Taip, žinoma.

Jis pasivertė į slibiną, kol moteris vėl nepersigalvojo, ir paliko Blerai tvarkyti visa kita. Ji padėjo atsikelti sužeistajam, leisdama jam atsiremti į jos petį, o Larkinas prigludo prie žemės. Blera pririšo jį prie Larkino vežime rasta virve.

— Dėkoju jums, — tarė jis Blerai. — Nežinau, ką būtume darę.

— Jeigu esate bent truputį panašus į savo brolį, tikrai būtumėte ką nors sugalvojęs. Jis šaunus vyras. Sėskite už savo vyro, — nurodė Blera moteriai. — Vaikus sodinsime tarp jūsų. Pririšiu jus slibinui prie nugaros. Būsit tikrai saugūs, pamatysite.

— Man patinka jo sparnai, — mergaitė užsiropštė ant Larkino motinai nespėjus nė žioptelėti. — Jie švyti.

Kai viskas buvo baigta, kojomis Larkinas dar pastvėrė daiktų ryšulį. Tada pasukęs galvą nosimi pasitrynė Blerai į ranką. Ir tuoj pat pakilo. Kai jie palei kelią nuskrido tolyn, Blera išgirdo mergaitę klykaujant iš palaimos.

— Puikiai žinau, kaip jautiesi, — nusijuokusi pasakė Blera. Rankoje laikydama žemėlapį, ji perėjo kelią ir patraukė per pirmąjį lauką.

Buvo gera tiesiog eiti, po ilgo laiko vėl visiškai vienai, liečiant gėlę sagos kilpoje. Ji, aišku, visiškai pametusi galvą dėl Larkino, bet juk buvo pripratusi nuolat būti viena. O pastaruoju metu apie vienatvę teko visiškai užmiršti.

Kai užvirė visa šita košė, ji tapo komandos nare. Žinoma, tuos žmones ji gerbė ir jais pasitikėjo, bet nuolat teko paisyti kitų interesų. Kad ir kaip būtų, ji net nemanė, jog sugebės taip puikiai dirbti komandoje. Gal kaip tik dėl žmonių, kurie tą komandą sudarė.

Ir štai kažkokiu būdu toje grupėje ji sugebėjo susirasti sau porą. Niekada nebūtų patikėjusi, kad kada nors jai dar nusišypsos tokia laimė. Kad atsiras vyras, kuris žinos apie ją viską ir ne tik tai priims, bet dar ir vertins.

Blera jau žinojo, kad jos širdis duš į šipulius, kai jiems teks pa-

sukti savais keliais. Tačiau kito kelio ji nematė, taigi nevertėjo dėl to kvaršinti galvos ir gaišti laiką gailintis savęs.

Be to, iki išsiskyrimo dar reikėjo išgyventi.

Kur kas labiau patiko mėgautis kartu leidžiamu laiku. Kai viskas bus baigta, ji bent jau turės ką prisiminti ir žinos, kad mylėjo ir buvo mylima.

Blera pažvelgė į dangų ir pagalvojo, kaip ten tam ūkininkui ir jo šeimynai sekasi jų pirmas ir — kaip ji suprato iš tos moteriškės reakcijos, — paskutinis skrydis slibinu.

Larkinas jais pasirūpins. Tai jis puikiai sugeba. O dar ta pasakų princo išvaizda, narsa mūšyje, iš koto verčianti šypsena ir ištvermingumas lovoje — galima sakyti, jis tobulas.

Ji dar kartą žvilgtelėjo į žemėlapį ir peršoko per neaukštą akmeninę tvorą į kitą lauką. Toliau matėsi keli medžiai ir tiesiausias kelias iš pakrantės į slėnį.

Jie keliaus per čia, pagalvojo Blera, gal kokias dvi ar tris dienas, tada pasieks upę su švęstu vandeniu. O naktį per šią atvirą vietovę greitai sukars dar kelias mylias į krašto gilumą, iki medžių teikiamo prieglobsčio.

Toks kelias atrodė logiškiausias ir patogiausias. Be to, tai šen, tai ten buvo vienas kitas ūkis ar trobelė, taigi ir galimybė susimedžioti šviežio maisto.

Jie tikrai patrauks šituo keliu, mąstė Blera. Kitaip ir būti negali. Turbūt ne visi iš karto — kai kurie liks urvuose ar kitose saugiose vietose, kurios pasitaikys kelyje. Kad galėtų medžioti, rengti pasalas ir netikėtus išpuolius.

— Bent jau aš daryčiau taip, — sumurmėjo Blera ir, paskutinį kartą žvilgtelėjusi į žemėlapį, pasuko į nedidelę retą giraitę.

Ir iš karto kažką pastebėjo; pagalvojo, kad į spąstus įkliuvo koks vaikas ar praeivis. Širdis jai pašoko iki pat gerklės. Ji pribėgo prie plačios duobės, su siaubu galvodama, kad tuoj pamatys ant medinių baslių pamautus kūnus. Tačiau išvydo tik išmėtytus ginklus ir negyvą arklį.

— Anksčiau plano, — tyliai tarė ji ir, nors švietė saulė, išsitraukė kalaviją.

Ji pakeitė planą, nusprendė Blera, kai išgirdo, kad jų šešetukas su ginklais ir maisto atsargomis patraukė prie Dievų Vartų. Ir dingo. Lilita juk puikiai žinojo, kur jie dingo, pagalvojo Blera. Taigi Lilitos armija jau Pažadėtojoje žemėje, jau žygiuoja. Ir pro čia jie jau praėjo. Šie spąstai suveikė. Iš ginklų galima spręsti, kad jų buvo bent tuzinas, ir dar tas nelaimingas žirgas.

Ji pritūpė gailėdamasi, kad neturi jokios virvės. Jiems reikėjo išsitraukti tuos ginklus — kam švaistytis geru — ir ištempti tą vargšą arklį.

Kurį laiką pasvarsčiusi, kaip jie su Larkinu galėtų tai padaryti, Blera suvokė, jog kažkas pasikeitė. Apsižvalgiusi pastebėjo, kad dangus staiga pajuodo nuo debesų. Kai akimirksniu sutemo, ji pašoko ir nusikeikė. Atsitraukė kuo toliau nuo duobės, supratusi, kad tas tuzinas vampyrų visai neįkliuvo į spąstus. O štai ji įkliuvo.

Ir tada jie pasirodė, tiesiog išdygo iš po žemių.

19 skyrius

Du Blera nudėjo tuoj pat plačiu kalavijo mostu, jiems dar nespėjus išsirausti iš po žemių. Tačiau pavojaus nuojauta sakė, kad ji pateko į tikrai didelę bėdą.

Po to, kai tuos du pavertė dulkėmis, suskaičiavo dar aštuonis. Jie apsupo ją, atimdami bet kokią galimybę atsitraukti. Ir Blera pati, nerūpestingai švilpaudama, įžengė į spąstus! Jeigu išgyvens, nors buvo tikrai mažai galimybių, save už tai prakeiks. O dabar, kai nebuvo jokių kitų galimybių, teliko kautis.

Vienintelis dalykas, kurį ji turėjo, pati sau priminė Blera, tai kovingumas. Kalaviju atmušdama vampyro kalaviją ir spirdama atgal, ji tuo pat metu išsitraukė baslį. Sukosi mosuodama kalaviju, kirsdama iš peties, stengdamasi laimėti laiko. Pastebėjusi spragą, smogė basliu.

Krito dar vienas.

Tačiau čia nebuvo žali naujokai, darantys daugybę kvailų gyvybiškai svarbių klaidų. Šįkart ji susidūrė su gerai parengtais ir patyrusiais kariais, ir jų tebebuvo septyni.

Blera įsivaizdavo ugnį ir pasiuntė ją kalavijo, kurį buvo užkerėjusi Glena, ašmenimis.

— Nagi, arčiau. Eikš čia!

Kalavijo mostu liepsnos apimta ranka vieną jų nubloškė šalin.

Ir staiga pasijuto beskriejanti, nes vienas vampyrų sugriebė ją už kojos, kuria ji bandė spirti, ir išmetė į orą. Ji taip trenkėsi į medžio kamieną, kad viskas aplinkui apsitraukė migla, išmarginta žvaigždutėmis ir pamažu užliejama raudonio. Vis dėlto ją puolusį vampyrą Blera pasitiko ugnimi ir kalaviju, ir šis klykdamas įkrito į spąstus.

Ji apsivertė ir draskoma skausmo kirto liepsnojančiu kalaviju.

Kairiosios rankos nejautė nuo peties, todėl pametė baslį. Ji kirto, smūgiavo, kapojo, kol gavo tokį smūgį į veidą, kad vos pati neatsidūrė spąstuose. Blerai pavyko juos peršokti ir atgauti pusiausvyrą. Tada nirtulingais smūgiais, palydimais riksmų, atrėmė kitą puolimą.

Vienas vampyras nusitaikė jai į gerklę, ir gindamasi Blera sulaužė kalavijo rankeną jam į tarpuakį. Stebėdama, kaip jis krenta, ji dar pajuto, kaip nutrūko jos kryžius laikiusi grandinėlė.

Taigi nei baslio, nei kryžių. O liko dar penki vampyrai. Jau nesitikėjo, kad jai pavyks, kad ištvers iki sugrįš Larkinas, kuris galėtų išlyginti jos galimybes.

Vadinasi, ji žus net ne slėnyje, o čia ir dabar. Ką gi, tebūnie, bet su savimi ji nusineš jų tiek, kiek pajėgs, kad grįžusiam Larkinui nebūtų sunku pribaigti likusius.

Kairiąja ranka ji beveik nieko negalėjo daryti, bet kojos kol kas buvo sveikos, todėl ji kaip pasiutusi spardėsi į visas puses ir mosavo liepsnojančiu kalaviju. Jautė, kaip silpsta, praranda formą ir ritmą. Atmušė artėjančio kalavijo smūgį, bet jis vis tiek įbrėžė jai šlaunį. Užteko jos menkučio kluptelėjimo, kad tuo pasinaudojęs kitas vampyras spyriu į pilvą atimtų jai kvapą ir parblokštų ant žemės.

Ji tėškėsi taip smarkiai, kad net pajuto, kaip viduje kažin kas nu-

trūko. Iš paskutinių jėgų aklai smūgiavo kalaviju ir su pasitenkinimu pastebėjo, kad vienas vampyras užsiliepsnojo.

Tada kažkas išmušė kalaviją jai iš rankos ir Blera nebeturėjo nieko.

Kiek jų dar liko, klausė savęs. Trys? Gal ir trys. Tris Larkinas lengvai įveiks. Jam viskas bus gerai. Visiškai apsvaigusi ji šiaip taip atsistojo. Nenorėjo mirti paguldyta ant menčių. Sugniaužusi kumščius stengėsi atgauti pusiausvyrą.

Galbūt jai pavyks pribaigti dar vieną, dar bent vieną, plikomis rankomis, kol vampyrai pačios nepribaigė.

Tada pastebėjo, kad jie atsitraukė. Trys ar keturi? Jai dvejinosi akyse, bet pasistengė susikaupti ir pamatė grakščiai besiartinančią Lorą.

Vadinasi, niekas neketina manęs žudyti, lyg per miglą pagalvojo Blera. Tiesiog norėjo mane nualinti. Saugojo jai. Tai blogiau už mirtį, staiga pašiurpusi suvokė ji. Ir tuoj pat pradėjo karštligiškai mąstyti, ar neatsirastų ginklo arba būdo, kuriuo galėtų pati nutraukti sau gyvenimą, kol Lora jos nepavertė pabaisa.

Galbūt jai pavyktų įšokti į spąstus. Geriau jau būti persmeigtai baslio, negu paverstai vampyre.

— Labai įspūdinga, — vos pastebimai šypsodamasi Lora lengvai suplojo rankomis. — Įveikei septynis patyrusius karius. Pralošiau lažybas Lilitai. Buvau tikra, kad daugiau nei keturių neįveiksi.

— Kažkodėl visai neapgailestauju, kad pralošei.

— Kita vertus, tu turėjai šiokį tokį privalumą — jiems buvo nurodyta tavęs nežudyti. Šitas malonumas priklauso man.

— Ką tu sakai?

— Žinau ką sakau. Ir dar tas švarkas. Jis man patiko jau tada, kai pirmą kartą tave pamačiau toje šalikelėje Airijoje. Man jis nuostabiai tiks.

— Tai ten buvai tu? Jūs visi dvokiate vienodai.

— Tą patį galėčiau pasakyti apie jus, mirtinguosius, — Lora smagiai nusišypsojo. — Kai dėl mirtingųjų, galiu pasakyti, kad tavo Džeremis buvo tikras skanumėlis, — tebesišypsodama ji pirštais persibraukė lūpas ir sučepsėjo, lyg dar kartą išgyvendama tą momentą.

Negalvok apie Džeremį, įsakė sau Blera. Nesuteik jai to pasitenkinimo. Todėl ji nieko neatsakė, pasitiko Loros juoką neįveikiama tyla.

— Betgi aš visai užsimiršau. Mes jau esame ne kartą susitikusios, o taip ir nesusipažinome. Aš esu Lora ir paversiu tave vampyre.

— Aš esu Blera Merfi ir paversiu tave dulkėmis. Be to, tau šitas švarkas tikrai netiks taip, kaip tinka man.

— Būsi nuostabi partnerė! Negaliu sulaukti. Vien iš pagarbos ir susižavėjimo suteikiu tau galimybę kautis. Tik tu ir aš, — Lora nusitaikė pirštu į kareivių trijulę ir mostelėjo. — Šalin, šalin tuoj pat. Čia mergaičių reikalai.

— Tai nori kautis? — Galvok, galvok, galvok, įsakė sau Blera. Užmiršk skausmą. — Kalavijais, peiliais, plikomis rankomis?

— Man patinka plikomis rankomis, — Lora pakėlė rankas ir pakrutino pirštus. — Labai intymu.

— Man tinka, — Blera praskleidė švarko skvernus rodydama, kad neturi ginklų. — Galiu šio to paklausti?

— *Bien sur**.

— Tas tavo akcentas — jis tikras ar tu čia vaizduoji? — nuo diržo ji nusikabino gertuvę su vandeniu.

— Aš gimiau Paryžiuje tūkstantis penki šimtai aštuoniasdešimt penktais metais.

Blera suprunkštė.

— Eik jau.

— Gerai jau, gerai, — atsakė juokdamasi Lora. — Iš tikrųjų tai aštuoniasdešimt trečiaisiais, tiktai kuri moteris nesistengia šiek tiek pakoreguoti savo amžių?

— Kai mirei, buvai jaunesnė už mane.

— Kai man buvo padovanotas tikrasis gyvenimas.

— Dėl nuomonės nesiginčijama, — Blera pakėlė gertuvę ir atsuko kamštelį. — Neturi nieko prieš? Tavo vaikinai gerai mane pagainiojo. Jaučiuosi šiek tiek išsunkta.

* Bien sur (*pranc.*) — žinoma.

— Labai prašom.

Blera užsivertė gertuvę ir atsigėrė. Vanduo jos sausai gerklei pasirodė lyg stebuklas.

— Sakyk, o kaip, jeigu aš tave pribaigsiu? Tavo berniukai manęs juk tikrai nepasigailės.

— Tu manęs nepribaigsi.

Blera nuleido galvą ir trumpai pasimeldė.

— Lažinamės?

Ir mostelėjo gertuve, kad švęstas vanduo aptaškytų Lorai veidą ir gerklę.

Kai šioji suriko, Blerai pasirodė, jog kažkas surūdijusiu skustuvu pjausto smegenis. Pasklido dūmai ir bjaurus svylančios mėsos dvokas. Ji metėsi į šoną, kai pro šalį spiegdama prabėgo Lora.

Reikia ginklo, pagalvojo Blera stengdamasi neprarasti regėjimo ir išsilaikyti ant kojų. Dabar bet kas galėjo tikti kaip ginklas.

Ji griebė apatinę medžio šaką tiek tam, kad prisilaikytų, tiek kad žūtbūt dar ką nors padarytų. Mėgindama sutelkti paskutines jėgas, patraukė ją ir išgirdo traškant. Riktelėjusi, o gal sukūkčiojusi, ji užsimojo ta šaka prieš tris vampyrus, kurie jau artinosi prie jos.

Ir tada iš dangaus nėrė slibinas, pliekdamas uodega. Blera pamatė, kaip vienas vampyrų stačia galva nulėkė į spąstus, o tada vietoj slibino stojo vyras, kuris čia pat iš nukritusių jam po kojų pakinktų išsitraukė kalaviją.

Paskutinis dalykas, kurį ji dar spėjo pamatyti prieš susmukdama, buvo iš to kalavijo išsiveržusi ir tamsą perskrodusi akinanti liepsna.

Jis kovėsi kaip pašėlęs, net negalvodamas apie savo saugumą. Jeigu jį ir pasiekė vampyrų kirčiai, Larkinas jų nejuto. Jo įniršis ir baimė slopino bet kokį skausmą. Vampyrų buvo trys, bet net jeigu jų būtų buvę trisdešimt, būtų juos skynęs kaip kerštо ištroškęs dievas.

Vieną jau buvo nusviedęs ant baslių, o dabar antram perkirto petį. Nukritusi ranka iškart pavirto į dulkes, o jos netekęs vampyras rėkdamas pasileido per lauką. Trečiasis irgi skubiai atsitraukė. Larkinas bėgdamas užsimojo ir sviedė basliu. Ir pasiuntė vampyrą į pragarą.

Su kalaviju rankoje, pasiryžęs išguldyti visus, kad ir kiek jų dar pasirodytų iš tamsos, vyras pasileido Bleros link. Nesustodamas šaukė ją vardu. Visas jos veidas buvo kruvinas, o sumuštos vietos jau virto mėlynėmis.

Kai Blera vos vos atsimerkė, jos akyse jis išvydo sunkiai tramdomą skausmą.

— Mano didvyris, — vos girdimai, kimiu balsu sukuždėjo ji. — Turime judėti, reikia bėgt iš čia, jų gali būti daugiau. Ak, aš sužeista. Turi man padėti.

— Pabūk ramiai. Noriu apžiūrėti, ar smarkiai sužalota.

— Man blogai. Bet... Ar čia tikrai švinta, ar aš jau tuoj iškeliausiu tuo kvailu baltu tuneliu, apie kurį pasakoja žmonės?

— Vėl rodosi saulė. Viskas bus gerai.

— Dešimt, jų buvo dešimt, o vienuolikta — ta prancūziška šliurė. Man skauda galvą, kad ją kur. Smegenų sukrėtimas. Beveik nieko nematau. Bet... — ji nesitvardydama suriko, Larkinui pajudinus jos petį.

— Atleisk, *a stór.* Labai atsiprašau.

— Išniręs. Nemanau, kad lūžęs. Tik išsinėrė. O siaube. Turi jį atstatyti. Aš negaliu... Pati negaliu. Tu turi tai padaryti, gerai? Tada... Jergutėliau. Turi iš kažkur gauti vežimą, aš negalėsiu sėdėti raita.

— Juk pasitiki manimi, širdele? Leisk, aš tavimi pasirūpinsiu.

— Aš tikiu. Bet reikia, kad tu...

Jis greitai atrėmė Blerą į medį, prisispaudė prie jos visu kūnu ir trūktelėjęs atstatė išnirusį petį. Šį kartą ji nė neriktelėjo, tik subolavo akių baltymai ir mergina susmuko jo glėbyje.

Nusiplėšęs savo palaidinės rankovę, Larkinas perrišo gilią žaizdą jos šlaunyje, patikrino, ar nesulaužyti šonkauliai. Padaręs viską, ką tuo momentu galėjo, Larkinas švelniai paguldė ją ant žemės ir pašokęs susirinko ginklus. Pritvirtinęs prie pakinktų, apsimovė juos, tikėdamasis, kad viskas tvirtai laikysis.

Tada pasivertė į slibiną.

Jis pakėlė ją letenomis, laikydamas taip švelniai, lyg būtų stiklinė.

*

— Vyksta kažkas negero, — Glena stvėrė už rankos Moirą, kuri žaidynių lauke padėjo jai treniruoti saujelę daugiausia vilčių teikiančių moterų. — Kažkas labai negero. Pažadink Kianą. Tuoj pat.

Pietryčiuose jos abi pamatė juodą verdantį dangų ir iš jo nusileidusią tamsos užuolaidą.

— Ten Larkinas su Blera.

— Reikia Kiano, — pakartojo Glena ir leidosi bėgti.

Hoito nereikėjo nė kviesti — jis pats jau skubėjo pas ją.

— Lilita, — tepasakė ji.

— Čia Midiras, jos burtininkas, — Hoitas nutvėrė ją už rankos ir pradėjo tempti pilies link. — Čia tikrai jo darbas.

— Ji jau čia. O Larkinas su Blera dabar kaip tik ten, kur ta tamsa. Reikia kažką daryti ir greitai. Reikia nukenksminti tuos burtus. Turime ką nors sugalvoti.

— Reikia, kad Ridokas išsiųstų raitelius.

— Jie vis tiek nesuspės. Iki ten geras kelio gabalas, Hoitai.

— Juos vis tiek reikia ten nusiųsti.

Kai jie įskubėjo vidun, žemyn jau leidosi Kianas, o jam ant kulnų lipo Moira.

— Jis jau ėjo čia, — tarė ji.

— Pajutau, kad kažkas pasikeitė. Netikra naktis. Galiu ten nusigauti greičiau už bet kurį mirtingąjį.

— Ir kas iš to, jeigu vėl pasirodys saulė? — pratarė Moira.

— Bus pats laikas išbandyti tą prakeiktą apsiaustą.

— Mes negalime niekur leistis po vieną. Per didelė rizika. Negalime siųsti ir raitelių, Hoitai, — papurtė galvą Glena. — Dabar jie niekuo nepadės. Mums reikia rato ir nukenksminančių burtų, — gal dar stebuklo, pagalvojo ji. — Ir kuo greičiau.

— Turime burti lauke, po atviru dangumi, — Hoitas pažvelgė broliui į akis. — Rizikuosi? Galime bandyti ir be tavęs, — pridūrė jis, kol Kianas nespėjo paprieštarauti. — Trise.

— Bet su manimi didesnė persvara. Nėra ko laukti.

Jie susirinko viską, ko reikia. Kai žemyn jau su apsiaustu vėl nusileido Kianas, Hoitas su Glena jau buvo lauke ir skubiai ruošėsi burti.

Kai jis pasiekė laiptų apačią, kelią pastojo Moira.

— Manau, pasitikėjimas broliu sustiprins kerus.

— Tikrai?

— Manau, — atsakė ji tokiu pat ramiu tonu, — kad tavo noras taip rizikuoti dėl draugų jau suteikė kerams pakankamai galios.

— Tuoj pat sužinosime, — Kianas įsisupo į apsiaustą ir užsitraukė gobtuvą. — Nėra ko prarasti, — pridūrė jis ir pirmą kartą per beveik tūkstantį metų žengė į saulę.

Pajuto karštį, kuris užgulė jį visu svoriu it švinas, įkaitintas iki virimo. Jam spaudė krūtinę, trukdė normaliai kvėpuoti, bet jis vis tiek žengė per kiemą.

— Dar nepavirtau į žmogų fakelą, — tarė Kianas, — bet neprieštaraučiau, jeigu visa tai ilgai netruktų.

— Skubėsime, kiek tik galėsime, — pasakė jam Glena. — Kuo šviesiausi palaiminimai tau, Kianai.

— Jeigu tu nieko prieš, galime apsieiti ir be šviesiausiųjų.

— Karneolis dėl greičio, — ant akmenų penkiakampės žvaigždės forma ji pradėjo dėlioti kristalus. — Lauko špatas dėl šviesos. Išsišakoję agatai dėl apsaugos. O plunksna — kad viską susietų.

Tada ji paėmė žolių ir pradėjo jas berti į dubenį.

— Česnako dėl apsaugos — tu jau atleisk man, Kianai.

— Čia tik mitas.

— Puiku. Bugienis pusiausvyrai grąžinti. Rožė ir gluosnis. Galia ir meilė. Susikibkime drauge. Neiškišk rankų iš po apsiausto, Kianai, mes kaip nors patys susirasime.

— Susikaupkite, — nurodė Hoitas, neatitraukdamas akių nuo juodo dangaus, kurį pietryčiuose užgulė naktis. — Sutelkite visas galias, kokias tik turite. Abu savyje turite galių. Sutelkite jas, kad sudarytume ratą.

— Stebėjimo bokštų sergėtojai, — pradėjo Glena. — Šaukiamės jūsų.

— Kviečiame jūsų liepsnas iš rytų, pietų, vakarų ir iš šiaurės nubrėžti čia šį ratą.

Sulig Hoito žodžiais užsidegė žvakės, kurias Glena buvo pastačiusi šviesai simbolizuoti.

— Galingoji Morgana, prisijunk prie mūsų, — tęsė Hoitas. — Mes tavo tarnai, mes tavo kariai.

Žvelgdama į dangų, Glena sutelkė visas viduje glūdinčias galias, o tada išleido jas lauk.

— Būk palaiminta tu, kaip ir mes — tie, kurie mėginame įveikti šią gėdą. Magija prieš magiją, balta ir švari prieš juodąją, mūsų galia prieš šį išpuolį. Tegul galia ir gėris išstumia naktį. Suvieniję savo galias, šaukiamės tavo pagalbos įveikiant tuos tamsos kerus rytiniame danguje. Priimk mūsų meilę ir ištikimybę. Tebūnie tavo valia.

Hoitas pajuto, kaip sudrebėjo jos ranka, kai per ratą nusirito galios banga. Žvelgdama į dangų, Glena išvydo įnirtingą mūšį — blyksinčius žaibus, tamsos srautus, susiduriančius it kalavijai, kad sukeltų griausmą, nuo kurio virpėjo žemė.

— Sugriausime juodąją magiją, — šaukė Hoitas. — Grąžinsime ją atgal, išmesime ją iš čia. Kviečiame saulę išsklaidyti šią netikrą naktį.

Virš jų galvų šėlo gėrio ir blogio kova.

Blera po truputį atgavo sąmonę ir ją tuoj pat užplūdo skausmas. Jautė, kaip per ją košia vėjas, atrodė, kad apačioje neaiškiai mato žemę.

Skrenda? Ji skrenda? Ar taip ir būna, kai miršti? Bet jeigu ji mirė, tai kodėl, po velnių, viską taip skauda?

Ji pabandė pakrutėti, bet pasijuto lyg būtų prie kažko pririšta. O gal tiesiog jos kūnas atsisakė paklusti. Blerai pavyko šiaip taip pasukti galvą ir ji išvydo auksinį kaklą.

Larkinas, pagalvojo ji. Ir vėl neteko sąmonės.

Jis pajuto, kad Blera sujudėjo, ir tvirčiau suspaudė tikėdamasis, kad taip ji pasijus saugesnė ir nurims. Slibinas pasilenkė norėdamas ją apžiūrėti, bet jos akys jau vėl merkėsi.

Buvo baisiai išblyškusi ir atrodė nepaprastai gležna.

Tad nusprendė jos netrukdyti.

Niekada negalės užmiršti to vaizdo: Blera, visa pasruvusi krauju, be jokio ginklo, tik su medžio šaka rankoje, apsupta tų pabaisų lyg kokių maitvanagių. Jei būtų pavėlavęs bent kelias sekundes, ji jau būtų mirusi. Ir tik todėl, kad paliko ją vieną. Rūpinosi kitų saugumu ir gaišo laiką leisdamas tai mergaitei glostyti jam sparnus.

O kai stojo tamsa, jo su ja nebuvo.

Jį graužė baimė, kad nesvarbu, kaip greitai ją pasiekė, nesvarbu, kad sustabdė tris demonus, kurie ketino Blerą pribaigti, vis tiek pavėlavo ir neišgelbės jos gyvybės.

Net kai išvydo pilį, ta baimė vis tiek jo neapleido. Pamatė laukan išbėgančią Moirą, Hoitą su Glena, savo tėvą ir kitus žmones. Ir vis tiek nejautė nieko, tik baimę.

Vos spėjęs nusileisti, iš karto atsivertė į žmogų ir laikė rankose Blerą.

— Ji sužalota.

— Tuoj pat nešk ją vidun, — skubiai žengdama šalia, Glena palietė Bleros kaklą, kad patikrintų pulsą. — Į jos kambarį. Atsinešiu viską, ko reikia. Moira, eik su juo ir padėk kuo gali. Aš tuojau pat.

— Jai labai blogai? — staiga apsisukęs Kianas nuskubėjo laiptais aukštyn su Glena.

— Nežinau. Pulsas silpnas ir nelygus. Visas veidas sumuštas.

— Įkandimų yra?

— Nieko tokio nepastebėjau. — Kambaryje Glena čiupo savo gydymo reikmenų lagaminėlį ir tuoj pat išskubėjo lauk.

Larkinas paguldė Blerą ant lovos ir stovėdamas šalia stebėjo, kaip Moira glaudžia rankas Blerai tai prie veido, tai prie pečių, tai prie širdies.

— Ar seniai ji neteko sąmonės? — skubiai paklausė vidun įėjusi Glena.

— Nežinau. Ji nualpo, — išlemeno Larkinas. — Man teko... Jos petys buvo išniręs, tai aš... Ji nualpo, kai aš jį atstačiau. Atrodo, pa-

keliui į pilį kartą buvo atsigavusi, bet nesu tikras. Užslinko toji tamsa. Aš nebuvau su ja; vampyrai jos jau laukė, o ji buvo viena.

— Svarbiausia, kad parnešei ją atgal. Moira, padėk nuvilkti švarką ir kitus drabužius. Reikia apžiūrėti žaizdas.

Kianas priėjo nuauti jai batų.

— Vyrai gali eiti, — pradėjo Moira.

— Nuogų moterų jau esu matęs ne vieną ir nemanau, kad Blera dėl to jaudintųsi. Kiek jų ten buvo? — paklausė Kianas Larkino.

— Ji sakė, kad dešimt. Ir dar ta prancūzė. Kai pasirodžiau aš, buvo likę tik trys.

— Jiems nepigiai atsiėjo, — Kianas atsargiai nutraukė jai kelnes.

Pamačiusi, kiek sumušta ir įpjauta, Glena vos susilaikė nesudejavusi.

— Šonkauliai. Turbūt inkstai. Sutrenkti. Taip pat ir pečiai. Įpjovimas ant kojos nelabai gilus. O jau kelis... Bent jau nesulaužyta. Niekas nelūžo.

— Ji... — Larkinas paėmė suglebusią Bleros ranką. — Sakė, kad jai dvejinasi akyse. Sakė, turbūt smegenų sukrėtimas.

— Gal tu geriau eik, — švelniai pasiūlė jam Glena. — Mes su Moira ja pasirūpinsime.

— Ne, daugiau jos nepaliksiu. Ji labai kenčia. Sakė, kad skauda. Turi duoti ko nors, kad jai šiek tiek atslūgtų skausmas.

— Taip ir padarysiu, būtinai padarysiu viską, ką tik galiu. O tu geriau pakurk židinį. Nenoriu, kad ji sušaltų.

Blera girdėjo jų balsus. Negalėjo atskirti vieno nuo kito, nesuprato žodžių, bet ir tų garsų užteko, kad suprastų — ji gyva.

Tą patį jai sakė ir skausmas, kuris dar bylojo, kad šįkart ji kaip reikiant gavo į kailį.

Taip pat Blera užuodė kvapus. Durpės, Glena ir stiprus kažkokių gėlių aromatas. Tačiau kai pabandė atsimerkti, kūnas jos neklausė. Į širdį tuoj pat it mažyčiai rūgšties lašeliai pradėjo ėstis panika.

Koma? Ji visai nenorėjo būti ištikta komos. Kai kurie komos ištikti žmonės taip niekada ir neatsigauna. Geriau jau mirti, negu

pakliūti į tamsos žabangus, viską girdėti, jausti, bet nieko nematyti ir negalėti nieko pasakyti.

Tą akimirką Blera pajuto kažką lyg šilkas slystant kūnu. Vos juntamas plazdėjimas ant odos, po ja, paskui dar giliau ir dar, kol pasiekė patį skausmo židinį.

Tada tas šilkas pradėjo kaisti ir net deginti. Och! Jo liepsna privertė atsiverti tą židinį, iš kurio pasklidęs skausmas sprogo tūkstančiais šukelių.

Blera staiga atsimerkė ir ją iškart apakino šviesa, tiesiog priblokė.

„Po velnių!" — mintyse nusikeikė, bet iš jos gerklės ištrūko tik krenkštimas.

Ji įkvėpė ketindama vėl nusikeikti, bet staiga didžioji skausmo banga nuslūgo ir virto lėtu, pastoviu tvinkčiojimu.

— Žinau, kad skauda, kai gyja, visada skauda. Ar gali pažvelgti į mane? Blera? Ne, lik kur esi, tik pažiūrėk į mane.

Blera vėl prisivertė atsimerkti. Tada labai arti išvydo Glenos veidą. Ji ranka suėmė Blerą už sprando ir atsargiai pakėlė.

— Išgerk šiek tiek šito gėrimo. Tik truputį. Per daug jo negalima — dėl galvos traumos. Bet tikrai padės.

Blera nurijo ir susiraukė.

— Skonis kaip medžio žievės.

— Nelabai apsirikai. Ar žinai, kur esi?

— Grįžau į pilį.

— Kuo tu vardu?

— Blera Merfi. Dar pasisakyt rangą ir serijos numerį?

Glena šyptelėjo.

— Kiek matai pirštų?

— Du su puse. Vaizdas truputį liejasi, — bet ji iš paskutiniųjų stengėsi įžiūrėti. Pamatė, kad kambarys pilnas žmonių — susirinkusi visa komanda. — O, Dorotė, Kaliausė ir Skardininkas*, — Blera pajuto, kad spaudžia kažkieno ranką, turbūt Larkino, ir kad beveik

* Pasakos „Ozo šalies burtininkas" veikėjai.

traiško jam kaulus. Šiek tiek atleidusi pirštus prisivertė nusišypsoti. — Ačiū, kad išgelbėjai man gyvybę.

— Man vienas malonumas. Didžiąją darbo dalį buvai atlikusi pati.

— Buvau pribaigta, — ji vėl užsimerkė. — Išsunkta.

— Neturėjau tavęs palikti vienos.

— Liaukis, — jeigu būtų turėjusi jėgų, Blera būtų mielai jį kumštelėjusi. — Iš to vis tiek jokios naudos.

— Bet kodėl? — paklausė Kianas. — Kodėl jūs išsiskyrėte?

Larkinui pasakojant apie sužeistą vyrą, Blera vėl užsimerkė. Girdėjo, kaip tarpusavy murmėjo Glena ir Moira. Neaiškiai pagalvojo, kad Glenos balsas lyg šilkas — viliojantis ir glotnus. Moiros balsas labiau priminė aksomą — švelnus ir šiltas.

Gana keistos mintys, nusprendė ji. Bet galų gale ją lankė bent kažkokios mintys.

Jie darbavosi toliau, o skausmas tai užplūsdavo, tai atslūgdavo, vėl užplūsdavo ir vėl atslūgdavo. Blera jau pradėjo įsijausti į jo ritmą, bet staiga suvokė dar vieną dalyką.

— Aš nuoga? — ji jau norėjo pasiremti alkūnėmis, bet Glena neleido. — Aš nuoga. To dar betrūko.

— Tu apklota paklode. Reikėjo apžiūrėti tavo skaudulius, — paaiškino jai Glena. — Tu gerokai žaizdota ir sudaužyta, tad kuklumas dabar visai ne laiku.

— O veidas? — Blera pakėlė ranką norėdama apsičiupinėti. — Labai baisus?

— Kuklumas ir tuštybė, — pasakė Glena. — Geri ženklai. Šiuo metu gražiausios demonų medžiotojos konkurso nelaimėtum, bet kaip man atrodai visai neblogai.

— Tu graži, — Larkinas paėmė ją už rankos ir pabučiavo. — Gražesnių nebūna.

— Vadinasi, visai prastai. Nieko, šiaip aš greitai gyju. Aišku, ne taip kaip taviškiai, — pasakė ji Kianui, — bet gana greitai.

— Ar gali papasakoti, kas atsitiko, kai tu ir Larkinas buvote išsiskyrę? — Hoitas palietė jos kulkšnį. — Jis sakė, kad jų buvo dešimt.

— Taip, dešimt, o su Lora — vienuolika. Tie spąstai savo padarė. Apačioje buvo negyvas arklys ir krūva ginklų. Reikėtų juos pasiimti. Jie slėpėsi žemėje.

— Ginklai? — pasitikslino Hoitas.

— Ne, vampyrai. Buvo įsirausę. Pagavo mane mano spąstais. Labai greitai sutemo. Kaip koks saulės užtemimas, tik dar greičiau. Ir tada jie išdygo iš po žemių. Pirmus du nudėjau tiems dar nespėjus išsirausti. Tik paskui supratau, kad jie ir neketino manęs žudyti — todėl ir likau gyva. Tiesiog stengėsi mane nugainioti, kad jai būtų lengviau. Skystablauzdė boba.

— Bet tu ją nužudei, — pasakė Larkinas.

Ji papurtė galvą ir tuoj pat pasigailėjo tai padariusi.

— Ne, nemanau. Jei būtume susikovusios, niekaip nebūčiau jos nugalėjusi. Vos laikiausi ant kojų. Ir ji tai žinojo. Atžygiavo visa pasipūtusi, pradėjo taukšti visokias nesąmones. Įsivaizdavo, kad pasidarys iš manęs sau vampyrę meilužę. Norėtų. Jai dabar irgi ne pyragai, patikėkit. Ir atrodo ji dabar ne per geriausiai. Dėl to vandens.

— Švęstas vanduo, — sumurmėjo Larkinas. — Argi tu ne gudruolė?

— Bet ką galima panaudoti kaip ginklą. Pyliau jai tiesiai į veidą kaip galėdama daugiau. Pataikiau ir į kaklą. Girdėjau, kaip nubėgdama rėkė. Bet daugiau jau nieko negalėjau padaryti, visiškai neturėjau jėgų. Gerai, kad pasirodei tu.

— Turėjai šaką.

— Kokią šaką?

— Medžio, — atsakė Larkinas, vėl bučiuodamas jai pirštus. — Mosavai medžio šaka.

— Mat kaip. Gal ir gerai. Nelabai ką teprisimenu.

— Gerai, šiam kartui pakaks, — Blerai prie lūpų Glena vėl prispaudė taurę. — Išgerk dar šito gėrimo.

— Verčiau jau „Margaritos“* su trintu ledu.

* „Margarita“ — kokteilis su tekila.

— Užsimanė, — Glena perbraukė ranka Blerai per veidą. — Dabar miegok.

20 skyrius

Blera tai išplaukdavo, tai vėl prasmegdavo, ir kiekvieną kartą pabudus jos jau laukdavo skausmas. Silpnumas traukė į dugną, bet ji girdėjo šnabždesius ir prislopintus balsus. Girdėjo save atsakinėjant į klausimus, kurie pasipildavo kiekvienąkart jai sugrįžus į šį pasaulį.

Kodėl jie neleidžia jai pamiegoti?

Tada kažkas sugirdė dar to medžio žievės gėrimo ir ji vėl pasinėrė į miegą.

Kartais būdraudama Blera vėl atsidurdavo tame lauke ir iš naujo išgyvendavo kiekvieną patirtą ir atremtą smūgį, kiekvieną judesį, kuris, kaip tada atrodė, jai buvo paskutinis.

Kartais ji tiesiog sklandydavo nebūtyje.

Nuo jos nė akimirkai nesitraukė Larkinas, stebėdamas, kaip Glena ir Moira pakaitomis ją slaugė, keitė žvakes ir kurstė židinį arba tiesiog pridėdavo jai prie kaktos ranką tikrindamos, ar nekarščiuoja.

Kas dvi valandos kuri nors ją pažadindavo ir klausinėdavo įvairių dalykų. Glena pasakė, kad tai būtina dėl smegenų sukrėtimo, kurį Blera patyrė nuo stiprių smūgių į galvą.

Tada jis pagalvojo, kaip viskas būtų pasisukę, jeigu nuo vieno tų smūgių Blera būtų netekusi sąmonės, ir ką jie būtų darę, kol ji tysotų viena.

Kiekvieną kartą apie tai pagalvojęs, tai įsivaizdavęs, Larkinas paimdavo ją už rankos ir po randu ant jos riešo čiuopdavo pulsą.

Jis leido laiką taukšdamas visokius niekus ir retkarčiais pagrodamas dūdele, kurią jam atnešė Moira. Tikėjosi, kad muzika galbūt padės Blerai geriau pailsėti.

— Eik pailsėk bent porą valandų, — pasakė Moira, glostydama jam galvą. — Aš prie jos pasėdėsiu.

— Negaliu.

— Žinau. Būdama tavo vietoje irgi negalėčiau. Bet ji stipri, Larkinai, o Glena puikiai išmano savo darbą. Tau nereikėtų taip rūpintis.

— Net nenutuokiau, kad taip jausiuosi. Kad galėčiau jausti tokius jausmus kokiam nors žmogui. Kad kada nors žinosiu, net neabejodamas, jog ši moteris... man ji — viskas.

— Aš taip ir maniau, kad taip bus. Nebūtinai Blera, bet bus tokia moteris. Ir kai tokią sutiksi, ji visiškai pakeis tavo gyvenimą, — Moira pasilenkė ir pabučiavo jam viršugalvį. — Net šiek tiek pavydžiu. Tu nieko prieš?

— Ne, — pasisukęs Larkinas prisispaudė veidu prie jos šono. — Mylėsiu tave visą gyvenimą. Kartais atrodo, kad net ir už tūkstančio mylių užtektų tik ištiesti ranką ir galėčiau paliesti tavąją.

Moiros akyse sublizgo ašaros.

— Net jeigu ir pati būčiau rinkusi tau moterį, geresnės nebūčiau radusi. Bet ir jai pasisekė, kaip jokiai kitai.

— Ji bunda.

— Puiku, pasikalbėk su ja. Šiek tiek pakalbinsime, tada duosiu dar vaistų.

— Na štai, — tyliai prašneko Larkinas ir atsistojęs paėmė ją už rankos. — *Mo chroi**. Atsimerk.

— Ką? — blakstienos suvirpėjo ir Blera atsimerkė. — Kas yra?

— Pasakyk man savo vardą.

— Skarlet O'Hara**. Ar negali jo įsiminti bent penkioms minutėms? — paklausė ji suirzusi. — Blera Merfi. Mano smegeninei viskas gerai. Aš tiesiog pavargusi ir suirzusi.

— Mąsto ji pakankamai aiškiai, — nusprendė Moira ir dar įpylė į taurę Glenos paruošto gėrimo.

* Mo chroi (*gėl.*) — mieloji.

** Skarlet O'Hara — pagrindinė amerikiečių rašytojos Margaret Mičel (1900–1949) romano „Vėjo nublokšti" veikėja.

— Daugiau šito nebenoriu, — išgirdusi savo balse nekantrumą, Blera trumpam užsimerkė. — Nenoriu jūsų išvest iš kantrybės, o gal ir noriu. Tai ką? Nuo šito marmalo jaučiuosi visiškai apsvaigusi. Gal būtų visai ir nieko, jeigu nežadintumėte manęs kas dešimt minučių vien tam, kad paklaustumėte mano vardo.

Visiškai nenusiminusi dėl visos tos tirados Moira pastatė taurę į šalį.

— Glena sakė, kad pažadinčiau ją, jeigu Blera pradės priešintis.

— Tik jau nereikia čia tos gailestingosios seselės.

Larkinas prisėdo ant lovos krašto, o Moira išslinko iš kambario.

— Tu jau nebe tokia išblyškusi. Man labai palengvėjo.

— Įsivaizduoju, kokios spalvos aš dabar esu — mėlynai juodai raudona su geltonais kraščiukais. Gerai, kad čia tamsu. Klausyk, tau nėra čia ko sėdėti.

— Aš niekur neisiu.

— Labai tai vertinu, bet... Klausyk, gal galėtume pasikalbėti apie ką nors kita, o ne apie mane ir tai, kaip aš gavau į kailį? Pasakyk man vieną dalyką. Pasakyk man... Kada pirmą kartą supratai, kad gali pasiversti?

— Buvau kokių trejų metų. Norėjau šuniuko. Tėvas turėjo vilkšunių, bet jie nežaisdavo su vaikais, nesigainiodavo kamuoliukų ir neatnešdavo pagalio.

— Šuniuko, — girdėdama jo balsą Blera atsipalaidavo. — Kokio šuniuko?

— Bet kokio. Tačiau mama pasakė, kad šunų namuose ir taip per akis, o jai pakanka rūpesčių su manimi ir mano broliu, kuriam tada dar nebuvo nė metų. Be to, tada ji jau laukėsi mano sesers, bet aš apie tai nieko nežinojau.

— Nieko nuostabaus, kad ji nenorėjo šunelio, kurį būtų reikėję pratinti prašytis į lauką.

— Šiąnakt ji buvo atėjusi tavęs aplankyti. Du kartus. Buvo ir sesuo, ir tėvas.

— Vaje, — Blera apsičiupinėjo veidą mėgindama įsivaizduoti, kaip atrodo. — Siaubas.

— Tai va, grįžtant prie mano istorijos, aš įkyriai reikalavau šuniuko, bet be jokių rezultatų. Buvo neperkalbama. Aš ne juokais dėl to niršau ir užsidaręs vaikų kambaryje planavau, kaip pabėgsiu su čigonais ir laikysiu tiek šuniukų, kiek panorėsiu. Vis galvojau apie tą šuniuką ir pajutau savyje kažkokį pasikeitimą. Mane užliejo kažkokia šviesa. Baisiai išsigandau, norėjau šauktis mamos, bet vietoj to tik lojau.

— Pasivertei šuniuku?

Jos akys nebebuvo tokios apsiblaususios, ir Larkinas pamatė, kad jos juokiasi.

— Buvau persigandęs, bet kartu ir labai susijaudinęs. Šuniuko turėti negalėjau, tai pats juo tapau — argi nenuostabu?

— Galėčiau patraukti tave per dantį mėgindama įsivaizduoti, kaip ketinai su savim žaisti, bet būtų žema. Geriau tęsk.

— Tai va, pradėjau lakstyti ir pasileidau laiptais žemyn, o ten mane pastebėjo mama. Manydama, kad aš savavališkai į namus parsitempiau šuniuką, ji pradėjo mane gainiotis. Pamanęs, kad ji ne juokais iškarš man kailį sužinojusi, ko pridirbau, bandžiau sprukti lauk. Bet ji užspeitė mane į kampą. Ji labai vikri. Nutvėrė mane už pakarpos. Matyt, gailiai inkščiau ir šiaip turbūt atrodžiau apgailėtinai, nes mama giliai atsiduso ir pakasė man už ausies.

— Kokia meilutė.

— Taip, ji labai gera ir minkštos širdies. Girdėjau, kaip ji svarstė, ką reikės daryti su tuo bjauriu berniūkščiu ir manimi, net nenutuokdama, kad aš ir esu tas bjaurus berniūkštis. Ji pasiguldė mane į sterblę ir pradėjo glostyti. Tada ir atsiverčiau.

— Ir kada ji atgavo sąmonę?

— Ką tu, mano mama nudrėbta iš geresnio molio. Atsimenu, kaip ji išpūtė akis. Bet turbūt mano akys buvo dar labiau išpūstos. Baisiai apsidžiaugęs, kad vėl atvirtau į berniuką, rankomis apsivijau jos kaklą. Mama niekaip negalėjo liautis juokusis. Pasirodo, jos senelė irgi mokėjo pasiversti.

— Nuostabu. Tai čia šeimos palikimas.

— Taip, pasitaiko tai vienas, tai kitas. Savaitės pabaigoje apsi-

lankė jos senelė, kuri buvo senesnė ir už mėnulį, kad pamokytų mane visko, ką man reikėjo žinoti. Be to, ji atsivežė mažą dėmėtą šunelį, kurį pavadinau Konu — kario, laimėjusio tūkstančius mūšių, vardu.

— Nuostabi istorija, — Blera pajuto, kad merkiasi akys. — O kaipgi Konas?

— Jis turiningai nugyveno dvylika metų, o tada iškeliavo vaivorykščių tiltu ten, kur vėl galės būti šuniukas ir visą dieną žaisti saulėje. O dabar miegok, *a ghrą*. Kai atsibusi, rasi mane čia.

Išgirdęs, kad įėjo Glena, Larkinas atsigręžė ir šyptelėjo.

— Ji vėl užmigo. Pati, be vaistų. Juk tai gerai, ar ne?

— Labai. Karščio nėra, — pasakė Glena, pridėjusi delną Blerai prie kaktos. — Jeigu ji atsisakė vaistų, spėju, kad skausmas nuslopo. Ir veido spalva jau geresnė. Moira sakė, kad nenori jos palikti.

— Kaip galėčiau?

— Jeigu vietoj jos čia gulėtų Hoitas, aš irgi elgčiausi taip pat. Tad verčiau prigulk šalia ir šiek tiek pailsėk.

— Nenoriu jos per miegus apkumščiuoti. Nenoriu skaudinti.

— Nieko blogo tu jai nepadarysi, — priėjusi prie lango Glena užtraukė užuolaidas. — Nenoriu, kad saulė jus pažadintų. Jeigu manęs prireiks, pakviesk pats arba ką nors atsiųsk. Bet manau, kad ji dabar tikrai neatsibus bent kelias valandas.

Glena uždėjo ranką Larkinui ant peties ir pasilenkusi pabučiavo į skruostą.

— Prigulk šalia jos bent trumpam ir nusnūsk.

Kai jis atsigulė, Blera šiek tiek pasisuko, kad visu kūnu patogiai priglustų prie jo. Kaip galėdamas atsargiau jis paėmė ją už rankos.

— Ji sumokės už tai, ką tau padarė. Prisiekiu.

Klausydamasis jos tylaus, ramaus kvėpavimo Larkinas užsimerkė ir pagaliau užmigo.

Kažkur kitame kambaryje taip pat kūrenosi židinys, o langai buvo aklinai uždangstyti užuolaidomis. Kad neprasiskverbtų aušra.

Kambaryje aidėjo nenumaldomos Loros dejonės. Ji pradėjo

blaškytis, kai Lilita dar kartą pabandė blyškiai žaliu balzamu patepti nudegimus ant jos veido, kaklo ir net krūtų.

— Ramiai, brangioji. Mieloji, širdele mano, nusiramink. Nesipriešink. Šis balzamas tikrai padės.

— Jis degina! Aš visa degu.

— Žinau, — Lilitai nuo ašarų suspaudė gerklę ir ji vos laikėsi nepravirkusi, tepdama baisias nudegimo žaizdas ant Loros kaklo. — Vargšė mano mergaitė. Žinau, kad skauda. Nesiblaškyk, išgerk šito gėrimo.

— Nenoriu! — Lora užsimerkė ir nusisuko tvirtai sučiaupusi lūpas.

— Bet juk reikia, — ir nors jai skaudėjo širdį, kad sukels Lorai dar daugiau skausmo, Lilita tvirtai suėmė ją už sprando ir privertė nuryti šiek tiek skysčio. — Dar truputį, tik truputėlį. Gerai, labai gerai, mano brangiausioji.

— Ji mane taip baisiai sužalojo, Lilita.

— Nurimk, nekalbėk. Mes tave išgydysime.

— Liks randai, — ant ką tik užtepto balzamo vėl pasipylė ašaros, ir Lora nusisuko. — Būsiu randuota ir bjauri. Kaip dar gali į mane žiūrėti po to, ką ji man padarė.

— Tu man dabar dar gražesnė. Dar brangesnė, — Lilita nepaprastai švelniai pabučiavo Lorą. Niekam neleido slaugyti Loros. Prisiekė, kad niekam neleis nė prisiliesti prie jos nudegintos odos. — Tu mano mylimiausioji. Mano drąsuolė.

— Man teko slėptis purve.

— Nurimk. Tai visai nesvarbu. Svarbiausia, kad grįžai, — Lilita paėmė Loros ranką ir pabučiavo į delną. — Svarbiausia, kad nepraradau tavęs.

Atsidarė durys ir vidun įėjo Deivis. Iš susikaupimo net susiraukęs, jis nešė ant sidabrinio padėklo krištolo taurę.

— Neišliejau nė lašo.

— Tu juk jau didelis, — Lilita paėmė taurę, o kita ranka paglostė jam galvą.

Lora ir vėl nusisuko.

— Nenoriu, kad jis matytų mane tokią.

— Ne. Tegul žino, ką jie sugeba, tie prakeikti mirtingieji. Prieik arčiau, Deivi, pasėdėk su Lora. Tik atsargiai, neužgauk jos.

Jis atsargiai užsiropštė ant lovos.

— Ar labai skauda?

— Labai, — linktelėjo galvą Lora.

— Nenoriu, kad tau skaudėtų. Gal atnešti žaisliuką?

Nepaisydama skausmo Lora nusišypsojo:

— Kiek vėliau.

— Atnešiau tau kraujo. Dar šiltas. Nė lašelio nenugėriau, — pridūrė Deivis glostydamas jai ranką, kaip matė darant Lilitą. — Mama sakė, kad tau reikia jo viso, kad vėl būtum stipri ir sveika.

— Teisingai. Nagi, — Lilita priglaudė taurę Lorai prie lūpų. — Gerk, bet lėtai.

Išgėrusi kraujo aprimo, o vaistai, kurių jai pirmiau davė Lilita, šiek tiek numalšino skausmus.

— Padeda, — ji atsilošė atgal ir užsimerkė. — Tik labai silpna. Akimirką net pagalvojau, kad netekau regėjimo — taip baisiai degino akis. Ji man smogė. Kaip galėjau taip apsikvailinti!

— Nekaltink savęs. Šito jau būtų per daug.

— Turėtum būti įsiutusi ant manęs.

— Kaipgi galėčiau? Tik ne tokiu metu. Drauge praleidome amžių amžius, mano meile, matėme ir gerų, ir ne tokių gerų laikų. Kaip galiu sakyti, kad elgeisi kvailai? Žinoma, šiek tiek apsikvailinai, bet aš, ko gero, būčiau pasielgusi lygiai taip pat. Kokia gi kova be randų? — Lilita nuleido savo suknios korsažą ir atidengė penkiakampės žvaigždės formos randą ant krūties. — Juk ir pati šitą puošmeną įsitaisiau tik dėl to, kad kartą pernelyg užsižaidžiau su mirtinguoju.

— Su Hoitu, — Lora spjaute išspjovė tą vardą. — Bet tu bent jau koveisi su burtininku, o ta mane sužalojusi kvaiša neturi nė žalio supratimo apie burtus.

— Kai mama nužudys tą burtininką, galėsiu lakti jo kraują, kaip šuniukas laka pieną.

Lilita nusijuokė ir pakedeno Deiviui plaukus.

— Nuostabus vaikas. Be reikalo manai, kad ta demonų medžio-

toja nenaudojo jokių burtų, — ji pasisodino Deivį ant kelių. — Nemanau, kad būtų galėjusi taip tave sužaloti, jeigu nebūtų jų naudojusi.

— Ji irgi buvo ne juokais sužalota. Gal net mirtinai.

— Matai, visur galima įžvelgti ir ką nors gero, — Lilita pabučiavo Deivį. — Midirui derėtų geriau dirbti savo darbą. Jam net nepavyko išlaikyti nakties — ją nugalėjo baltoji magija.

Lilitai prireikė laiko apmaldyti įniršį, kurį sukėlė jos burtininko neišmanymas.

— Jeigu turėtume dar bent vieną panašios galios burtininką, nesvarstydama juo atsikratyčiau. Bet prisiekiu tau — jie man už tai sumokės. Atėjus Vėlinėms tu maudysies jos kraujyje, brangioji. Visi iki valios atsigersime. O kai aš valdysiu, tu būsi šalia.

Paguosta Lora ištiesė ranką.

— Pasilik dar šiek tiek. Kol aš miegosiu.

— Žinoma. Galiausiai mes juk šeima.

Blera pradėjo busti. Pirmiausia sunerimusi ėmė svarstyti, kur ji yra ir kas atsitiko. Tada pajuto lėtai, bet nepaliaujamai pulsuojantį galvos skausmą, kuris netrukus persimetė ir į akis. Paskui pajuto ir kitus skausmus — peties, šonkaulių, pilvo, kojų. Tyliai gulėdama ir įsiklausydama į savo kūną suprato, kad jame nėra nė vienos sveikos vietos.

Palyginti su tuo kvapą gniaužiančiu skausmu, kuris ją pribaigė, visa tai buvo niekis. Gerklėje tebejuto Glenos jai girdyto gėrimo prieskonį. Ne toks jau ir bjaurus, nusprendė. Tik dūmingas ir sodrus, todėl norėjosi išgerti kokį kibirą vandens ir tą prieskonį nuplauti.

Blera atsargiai atsimerkė. Išvydo degant žvakes ir smilkstant židinį. Vadinasi, dar neišaušo, nusprendė. Gerai. Ji jautėsi ne taip ir prastai.

Jautėsi net kiek praalkusi, o tai turėjo būti geras ženklas. Blera šiek tiek pasikėlė pataluose ir pamatė, kad nuo tolimojo lango jos lovos link artinasi Larkinas.

— Ei, eik šiek tiek nusnūsti.

Jis sustojo ir įsispoksojo į ją.

— Atsibudai.

— Taip, ir kol dar nepaklausei, mano vardas Blera Merfi. Aš esu Pažadėtojoje žemėje, o kailį man taip išskalbė gauja vampyrų. Ar nusipelniau ko nors valgomo?

— Tu alkana, — dainuote išdainavo jis skubėdamas prie lovos.

— Taip. Norėčiau kokių naktipiečių ar bet ko užkąsti.

— Tau ką nors skauda?

— Baisiai skauda galvą, — prisipažino Blera. — Kitur irgi sopa. Ir šiaip jaučiuosi visai išgverusi ir apdujusi. Be to, — pridūrė pasiraukiusi, — man baisiai reikia į tualetą. Tai tu gal kokiai minutei išeik.

Tačiau jis pakėlė ją ant rankų ir nunešė ant naktipuodžio, paslėpto už spalvingos širmos.

— Aš nieko nepadarysiu, jeigu tu čia styrosi. Aš taip negaliu. Eik iš kambario ir skaičiuok iki trisdešimties, — Blera pasimuistė, nes šlapimo pūslė nebenorėjo laikyti. — O geriau iki keturiasdešimties. Duok gi man bent minutę ramybės.

Larkinas demonstratyviai pavartė akis, bet jos prašymą išpildė. Lygiai po keturiasdešimties sekundžių jis grįžo ir pamatė ją netvirtomis kojomis žengiant per kambarį. Priėjęs tuoj pat paėmė už rankos.

— Glena sakė, kad gali būti šiek tiek apkvaitusi.

— Šiek tiek apkvaitusi, šiek tiek svirduliuoju, be to, visur ne juokais skauda. Bet galėjo būti ir blogiau. Dabar jau galėčiau būti mirusi arba mirtinai ištroškusi bent gurkšnelio kraujo. Noriu pasižiūrėti į veidrodį.

Jo padedama Blera nušlubčiojo iki veidrodžio. Jos kairysis skruostas buvo perrėžtas nuo nosies iki pat smilkinio, po abiem akimis tamsavo mėlynės. Kažkuo primenančiu peteliškę Glena uždengė gilią žaizdą jos kaktoje. Pasisukusi ji pastebėjo, kad nors petys ir buvo vienų mėlynių, iš jų gelsvai žalsvos spalvos darėsi aišku, kad gyja.

— Galėjo būti ir blogiau, — ji persibraukė ranka per šonkaulius. — Skauda smarkiai, bet bent jau niekas nesulaužyta. Irgi privalumas.

— Dar niekada gyvenime nebuvau toks išsigandęs.

— Aš irgi, — Blera pažvelgė į jo atspindį veidrodyje. — Nežinau, ar tau jau padėkojau, ar man tik taip pasirodė, kai klejojau, bet tu mane išgelbėjai. Niekada nepamiršiu, kaip nušlavei tuos tris vampyrus, lyg jie nieko nereikštų.

— Jeigu būčiau grįžęs anksčiau...

— Klausyk, tokia lemtis. Jeigu tau būtų buvę lemta grįžti anksčiau, būtum grįžęs. Atsiradai pačiu laiku, daugiau niekas nesvarbu.

— Blera, — Larkinas priglaudė galvą prie jos sveikojo peties ir tyliai prašneko gėliškai.

— Ką tu čia kalbi?

— Vėliau sužinosi, — jis išsitiesė. — O dabar atnešiu tau pavalgyti.

— Neprieštaraučiau. Jaučiuosi lyg būčiau nevalgiusi ištisus amžius. Į lovą negrįšiu. Noriu pasėdėti.

Jis padėjo atsisėsti jai į krėslą prie židinio, tada atnešė antklodę kojoms pridengti.

— Užuolaidas atitraukti?

— Žinoma. Klausyk, kai suorganizuosi man maisto, galėtum eiti ir pamiegoti bent jau likusią nakties dalį... O!

Ji prisimerkė ir ranka užsidengė akis nuo saulės spindulių, įsiveržusių pro langą.

— Atrodo, netrumpai numigom, — šyptelėjo Larkinas.

— Atrodo, taip. Kiek dabar valandų?

— Tikriausiai jau po vidudienio.

— Po vidudienio, — atsiduso Blera. — Vadinasi, mano neįtikėtini sveikimo sugebėjimai turėjo nemažai laiko pasidarbuoti.

— Einu paieškoti maisto, tik tu pažadėk, kad nesijudinsi iš lovos.

Ji atsargiai pasikasė sopamą kelį.

— Niekur aš neisiu.

Bet jis, matyt, ne itin pasitikėjo jos pažadais, nes po kelių minučių pasirodė Glena.

— Atrodai geriau.

— Tai jau ir neįsivaizduoju, kaip turėjau atrodyti, kai atrodžiau prastai.

— Atrodei tikrai prastai.

Glena, pastačiusi ant stalo lagaminėlį, jį atidarė. Tai pamačiusi Blera demonstratyviai susiraukė.

— Daugiau tikrai nenoriu jokių stebuklingų žievės gėrimų.

— Išbandysime ką nors kitą. Kaip su dvejinimusi akyse?

— Jau nesidvejina. Bet galvą tai skauda...

— Šituo galiu pasirūpinti, — priėjusi Glena prispaudė pirštus Blerai prie smilkinių. — Kaip petys?

— Skauda, labiau už šonkaulius, bet nėra taip jau blogai. Ir turbūt kaip reikiant susimušiau kelį. Jis nenori laikyti.

— Kai Larkinas tave čia atgabeno, tavo kelis buvo labai ištinęs, tad nieko nuostabaus, kad nenori laikyti. Po to, kai tave parskraidino, Larkinas štai pirmą kartą išėjo iš šito kambario.

— Bet jis sakė, kad šiek tiek numigo.

— Man pavyko jį įtikinti bent trumpam prigulti šalia tavęs.

— Jis kaltina save. Argi ne kvailystė?

— Žinoma, kvailystė. Bet jis mirtinai tave įsimylėjęs — visą naktį nenuleido akių. Na, kaip tavo galva?

— Kas? A, geriau, — susivokė Blera. — Kur kas geriau. Ačiū. Jergutėliau, ir ką man dabar reikės daryti?

— Teks apsispręsti. Tuoj turėtų atnešti mano žolelių mišinio arbatos. Dar šio to į ją pridėsime, ir turėsi išgerti viską. Leisk, apžiūrėsiu petį.

— Jeigu liksiu čia, Pažadėtojoje žemėje, turėsiu atsukti nugarą savo lemčiai, kuri mane atvedė pas jį. Aš taip negaliu. Kad ir ką jausčiau, kad ir ko norėčiau, kažkodėl negaliu tiesiog būti savimi.

— Pareiga ir meilė. Jos neretai irgi kariauja, ar ne? Atsipalaiduok, bent jau dabar. Išbandyk jogos kvėpavimo pratimus. Tu labai stipri, Blera. Ir protu, ir kūnu, ir širdimi. Nedaugeliui žmonių suvokiama, kaip sunku moteriai būti stipriai. Bet jeigu tau įdomi mano nuomonė, sakyčiau, kad Larkinas iš tų žmonių, kurie tai supranta.

*

Vėliau, kai jau pavalgė ir pasijuto stipresnė, Blera įtikino Larkiną, kad jai reikia pasivaikščioti. Blera jautė, kad jis pasirengęs ją gaudyti vos tik pastebės pirmuosius silpnumo ženklus. Jai buvo labai silpna, bet ne tiek kūne, kiek širdyje. Turėjo pasakyti Larkinui, kad negali jam nieko žadėti. Jis privalėjo žinoti, kad kai jų misija bus baigta, turės jį palikti.

Ji žinojo, ko ketina atsisakyti, ir iš visos širdies troško, kad viskas būtų kitaip. Ir kad ji būtų kitokia.

Jie išėjo į kiemelį su fontanu, kurį Blera matė pro savo kambario langą. Saulė dar buvo kaitri, bet vėsiame ore jau jautėsi rudens dvelksmas.

— Liko tik mėnuo, — tarė jis ir prisėdo šalia ant tamsiai mėlyno marmuro suolelio.

— Būsime pasirengę.

— Būsime. Po kelių dienų Moira mėgins pakelti kalaviją.

— O kas, jeigu tai lemta ne jai, o tau?

— Nemanau, — Larkinas gūžtelėjo pečiais. — Daug apie tai galvojau. Žinočiau, jeigu taip būtų. Visada tai suvokiau, kaip ir Moira suvokia. Ir ačiū Dievui.

— O kaip tavo šeima? Ir ši vieta? Juk tave su jais sieja kraujo ryšys.

— Tiesa, — vyras paėmė ją už rankos ir susimąstęs pradėjo žaisti jos pirštais. — Čia aš gimiau ir visada pasiilgsiu šios vietos.

— Tu... ką? Pasiilgsi? Kodėl? Juk mes ketiname laimėti. Tai, kad aš šiek tiek gavau į kailį, visai nereiškia, jog mus įveiks.

— Žinoma, nereiškia. Jie mūsų tikrai neįveiks, — pakėlęs galvą jis pažvelgė jai akis. Jos blizgėjo lyg auksintas plienas. — Mes kovosime iki paskutinio žmogaus. Iki paskutinio kraujo lašo.

— Tai kodėl...

— Noriu tavęs kai ko paklausti. Nė vienas mūsų apie tai nesame užsiminę. Ar visi vampyrai iš tavo pasaulio atsekė čia paskui Lilitą?

— Ne, žinoma, ne.

— Vadinasi, kai laimėsime šį mūšį, kova nesibaigs. Tau ir toliau reikės medžioti. Čia, jeigu jų kiek nors išliks, bus kariuomenė, galinti su jais kovoti. Pažadėtosios žemės žmonės žino, kas jie tokie, o tavo pasaulio žmonės — ne.

— Taip, — galų gale suprato Blera. — Aš norėčiau... Atleisk. Grįžti atgal privalau — neturiu kito pasirinkimo. Jeigu būtų kitaip... Deja, taip nėra.

— Ne, tau nėra iš ko rinktis. Bet aš galiu rinktis. Todėl ketinu keliauti su tavimi ir kautis petys petin.

— Nesupratau?

— *A stór*. Negi manai, kad leisiu tau nuo manęs pasprukti?

— Juk negali palikti savo žemės.

— Kodėl? Ją valdys Moira, o mano tėvas bus jos patarėjas. Mano brolis ir sesers vyras dirbs žemę, prižiūrės žirgus.

Blera galvojo apie jo motiną, seserį, brolį. Apie jo tėvą ir apie tai, kokia buvo jo veido išraiška, kai apkabino grįžusį Larkiną.

— Juk negali palikti savo šeimos.

— Labai sunku palikti tuos, kuriuos myli. Taip ir turi būti, ir tokie sprendimai priimami tada, kai yra neišvengiami. Todėl ir tavo tėvas niekada jokiu būdu neturėjo tavęs palikti, Blera.

— Tai nieko nebūtų pakeitę.

— Netiesa. Tai daug ką keičia, bent jau kai išsiskiriama be pykčio. Be to, vyrams įprasta atsiskirti nuo savo tėvų. Toks jau gyvenimas.

— Taip, bet jie išvažiuoja į kitą miestą arba į kitą šalį — ne į kitą pasaulį.

— Veltui aušini burną stengdamasi mane atkalbėti. Aš jau seniai apsisprendžiau. Moira viską žino, nors mes apie tai ir nesikalbėjome. Kaip ir mano motina.

Larkinas pažvelgė jai tiesiai į akis.

— Negi manai, kad kovočiau rizikuodamas viskuo, o paskui ramiai atsitraukčiau nuo žmogaus, kuris man svarbiausias šiame pasaulyje? Bet kuriame pasaulyje. Jeigu reikės, dėl to paaukosiu savo gyvybę. O kol aš gyvas, tu priklausai man. Ir nėra čia ko daugiau svarstyti.

— Ko svarstyti?

— Pagalvojau, kadangi ten, savo pasaulyje, tu neturi labai artimų giminaičių, galėtume susituokti čia. Jeigu norėsi, kai grįšime į tavo Čikagą, galėsime viską pakartoti.

— Susituokti? Aš neketinu su niekuo tuoktis.

— Aišku, kad ketini, ir nekalbėk kvailysčių, — Larkinas draugiškai paplekšnojo jai per sveikąjį kelį. — Juk tu myli mane. Aš tave taip pat myliu, — pasakė užbėgdamas jai už akių. — Jau buvau beprisipažįstąs mūsų pirmąją naktį. Bet pagalvojau, kad vyrui nederėtų švaistytis tokiais žodžiais, kai jis mylisi su moterimi. Kitaip iš kurgi ji žinos, ar jis taip pasakė iš širdies, ar tik dėl to...

— Jergutėliau.

— Norėjau prisipažinti ir kelis kartus vėliau, bet nusprendžiau palaukti. O dabar galvoju, kad laukiau per ilgai. Ten, viduje, klausei, ką aš tau pasakiau. Pasakysiu tai dabar, tik noriu, kad žiūrėtum į mane.

Larkinas abiem rankomis suėmė jos veidą.

— Pasakiau, kad esi man oras, kuriuo kvėpuoju, tik dėl tavęs plaka mano širdis, tik dėl tavęs man norisi dainuoti. Pasakiau, kad mylėsiu tave ir tada, kai visi liausis mylėję. Mylėsiu tave, tave vienintelę, iki visų pasaulių pabaigos. Todėl turi tekėti už manęs, Blera. Ir aš seksiu paskui tave, kad ir kur tu eitum, ir kovosiu su tavimi petys petin. Kartu mes gyvensime, mylėsime vienas kitą, sukursime šeimą.

— Man reikia... Man reikia atsistoti, — Blera atsistojo ir linkstančiomis kojomis iš lėto nuėjo prie fontano. Jai norėjosi įkvėpti gaivaus oro ir veidu pajusti vėsius vandens purslus.

— Manęs dar niekas taip nemylėjo. Tiesą pasakius, abejoju, ar iki tavęs mane apskritai kas nors mylėjo. Niekas nėra siūlęs man to, ką pasiūlei tu, — Blera atsisuko į jį. — Būčiau tikra kvailė, jeigu to atsisakyčiau. O juk aš ne kvailė. Kažkada maniau, kad myliu vieną vyrą, bet visa tai buvo taip blanku, palyginti su tuo, ką jaučiu tau. Maniau, kad turiu būti stipri ir palikti tave. Tikrai nemaniau, jog tu būsi toks stiprus, kad nuspręsi keliauti su manimi. Turėjau labiau tavimi pasitikėti.

Ji grįžo ir pamačiusi, kad Larkinas stojasi, ištiesė jam ranką.

— Tuoksiuosi su tavimi bet kur. Man bus didelė garbė tapti tavo žmona.

Jis išbučiavo jai rankas, paskui švelniai apkabino ir pabučiavo į lūpas.

— Turėsi būti stiprus, — sumurmėjo ji. — Aš juk ne kokia ištižėlė, o demonų medžiotoja.

Jis nusijuokė ir atplėšęs ją nuo žemės apsuko.

— Ei, atsargiau su ja. Ar visai netekai proto?

Pamatęs jų link skubančią Moirą, Larkinas tik išsiviepė ir dar kartą apsuko Blerą.

— Ne, dar ne visai. Mes ką tik susižadėjome.

— Oi, — Moira sustojo ir stvėrėsi už širdies. — Nuostabu. Sveikinu abu. Ir labai dėl jūsų džiaugiuosi.

Ji prisiartino ir iš pradžių pabučiavo į skruostą Blerą, po to — Larkiną.

— Turime atšvęsti. Einu atgal, pranešiu visiems. Kianas norėjo šį tą pasakyti, bet galės ir vėliau.

— Ką jis norėjo pasakyti? — pasiteiravo Blera.

— Jis sugalvojo... kaip čia pasakius? Kaip parodyti nosį Lilitai. Bet...

— Tam esu aš, — Blera paplekšnojo Larkinui per ranką. — Eik vidun, aš irgi netrukus ateisiu. Noriu šnektelėti su Moira.

— Gerai, bet nestoviniuok per ilgai.

— Žiūrėkit, kas prašneko — ką tik mėtei ją į viršų. Tikrai linkiu tau laimės, Blera.

— Noriu, kad žinotum — kiekvieną mielą savo gyvenimo dieną stengsiuosi, kad jis būtų laimingas. Tiesiog norėjau, kad žinotum.

— Jis ir taip jau laimingas, — Moira pakraipė galvą. — Juk mes draugės, ar ne?

— Tu, Glena, Hoitas ir Kianas — geriausi draugai, kokius kada nors esu turėjusi.

— Aš jaučiu visiškai tą patį, todėl būsiu atvira. Bus skaudu, kai jis išvyks. Ir aš tikrai dėl to verksiu. Bet kai ašaros išseks ir man pa-

lengvės, būsiu laiminga, nes žinosiu: Larkinas turi tai, ko jam reikia, ko nori, ko jis nusipelno.

— Mes būtinai išsiaiškinsime, ar nėra kokio nors būdo sugrįžti bent trumpam aplankyti tave ir jo šeimą.

— Puiki mintis. Aš tokia galimybe irgi pasinaudočiau. O dabar eime. Larkinas teisus, užtenka čia tau stoviniuoti.

— O man atrodo, kad taip gerai kaip dabar dar niekada nesijaučiau.

— Jau ta meilė... Bet patikėk — tam, ką sumanė Kianas, prireiks nemažai jėgų.

Jie tikrai nušluostytų jai nosį, pagalvojo Blera, ir galėtų pergalingai muštis į krūtinę. Planas buvo tobulas.

— Tu tikrai to nori? — pasiteiravo Glena.

— O kaipgi kitaip. Juk tai taip akiplėšiška, — Blera nusišypsojo. — Puiki mintis.

Jis pažvelgė į dangų, į jame besižiebiančias žvaigždes.

— Ir naktis tokia aiški, puikiai tam tinka. Mūšio strategija to gal ir nepavadinsi, bet...

— Ką tu, viskas kaip turi būti. Priešo demoralizavimas — visada gera strategija, — Blera pasukinėjo kalavijus rankose. — Tai aš paruošta?

— Paruošta.

— Puiku, gražuoli. Laikas paskraidyti.

— Dar minutę. Turiu tau kai ką ir noriu įteikti čia, visiems mums dalyvaujant. Vienas iš Pažadėtosios žemės simbolių yra slibinas. Tai ir vienas iš mūsų, tavo ir mano, simbolių. Todėl noriu, kad mūsų sužadėtuvių proga nešiotum tai.

Jis išsitraukė slibino formos spindintį auksinį žiedą.

— Glena nupiešė jį, kai paaiškinau, ko noriu. O auksakalys šį žiedą nukalė.

— Jis idealus, — sumurmėjo Blera, kai Larkinas užmovė žiedą jai ant piršto.

— Ir kad sutvirtintume mūsų sužieduotuves... — Larkinas suėmė rankomis jos veidą ir švelniai pabučiavo. Atsitraukęs plačiai nusišypsojo. — O dabar pirmyn, nušluostykime tai nevykėlei nosį.

Jis pasivertė slibinu. Užšokusi jam ant nugaros, Blera aukštai iškėlė abu kalavijus.

— Jie pakilo į dangų, — pasakojo senolis. — Skriejo palikdami už savęs mėnulį, žvaigždes ir tamsą. O Pažadėtosios žemės žmonės regėjo danguje tų kalavijų svaidomas liepsnas. Jais demonų medžiotoja danguje užrašė tokius žodžius: „Tebūnie palaiminta Pažadėtoji žemė ir visa žmonija. Ateitis skirta mums!"

Senolis pakėlė vyno taurę, kurią buvo pasistatęs šalia.

— Buvo pasakojama, kad vampyrų karalienė stovėjo apačioje keikdamasi ir grūmodama dangui, o tie žodžiai švietė skaisčiau už saulę.

Jis gurkštelėjo vyno ir iškėlė ranką, kai aplink susibūrę vaikai pradėjo priekaištauti, esą tai tikrai negali būti pasakojimo pabaiga.

— Aišku, kad dar yra ką pasakoti. Liko dar tikrai nemažai. Tik ne šįvakar. Nagi, pirmyn. Girdėjau, kad virtuvėje jūsų laukia imbierinis pyragas — galėsite pasmaguriauti prieš miegą. Aš ir pats jo neatsisakysiu.

Kai senolis pagaliau liko vienas ir kambaryje stojo tyla, jis gurkštelėjo vyno. Užsnūdo ugniai šildant jo senus kaulus, mąstydamas apie likusią pasakojimo dalį.

Apie pažinimo laiką.

Roberts, Nora
Ro-04 Dievų vartai: [romanas] / Nora Roberts; [vertė Rasa Racevičiūtė]. — Kaunas: Jotema, 2008. — 304 p.
ISBN 978-9955-13-157-1

Populiarioji rašytoja visada randa kuo nustebinti savo gerbėjus: šį kartą milžiniškame laiko ir erdvės fone jos valia susiremia dvi svarbiausios — gėrio ir blogio — jėgos. Ir čia, šiame neįptastame kontekste, talentingai atskleidžiami narsių moterų ir pavojingai patrauklių vyrų charakteriai, gyvenimo paradoksai ekstremaliomis sąlygomis ir visad žavintys Noros Roberts herojų tarpusavio santykiai.

UDK 820(73)-3

Nora Roberts

DIEVŲ VARTAI

Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Renata Buinickienė
Viršelio dailininkė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Teresė Vasiliauskienė*

SL 250. 21 sp. l. Užsak. Nr. 8.203
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys", Vakarinis aplinkkelis 24, 48184 Kaunas

Po nakties mūšio išaušo rytas. Lietus nuplovė kraują, bet žemė kai kur liko išdeginta liepsnojančių kalavijų.

O balandžiai ir vėl burkuoja, linksmai čiurlena upelis, saulėtekio nušviesti žvilga medžių lapai...

Užsigydę žaizdas ir paniekinę baimę, jie, Morganos išrinktieji, pasiryžę apginti ir išsaugoti tuos paprastus kasdienius dalykus, reikalingus žmogui nė kiek ne mažiau nei šlovė.

ISBN 978-9955-13-157-1
9 789955 131571
www.jotema.lt